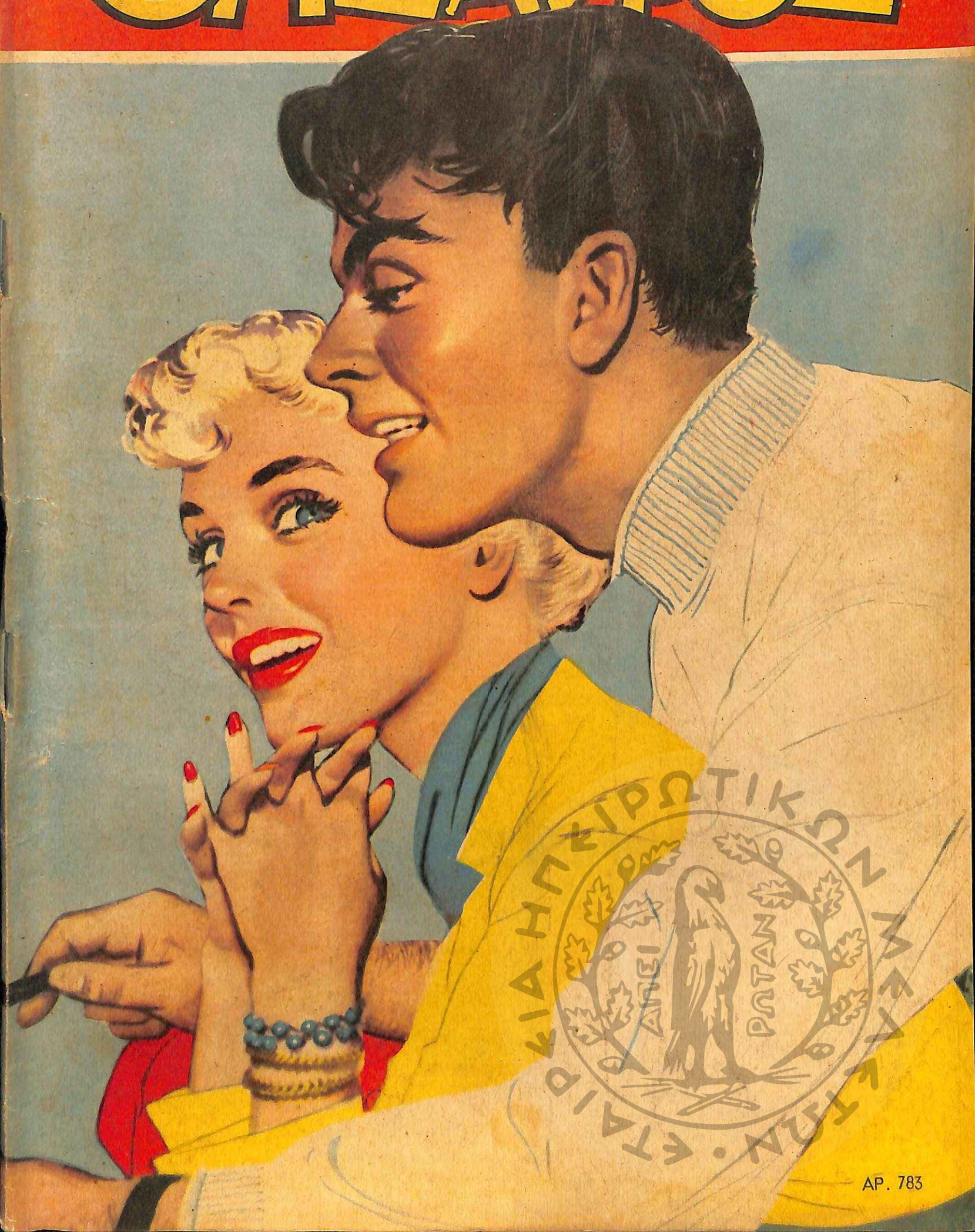

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἡ μύτη

Σταμάτησε και σκέπασε
 με τὰ χέρια του τὸ πρόσω-
 πὸ του.

Τὴν οἰκῶσε ὕστερα στὰ
χέρια καὶ τὴν πῆγε κοντὰ
στὸ κρεβατάκι τοῦ Τίτου, ποὺ
κοιμοῦταν σὰν ἀγγελουδί.
Κι' ἐκεῖ ξαναφιλήθηκαν μὲ
πάθος.

Πικάντικο ρεπορτάζ

ωνικό σταθμό της Κωνσταντινούπολε-
ς, με Ισπανικό όμως ρεπερτόριο.
Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

TO KAPNE

Tis Mantān
Souboū

Περιπέτειες με τούς
τροχούς

Συνήθως, όταν εξέρχωμαι εἰς μονή-
ρεις περιπάτους, ἀκολουθεῖ ὁ μέγας σω-
φεράρχης μου μετὰ τῆς ρέστες λιμουζίνες,
τιμητικῶς, διότι μιὰ λιμουζίνα εἰς τὰς

Όμως, αυτή τη φορά, έπροτίμησα να
ξέλω σε περιπάτους μόνη, από την γνω-
στή μου ιδιοτροπία και ενοχλαρία που

— Ἀκουσε πτωχέ μου, τοῦ λέω,
νά καλέσης τοὺς
προϊσταμένους σου
εἰς τὰ μέγαρά μου

κλεισί! και τους α-
κόμα να τα έχουν ά-
νοικτά, οι γελοίοι
τύποι!

Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

Τὸ κρεβάτι τοῦ Χόγκαρ

—Λυπηθήτε με, τοὺς παρακάλεσε ὁ ἐτοιμοθάνατος καλλιτέχνης μὲ σβυσμένη φωνή. Περιμένετε λίγο ἀκόμα ὥσπου νὰ ἔρῳ ἐνὰ ἄλλο στὸν τάφο μου...

Ὁ Ρωμαῖος Μονταῖκς καὶ ἡ Ἰουλιέττα Καπούλτο γαμπρόντων μ' ὅλο πὺν εἰκογενεῖες τους χωρίζονται ἀπὸ τὸ πῦρ βαθὺ μίσος. Ὁ Καπούλτος, ποὺ ὑποπτεύεται τὴν ἀλήθεια, θέλει γι' ἀντιπερισσὸν νὰ παντρεῖ τὴν κόρη του μὲ τὸν Πάρρ, τὸ συγγενὴ τὸν Ἀρόντα τῆς Βερνόν. Καὶ ὀρίζει τὸν γάμο αὐτὸν γιὰ τὸ μεσημέρι τῆς ἐπομένης, ἐνῶ ὁ Ρωμαῖος ἔχει ὀρίσει συνέντευξιν στὶς ἑπτὰ τὸ ἀπόγευμα γιὰ τὴν ἴδιαν μέρα μὲ τὴν Ἰουλιέττα, γιὰ νὰ τὴν πάρῃ καὶ νὰ πᾶνε νὰ τοὺς παντρεῖ ὁ Καλόγερρος Λαυρέντιος... Στὴν ἀπάνω-στίς, ἡ Ἰουλιέττα ἀτελεῖ τὴν πιστὴ τῆς παρανοὰ στὸν πᾶτερ Λαυρέντιο γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴ συμβουλή του. Κι' ἐκεῖνος δίνει στὴν παρανοὰ ἅνα φάρμακο, ποῦ, ὅποιος τὸ πῇ, γιὰ σφραγίσῃ δύο φάρμακα μοιάζει πεθαμένος... Συμβουλεύει τὴν παρανοὰ νὰ τὸ δώσῃ στὴν Ἰουλιέττα, γιὰ νὰ πῇ, νὰ τὴ νομίσουνε, γιὰ πεθαμένη, νὰ τὴν θάψουν, καὶ ποτε... Ρωμαῖος νερθεύει τὴν Κλέα, ἀπὸ τὸ κενόφρων τὰς ποὺ πλεῖστον καὶ νὰ τὴν πάρῃ ζωντανὴ ὡς τὸ γιὰ τὴν εὐτυχία!... Ἡ παρανοὰ γυρίζει στὴν Ἰουλιέττα καὶ τῆς δίνει τὸ φάρμακο. Ἡ Ἰουλιέττα διατάζει γιὰ μὴ στιγμή νὰ τὸ πῇ, ἀπὸ φόβο μήπως ἐκθυσθῇ πρὶν τῆς ὥρας μόνῃ τῆς ἀναμῆσε στοὺς νεκρούς καὶ τρελλὰ ἀπὸ τὸ φόβό της!... «Σῶτα, κόρη μου...» τῆς λέει ἡ παρανοὰ.

να φωνάζει να στήνουν και να κλέβουν τα

ΕΥΒΑΡΙΑΝ

λουστράρετε τὸ ἓνα παπούτσι σας δω-
ρεάν!... Ο ΦΑΚΟΣ

_____

Είπατε το ίδιο χέρι κι η παραπάνω.

Γύρισε και τον είδε η Καίτη
ξαφνικά, ξέσπασε σ' ένα τρελλό γέλιο

84

φιχτό κι απρόσμενο θέαμα...

— 1α λογία 6007

‘Η Καπουλέιτου μαδοῦσε τὰ γκριζὰ τῆς μαλλιὰ κι’ ἔσκιζε μὲ τὰ νύχια τῆς τὰ μάγουλά της

χνουνε σε μεγάλη συλλογή... Κάτι θα ξέρω έσύ για την αίτια του θανάτου της φτωχιάς μου κόρης...

Παγωμένη, τρέμοντας δυνατά, ή παραμύθια έκανε ένα - δυό βήματα πίσω... — Έγώ ; !... μουρμούρισε. Πού να ξέρω έγώ την αίτια του θανάτου της, καλέ μου αφέντη ;...

— Έσύ ήσουν κοντά της... Έσένα ζήτησε νύχη μαζί της... Κι' ύστερα, έσύ τώρα — ακούσανε όλοι αυτό... — μου ζήτησες ευθύνης γιατί δεν της είχα φερθεί όπως έπρεπε τόν καιρό που ζούσε !... — Αφέντη μου !...

— Είναι φανερό, συνέχισε αγγιζώντας δλοένα και πιο πολύ ο Καπουλέτος, ότι έσύ στάλαξες μέσα στην καρδιά της την απόγνωση. Κι' αν σκοτώθηκε, — γιατί έτσι αρχίζω να πιστεύω... — έσύ της προμήθευσες το μέσο να δώσει τέλος στη ζωή της, τη μέρα ακριβώς που την περιμένε ή πιο μεγάλη ευτυχία !...

Υποχωρώντας δλοένα, ή παραμύθια είχε φτάσει στον τοίχο, κι' εκεί στάθηκε αναγκαστικά, μόνο και μόνο γιατί δε μπορούσε να πάη πιο πίσω...

Μανιασμένος, γύρισε ο Καπουλέτος σ' όλους αυτούς που παρακολουθούσαν παγευμένοι τη σκηνή, και πρόσταξε με δυνατή φωνή :

— Ψάξτε όλοι να μου βρήτε ένα μπουκάκι, ή ένα κουτάκι μέσα στο δωμάτιο... Δε μπορεί, κάπου θα βρίσκεται εδώ μέσα... Ψάξτε όλοι !...

— Αρχισαν όλοι να ψάχνουνε. Ο ίδιος ο Καπουλέτος πλησίασε το κρεβάτι της 'Ιουλιέττας και σήκωσε το σκέπασμα, που από κάτω του άκινητοσε το άψυχο κορμί. Ξαφνικά μία άγρια χαρά άστραποδλόησε στα μάτια του ! 'Ανάμεσα στα σφιγμένα δάχτυλα του δεξιού χεριού της κόρης του που τη νόμιζε για πεθαμένη, είδε ένα μικρό μπουκαλάκι !...

— Νάτο !... φώναξε υπόκωφα.

— Άρπαξε το παγωμένο χέρι της 'Ιουλιέττας, και, βάζοντας όλη τη δύναμή του, κατάφερε ν' άνοιξη τα ξυλισμένα δάχτυλα... Τώρα, κρατούσε στο χέρι του το μπουκαλάκι πουχε δώσει ο Λαυρέντιος στην παραμύθια, το μπουκαλάκι με το άγνωστο μα τόσο δραστικό ύγρο που έδινε αυτόν τον ψεύτικο θάνατο...

— Πιάστε την !... φώναξε δυνατά, ο Καπουλέτος, δείχνοντας με το δάχτυλό του πούτρεμε από τη λύσσα τη φτωχιά παραμύθια.

Δυό - τρεις υπηρέτες ώρμησανε, την

πιάσανε και την κρατήσαν ακίνητη. Και δε δυσκολετήκανε καθόλου, γιατί ή άμοιρη γυναίκα είχε παραλύσει κυριολεκτικά από το φόβο της και δεν έδειχνε καμμία διάθεσι ούτε να κουνηθεί, ούτε, πολύ περισσότερο, να φύγει...

Τη ζύγωσε τρίζοντας τα δόντια του, φοβερός, ο σκληρός άρχοντας. Την άρπαξε από το λαιμό και την κούνησε μία - δυό φορές άγρια, δυνατά :

— Πές μου, άτιμο φαρμακερό φίδι, που το βρήκες αυτό το δηλητήριο πουδωσες στο φτωχό μου κορίτσι !...

— Αφέντη μου... ψιθύρισε τρέμοντας σαν το φύλλο ή δύσθυμος ή παραμύθια.

— Άσε αυτό το ψεύτικο ύφος, το υποκριτικό, σκύλα !... Και πές μου, ποιός είναι ο συνένοχός σου !...

— Κανένας. Σ' όρκίζουμαι, χουσέ μου αφέντη, ότι δεν είμαι ένοχη γι' αυτό που με κατηγορείς... Κι' έτσι, δεν έχω συνένοχο κανέναν...

— Δεν έδωσες έσύ το φαρμάκι στην 'Ιουλιέττα ;...

— Ποιό φαρμάκι ;...

— Αυτό πουχε μέσα σ' αυτό το μπουκάκι...

— Δεν ξέρω τίποτα, αφέντη μου... Δεν ξέρω τί μου λές...

— Εσφίξε πιο δυνατά, πιο μανιασμένα, το λαιμό της παραμύθιας ο Καπουλέτος, τόσο, που ένας πνιγμένος ρόγχος βγήκε μέσα από τα πανιασμένα χείλια της...

— Πές μου !... βρυχήθηκε, Πές μου ποιός σου τώδωσε αυτό... 'Η 'Ιουλιέττα δε βγήκε έσύ βγήκες, σε είδανε, σε παρακολούθησαν... Που πήγες ; Ποιόν είδες ;... Ποιός σουδωσε το φαρμάκι ;...

Τα μάτια της παραμύθιας είχανε πεταχτεί από τις κοχες τους... Το πρόσωπό της είχε κοκκινίσει φοβερά...

Σιγά, πλησίασε τόν εξαλλο άντρα της από πίσω ή Καπουλέτου και του ψιθύρισε στο αυτί :

— Πρόσεξε... Θα την πνίξεις !... Κι' έτσι, δε θα μάθουμε τίποτα...

Κατάλαβε ο σκληρός άρχοντας πόσο δίκαιο είχε ή γυναίκα του, και ξέσφίξε τα δάχτυλά του. 'Η φτωχεια παραμύθια γλύστρησε άψυχη στο πάτωμα !...

Γύρισε το άγριο βλέμμα του ένα γύρο ο Καπουλέτος, και πρόσταξε βραχνά τους υπηρέτες του :

— Να τη δέσετε με άλυσίδες, και να την πετάξετε στο πιο σκοτεινό υπόγειο

του μεγάρου !... Θα τη στείλω στο δικαστήριο να λογοδοτήσά μάγισσα που φτάνει και μοιράζει δηλητηριασμένα φίλτρα !...

— Όλοι άνατριχιάσανε !... 'Ηταν γνωστό ότι οι μάγοι κι' οι μάγισσες τη σκοτεινή εκείνη εποχή καταδικάζονταν πάντα σε μαρτυρία άδυστοχά, για να καταλήξουνε στο τέλος άπάνω στη φωτιά !...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΜΓ'.

— Όλη εκείνη τη μέρα, ο Ρωμαίος έβεινε κρυμένος στο σπίτι του, περιμένοντας με άδημονία να περάσουν οι ώρες και ναρθή το βραδάκι... 'Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά στην ιδέα ότι θα συναντούσε την αγαπημένη του έξω από την έκκλησία της Παναγίας, κι' από εκεί θα πήγαινε μαζί της στο κελλί του Λαυρεντίου, για να ένωση τη ζωή του για πάντα με τη δική της... 'Η πολυπόθητη ευτυχία τους πλησίαζε πια όριστικά... Στο βάθος του σκοτεινού ορίζοντα άρχισε για το ζευγάρι τών έρωτευμένων με τόν βασανισμένον έρωτα να θαμπαχαράζει σαν άπαλόχρωμη αύγη ή χαρά...

Δε βγήκε όλη μέρα ο Ρωμαίος, για να μην προκαλέσει δυσάρεστες συνέπειες εις βάρος του. 'Η διαταγή του 'Εσκαλου να έγκαταλείψη τη Βερόνα, μ' όλη τη γενική άνησυχία πουχε δοθεί στους Μονταίκους, δεν είχε άτονήσει. 'Αν τόν έβλεπε κανένας έχθρός, κανένας άνθρωπος τών Καπουλέτων ή του 'Αρχοντα, μπορούσε να του δημιουργήσει δυσάρεστες περιπτώσεις, μπορούσε να τόν παρασύρει σε κανέναν καυγά, σε καμμία μονομαχία... Κι' έτσι, την ώρισμένη ώρα, μπορεί να μη βρισκότανε στον τόπο που θα τόν περίμενε ή αγαπημένη του...

— Απομονωμένος, λοιπόν, όλη μέρα στα δωμάτια του, δεν είχε μάθει το φοβερό νέο πουχε άρχισεί να διαδίδεται τις πρώτες άπογευματινές ώρες σ' όλη τη Βερόνα...

— Ένώ βασιλεύε σιγά-σιγά ο ήλιος μέσα στα χρυσόροδια σύννεφα της δύσης, ο ώραιος απόγονος τών Μονταίκων, ντύθηκε την πιο λαμπερή του στολή, ζώστηκε το άδամαντοκόλλητο σπαθί του και πήγε να χαιρετήσει τη μητέρα του.

— 'Η ευγενικά άρχοντίσσα δέχτηκε το λατρευτό της μοναχογιού με συγκίνηση. Τόν άγκάλιασε, πέρασε τα δάχτυλά της στα όλομαυρα μαλλιά του, και τόν έρώτησε :

— Για πού έτοιμάστηκες πάλι, γυνί μου, έτσι όμορφος, έτσι λαμπροστολισμένος ;...

Χαμογέλασε με καμάρι και πρόσθεσε πιο σιγά :

— Ποιός ξέρει ποιά έρωτική περιπέτεια σε τραβάει πάλι, γυνί μου !... Πήγαινε, γλέντησε και πρόσσεξέ μόνο να γυρίσης πάλι γερός στην άγκαλιά μου !...

— Μητέρα, είπε σοβαρός ο Ρωμαίος, ζητώ άπόψε την ευχή σου !...

Παραξευμένη, ή δέσποινα Μονταίκου, τόν κύτταξε το μοναχογιού της με κάποια άνησυχία στα μάτια :

— Την ευχή μου ;... ρώτησε. Γιατί ζήτας την ευχή μου, Ρωμαίε μου ;...

Είπε ο νέος, ότι δεν έπρεπε να άνησυχήσει τη μητέρα του, άφίνοντας την να ύποψιαστή, έστω και λίγα από αυτά που σχεδίαζε να κάνει...

Την άγκάλιασε, λοιπόν, και τη φίλησε τρυφερά στα γκρίζα της μαλλιά...

— Μητερούλα... της είπε μ' ένα ύφος παιχνιδιάρικο. 'Η μεγάλη άγάπη σου σε κάνει να βλέπεις παντού κινδύνους για μένα και να ύποψιάζεσαι ποιός ξέρει τί φοβερό !... Την ευχή σου δεν τη ζήτησα για τίποτα συγκεκριμένο μ' άρέσει να μου τη δίνης, γιατί νομίζω, ότι κάθε φορά που την παίρνω, στεριώνω και πιο πολύ, παίρνω δύναμη καινούργια !...

— Άγκάλιασε σφιχτά το μοναχογιού της ή δέσποινα Μονταίκου, και του είπε ζεστά :

— Σου τη δίνω την ευχή μου μ' όλη μου την καρδιά, αγαπημένο μου αγόρι !... 'Ας σε φυλάη πάντα, σε κάθε βήμα σου, κι' άς άπομακρύνει από μπροστά σου κάθε κίνδυνο και κάθε στενοχώρια...

Φίλησε, γεμάτος τρυφερό σεβασμό, και τα δυό χέρια της μητέρας του ο Ρωμαίος, κι' ύστερα άποσπάρθηκε από την άγκαλιά της.

— Άντίο, μητερούλα... της είπε μ' ένα χαμόγελο.

Κι' έκανε να βγή από το δωμάτιο. 'Η μητέρα του τόν παρακολουθούσε να φεύγει... Ξαφνικά, ένα άπτομο συναίσθημα, σουδερρό, όδυνηρό, τρύπησε πέρα για πέρα την καρδιά της...

— Ρωμαίε μου !... του φώναξε με λαχτάρα.

Τι περίεργο ! Τι φοβερό ! Της φάνηκε, ότι τόν είχε δη, εκεί μπροστά της, βουτηγμένο στο αίμα, με τα μάγουλα πελιδνά, με τα μάτια του κλεισμένα...

— Ακούγοντας ο Ρωμαίος τη φωνή της μητέρας του, πούμοιαζε σαν κραυγή γεμάτη απόγνωση, έτρεξε και την ξαναπέραε στην άγκαλιά της, και την ξανάσφίξε με λατρεία...

— Ρωμαίε μου... τόν παρακάλεσε ή ευγενικά άρχοντίσσα. Μη βγής άπόψε, αγαπημένο μου παιδί !... Μείνε κοντά μου...

Της άποκρίθηκε στενοχωρημένος :

— Μητερούλα, πώς είναι δυνατό να μη βγώ, άφου με περιμένουν ;...

— Πρόσεχε, τουλάχιστον, αγαπημένο μου παιδί... Πρόσεχε !...

— Έννοια σου, μητερούλα... Θα προσέχω...

— Μη μένης μόνος σου...

— 'Ησυχασε, μητερούλα... Θάναι μαζί μου κι' ο Μπενδόλιο... 'Επί τέλους, ξέρεις ότι δεν είναι εύκολο να με σκοτώσουν... Δεν είμαι εύκολο θύμα έγώ, μητερούλα !...

— Ο Θεός να σε φυλάη, καλό μου, λατρευτό μου παιδί...

Μ' ένα τρυφερό κίνημα άποχαίρετισμού, ο Ρωμαίος βγήκε από το δωμάτιο.

Κατέβηκε στους σταύλους και πήρε το αγαπημένο του άλογο, την « Άστραπή », τη σπρουίνισε κι' έφυγε με καλπασμό...

Σε λίγα λεφτά βρισκόταν έξω από την έκκλησία της Παναγίας. Δεν είδε κανέναν εκεί να τόν περιμένει. 'Ε, όπου ναύαι, θάσχοδουσαν... Ξεπέζεψε και περίμενε, κρυμένος σε μία λιγάκι σκοτεινή γωνία.

Γύρω του είχαν άρχει να πυκνώνουν οι σκιές του δειλινού. Ένα ακαθόριστο συναίσθημα άνησυχίας άρχισε να του σφίγγη σιγά - σιγά, ανεξήγητα την καρδιά... Γιατί άργούσανε ;... Καλά, ή 'Ιουλιέττα, ή παραμύθια, μπορεί ναχανε έμποδιστή από κάτι ; ο Μπενδόλιο όμως ;...

— Έκοδε νευρικές βόλτες ο Ρωμαίος, με την καρδιά του δαγκωμένη από την άγωνία...

Ξαφνικά, μία σκιά άντρική ξεχώρισε μέσα στα πρώτα σκοτάδια της νύχτας. Γεμάτος λαχτάρα ο Ρωμαίος έτρεξε προς το μέρος της σκιάς αυτής :

— Μπενδόλιο !... φώναξε.

— Ο ξάδερφος του ξεπέζεψε κι' αυτός.

— Ρωμαίε... του ψιθύρισε με τη φωνή του πούτρεμε. Πάμε...

— Και ή... 'Ιουλιέττα ;... Δε θάρρη ;...

— Πάμε... του ξανάπε σκοτεινός ο Μπενδόλιο, συγκρατώντας με μεγάλη προσπάθεια τα δάκρυά του.

Τα χέρια από Ρωμαίου σκαλώσανε πυρετικά άπάνω στα ρούχα του φίλου του :

— Μπενδόλιο... Τι μου κρύβεις ;... Μίλα μου... Συμβαίνει τίποτα ;...

— Πάμε, Ρωμαίε... ξανάτε για τρίτη φορά ο Μπενδόλιο.

— Στη φωνή σου διακρίνω κάτι τρομερό !... Πές μου, Μπενδόλιο... Μη μ' άφίνης σ' αυτή τη φοβερή άγωνία...

— Δεν είναι άνάγκη να μένουμε εδώ, μία και δεν περιμένουμε κανέναν... 'Ας φύγουμε, και σου τα λέω στο δρόμο...

— Ανεδήκανε και οι δύο τους στα άλογά τους και άπομακρυνήκανε σιγά - σιγά.

— Μπενδόλιο... ξανάτε ο Ρωμαίος. Πές μου... Είμαι έτοιμος ν' άκούσω το χειρότερο, το πιο φοβερό... Μη μ' άφίνης όμως σ' αυτή την άγωνία, πούνα χωρίς άμφιβολία χειρότερη από όλα !...

— Ο Μπενδόλιο έβεινε το ίδιο σιωπηλός.

— Τί να πη ;... Και πώς να το σκοτεινός...

— Μπενδόλιο !... φώναξε άγριος ο Ρωμαίος. 'Αν δε μου μιλήσης, σου όρκίζομαι ότι τραβώ στη στιγμή το σπαθί μου

και σου τρυπώ πέρα για πέρα την καρδιά !...

Χαμογέλασε μελαγχολικά ο Μπενδόλιο :

— Φτωχέ μου Ρωμαίε !... ψιθύρισε. 'Αν δε μιλάω, αυτό το κάνω γιατί σε λυπάμαι... Γιατί δεν είναι εύκολο να σε κουρελιάσω με δυό λόγια μου...

— 'Η 'Ιουλιέττα μου είναι... άρρωστη ;... ρώτησε ο Ρωμαίος με φωνή πούτρεμε.

— Πάλι ο Μπενδόλιο έβεινε σιωπηλός.

— Πές μου, Μπενδόλιο !... συνέχισε πιο δυνατά ο Ρωμαίος. Συμβαίνει τίποτα πιο κακό ;... Μίλα μου, επί τέλους !... 'Η 'Ιουλιέττα μου... ζή ;...

— Ο Μπενδόλιο κούνησε άρνητικά το κεφάλι του. 'Ο Ρωμαίος, μ' όλα τα σκοτάδια που τούς τυλίγανε πια, είδε τη φοβερή άρνησι κι' έβγαλε μία σπαραχτική φωνή :

— Πέθανε ;... Πέθανε ή αγαπημένη μου ;... ρώτησε με άπερίγραπτη λαχτάρα.

— Ο Μπενδόλιο έσκυψε το κεφάλι του χαμηλά στο στήθος του, σά νάτανε αυτός ο ένοχος για το φοβερό περιστατικό...

— Πέθανε !... Πέθανε !... Έλεγε και ξανάλεγε ο φτωχός ο Ρωμαίος.

Δε μπορούσε να το συνηθίση... Να το πιστέψη...

— Πές μου, Μπενδόλιο... Πώς έγινε αυτό ;... Τη σκότωσε ο πατέρας της ;...

— Σκοτώθηκε μόνη της !... του άποκρίθηκε σιγά ο Μπενδόλιο.

— Μόνη της ; !... Αυτόκτόνησε δηλαδή ;...

— Αυτόκτόνησε !...

— Για ποιό λόγο ;... 'Αφου σήμερα την περίμενε ή ευτυχία στη άγκαλιά μου ;...

— Σήμερα το μεσημέρι, την περίμενε ή δυστυχία στην άγκαλιά του Πάρη !...

— Του Πάρη ; !... φώναξε ο Ρωμαίος. Μά ο γάμος της μαζί του δεν ήτανε να γίνη παρά σε μερικές μέρες...

— Άλλαξε, φαίνεται, γνώμη ο Καπουλέτος... Προσιστάθηκε ίσως αυτό που λογαριάζαμε να κάνουμε σήμερα, και συντόμεψε άπρόοπτα τις προθεσμίες... Σήμερα το μεσημέρι ή 'Ιουλιέττα θα παντρευότανε τόν Πάρη !...

— Άλλοίμονο !... μουρμούρισε ο Ρωμαίος. 'Ετσι καταλαβαίνω την άπελπισία της φτωχιάς μου αγαπημένης... Για να μη με προδώση, προτίμησε το θάνατο !...

Γι' άρκετη ώρα, οι δυό φίλοι προχωρούσαν σιωπηλοί, βυθισμένοι στις μαύρες τους σκέψεις...

— Ρωμαίε... είπε σε μία στιγμή ο Μπενδόλιο. Πρέπει να αντιμετώπισή με θάρρος τη φοβερή πραγματικότητα...

— Με θάρρος ;... έκανε ο Ρωμαίος. Τι θάρρος θες ναχω, Μπενδόλιο, μία και σδύσαν όλα μεμιάς από μπροστά μου ; Μία μαύρη νύχτα σκέπασε τη γη !... Δε βλέπω από πουθενά φώς !... 'Ανασάινω, και βαρύ δηλητήριο άσφυκτικό κατεβαίνει στο στήθος μου... Πέθανε ή 'Ιουλιέττα !... 'Εσδυσσε ο ήλιος...

— Ρωμαίε, συλλογίσου, ότι είσαι άντρας !...

— Ένα τρελλό γέλιο γεμάτο σαρκασμό, ήταν ή άπάντησι του Ρωμαίου :

— Άντρας !... 'Εγώ... Μά, φτωχέ μου Μπενδόλιο, δεν είμαι πια παρά ένα φάντασμα, ένας δυστυχισμένος βρουκόλας, που βρέθηκε άνεξήγητα ανάμεσα στους ζωντανούς ανθρώπους, και δε ζητάει πια παρά την εύκαιρία να ξαναγυρίση στη γη, στο βασίλειο τών νεκρών...

— Πάλι δε μιλήσανε γι' άρκετη ώρα οι δύο φίλοι. 'Υστερα, σιγανή, πνιγμένη από το παράπονο, άκούστηκε πάλι ή φωνή του Ρωμαίου :

— Την είδες ;... Πές μου...

— Πώς να τη δώ ;... Μήπως μπορώ να μπώ μέσα στο μιστό της σπίτι ;... Πριν φυλάσω το κατώφλι, θα μ' είχανε δέκα φορές στρώσει νεκρό !...

— Πώς τώμαθες το φριχτό νέο ;...

— Όλη ή Βερόνα το συζητεί !... Τη βρήκανε, λέει, σήμερα το πρωί πεθαμένη στο κρεβάτι της, μ' ένα άδειο μπουκαλί δηλητήριο στο χέρι...

— Που το βρήκε το δηλητήριο ;...

— Της το πήγε, λένε, ή παραμύθια της... Κι' ο Καπουλέτος, έξω φρενών γι' αυτό, τη φυλάκισε για να την παραδώση στο δικαστήριο που θα τη δικάσει σά μάγισσα !...

— 'Αν μου περισσεύε οίκτος, Μπενδόλιο, θα τη λυπόμουν... Στην καρδιά μου όμως δεν υπάρχει πια κανένα αίσθημα...

— Όλα πεθάνανε μαζί με την 'Ιουλιέττα !...

— Προχωρήσανε πάλι για λίγο σιωπηλοί μέσ' στη νύχτα οι δυό φίλοι... Ξαφνικά, ο Ρωμαίος στάθηκε, άρπαξε το χέρι του Μπενδόλιο, και τώσφιζε δυνατά :

— Μά άλήθεια, φίλε μου καλέ, πές μου, δεν όνειρεύουσαι ;...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

76 ΦΡΑΙΑ ΠΟΔΙΑ ΧΟΡΕΥΟΥΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Στο θέατρο «Κολιζέουμ» του Λονδίνου, δόθηκε πρό ήμερών ένα ώραίο θέαμα προς τιμήν της βασίλισσας της Άγγλιας. Το πιο ένδιαφέρον μέρος του θεάματος αυτού ήταν ένα μπαλέτο, που το άποτελούσαν 38 ώραιες χορεύτριες. Τά έσοδα της παραστάσεως αυτής, που σημειώνει κάθε χρόνο μεγάλη έπιτυχία, διατίθενται υπέρ του ταμείου τών 'Αγγλων ήθοποιών.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΟΥ ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΓΚΟ

Στο 'Αλμπερτίλ του Βελγικού Κογκό ο πρόεδρος της ελληνικής κοινότητας κ. Σταυριανός Σταυρού, προήδρευσε μιας επιτροπής, που ένηργησε έπαις υπέρ των σεισμοπαθών τών 'Ιονίων Νήσων. Το πραιόν του έράνου, ο όποιος συνεχίζεται, έχει φτάσει μέχρι σήμερα τις 280.000 βελγικά φράγκα. Στη φωτογραφία μας, ο κ. Σταυρού περιτοχιζόμενος από τα μέλη της επιτροπής του έράνου : τόν κ. 'Ιωάννη Καζόγλου, τις κυρίες Κ. Βρετού, Ε. Σκαρέλη, Μ. 'Ιατρού, Αλέα Καζόγλου, Μάρω Καρτέση και την δεσποινίδα Μάριν Σπύρου.

ΣΕΔΡΑΤΑ, Η ΧΑΜΕΝΗ πολιτεία της Σαχάρας

Πώς την ανακάλυψε μια Έλβε-
τίδα αρχαιολόγος

Πεντακόσια μίλια δυτικότερα από τ'
"Αλγέρι, στην καρδιά της Σαχάρας,
έκει που υπάρχουν μόνο επικίνδυνα αμ-
μόβουνα, βρίσκεται από αιώνες τώρα
θαμμένη η πρωτεύουσα των "Ιθαδίων,
η Σεδράτα. "Επί πολλούς αιώνες η
Σεδράτα, έφτασε σε μεγάλη ακμή. Γύ-
ρω στο 10ο αιώνα ωστόσο έθεωρείτο
ως χαμένη και κανείς δεν ήξερε τι είχε
απογίνει. "Η έρημος κρατούσε ζηλότυ-
πα το μυστικό της...

Πολλοί αρχαιολόγοι καταπίστηκαν
μέ την ανακάλυψή της, κανείς όμως
μέχρι προχτές δεν κατάφερε να βρή
τη γη της. Τυχρότερη απ' όλους
στάθηκε η κόρη του μεγάλου "Ελβε-
τού αρχαιολόγου Μάξ Βάν Μπρέχεμ, η
Μαργαρίτα.

Χάρis σε μία τυχαία σύμπτωση και
ένω η Μαργαρίτα Βάν Μπρέχεμ πε-
τούσε με αεροπλάνο άνω από την
αχανή Σαχάρα, διέκρινε κάτω στην
έρημο το σχέδιο μιας πολιτείας.
Τίποτα δεν φαινόταν από τη μυ-
στηριώδη πολιτεία. Τα μέγαρα της
και τις λαμπερές οικοδομές της τις
είχε σκεπάσει από καιρό η άμμο της
έρημου, το σχέδιό τους όμως φαινόταν
κάτω απ' τις επιχωματώσεις από ένα
εναέριο παρατηρητή.

Στο σημείο, εκείνο λοιπόν η Μα-
ργαρίτα Βάν Μπρέχεμ έκανε δύο άνα-
σκαφές. Μία το 1952 και μία έδω και
λίγες βδομάδες.

Τα οικοδομήματα και τα αντικείμε-
να που ήρθαν, μ' αυτές, στο φώς, είνε
αξιοθαύμαστα και δείχνουν το μεγάλο
πολιτισμό των "Ιθαδίων. "Αλλ' άς
αφίσουμε την "Ελβετίδα αρχαιολόγο να
μας αφηγηθή μόνι της, την ανακάλυ-
ψή της.

"Η Σεδράτα, γράφει, οφείλει τ'
δνομά της σε μία παλιά φυλή και χτί-
σθηκε από τους "Ιθαδίτες στις αρχές
του 10ου αιώνα. Οι "Ιθαδίτες ήταν
σχισματικοί Μωαμεθανοί, που κατα-
τρεγμένοι από τους όμορβήσκους τους,
έφτασαν ως την περιοχή αυτή, για να
προφυλαχθούν από τις επιθέσεις τους
και έτσι έχτισαν την όμορφη πόλη.

Στην αρχή οι "Ιθαδίτες ζούσαν ή-
συχα και ειρηνικά στη χώρα τους, που
βρισκόταν στην έπαρχία του "Οράν και
είχε για πρωτεύουσά της τη Ζαχέρτ.
Στά 909 όμως μ.Χ. τους επέτρεψαν οι
"Αραβες και τους ανάγκασαν να
έκπατριστούν. Τότε, έχοντας επί κεφα-
λής τον Ιμάμη τους, άρχισαν να προ-
χωρούν μέσα από την έρημο, προς τα
νότια κι' έπειτα από πολλές δυσκολίες
έφτασαν στην Ουάγκλα.

Παρ' όλους τους φοβερούς πυρε-
τούς, που μάστιζαν την περιοχή εκείνη
και παρά την τρομερή ξηρασία, οι
"Ιθαδίτες αποφάσισαν να χτίσουν εκεί
την πόλη τους. Σε έξι βδομάδες 60 μέτρων,
κάτω από τη γη, είχαν ανακαλύψει μία
υπόγεια λίμνη, που είχε έκτασι πολλές
δεκάδες χιλιόμετρα ολόγυρα. "Ανοίξαν
λοιπόν πηγάδια και μεταμόρφωσαν κυ-
ριολεκτικά το έδαφος, 4.000 φοινικό-
δεντρα, λένε οι χρονικογράφοι, ήταν
φυτεμένα τότε στη Σεδράτα.

"Η όμορφη όμως πρωτεύουσα των
"Ιθαδίων δεν έμελλε να ζήσει πολύ.
Στά μέσα του δεκάτου τρίτου αιώνα,
οι "Αραβες έπειτα από πολλές ανα-
ζητήσεις βρήκαν και πάλι το κρησφύ-
γιο των "Ιθαδίων. Τους επέτρεψαν
λοιπόν και κατέστρεψαν την όμορφη
πόλη τους. "Καίνοι τότε κατέφυγαν στο
οροπέδιο του Μζάμπ, όπου τους βρί-
σκει κανείς και σήμερα ακόμη. Στο
μεταξύ, η έρημη πρωτεύουσα των έπε-
σε θύμα και της έρημου. Με το πέ-
ραςμα των αιώνων θάφτηκε κάτω από
την άμμο της.

"Από την εποχή εκείνη οι "Ιθαδί-
τες, που σήμερα λέγονται και Μοζαβί-
τες την έχασαν. Στην παράδοσι όμως
της φυλής τους και της αϊρέσέως τους
είχε μείνει πάντα ζωντανή. Κάθε χρό-
νο, στα τέλη του "Απριλίου, ξεκινού-
σαν πολλοί όπαδοί της αϊρέσέως απ'
το "Αλγέρι, το Μορόκο κι' άλλα ση-
μεία της "Αφρικής και προχωρούσαν
βαθεία μέσα στην έρημο, για να προ-
σκυνήσουν τα έρειπια ενός τζαμιού, που
νόμιζαν πως ήταν το τζαμί της χαμέ-
νης πολιτείας...

"Η ανακάλυψη όμως της Μαργαρί-
τας Βάν Μπρέχεμ τους έβγαλε από
την πλάνη τους.

Η ΚΟΥΚΟΥΛΑ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ

Στην Κορέα, σύμφωνα με παλαιά παράδοσι, οι προ-
δότες οδηγούνται στο δικαστήριο με το κεφάλι σκεπα-
σμένο μ' ένα καλάσι. "Ανοτέρω δυο Κορεάτες προδό-
τες ο Γου-Τσον-Μπινγκ και ο Χάν-Του-Κίο, που κατη-
γορούνται ότι διευκόλυναν την αιχμαλωσία του "Αμε-
ρικανού στρατηγού Ντην. Την ημέρα που γινόταν η
δική τους, ο πρόεδρος Σίγκμαν Ρή έλασε ένα τηλε-
γράφημα του στρατηγού με το όποιο ο "Αμερικανός
στρατηγός τον παρακαλούσε να μη συνεχιστή η δίωξις
των κατηγορουμένων.

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΛΕΙΠΕΙΣ

Λείπεις κι' αδικώς καρτερώ,
λείπεις, παιδί μου, από καιρό
και ούτε πού είσαι, ξέρω...

Λείπεις σε μέση μακρυνά
και μας χωρίζουνε βουνά
και κλαίω κι' υποφέρω...

Λείπεις στ' αλήθεια από καιρό
και τα φίλιά μου λαχταρώ
που μούγουν τόσο λείψει.

Πέφτει απ' τα μάτια μου βροχή
και την φτωχή μου την ψυχή
την έχει θάψει η θλίψη...

Δεν βλέπω χρώμα ούτε φώς
κι' αν είν' ο πόθος μου κυφός
δεν τον άντεχω άλλο...

Όλα μού φαίνονται μουντά,
γιατί δεν είσαι σ' κοντά
στον πόνο τον μεγάλο...

Δείπεις κι' αδικώς καρτερώ...
Έτσι να ζήσω δεν μπορώ
με όνειρα οδυμένα.

Λείπεις και λείπει μου η χαρά,
όλα είναι γύρω παγερά
κι' όλα σκοτεινιασμένα...

Περνούν τα βράδια κι' οι νυχτιές
κι' όλες οι ώρες μου σταχτιές
μωό φαίνονται στ' αλήθεια.

Κι' οι μέρες που είναι φωτεινές
περνούν κι' εκείνες σκοτεινές
κι' εγώ ζητώ βοήθεια!

Κι' αν δεν σε βλέπω πουθενά
και το μυαλό μου τριγυρνά
πούς ξέρει σε πού μ' έστι.

Εδώ κι' εκεί σ' αναζητώ
και το φεγγάρι το ραυτό
που είσαι μήπως ξέρει...

Μα ούτε κι' εκείνο μου άπαντά
και τότε η θλίψη με συνοντά
θα σ' ε' δολογησώ,

να πάρω απόφασι κι' εγώ
να πάγω να σε κληρώ
και άλλη ν' αγαπήσω!

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ της όσφρήσεως

Μπορεί να υπάρξουν 16 εκατομ-
μύρια μυρωδιές

Θάχετε διαβάσει, άσφαλως, ότι ο-
πάρχουν άνθρωποι με εξαιρετικά ισχυ-
ρή όσφρησι, που εκμεταλλεύονται αύ-
τό το προσόν τους για να κερδίζουν
το ψωμί τους σε διάφορες βιομηχανίες
άρωμάτων, κλπ.

Τελευταίως λοιπόν απέδειχθη ότι ο-
λοι μας έχουμε όσφρησι εξ ίσου ισχυ-
ρή. Μόνο που δεν έχουμε συνηθίσει να
τη χρησιμοποιούμε κατά τον καλύτερο
τρόπο. Κι' αυτό, γιατί άγνοούμε διά-
φορες βασικές αρχές. Δεν ξέρουμε π.χ.
ότι νοιώθουμε πιο έντονα μία όσμη, ό-
ταν κάνουμε πολλές μικρές εισπνοές με
τη μύτη μας —όπως το κουνέλι— παρά
όσο με μία μόνο βαθειά και παρατετα-
μένη εισπνοή. Δοκιμάστε το με κάτι, με
τον καφέ σας επί παραδείγματι, και
θα βεβαιωθείτε.

Γενικώς, η όσφρησι δεν έχει ακόμη
μελετηθή αρκετά απ' την έπιστήμη.
"Αγνοούμε ακόμη και τον τρόπο της
λειτουργίας της. Πρό 2.000 έτών, ο
Ρωμαίος Λουκρήτιος πίστευε ότι οι ευ-
χάριστες μυρωδιές προκαλούνται από
στοργυλά και λεία μόρια που χαϊδεύ-
ουν τη μύτη, οι δε ενοχλητικές και
δυσάρεστες από μόρια μωτερά ή άκα-
νόνιστα που την πληγνώνουν.

Στην τελευταία εκατονταετία, δια-
τυπώθηκαν διάφορες εξηγήσεις. Είπαν
π.χ. ότι η όσφρησις ερεθίζεται από
παλμικές δονήσεις ή ακτινοβολίες της
οσμίας που μυρίζει, ή ότι εξαρτάται
απ' τη χημική σύστασι των μορίων της.

"Αλλοι πάλι προσάθισαν ν' αναλύ-
σουν τις όσμες σε ώρισμένα βασικά
συστατικά τους για να τις κατατάξουν.
Καμιά όμως απ' αυτές τις θεωρίες
και τις κατατάξεις δεν μπόρεσε να ε-
ξηγήση τις πολυποίκιλες έντυπώσεις
που προκαλούν στη μύτη μας οι διά-
φορες μυρωδιές.

Τώρα λοιπόν γίνονται σχετικές έρευ-
νες σ' ένα άμερικανικό έπιστημονικό
έργαστήριο, κι' έχουν αποδώσει ήδη α-
ξιολόγα αποτελέσματα.

"Εξακριβώθηκε πρώτον ότι η μύτη
μας έχει 50 εκατομμύρια νευρικές ί-
νες, που επικοινωνούν με το πολυπλο-
κότα κέντρον της όσφρησής, που
βρίσκεται στον εγκέφαλο. Οι όσμες
που μυρίζουν ερεθίζουν τις ίνες αυτές,
κι' ο ερεθισμός μεταδίδεται στο κέν-
τρον της όσφρησής.

Πώς όμως και γιατί ξεχωρίζει ο εν-
κεφαλος μεταξύ τους τις διάφορες μυ-
ρωδιές;

Οι νευρικές ίνες της μύτης είναι 24
τύπων. Κάθε μυρωδιά λοιπόν ερεθίζει
ώρισμένους απ' τους τύπους αυτούς.
Για να καταλάβουμε τι συμβαίνει
τότε, άς φαντασθούμε ότι έχουμε μπρο-
στά μας ένα τετράγωνο πίνακα με 24
ηλεκτρικές λάμπες. "Ανδόντας μερι-
κές μόνον απ' τις λάμπες αυτές —οχι
τις ίδιες πάντα— επιτυγχάνουμε διαφό-
ρους συνδυασμούς, διάφορα φωτεινά
σχέδια. "Ο αριθμός των συνδυασμών
αυτών μπορεί να φτάση τα 16 εκατομ-
μύρια.

"Ετσι λοιπόν και με τον ερεθισμό ώ-
ρισμένων τύπων των νευρικών ινών της
μύτης, κάθε φορά αποτελούνται διά-
φοροι συνδυασμοί, που ερμηνεύονται
απ' το κέντρον της όσφρησής ως αντί-
στοιχες διαφορετικές μυρωδιές. Θεωρη-
τικά —όπως είπαμε— μπορεί να υπάρ-
ξουν 16 εκατομμύρια μυρωδιές. Στην
πράξι, όμως, ξεχωρίζουμε μόνο μερικές
χιλιάδες.

Σ' όλους τους ανθρώπους, είναι ί-
δια η φυσική κατασκευή της μύτης.
Μερικοί όμως έχουν εξασκηθή να προ-
σέχουν και ν' αναλύουν καλύτερα τις
όσφραντικές έντυπώσεις τους, και γι'
αυτό κατορθώνουν να ξεχωρίζουν πε-
ρισσότερες μυρωδιές. Αυτοί είναι οι ει-
δικοί, για τους οποίους μιλήσαμε στη
αρχή.

Τα πειράματα στο άμερικανικό έρ-
γαστήριο απέδειξαν επίσης ότι μπορού-
με όλοι μας ν' αναγνωρίσουμε μία μυ-
ρωδιά, πολλά χρόνια αφού την προ-
ταισαθήκαμε.

"Όσο κι' αν πείσουμε όμως τη θέ-
λησι μας, μ'ας είναι αδύνατο να τη
φέρουμε στη φαντασία μας. τη στιγμή
που δεν την αισθανόμαστε πραγματι-
κά —όπως φανταζόμαστε π.χ. μία ει-
κόνα που είδαμε και που δεν τη βλέ-
πομε πιά.

ΜΠΕΜΠΗ, ΠΕΣ «ΜΠΑΜΠΑ!»

Π Ε Σ παιδί μου «μπαμπα!» Μπα-
μπα! Μπα-μπα! Μπα-μπα!
"Ο μπαμπάς σου σοβαρεύεται
για μία στιγμή κι' αντί να βγά-
λη από το στοματάκι του τη συγκινη-
τική αυτή λέξη, πέφτει μόνο ένα,
μακρόσυρτο :

— Ααααα!
— Μπαμπα, πουλάκι μου. Μπα-μπα!
Πες μπα-μπα!
— Ααααα!
— Δεν θές να πής «μπαμπα». Τότε περ
«μπαμπα». "Ελα μπέμπη. Μπα-μπα! Μι-
—μπα!

— Ααααα! άπαντούσε πάλι ο μπέμ-
πη.
— Νά σου δώσω καμιά στο κεφάλι.
"Ιαληόπαιδο.

Τότε έμπεμπε στη μέση η μαμά.
— Τι το βασανίζεις το παιδί;
— "Εγώ το βασανίζω ή αυτό βασανί-
ζει έμένα; Νά μην ένοη ή να πή «μπα-
μπα».

— Θα το πή όταν έρθη η ώρα του.
— Και πότε θάρη; Είναι δυο χρονών πιά!
Που άκούστηκε, δυο χρονών παιδάρος και να
μη λή «μπαμπα»; "Η κόρη του διπλανού μας
το είπε έντεκα μηνών.

— Μην κυττάς. Τα κορίτσια άρχίζουν και
μιλάνε νωρίς.
— Νάι. Κι' από τότε που άρχίζουν, δεν σταματάνε πο-
τέ. Το ξέρω. "Αλλά δυο χρονών πάλι και να μη λή
«μπαμπα!» Τζάμπα μ'ας τρώει το φαί!

— Ν' άρίστη το παιδί στη διάδισή του. "Όταν θάρη
η ώρα του, θα μιλήσει.
Κι' ο μπαμπάς έφευγε πολύ θυμωμένος με το γιού του.

Αυτή η δουλειά έρχε άρχισι κι' όλας από τις πρώτες
μέρες που ο "Αλέκος έγινε μπαμπάς. "Ο διάδοχος ήταν
ακόμα ένα τόσο δά βρέφος, που άλλο δεν έκανε παρά
να τρώη, να κοιμάται και κάτι άλλο, κι' ο "Αλέκος έ-
σκυβε όλο στοργή άπάνω από την κούνια του και προσπαθούσε να του
βγάλη τη συγκλονιστική λέξι από το στοματάκι του.

— "Ο μπαμπάς! Πες μπαμπα! Μπαμπα!
Το βρέφος τόν κυττάζε γεμάτο άπορία και, ή άδιαφορούσε τελείως ή
έκλαιγε τρομαγμένο :

— Νά! Νά!
— Μά ελσι με τα καλά σου, Χριστιανέ μου; Έλεγε ή μαμά. "Ακόμα
δεν σαράντισε το παιδί κι' έχεις την άπατήσι να πή «μπαμπα»!

— Δεν έχω την άπατήσι να το πή από τώρα. "Αλλά θέλω να συνηθίσω
αυτή τη λέξι, να το έντυπωθώ, για να την πή όσο το δυνατόν νωρί-
τερα.

— Θα την πή όταν έρθη η ώρα του!
"Αλλά δεν ήξερε να πή ή μαμά. "Όταν έρθη η ώρα του. Και «μην
το βιάζης το παιδί». "Αλλά ο "Αλέκος έπέμενε στην ήρωική του προσπά-
θεια, χωρίς να λαδώνει ύπ' όμνι του τις άντηρήσεις της συνηθισμένης του.
Και είχε δική ο καίμενος. Πρώτο παιδί και διψούσε ν' άκούση αυτή
τη λέξι, που κάνει όλους τους πρωτάρηδες μπαμπάδες να
νοιώθουν γλυκιές τρεμούλες από αγάλλισι. Και γι'
αυτό εξακολουθούσε άπτόητος να τρώη τ' αυτόκια του
παιδιού, πενήντα φορές την ημέρα, με το «πες μπαμπα»!

"Εξακολουθούσε. Και το δεύτερο μήνα και τον τρίτο και
τον έκτο, μέχρι που έκλεισε χρόνος και το βάφτισαν και
το νηπιο είχε ξεπεταχτή και ζωηρέψει και γελούσε κι' έ-
παίξε και μπουσούλαγε κι' έκανε χαρές. "Εξακολουθούσε
κι' όταν το νηπιο άρχισε να περπατάει και να τρέχη και
να τρώη τούμπες και να κάνει ζημιές.

"Ο Μπέμπος έκλεισε τον έναμιση χρό-
νο κι' ακόμα να πή «μπαμπα». "Εβει-
χε μια έπιμονή άκατανόητη για την
ήλικία του. Δεν έννοούσε να πή «μπα-
μπα» αλλά ούτε άλλη λέξι. Μόνο κάτι
άνοηρες κραυγές έβγαζε. Και μ' αυ-
τές τις κραυγές έκδηλωνε τις άπαιτή-
σεις του. "Όταν έβλεπε κάτι που τό-
θελε —ένα παιγνίδι, ένα μπουκάλι, το
ψωμί, τη σοκολάτα— σφιγγόταν και
τσιρίζε :

— "Ιιιιιι...
Αυτό, μέχρι τους είκοσι μήνες. "Ο-
ταν έκλεισε τα δυο χρόνια, πλούτισε
το λεξιλόγιό του και με άλλη κραυγή:
— "Ααααα!...

Κι' όχι να πής πως δεν είχε αντί-
ληψι. Και τα πράγματα τα γνώριζε
με τ' όνομά τους. "Όταν τούλεγες π.
χ. «που είναι το φώς» «που είνε το πα-
ράθυρο» «που είνε το ράδιο» τ'όδειχνε
άμέσως και εφεύριζε :

— "Ααααα!...

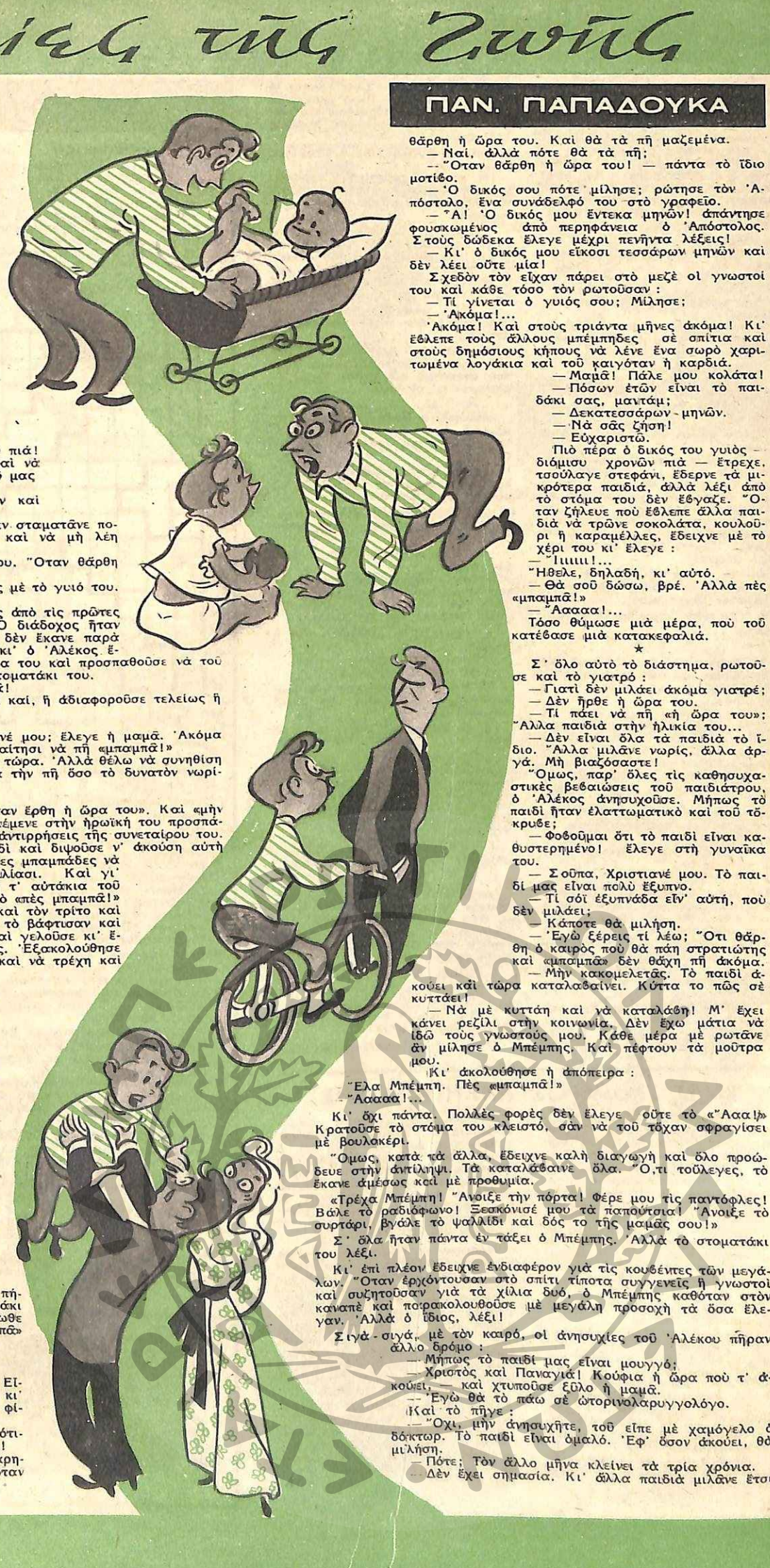
Κι' όταν τούλεγες "Μπέμπη φέρε τη
βούρτσά, «φέρε το τασάκι ή τα
ταϊγάρα», «δώσε μου την έφημερίδα» πή-
γαινε και στάφερνε, ενώ το προσώπάκι
του έδειχνε την εύχρηστιση που έννοιωθε
για το κατόρθωμά του. "Αλλά «μπαμπα»
δεν έννοοσε με κανέναν τρόπο να πή.

— Πες μπαμπα!

— "Ααααα!

Τόχε μαράζι ο καίμενος ο "Αλέκος. Εί-
χε πάρει πολύ επί πόνο ν' το ζήτημα κι'
έκμυστηρευόταν τόν πόνο του στους φί-
λους του.

— Νά το ταϊζω δυο χρόνια το άφιλότι-
μο και να μη θέλη να μιλήσει ακόμα!
— "Ας το στη διάθεσί του, τόν παρη-
γορούσαν οι φίλοι του. Θα μιλήσει όταν

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

θάρη η ώρα του. Και θα τα πή μαζεμένα.

— Νάι, αλλά πότε θα τα πή;

— "Όταν θάρη η ώρα του! — πάντα το ίδιο
μοτίβο.

"Ο δικός σου πότε μιλήσε; ρώτησε τόν "Α-
πόστολο, ένα συναδελφό του στο γραφείο.

— "Α! "Ο δικός μου έντεκα μηνών! άπάντησε
φουσκωμένος από περηφάνια ο "Απόστολος.

Στους δώδεκα έλεγε μέχρι πενήντα λέξεις!

— Κι' ο δικός μου είκοσι τεσσάρων μηνών και
δεν λέει ούτε μιά!

Σχεδόν τόν είχαν πάρει στο μεζέ οι γνωστοί
του και κάθε τόσο τόν ρωτούσαν :

— Τι γίνεται ο γιούς σου; Μίλησε;

— "Ακόμα!...

"Ακόμα! Και στους τριάντα μήνες ακόμα! Κι'
έβλεπε τους άλλους μπέμπες σε σπιτικά και
στους δημόσιους κήπους να λένε ένα σωρό χαρι-
τωμένα λογάκια και τού καιγόταν ή καρδιά.

— Μαμά! Πάλε μου κολάτα!

— Πόσον έτών είναι το παι-
δάκι σας, μαντάμ;

— Δεκατεσσάρων-μηνών.

— Νά σας ζήση!

— Ευχαριστώ.

Πιό πέρα ο δικός του γιούς —
διάμισι χρονών πιά — έτρεχε,
τούλούγε στεφάνι, έδερνε τα μι-
κρότερα παιδιά, αλλά λέξι από
το στόμα του δεν έβγαζε. "Ο-
ταν ζήλευε που έβλεπε άλλα πα-
ιδιά να τρώνε σοκολάτα, κουλού-
ρι ή καραμέλλες, έδειχνε με το
χέρι του κι' έλεγε :

— "Ιιιιι!...

"Ηθελε, δηλαδή, κι' αυτό.

— Θα σού δώσω, βρέ. "Αλλά πές
«μπαμπα»!

— "Ααααα!...

Τόσο θυμώσε μία μέρα, που τού
κατέσχεσε μία κατακεφαλιά.

Σ' όλο αυτό το διάστημα, ρωτού-
σε και το γιατρό :

— Γιατί δεν μιλάει ακόμα γιατρέ;

— Δεν ήρθε η ώρα του.

— Τι πάει να πή «η ώρα του»;

"Αλλα παιδιά στην ήλικία του...

— Δεν είναι όλα τα παιδιά τό ι-
διο. "Αλλα μιλάνε νωρίς, άλλα άρ-
γά. Μη βιαζόσαστε!

"Όμως, παρ' όλες τις καθουχα-
στικές βεβαιώσεις του παιδίατρού,
ο "Αλέκος άνησυχούσε. Μήπως το
παιδί ήταν ελαττωματικό και τού τό-
κρυβε;

— Φοβούμαι ότι το παιδί είναι κα-
θυστερημένο! Έλεγε στη γυναίκα του.

— Σούπα, Χριστιανέ μου. Το παι-
δί μας είναι πολύ έξυπνο.

— Τι σόι έξυπνάδα είν' αυτή, που
δεν μιλάει;

— Κάποτε θα μιλήσει.

— "Εγώ ξέρεις τι λέω; "Οτι θάρ-
η ο καιρός που θα πάη στρατιώτης
και «μπαμπα» δεν θάρη πιά ακόμα!

— Μην κακομελετάς. Το παιδί ά-
κούει και τώρα καταλαβαίνει. Κύττα το πως σε
κυττάει!

— Νά με κυττάει και να καταλάβη! Μ' έχει
κάνει ρεζίλι στην κοινωνία. Δεν έχω μάτια να
ιδώ τους γνωστούς μου. Κάθε μέρα με ρωτάνε
αν μιλήσε ο Μπέμπος. Και πέφτουν τά μούτρα
μου.

Κι' άκολουθούσε ή απόπειρα :

— "Ελα Μπέμπη. Πες «μπαμπα»!

— "Ααααα!...

Κι' όχι πάντα. Πολλές φορές δεν έλεγε ούτε το "Ααα!η
Κρατούσε το στόμα του κλειστό, σαν να τού τήχαν σφραγίσει
με βουλακέρι.

"Όμως, κατά τα άλλα, έδειχνε καλή διαγωγή και όλο προώ-
θευε στην άπύληψι. Τα καταλάβαινε όλα. "Ο,τι τούλεγες, τό
έκανε άμέσως και με προθυμία.

"Τρέχα Μπέμπη! "Ανοίξε την πόρτα! Φέρε μου τις παντόφλες!
Βάλε το ραδιόφωνο! Ξεσκόνισέ μου τα παπούτσι! "Ανοίξε το
συρτάρι, βγάλε το ψαλίδι και δός το της μαμάς σου!"

Σ' όλα ήταν πάντα εν τάξει ο Μπέμπος. "Αλλά το στοματάκι
του λέξι.

Κι' επί πλέον έδειχνε ενδιαφέρον για τις κουβέντες των μεγα-
λων. "Όταν έρχόντουσαν στο σπίτι τίποτα συγγενείς ή γνωστοί
και συζητούσαν για τα χίλια δυο, ο Μπέμπος καθόταν στον
καυσό και παρακολουθούσε με μεγάλη προσοχή τα όσα έλε-
γαν. "Αλλά ο ίδιος, λέξι!

Σιγά-σιγά, με τόν καιρό, οι άνησυχίες τού "Αλέκου πήραν
άλλο δρόμο :

— Μήπως το παιδί μας είναι μουγγό;

— Χριστός και Παναγιά! Κούφια ή ώρα που τ' ά-
κούει, — και χτυπούσε έξω ή μαμά.

— "Εγώ θα το πάω σε ώτορινολαρυγγολόγο.

— "Ικαί το πήγε :

— "Οχι, μην άνησυχίτε, τού έπτε με χαμόγελο ο
δύκτωρ. Το παιδί είναι όμαλό. "Εφ' όσον άκούει, θα
μιλήσει.

Πότε; Τόν άλλο μήνα κλείνει τα τρία χρόνια.

Δεν έχει σημασία. Κι' όλα παιδιά μιλάνε έτσι

ἀργά! Κι' ὅσπερ τὰ λέει μαζεμένα. Μιά μέρα ἔτσι ξαφνικά θὰ τὰ πῇ κι' ὁ γυιὸς σας.
Πῶς μαζεμένα, γιὰτὲ μου; Δὲν πρέπει ν' ἀρχίσω ἀπὸ τὸ ἀλφά; Δὲν εἶναι ἀπαραίτητο. Τὸ παιδί μαζεμένο λέει, τις ἐντυπώ- νεται, τις καταγράφει. Κι' ὅταν ἀνοίξῃ τὸ στόμα του θὰ τις πῇ ξαφνικά. Μὴν ἀνησυχῆτε, ἀγαπη- τέ μου. Ἐκατὸν πενήντα χιλιά- δες!

— Λέξεις;
— Ὁχι. Δραχμὰς πού μου ὀφεί- λετε!

Σὰν κάπως νὰ παρηγορήθηκε ὁ Ἀλέκος.
Κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ γιατρό, ἀγόρασε στὸ γυιό του ἕνα ποδη- λατάκι.

— Πῆς εὐχαριστῶ!
— ὦωω!... ἔκανε ὁ Μπέμπης καὶ χτύπησε τὸ χέρι στὸ στήθακι του, γιὰ νὰ δείξῃ τὴν εὐγνωμο- σύνη του.

Ὅταν πῆγαν στὸ σπῆτι, εἶπε ὁ Ἀλέκος:
— Ὁ γυιὸς μας εἶν' ἐν τάξει. Μιά μέρα, λέει, ὁ γιατρός θὰ μι- λῇ. Τώρα πότε θὰ εἶναι αὐτὴ ἡ μέρα, φέτος, τοῦ χρόνου, σὲ ὁ- χτὼ χρόνια, δὲν ξέρω. Ἐγὼ μιά φορά παραιτοῦμαι πιά ἀπὸ τὴν προσπάθειά μου νὰ τὸν κάνω νὰ μιλήσῃ. Ὅποτε θέλει ἄς μιλήσῃ. Ὁχι! ἀδερφέ!

Κι' ὅταν πιά τὸν ρωτοῦσαν οἱ γυναστοὶ του ἂν μιλήσῃ ὁ Μπέμπης, ὁ Ἀλέκος ἀπαντοῖσε:

— Ὁχι. Μιά μέρα θὰ τὰ πῇ μα- ζεμένα!

Ὁ Μπέμπης ἔκλεισε καὶ τὰ τρία. Μῆκε καὶ στὰ τρίαμιση. Ἐ- φτασε στὰ τέσσερα χρόνια! Παρὰ δύο μῆνες.

Καὶ ἡ μεγάλη μέρα ἦρθε. Τὸ πρῶτ' ὁ Ἀλέκος εἶχε φύγει, παίρ- οντας μαζί του τὸ τελευταῖο «Ἀσά» τοῦ γυιό του. Καὶ τὸ μεσημέρι πού γύριζε στὸ σπῆτι, εἶδε τὴ γυναίκα του πού τοῦκανε χοροῦμενα σινάλα ἀπὸ τὸ παρά- θυρο.

Ἡ καρδιά του σκίρτησε. Σὰν κάτι νὰ προαισθάνθηκε. Τάχυνε τὸ βῆμα του.

— Τί εἶναι; ρώτησε μὲ λαχτάρα τὴ γυναίκα του.

— Ὁ Μπέμπης μιλήσῃ!

Γιὰ πότε ἀνέθηκε τὸ σκαλοπα- τία καὶ βρέθηκε στὸ σπῆτι, οὐτὲ ὁ ἴδιος κατάλαβε. Ὁ Μπέμπης κα- θόταν σθεναρὸς στὸν καναπέ. Ὁ Ἀλέκος στάθηκε ὀρθὸς καὶ τὸν κύτταξε μὲ μάτια θολὰ ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Εἶχε τράκ. Κι' ὁ Μπέμπης ἀνοίξε τὸ στόμα του καὶ εἶπε:

— Καλῶς τὸ μπαμπά. Δὲν μοῦ λές μπαμπά, τί γράφουν οἱ ἐφημε- ρίδες γιὰ τὸ ζήτημα τῆς Τεργε- στής; Θάχουμε πόλεμο; Γιατί δὲν

μιλάς, μπαμπά; Σοῦ κόπηκε ἡ γλῶσσα, μπαμπά; Τόσα χρόνια μὲ βασανίζεις γιὰ νὰ μιλήσω καὶ τῶ- ρα πού μιλάω ἐγὼ δὲν βγάζεις λέξι ἐσύ;

Ποῦ νὰ βγάλῃ λέξι ὁ καυμένος ὁ μπαμπά!

Ἡ χαρά, ἡ εὐτυχία, ἡ περηφά- νεια, ἡ συγκίνηση, τοῦ εἶχαν δέσει τὴ γλῶσσα. Τὰ μάτια του ἔτρεχαν δάκρυα.

Ἐτρεξε κι' ἄρπαξε τὸ Μπέμπη στὴν ἀγκαλιά του. Τὸν σήκωσε ψηλά, τὸν φίλαγε καὶ ὅλο ἐκλαί- γε. Ἦθελε νὰ τοῦ πῇ πολλά, μὰ ἡ γλῶσσα του πάντα δαμένει. Καὶ νὰ τὸ δάκρυ καὶ τ' ἀναφυλλιτό:

— Ἐλα μπαμπά, ἄς τις σα- χλαμάρες! Δὲν ντρέπεσαι κοτζῆμ ἄντρας;

Ὁ Ἀλέκος ἄφησε τὸ Μπέμπη καὶ ἀγκάλιασε τὴ γυναίκα του, πού στεκόταν πὸ πέρα. Τώρα ἔ- κλαιγαν κι' οἱ δύο.

— Μι... μι... μι...
«Μίλησε ὁ Μπέμπης» ἦθελε νὰ πῇ, μὰ ἡ συνέχεια δὲν ἐρχόταν. Ἡ γλῶσσα του σκόλωσε μονίμως στὸ «μι».

Κάθισε στὴν πολυθρόνα καὶ κά- λεσε μὲ νόημα τὸ γυιό του. Ὁ μικρὸς πῆγε κοντά:

— Ἐλα, μπαμπά! Μίλησε, μπα- μπά! Πῆς Μπέμπη! Μπέ-μπη! Μπέ-μπη!...

Ἀλλὰ ὁ μπαμπὰς εἶναι βου- δὸς τώρα.

Χάιδευε μονάχα τὸ κεφαλάκι τοῦ γυιό του καὶ κούναγε τὸ κε- φάλι του καὶ γέλαγε, ἐνῷ τὰ δά- κρυα ἐπεφταν τὸν κατήφορο.

— Ἀς τὸνε τὸ μπαμπά! εἶπε ἡ μητέρα.

— Γιατί δὲν μιλάει;
— Θὰ τὰ πῇ μαζεμένα!

Ὁ Μπέμπης παράτησε τίς προ- σπάθειές του. Γύρισε στὴ μαμά του καὶ εἶπε:

— Ἀεῖντε, μαμά. Βάλε τώρα νὰ φάμε, γιατί ἔχω μιά πείνα φοδερή.

— Φοδερή... φοδερή... εἶπε τώρα ὁ μπαμπὰς, πού τοῦ λυθῆκε ἡ γλῶσσα. Ἀκούσε, Νίτσα; «Φοδε- ρή!» εἶπε ὁ γυιὸς μας, λέει καὶ τὸ κρό! Καὶ τὸ κρό! λέει τὸ παι- δί μου. Καὶ τὸ λέει καθαρά... Καθαρά...

— Δόξα σοι ὁ Θεός! Μίλησε μπαμπά! Κάτσε τώρα νὰ φάμε!

Ἀπὸ κείνη τὴν ὥρα ὁ Ἀλέκος σήκωσε ψηλά τὸ κεφάλι του. Βγῆ- κε ἀπὸ τὸ σπῆτι περφησὸς σὰν φουσκωμένοι γάδος, γιὰ νὰ δια- κηρύξῃ στὴν οἰκουμένη τὸ κατόρ- θωμα τοῦ γυιό του.

— Μίλησε ὁ Μπέμπης! Μίλησε, σὰς λέω!
— Ἀλήθεια;
— Ναί. Αὐριο θὰ σὰς τὸν φέ- ρω, νὰ βγάλῃ λόγο!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΗΣ

Ὁ Γάλλος συγγραφεὺς Ραμ- πελαὶ βρέθηκε κάποτε σ' ἕνα χωριὸ τῆς Νοτίου Γαλλίας, χω- ρὶς λεπτὰ. Γιὰ νὰ πετύχῃ, λοι- πόν, τὴν ἀμεση καὶ ἀνεξόδη ἐ- πιστροφή του στὸ Παρίσι, σοφι- στικε τὸ παρακάτω τέχνασμα:

Ἐπίασε ἕνα δωμάτιο στὸ μονα- χικό πανδοχεῖο τοῦ χωριοῦ καὶ τὸν βοηθὸν ἐν γραμματεῖα γιὰ νὰ ἰδιοκτητρία τοῦ πανδοχείου τὸ- τε τοῦ ἔστειλε τὸ γυιό της, ἕνα ἐξυπνο παιδάκι δώδεκα χρό- νων.

Ὁ Ραμπελαὶ εἶπε ἀμέσως στὸ «γραμματεῖα του»:

— Πρόκειται, παιδί μου, νὰ κά- νουμε μιά πολύ σοδαρὴ δου- λειά. Θέλω, λοιπόν, νὰ καθήσῃς ἐδῶ στὸ τραπέζι, καὶ νὰ γρά- φης καλλιγραφικὰ σ' ἐτικέτες καὶ γιὰ λογαριασμὸ μου αὐτὲς τίς ὀπλίες: «Δηλητήριο γιὰ τὸ βασιλιά», «Δηλητήριο γιὰ τὴ βασιλοῦσα», «Δηλητήριο γιὰ τὸ δούκα τῆς Ὁρλεάνης». Τὴν ὥ- ρα μάλιστα πού θὰ γράφῃς ἐ- σὺ, ἐγὼ θὰ ἐτοιμάζω τὰ δηλη- τήρια.

Κι' ὅπως τὸ παιδάκι, τρομο- κρατημένο, ἄρχισε νὰ γράφῃ τρέμοντας ὁ,τι τοῦ εἶχε πῇ, ὁ Ραμπελαὶ, ἐκείνος σκόλιασε τίς στάχτες στὸ τζάκι, τίς ἀνακά- τεψε μὲ ταμπάκο καὶ τὸ μίγμα αὐτὸ τὸ ἐφτίαζε σκονάκια, ὁ- πως κάνουν οἱ φαρμακοποιοί. Τέλος ἂν' ἔξω κόλλησε τίς γραμμένες ἐτικέτες.

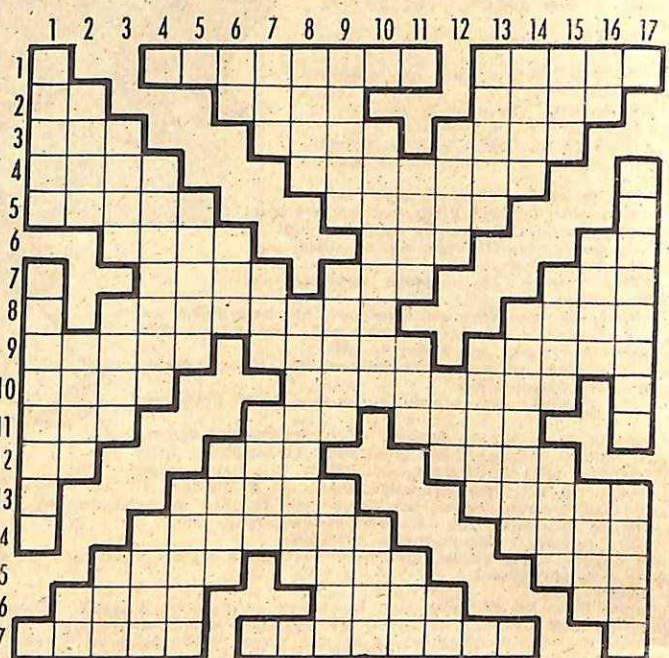
Κατόπιν ὁ Ραμπελαὶ, μ' ἕνα προστακτικὸ ὅρος, εὐχαρίστησε τὸ παιδάκι, πού ἔτρεξε ἀμέσως κάτω καὶ μὲ πιαμένη τὴν ἀ- νανοῖα, ἀνέφερε στὴ μητέρα του τὴν «τρομερὴ εἰδοσί». Ἐ- κείνη τότε φώναξε ἀμέσως τοῦς χωροφύλακες πού ἐν- ὄνταν μέσα στὸ πανδοχεῖο, ἐπία- σαν τὸν ἐπικίνδυνον ζένο μὲ τὸ δηλητήριο καὶ τὸν ἐξάεστε- λαν ἀμέσως στὸ Παρίσι!

Ἐκεῖ τὸν εἰδῆσαν στὸ πα- λάτι, ὅπου ὁ βασιλιάς, τὸν ἀ- ναγνώρισε ἀμέσως. Ὅταν δὲ ἀκούσε τὸ «ἐγκληματικό» του ἀκέδιο, ξέσπασε σὲ ἀκράτητα γέλια καὶ τὴν ἄφησε ἐλευ- θερο.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 461

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Σὰς ἔχει γίνει ἀπαραίτητος. — Ἀνατολικὸς τίτλος.
- 2 Γαλλικὸ σύμφωνο (ὅπως προφέρεται). — Δὲν ἀφίνει τὰ ζῶα νὰ τρέξουν ἐλευ- θερά. — Προσπάθεια ὑπε- ρνίκησης ἀντιπάλου.
- 3 Ὁ θεὸς τῶν Ἀμερικανῶν. — Φωνῆν. — Χωρίζουν χωρά- φια.
- 4 Σύνολον προσώπων μὲ κοι- γό.

νοὺς σκοπούς. — Ἦρωε πε- ριφήμου ἐρωτικῆς τραγω- δίας.

5 Ἑθνικὸς εὐεργέτης. — Κτη- νοτροφία.

6 Μουσικὸ ὄργανο. — Ὁργα- νον αἰσθήσεως. — Γιὰ τοὺς Γάλλους εἶναι χρυσός.

7 Συμφορὰ πρὸς τὸν γυναι- κῆρα. — Ὁ περίπατος στὴ γλῶσσα τῶν μωρῶν. — Χρο- νικὸ διάστημα.

8 Δὲν λείπει ἀπὸ κανένα στρατιωτικὸ σασκίδιο. — Ἰ- ερὴ τρέλλα τῶν Ἀσιατῶν.

9 Οἱ Κινεζοὶ τὴν ἀγαποῦν ἰδι- αίτερος. — Τοπικὸ ἐπίρρη- μα. — Μωρία.

10 Ρῆμα, πού χωρὶς αὐτὸ δὲν θὰ εἶχαμε μούστο. — Κεφαλή, πού ἐπιδεικνύεται σὲ πολλὰ πανηγύρια.

11 Αἰσθησις. — ὦνῆν. — Καρφί.

12 Ἐπώνυμο δύο στὰρ τοῦ κι- νηματογράφου. — Ἀνοιγμα. — Διευθύνουν.

13 Τέτοια εἶναι τὰ κάδια. — Ἀρ- τηρία τοῦ σώματος μας.

14 Δαμάζω. — Χώρα τῆς Ν. Α. Ἀσίας.

15 Τὸ ἔχει κάθε καπέλλο. — Μέρος τοῦ αυτοκινήτου. — Πήγαινε (δημ.).

16 Ὁ πρῶτος κακοποιός. — Ἀν- τιπαθῶ. — 100 τετραγωνικά μέτρα.

17 Ἀποδίδεται σὲ ἐξέχοντα πρόσωπα. — Πολὺ γνωστός.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Βρίσκεται μεταξὺ τοῦ πρῶ- του καὶ τοῦ τελευταίου. — Ἀποτέλεσμα πού δὲν ἐν- θουσιάζει τοὺς φιλάθλους.

2 Παιγνίδι μὲ καρτιά, ἀμερι- κανικῆς προελεύσεως. — Συν- δέει. — Σύνδεσμος (μπρο- στὰ σὲ φωνῆν).

3 Ἡ πρὶο γλυκεῖα λέξι. — Ἀυ- πάρια. — Λέξις ἀπὸ τὸ λεξι- λόγιον τῶν μωρῶν.

4 Κοροϊδεύω. — Ἦρεμα.

5 Ἐργασία τῶν γεωργῶν. —

Ἀπαραίτητο στὸ οἰδηρου- γό.
6 280. — Πρόθεσις. — Ἀναφο- ρικὴ ἀντωνυμία (οὗδ.).
7 Χρονικὸ ἐπίρρημα. — Ἰατι- νικὸς χαιρετισμός. — Ἐνα ἀπὸ τὰ σπλάχνα μας.
8 Στοιχεῖο τῆς φύσεως. — Ἐ- πίρρημα πού μὰς ξεγελάει.
9 Κατηγορηματικὰ (ἐπίρρ.). — Τὸ σταμάτημα τῆς ἐπιφέρει- θάνου. — Ὁ οἶνος τῆς θεί.

ας Μεταλήψεως.
10 Ρῆμα πού ὀδηγεῖ στὴν Κό- λασι. — Σπρώξιμο.

11 Ὄφειλεται στὴ μονότον ἐ- πανάληψι τῶν ἰδίων ἐντυπώ- σεων. — Ἀψηπ. — Τοῦ ἰ- διου μεγέθους μὲ ἄλλη.

12 Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Τὸ μικρὸ δῶμα ἐνός περι- φημοῦ... Μπαμπά. — Ἐδῶσε τὸ ὄνομα του σὲ μιά ἡλεκ- τρικὴ μονάδα.

13 Νησι τῶν Κυκλάδων. — Ἀ- ὄνυα.

14 Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. — Ἀνιέρως.

15 Δὲν ἔχουν πάθει τίποτα. — Μέρος τοῦ σώματος μας. — Ἀπόσπασμα ὀπερας.

16 Ὑποθετικὸ. — Δὲν λείπουν ἀπὸ καμιά συμφωνία. — Τὸ κάνουμε σ' ἕναν ἄγιο.

17 Ζητῶ κάτι μ' εὐγενικὸ τρό- πο. — Χρονικὸ διάστημα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΑΛΛΗΣ
Ἡ λύσις τοῦ 460
στὴ σελ. 82

Τρεῖς τύποι διδύμων

Ὡς τώρα, οἱ γιατροὶ διέκριναν δύο εἴδη διδύμων ἀδελφῶν: τοὺς προερχομένους ἀπὸ ἕνα μόνο γονι- μοποιημένο ὠάριο, χωρισμένο στὰ δύο, καὶ ἐκείνους πού προέρχον- ται ἀπὸ δύο διαφόρα γονιμοποι- μένα ὠάρια. Τώρα λοιπὸν ὑποστη- ρίζεται ἡ θεωρία ὅτι ὑπάρχει καὶ τρίτος τύπος διδύμων: ἀπὸ ἕνα μόνον ὠάριο, γονιμοποιημένο ἀπὸ δύο ἀρσενικά γεννητικά κύτταρα.

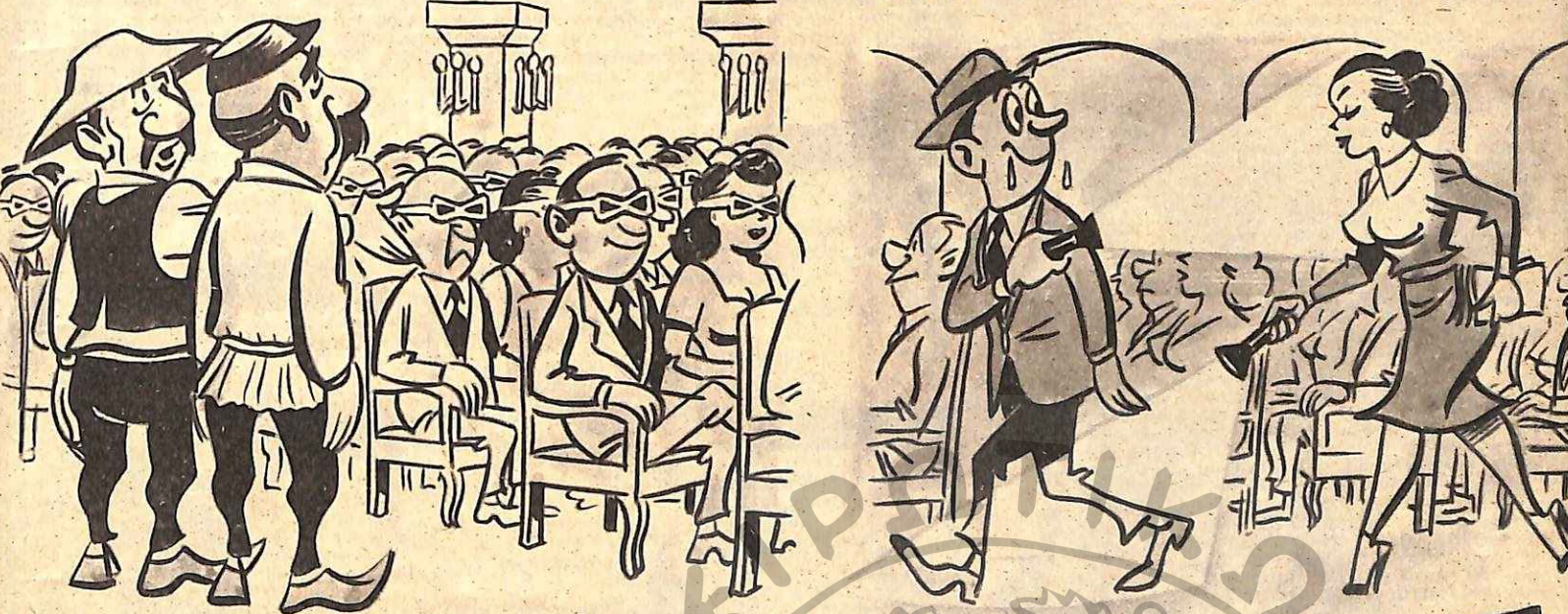
Μὲ τὴν εὐκαιρία αὕτη, ἕνα ἐπι- στημονικὸ περιοδικὸ δημοσιεύει καὶ μερικὰ ἄλλες ἐνδιαφέρουσες πλη- ροφορίες γιὰ τοὺς διδύμους: Οἱ κάπως προχωρημένες στὰ χρόνια μητέρες ἔχουν μεγαλύτερες πιθα- νότητες ν' ἀπακτήσουν διδύμα. Στὸς Νέγρους καὶ στοὺς Σκαν- διναυοὺς, τὰ διδύμα εἶναι περισ- σότερα παρὰ στοὺς Γερμανοὺς καὶ στοὺς μεσογειακοὺς λαοὺς.

Χωρὶς λόγια...

Ο ΤΡΙΣΔΙΑΣΤΑΤΟΣ

— Ταξιδέτρια! Βγάλ' τον ἔξω αὐτόνε! Ἐνοχλεῖ μιά δεσποινίδα ἐδῶ μπροστά!

— Μεγάλη στραβομάρα ἔχει πέσει στὴν Ἀθήνα, ρε Κόλια. Οὐλοὶ γυαλιά φορᾶνε!...

Καθένας στὴ δουλειά του!...

— Ἀπα! Πρῶτη καὶ τελευταία φορὰ εἶναι πού πάω καὶ βλέπω πολεμικὸ φίλμ σὲ ἀναγλυφὸ κινημα- τεγράφω!...

— Κυριᾶκο!...

Αδυνάμεις μετά τόν τοκετό

Η μεγαλύτερη ανησυχία μιας νέας γυναίκας, που έγινε για πρώτη φορά μητέρα, είναι αν θα μπορέσει να ξαναβρεί το σώμα της τη φόρμα που είχε πριν απ' τόν τοκετό. Την τρομάζει η σκέψη πως μπορεί να πληρώσει την καταστροφή της σιλουέτας της την ολοκλήρωση της ευτυχίας της, την πραγματοποίηση του μεγάλου ονείρου της και της υπερτάτης αποστολής της στη γη.

Στην περίπτωση λοιπόν της κ. Τζήν 'Ελζεύ, απ' τόν Τέζας της 'Αμερικής, συμμερίζονται απόλυτα και με κατανόηση τη ζωντανή αυτή ανησυχία της κι' ο συζυγός της, ο νεαρός πάστορ Τσάου 'Ελζεύ. 'Επειδή δε ο λειτουργός αυτός του 'Υψιστου ενδιαφέρειται προφανώς για την ωμορφιά όχι μόνο της ψυχής αλλά και του σώματος, σύμφωνα με τα αρχαία ελληνικά ιδανικά, βάλε να κάτσει ένα σύστημα καταλλήλων γυμναστικών ασκήσεων, ενδεχόμενων γι' αυτή την περίπτωση.

Όταν νόμισε ότι τα κατάφερε, ύποβαλε τόν σύστημα τόν «Κέντρον Μπρόντγουεϊ» της Νέας 'Υόρκης, που τόν ενέκρινε απόλυτα. 'Υστερα τόν δίδαξε στη γυναίκα του, άμέσως μετά τή γέννηση τού παιδιού τους. 'Η νεαρή Τζήν άρχισε τις ασκήσεις αυτές ενώ ακόμη βρισκόταν στο μαιευτήριο, και τις συνέχισε όταν γύρισε στο σπίτι της, ως ότου επέτυχε ν' άποκτήσει τη λεπτή σιλουέτα που όνειρευόταν—όχι τήν ίδια μόνο αλλά καλύτερη απ' αυτήν που είχε πρώτα!

Είμαστε βέβαιοι πως τόν «σύστημα 'Ελζεύ» θα ενδιαφέρει πολύ τις αναγνώστρες μας, που βρίσκονται στη θέση της συζύγου τού 'Αμερικανού πάστορος. Κάθε άσκησις πρέπει να γίνεται άργά, να συνοδεύεται από ανάπαυσι και να επαναλαμβάνεται όσες φορές μπορείτε, αλλά χωρίς ποτέ να κουραστήτε. Αυτή είναι βασική και ουσιώδης προϋπόθεσις.

Νά τώρα οι άσκήσεις, όκτώ εν όλω:

- 1) Ξαπλώστε πάνω στο κρεβάτι μπρούμυτα, βάζοντας μαξιλάρι κάτω απ' τούς αστραγάλους κι' από τόν υπογάστριο, ώστε ν' ανασπώνονται λίγο τα δύο αυτά μέρη τού σώματος. Τα χέρια σας θάβναι τεντωμένα κατά μήκος τού σώματος, με τις παλάμες γυρισμένες προς τήν πλάτη. Στη θέση αυτή, άφιστε να χαλαρωθούν τελείως όλοι οι μύς και συγκεντρώστε τήν προσοχή σας άποκλειστικά στην άναπνοή σας. Είναι μία άσκησις, που βοηθεί τή μετατοπισμένη μήτρα να ξαναγυρίσει στη φυσιολογική της θέση.

- 2) 'Η δεύτερη άσκησις δέν διαφέρει πολύ απ' τή στάσι της «προσοχής» που παίρνομε στη γυμναστική. Στέκεσθε με ίσιο τόν σώμα και με τόν βάρος του καλά ίσοροπημένο πάνω στα πέλματα τών ποδιών. Κρατάτε ίσια τόν κεφάλι και τούς ώμους σας. Προσπαθήστε όσο τόν δυνατόν να φέρετε προς τήν πλάτη τή λεκάνη σας, χωρίς να τεντώσετε σφιχτά τήν γυνάτη σας.

- 3) Και μία άσκησις ταλαντεύσεως της λεκάνης, που συντελεί στην τόνωσι

Τό σύστημα ενός 'Αμερικανού πάστορος

τών μυών της πλάτης και τού κάτω μέρους της κοιλιάς: Πέφτετε με τή τέσσαρα στο πάτωμα, άκουμπώντας δηλαδή τήν πλάτη σας και τήν γυνάτη. Διαπείρετε τήν πλάτη σας από τήν πλάτη, για νά σπρώξετε προς τή μέση σας νά πέσει προς τήν κάτω, να σχηματίσει κοιλότητα, για νά σπρώξετε προς τήν κάτω και τήν λεκάνη. 'Υστερα τήν άνασπώνετε και τήν κυρτώνετε όσο μπορείτε, ώστε ν' άνυψωθή συγχρόνως και η λεκάνη. Με πολλές και άλληλάλληλες τέτοιες κινήσεις γίνεται μία συνεχής ταλάντευσις της λεκάνης επάνω-κάτω.

- 4) Για ν' άνακουφισθούν και να ξεκουραστούν οι μύς της πλάτης, τεντώνετε τή σπονδυλική στήλη σας κατά τόν εξής τρόπο: Ξαπλώνεσθε άνασκελά και φέρνετε τή γυνάτη σας, λυγισμένη όσο μπορείτε περισσότερο προς τήν πλάτη. 'Ανασπώνετε ύστερα τόν κεφάλι σας, προσπαθώντας ν' άγγίξει τόν πρόσωπό σας τή γυνάτη.

5) Για νά λείψη η ύπερέντασι των

μυών των ώμων και της πλάτης, ξαπλώνετε άνασκελά, με τή γυνάτη λυγισμένη και τή πλάτη τών ποδιών σε τελεία έπαφή με τόν πάτωμα. Τεντώνετε τήν πλάτη απ' τόν κεφάλι σας, ώστε να φτάσουν όσο μακρύτερα μπορείτε. Συγχρόνως με τήν κίνησι αυτή παίρνετε άργά μία βαθιά άναπνοή.

6) 'Η άσκησις αυτή συνιστάται για τήν τόνωσι των μυών της κοιλιάς και της πλάτης: Πέφτετε στο πάτωμα με τή τέσσαρα. Στρέφετε άργά τούς γοφούς προς τήν άριστερά και γυρίζετε τόν κεφάλι σας, σάν να θέλετε να τούς κυττάξετε πάνω απ' τόν άριστερό σας ώμο. Ξαναγυρίζετε στην άρχική θέση, ξεκουράζεσθε μερικά δευτερόλεπτα και κάνετε ύστερα τήν ίδια κίνησι, προς τήν δεξιά όμως τώρα. 'Επαναλαμβάνετε πολλές φορές προς τήν δεξιά πλευρά πάντα με διαλείμματα άναπαύσεως έπειτα από κάθε κίνησι.

7) 'Αρχίζετε αυτή τήν άσκησις όταν τόνωσας έξη γίνει πιά ένας μύνος. Δέν πρέπει να γίνεται ένωριτερα. Κάνει λεπτή τή μέση και συγχρόνως τόνώνει τούς μύς των κοιλιακών τοιχωμάτων και της πλάτης. Ξαπλώνετε άνασκελά στο πάτωμα, με τήν πλάτη και τήν πλάτη σας τεντωμένα άριζόντια προς τήν πλάτη και τήν πλάτη σας. 'Απ' τή θέση αυτή, άνασπώνετε αργά-αργά τή γυνάτη σας ως τόν στήθος. 'Υστερα στρίβετε τούς γοφούς σας προς τήν άριστερά

ώσπου να σχηματίσουν όρθή γωνία με τόν πάτωμα και ν' άκουμπήσουν χάμω οι μύροι και τή γυνάτη. Ξαναγυρίζετε στην κεντρική θέση και κατεβάξετε αργά-αργά τή πόδια σας ως τόν πάτωμα. 'Αφού ξεκουραστήτε μερικά λεπτά σ' αυτή τή στάσι, επαναλαμβάνετε ύστερα τις ίδιες κινήσεις προς τήν δεξιά τώρα.

8) Με τήν άσκησις αυτή—συνδυασμό των προηγούμενων—συντηρείτε τήν ειδική γυμναστική σας. Θά τήν άρχίζετε όταν γίνη τόν παιδί σας δύο μηνών και θά τή συνεχίσετε όσοδηποτε, για νά διατηρήσετε ένα καλό μυϊκό τόνο, ζωηρή κυκλοφορία τού αίματος και λεπτή σιλουέτα.

Ξαπλώνετε χάμω άνασκελά με τήν πλάτη τεντωμένη προς τήν πλάτη. Λυγίζετε τόν δεξιό γόνατο, σπώνετε τήν κνήμη κατακόρυφα στον άέρα κι' ύστερα φέρνετε όλο τόν πόδι προς τήν πλάτη, ώστε να έρθη παράλληλο με τήν άριστερή χέρι σας. 'Η μύτη τού ποδιού θά γυρίσει προς τήν πλάτη, προς τόν χέρι. Ξαναγυρίζετε έπειτα στην άρχική στάσι, ξεκουράζεσθε λίγο κι' επαναλαμβάνετε τήν ίδια κίνησι με τήν άριστερή.

Κάμετε τήν ειδική αυτή γυμναστική, άλλ' άκολουθώντας πιστά τις ύποδείξεις μας για τήν κάθε άσκησις. 'Αν άκολουθήσετε με προσοχή τις ύποδείξεις μας θά έκπληγείτε απ' τήν άποτελέσματα που θά έπιτύχετε.

Οι όκτώ άσκήσεις τού «συστήματος 'Ελζεύ» που πρέπει να γίνονται μετά τόν τοκετό.

Έρωτικές απαγωγές

Πας' όλη τήν άκρίβειά μας και μ' όλη τήν άνέχεια, έρωτικές απαγωγές διαβάσαμε συνέχεια, γιατί τή νειάτα, σήμερα, για στέγη δέν σκοτίζονται και ούτε πολυσκέπτονται τόν πόθεν θά... σιτίζονται! 'Εν' άρχη ή άγάπη τους κι' ό έρως ό μεγάλος, για νά θερμάνη τις βραδνές τις κρύες των χειμώνων και κάθε νέος σκέπτεται, σάν Πυγμαλίων άλλος, «μονάχη τήν Γαλάτειαν και τήν... καλύβην μόνον!».

Όταν φλογίζετ' ή καρδιά κι' όταν κελεύη ό έρως, κανένας δέν σκοτίζεται αν αντίθετ' ό «γέρος»! Κι' ό φλογερός Μυμίκος μας και τολμηρός εν μέρει, δέν τρέχει στην 'Ακρόπολι νά κλάψη για τή Μαίρη. Στα μάτια του, για χάρι της, τόν δάκρυ δέν στερεύει, ούτε στο τέλος τόν πόνο...γιατρό, φτάνει κι' αυτός σάν τόν... γιατρέυει! αλλά με μιάν απαγωγή τόν πόνο του... γιατρέυει!

Κύμα, λοιπόν, απαγωγών παντού, παρατηρείται και τή «άλληλοσπάζεσθαι» της μόδας θεωρείται. 'Ετσι μπορείς, άπλούστατα, στήν χρονια μας να δής ειδών-ειδών έρωτικές την κόρη των όνείρων τους να παίρνουνε στην πλάτη κι' εϋθύς για τών...όνείρων τους να τρέχουν τόν παλάτι! 'Αλλά στη μέση της δόου και στο μισό τους δρόμο, απ' τήν καρδιά ό πόνος τους μεταπηδά στον...ώμο κι' αυτοστιγμεί αισθάνονται και παίρνουνε χαμπάρι! ότι είναι φεύ! άσηκωτα της «παντρείας τήν βάρη»!

Βλέπεις επίσης νεαρούς ή και ήλικιωμένους έρωτευμένους, σοβαρώς κι' έρωτοχτυπημένους, ν' άφίνουν τούς πυρφολεγείς και ρομαντώδεις στίχους και χάριν της απαγωγής σε μάντρες να σαλτάρουν, σε φράχτες και σε τοίχους! Και όταν ύπερηγήθουν οι μάντρες και οι τοίχοι κι' ή ποθητή απαγωγή της κόρης των πετύχη, γυρίζουν μετά τολμηρόν στον ίδιο τοίχο πάλι για νά χτυπήσουν σ' αυτόν, με φόρα, τό... κεφάλι!

Απαγωγές άμέτροτες θά δής άναμφισβήτως όταν ύπάρχη έρωτας στη μέση φλογερόλος και βλέπεις νά εκδίδονται και... άνακρινωθέντα, για τή ζευγάρια των χωριών τ' άλληλοσπάζεσθαι! Στις έπαρχίες, βλέπετε, εν' άύστηρά τή πληθή. Στόν πόδο σηκώνονται των συγγενών τήν κνήμη. Στόν ζεύγους επιδίδονται τ' ατέλειωτο κυνήγι. 'Επ' όλο τόν στρατόπεδο τό... τουφεκίδι άνοίγει. 'Ετσι ή κοινή κι' άσημαντη απαγωγή εκείνη, φτάνει, με τόσες τουφεκιές, «πολύκροτος» νά γίνη!

Ό έρως χρονια δέν κυττά και κρίσι δέν γνωρίζει, ένώνει νειάτα φλογερά κι' άνδρόγυνα... χωρίζει, γιατί — θαρρώ — κι' απαγωγές θά δής ώριμμένες, πουν' έχουνε για στόχο τούς γυναικείους παντρεμένους. Και φυσικά ό σύζυγος, αντί νά ύποφέρει, άνοίγει εϋθύς τόν στόμα του και τόν δεξιό του χέρι και λέει στον επιπόλαιο τόν...Πάρι νειάτα-νεύτα: —Χαλάλι τή ξενύχτια σαν «κι' όρσε γαμπρέ... κουφέτα»!

Ευνοηράφειδ
Σμα. Γαλάτεια

τιό με τις βόμβες είχε φτάσει χωρίς περιπέτειες στον Ώρωπό. Από εκεί μεταφέρθηκαν στην οδό Φαρσάλων 33 για να κρυφτούν στο υπόγειο του σπιτιού, ενώ ένα μέρος τους μοιραζόταν στους ανθρώπους του 'Ανέστη Λάμαση για ν' αγοράσουν τη δουλειά τους.

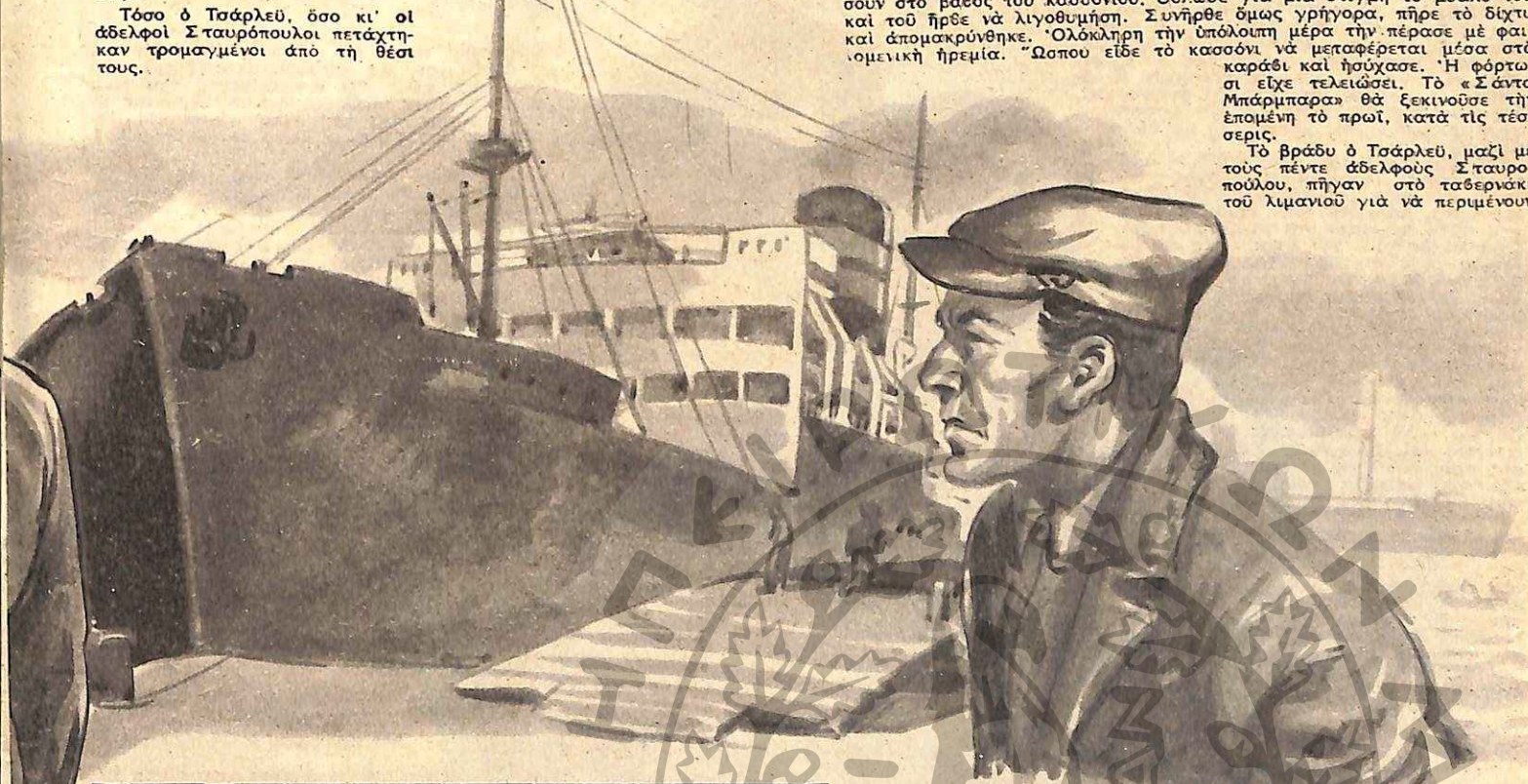
Ἡ πρώτη ὁμος ἀποστολὴ ἐπέσε στὰ χέρια τῶν φασιστῶν Ἰταλῶν καὶ ἀπέτυχε. Ὁ Βρετανὸς συνταγματάρχης δὲν ἔχασε καιρὸς. Ἐστειλε ἑνα ἐπιγινόμενον τηλεγράφημα στὸ Κάιρο καὶ τοὺς ζήτησε δευτέρη ἀποστολὴ ἐγκριτικῶν, γιὰτὶ πρῶτὴ εἶχε συλληφθῇ. Τὸ στρατηγικόν ἀπάντησε ὅτι θὰ ἐστειλε κανονικοῦς ὁλοκλήρους συλλήψεις. Ἀλλὰ πέρασε πολὺς καιρὸς χωρὶς ἀποτέλεσμα. Εἶχε περθεῖ πιά τὸ 1942 καὶ ἐκτός ἀπὸ τὴ κλασσικὴ πληροφοριῶν τοῦ Γιάννη καὶ τῆς Αὐτοκράτειρας, ποὺ δούλευε θαυμασία, ἡ ὁμάδα ἐρόφου τῶν ἀδελφῶν Στυραποπούλου, ἐμενε μὴ σταυρωμένα τὰ χέρια. Ὡποῦ ἐνα βράδυ, ἦρθε τὸ χαρμόσυνο μήνυμα: Τὸ Κάιρο ἔστειλε τὴν ἀνεμενόμενη ἀποστολὴ ἐγκριτικῶν. Σὲ τοῖς μέρες, τὸ φορ-

— Πρέπει να τὸ ἐξακριβώσης, Γιάννη. Ἄν συμβαίη αὐτὸ ποὺ λές, τότε θὰ ἔχουμε γλέντι. Τὸ «Σάντα Μπάρμπαρα» θὰ πάη νὰ βρῇ τὸν πῶτο τῆς θάλασσας προτοῦ φτάσῃ στὸν προορισμὸ του. Θὰ κατεβῶ στὸν

Ο Αντρέας Σταυρόπουλος ρώτησε τότε τον Αυτεράκη, αν μπορούσε να πλησιάσει κανείς στα κασόνια που φύλαγαν οι Γερμανοί. Οι εργάτες μπορούν. Ο Ανέστης Λάμιαρης και οι άλλοι, δουλεύ-

Τόσο ο Παράλευ, όσο κι' οι
αδελφοί Σταυρόπουλοι πετάχτη-
καν τρομαγμένοι από τη θέσι
τους.

«Ὁ Λάμαρης πήρε τις βόμβες καὶ τὴν κάθε μία χωριστὰ τὶς τοποθέτησε μέσα σ' ἓνα ξυγάρυ παλιὰ παπουτσία. "Υἱότερα τὰ ἔβαλε σ' ἓνα δίχτυ, μαζί μὲ τὴν καρσάνα πού ἔτρωγε, τὸ κουτάλι του καὶ τὴ λινό-

Ἦταν δηλαδή ακριβῶς ἐκεῖ που ἐπέπρε. Ἰλῆσιος πρὸς τὸ μέρος τῶν. Φάναξ ἔνα δυνατό ἐγκοῦντ μόργκεν. κί' ἔσκιωε καί παρη τὸ δῖχτυ. Ὁ φουρρὸς τοῦ ἀπάντησε μεῖα κινῆσι τοῦ χερσιού καί ἀνάντισσε τήν κουθέντα μετ' τὸ φίλο τῶν. Ὁ Ἀνέστης Λάμαρης δὲν ἔχασε καιρό. Μὲ μιὰ γρήγορη κινήσι, ἔβγαλε τίς δύο μιὰ κλάπα τοῦ αἵματος καὶ τίς ἄλλες καὶ κελή. ἔβγαλε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ μυαλό του καὶ τοῦ ἤρξε νὰ λιγοθυμήσῃ. Σὺνιρθε ὅμως γρήγορα, πήρε τὸ δῖχτυ καὶ ἀπομακρύνθηκε. Ὁλοκλήρη τὴν ὑπόλοιπὴ μέρα τὴν πέρασε μετ' φαῖς καὶ ὁμοεικέλ ἡρέμια. Ὅσοι ποιεῖ τοῦ καπνὸς ἡ μεταφέρεται μέσα στὸ σῶμα καὶ τὸν ἀνέστη.

Τὸ βράδυ ὁ Τσάρλεϋ, μαζί με
τοὺς πέντε ἀδελφούς Σταυρο-
πούλου, πήγαν στὸ πατερινα-
ριὸ λιμανιὸν γιὰ νὰ περιμένουν

τό Λάμαρη. «Η αγωνία τους έπνιξε για την τύχη του. Όταν όμως τό

εἶδαν σὲ ὀλίγο νὰ μπαίνει γελαστός στὸ μαγαζί, ἡ καρδιά τους πῆγ-

— «Όλα ἐν τάξει, τοὺς ψιθύρισε μόλις κάθησε κοντά τους. Τὸ «Σά-
τα Μπαρμπορα» μπορείτε νὰ τὸ κλάψετε ἀπὸ τώρα. Γιὰ τὸν κόπο μοι
δενώστε ἐργασίως νὰ μὲ κεράσετε ἕνα ἐκατοσταράκι...

δεχομαι ευχαριστίας να με βοηθήσει να βρω...
Και τους διηγήθηται χαμηλότερα και τον κύτταρο κατάπληκτο για το βάρος του και τον τρόπο που έκτελεσε την έστολή τους. Και την επομένη το απόγευμα, ο Γιάννης Αυτεράκης τους έφερε τα ευχαρίστη μαντάλια. Το Ισπανικό έμπορικό είχε ανατινάχθει στον αέρα, μαζί με άλλο το έμπρηξε και άρχισαν να ήταν δαράνατες. "Όλοι όμως πιστεύουν, ότι το διασώζουμε όρελάτων δε καμμία Εκρήξι, που έμαθε κάποια από τις πιο πολλές που ήταν μέσα στα κασόνια των λαχανικών.
Τα "υποψήφιοι κινείρι αυστέρια για το Κόσμο με τον άντρο..."

Τὸ μήνυμα ἐφυγε ἀμέσως γιὰ τὸ Κάιρο, μετὰ τὸν ἀσύρματο τῆς ὁργάνωσης. Ἐκεῖνοι τοὺς ἔστειλαν θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὴν καταπληκτικὴν τοὺς ἐπιτυχία. Κι' ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔμαθε τὸ γεγονός κι' ἀποσπαστικὰ Πέτρος Κ. Σπαραγγόπουλος γράφει: «δυσκοινοῦμαι καὶ περὶ

στρατηγός Πέτρος Κ. Σταυροπούλος, χαιδεψε δακρυσμένος και περ-
φανος το λευκό του μουστάκι. Μά η περιφάνεια του αυτή και η συγκ-
νησί του δεν ήταν μόνο για τα πέντε παιδιά του. Ήταν για όλα τ-
τολμυρά παιδιά της Ελλάδος. ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Η χαριτωμένη Πάιπερ Λω- ρι που παίρνει 60 προτά- σεις γάμου την εβδομάδα

ΜΙΑ απ' τις πιο νέες, πιο όμορφες και αγαπες στάρ του Χόλλυ-
γουντ είναι σήμερα και η Πάι-
περ Λωρι, η κοντόσωμη αλλά με
πανέξυπνα μάτια και τσαχπίνικο πρό-
σωπο νεαρά ηθοποιός η οποία, χάρις
σε 10 ταινίες της από το 1950 μέχρι
τώρα, έχει εξασφαλίσει μια οπουδήποτε
θέσει μέσα στο πάνθεον των άστρων
του Χόλλυγουντ και μια εξ ίσου καλή
παντοῦ όπου παίζονται οι ταινίες της.

—Θα μπορούσα, αν ήθελα, να έχω
παντρευτή... 6.230 φορές από το 1951
κι' εδώ, λέει με το πονηρό χαμόγελό
της, γιατί τόσες ακριβώς έγγραφες προ-
τάσεις γάμου έχω λάβει μέχρι τώρα. Α-
πό τις πέντε ηπείρους και από άνδρες
κάθε επαγγέλματος! Εννοείται ότι ο
πρώτος αυτός άφορα μόνο τις έγγραφες
προτάσεις, γιατί έχω και προφορικές. «Αλ-
λά τόσο στήν μία κατηγορία των ανδρών
που μου κάνουν την τιμή να με ζητήσουν
για γυναίκα τους, όσο και στην άλλη, δεν
απαντώ διόλου ή αν απαντώ, καμιά φο-
ρά λέω το «όχι» με το γάντι! Είναι αλή-
θεια ότι παίρνω κατά μέσον όρο 60 έγγρα-
φες προτάσεις γάμου την εβδομάδα και
2-5 προφορικές.

«Είμαι σήμερα 23 ετών και έχω όλο το
μέλλον μπροστά μου. Γιατί, λοιπόν, να bi-
αστώ να παντρευτώ; Πιστεύω απόλυτα
στον γάμο από έρωτα και θεωρώ προκα-
ταβολική αποτυχία το γάμο από ουνονικέ-
σιο ή αλληλογραφία. Να, λοιπόν, ο λόγος
που δεν έχω το «ναί»: Δεν συναντώσα με-
χρι της στιγμής τον έρωτα! Αν υποθέ-
σουμε δε ότι δεν θα τον συναντήσω με-
χρι να φτάσω στην ηλικία των 30 ετών,
τότε, για να μη μείνω άνυπαντρη, θ' α-
νοίξω το αρχείο μου και θα αποφασίσω.
Κάποιος από τις χιλιάδες των υποψη-
φίων συζύγων μου μπορεί να με θέλη
ακόμη!»

Η ίδια η Πάιπερ όμολογεί ότι ανά-
μεσα στους υποψηφίους συζύγους της
ήταν κι ένας μαχαράγας. Το είδύλ-
ιο αυτό, άλλωστε, δεν είναι καινούρι-
ο, ούτε άγνωστο για το Χόλλυγουντ.
Στις αρχές του 1951 ένας νέος και με-
λαφός ευγενής, άρχοντας ενός κρατι-
δίου στα βάθη των Ιν-
διών, έπισκέφθηκε πε-
ραστικός από την Α-
μερική και το Χόλλυ-
γουντ. Έκει γνώρισε
πολλές στάρ και στάρ-
λετ, αλλά στάθηκε με
ιδιαίτερο ενδιαφέρον
μπροστά στην όμορφη
Πάιπερ. Την ξεκίωσε
αμέσως και λίγες ημέ-
ρες πριν φύγει για την
έξωτική πατρίδα του
της έκανε έγγραφως
μια φλογερή έρωτική έ-
ξομολόγηση και της ζη-
τούσε να γίνει επίση-
μη γυναίκα του. Από
την πρώτη στιγμή λοι-
πόν, η Πάιπερ έδωσε
προσοχή στην πρότα-
σή αυτή, ίσως γιατί ή-
ταν έμπνευσμένη από
τις έξωτικές ταινίες
στις οποίες έχει πε-
ραστεί και γιατί έ-
πρεναν οι γονείς της.
Συναντήθηκε έτσι άρ-
κετές φορές μαζί του
και την τελευταία, ό-

Η χαριτωμένη στάρ Πάιπερ
Λωρι.

Μία βιτάρ

ταν άρχισαν να συζητούν τις λεπτομέρει-
ες του γάμου, η υπόθεσι είχε άδοχο τέ-
λος γιατί οι όροι του Ινδού ήταν έντελώς
απαράδεκτοι τόσο για την Πάιπερ όσο και
για κάθε άλλη γυναίκα. Μεταξύ των άλ-
λων ο μαχαράγας είχε αξιώσει να γίνουν
οι γάμοι στο κράτος του, στις Ινδίες.

ΠΕΡΙΖΗΤΗΤΗ ΝΥΦΗ

γράφου. Ήρθε μία μέρα που έπαιξα στο
πλευρό του ως συμπρωταγωνίστρια στο
ένχρωμο φιλμ «Ο τυχοδιώκτης του Μι-
σισιππί». Τότε, του θυμίσα την έρωτική έ-
ξομολόγησή που του είχα κάνει και γε-
λάσαμε κι' οι δυο μ' αυτό το παλιό περι-
στατικό.

Η Πάιπερ Λωρι—το πραγματικό της ό-
νομα είναι Ροζέττα Τζέικομπς—γεννή-
θηκε στο Νηπρούτ της Αμερικής στις 22
Ιανουαρίου του 1932. Η επιτυχία της στον
κινηματογράφο είναι έντελώς τυχαία,
άφου δεν φοίτησε παρά μόνο στη δη-
ματική σχολή ενός στυνίου. Κι' όμως
είναι μία προικισμένη καλλιτέχνης με
πλούσιο ταλέντο κωμωδίστριας.

Μαζί με τους γονείς της και την με-
γαλύτερη αδελφή της κατοικεί σε μία
μικρή αλλά κομψή βίλλα στα περίχω-
ρα του Χόλλυγουντ. Εκεί ακριβώς, στο
σπίτι αυτό, ο ταχυδρόμος έρ-
χεται τρεις φορές την ημέ-
ρα και αφήνει δεμάτια-δέματα
τα γράμματα από τους άνα-
τον κόσμο θαυμαστές της,
πολλά από τα οποία περιέ-
χουν προτάσεις γάμου. Αλ-
λά όπως και τα προηγούμενα
έτσι κι' αυτά παίρνουν τον
δρόμο για το αρχείο. Πρώ-
το παρόν δεν τα χρειάζεται
γιατί δεν σκοπεύει να παν-
τρευτεί με αλληλογραφία.
Αργότερα, ποιος ξέρει, μπο-
ρεί να χρειαστεί κάποιο απ'
όλα!...

O. PENNY

Τ'ά σέντσια ενός ηθοποιού

«Όταν η κινηματογραφική τέ-
χνη βρισκόταν ακόμη στα πρώτα
της βήματα, ο καλλιτεχνικός
πράκτορας Ντάβιντ Φρήμαν πέ-
τυχε την υπογραφή ενός symbo-
λαίου για τον ηθοποιό Φράνσις
Μπουσμαν, χωρίς στην παρακά-
τω ποιηρία του:

Τόν πήρε απ' το ξενοδοχείο
για να τον συνοδεύσει ως τα
στούντιο της κινηματογραφικής
εταιρείας «Μέτρο». Ο Φρήμαν
κρατούσε ένα σασκίδιο με 2.000
μικρά χαλκίνα σέντσια. Κι' ό-
πως προχωρούσε από δρόμο, τ'
άφινε να πέφτουν πίσω του στο
λιθόστρωτο. Άρχισαν λοιπόν να
τους ακολουθούν διάφοροι περι-
εργοί. Κι' όταν έφτασαν στα
γραφεία της «Μέτρο» είχε δημι-
ουργηθεί γύρω τους ένας μικρός
συναπτασμός. Οι αντιπρόσωποι
της «Μέτρο», βλέποντας από τα
παράθυρα των γραφείων πώς
έσπερνε πίσω του το «καί-
νούργιο άστέρι» προθυμοποιήθη-
καν άμέσως να υπογράψουν συμ-
βάσιο μαζί του με 1000 δολ-
λάρια την εβδομάδα!...

σύμφωνα με τη θρησκεία και το έθιμο
της πατρίδας του και η Πάιπερ να μένει
διαρκώς μαζί του. Άλλα το σπουδαιότε-
ρο ήταν, ότι, αν δεχόταν να γίνει γυ-
ναίκα του, θα ήταν η καλύτερη και η
πιο αγαπημένη του άνδρα στις... 143
άλλες γυναίκες που είχε στο χαρέμι
του!...

Να και μία ακόμη εξομολόγησι της
Πάιπερ, αισθηματικής υποθέσεως:

—Όταν ήμουνα 16 χρόνων, λέει, τρελ-
λαινόμουν για τον κινηματογράφο και
θαύμαζα πολύ τον Τάυρον Πάουερ. Τό-
σο, μάλιστα, που νόμιζα ότι ήμουνα έ-
ρωτευμένη μαζί του, ώστε μία μέρα
του έγραψα μία έρωτική επιστολή και
του όμολογούσα ότι θα τον ήθελα για
άντρα μου. Φυσικά δεν πήρα καμιά ά-
πάντησι. Στο μεταξύ πέρασαν τα χρόνια.
Ο Τάυρ παντρεύτηκε με την Λίντα Κρί-
στιαν κι' εγώ έγινα στάρ του κινηματο-

Ο Κλάρκ Γκέμπλ

Τα νεώτερα των άστέρων

Σύντομες ειδησούλες

★ Κατά τον μήνα Δεκέμβριο οι
κάτω άστέρες θα γιορτάσουν την
επέτειο των γενεθλίων τους. Το έ-
τος της γεννήσεως σάς επιτρέπει
να υπολογίσετε ποιά ακριβώς επέ-
τειο πρόκειται να γιορτάσει ο κα-
θένας απ' αυτούς:

Ντιάνα Ντάρμπιν: 4-12-1922
Ζεράρ Φίλιπ: 4-12-1922
Οντέτ Ζουαγιέ: 5-12-1918
Άμεντέο Νασσάρι: 7-12-1907
Ρόντ Κάμερον: 7-12-1910
Χάρτ Χάτφιλντ: 7-12-1918
Φρανσις Γκίφορντ: 7-12-1920
Τίνα Τόμας: 8-12-1921
Νιούγκλας Φάιρμπαϊνς: 9-12-1908
Μπρόντερικ Κρόφορντ: 9-12-1911
Κίρκ Πάγκλκας: 9-12-1916
Βίκτορ Μάκ Λαγκλάν: 11-12-1886
Ζάν Μαραί: 11-12-1913
Φράνκ Σινάτρα: 12-12-1917
Μάρκ Σινάτρα: 12-12-1917
Μάρκ Σπίντλερ: 12-12-1920
Έντουαρντ Ρόμπινσον: 12-12-1893
Βάν Χέφλιν: 13-12-1910
Ντόν Τάιλορ: 13-12-1920
Ντάν Νταλ: 14-12-1917
Τζέφ Τσάντλερ: 15-12-1918
Ρίτσαρντ Λόγγκ: 17-12-1927
Μπέττυ Γκρένφιλντ: 18-12-1916
Λίνν Μάσι: 18-12-1917
Έντιθ Πίκο: 19-12-1915
Άρβιν Ντάν: 20-12-1904
Ντέννις Μόργκαν: 20-12-1910
Άντρεν Τόττερ: 20-12-1923
Βέρα Νορμάν: 20-12-1928
Πολ Μερς: 21-12-1912
Πιέρ Μπασσέρ: 22-12-1903
Ροδό Ρόμαν: 23-12-1924
Άδα Γκάρντνερ: 23-12-1922
Χάμφρεν Μπόγκαρτ: 25-12-1900

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ... ΜΕΘΥΣΤΙΚΑ

Ο πασίγνωστος Μπίνγκ Κρό-
ουμπυ
και άσθη διάττων ηδονή,
τάχε πιη κάποιο βραδάκι
κι' είχε γίνει... κουνουπίδι!
Άλλα μ' όλο που βρισκόταν
ο άστέρας μας στον... Άρη
κι' ήταν τόσο μεθυμένος,
που δεν έδλεπε τη μήτη,
έννοουσε αυτό το βράδυ,
μοναχός του να σωφάρη
και δεν άφηνε όλόδρο
ούτε... κίοςκι ούτε σπύτι!

Μά, κατέληξε στο τημά
της τροχαίας δηλαδή,
κι' από κει στους δικαστάς
(του),

που τότε είπαν: «Έπειδή
θεωρείσαι Καζανόβας
και σουλτάνος και βεζύρης
και μπορείς εκατοντάδες
γυναίκες να παρασύρεις...
Κι' έπειδή δεν είναι πρόβον
στην ζωή μας την πεζή
ανάδωσέ να... παρασύρεις
και κάθε μαγαζί,
διά ταύτα τους παθόντας,
γοπά μας κι' αγγελουδι,
θα τους αποζημιώσης
και θα πής κι' ένα... τρα-
(γουδι)!

Φερνάν Γκραβέ: 25-12-1905
Ρίτσαρντ Γουίντμάρκ: 25-12-1914
Μαρλένε Νητρίχ: 27-12-1904
Όσκαρ Λέαντ: 27-12-1906
Τζέρομ Κούρτλαντ: 27-12-1926
Λιού Άνρες: 28-12-1908
Γκέρντ Γκάρσον: 29-12-1908
Βιέκα Λίντφορς: 29-12-1920

★ Θεωρείται πιά βέβαιο ότι η
Σουζάν Νταντόλ, το όραίο μαν-
νεκέν του Παρισίου, θα είναι η νέα
κυρία Κ λ ά ρ κ Γ κ έ η π λ. Ο
Κλάρκ που γυρίζει τώρα ένα φιλμ
στην Ολλανδία θα φύγει μαζί της,
μόλις τελειώσει, για την Αμερική
όπου και θα τελέσουν τους γά-
μους τους. Το περίεργο είναι ότι η
Σουζάν Νταντόλ δεν αγαπά τον κι-
νηματογράφο και δεν χονεύει τους
άστέρες. Στις φίλες της που το
ήξεραν αυτό η Σουζάν έδήλωσε ότι
αγαπά τον Κλάρκ Γκέμπλ ως
άνδρα και όχι ως άσπασλα του
Χόλλυγουντ.

★ Ο δικαστής βρέθηκε σε πο-
λύ δύσκολη θέση προκειμένου να
έκδωξη το διαζύγιο που του ζη-
τούσαν ο Τζών Γουάιην και η
Μεξικάνη συζυγός του Έσπεράν-
τσα.

—Βρήκα συχνά άνδρες στο δω-
μάτιό της! την κατηγορήσε έκείνος.
—Έφερνε τακτικά στο σπίτι με-
θυσμένες συναδέλφους του και μ'
έθερνε αλύπητα! αποκάλυψε έ-
κείνη.

—Έδινε πρόθυμα φιλά σ' όποι-
ον της προσέφερε λουλούδια! συ-
νέχισε ο Τζών.

Μπροστά στις διασταυρούμενες
κατηγορίες ο δικαστής βρήκε για
να τις σταματήσει μία σοφή λύσι.
«Έβγαλε το διαζύγιο εις βάρος και
των δυό.

Στο μεταξύ όμως, όπως το εί-
χαν υποσχεθεί, οι δυο σύζυγοι έ-
βγαλαν όλα τ' άπλυτά τους στη
φόρα.

★ Στη Νέα Υόρκη δόθηκε η
πρεμιέρα του δεύτερου φιλμ που
γυρίστηκε με το σύσ-μα Σινεμα-
σκόπ. Πρόκειται για το «Πώς να
παντρευτείτε εκατομμυριούχο» στο
όποιο πρωταγωνιστούν η Μαίρι-
λυν Μονρόε, η Μπέττυ Γκρέ-
νφιλντ, η Λωρήν Μπακάλ, ο Ουίλ-
ιαμ Πασουελ, ο Ντέβιντ Γουαίην
και ο Ρόμυ Κάλχουν. Η σκηνοθε-
σία όφείλεται στον Ζάν Νεγκουλέ-
σκο.

★ Ο σύγχρονος καταγωγής πα-
ραγωγός του αμερικανικού κινημα-
τογράφου Άλεξάντερ Πάλαλ βρί-
σκεται στο Παρίσι, όπου προετοι-
μάζει μια μεγάλη έγχρωμη μουσι-
κή κωμωδία με τον τίτλο «Βασί-
λεως των ταγιγάνων». Πρωταγωνι-
στρία του φιλμ θα είναι η Ε θ α
Μ π ά ρ ο κ την οποία ο παραγω-
γός γνωρίζει καλά, γιατί όηρθε
ο δεύτερος κατά σειράν, τώας συ-
ζυγός της. Η Ε θ α θα έχη κατά
πασαν πιθανότητα για παρτενάρ
τον Τόνυ Κούρτις.

★ Η Ρίτα Χαίηγουορθ
είνε άναγκασμένη, έπειδή η πρό-
ην συζυγός του Ντίκ Χαίημς
ζητάει απ' αυτόν μία μηνιαία δια-
τροφή άνερχομένη σε ένα εκατομ-
μύριο γαλλικά φράγκα. «Δεν είναι
και τόσο ακριβή η ζωή» παρατή-
ρησε η Ρίτα. Κι' όμως η ίδια ζη-
τάει από τον Άλφ Χαν 20 εκατομ-
μύρια φράγκα ως μηνιαία δια-
τροφή.

★ Ο Γκρέγκορι Πέκ, που
μόλις τελειώσε στο Λονδίνο το
φιλμ «Ο κόσμος της νύχτας» ξε-
κουράζεται τώρα για λίγες μέρες
στην Έλβετία. Τον συνοδεύει ο γυί-
ός του και μία νεαρά Γαλλίδα της
οποίας κανείς δεν μπορεί να γυί-
ο να καλύψη την ταυτότητα. Ο Γκρέ-
γκορι έτοιμάζεται να φύγει για την
Κεϋλάνη όπου θα γυριστούν τα έ-
ξωτερικά του προσεχούς έργου του.

★ Η «Α δ α Γ κ ά ρ ν τ ε ρ και
ο Φράνκ Σ ι γ ά ρ τ ρ α αποφάσι-
σαν να χωρίσουν. Η «Μέτρο» έ-
μας άδιαφορώντας για την άποφα-
σή τους αυτή θα τους ενώσει στο
φιλμ «Η γυναίκα του Σάν Λουί».
Μένει να δούμε πώς θα έρμηνεύ-
σουν οι δυο άλλοτε συζυγοί τις έ-
ρωτικές σκηνές του έργου.

★ Στο νέο της φιλμ «Τέζον
Γκίτάρ» η Τζόαν Κράου-
φορντ παίζει τον ρόλο ενός εκά-
ου-γκρελά που χειρίζεται το λάσ-
σο με θαυμαστή έπιδείξη. Σε
μία σκηνή του φιλμ η Τζόαν μονο-
μαχεί με πιστόλι με την παρτενάρ
της Μέρσιντες Μάκ Κ ά μ-
πριτζ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

Δ Κ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Στο περιθώριο...

(Η σκηνή σ' ένα μικρό καλο-
δαλμένο σαλόνι. Βάζα, «ταμ-
πλώ», γκραβούρες, τα πάντα,
προβίζουν πώς εδώ κατοικεί το
Γουστό.

ΕΚΕΙΝΗ: Μελαχροινή, ψη-
λή, με μάτια δένενα λαμπερά
κι' ακτινοβόλα κι' ως τόσο γε-
μάτα «σιωπή» και μυστήριο.
Σώμα, γλυπτικό με γραμμές ά-
ψογες. Χείλη που βάζουν διπλά
την περιποιημένη στη λέξη «πα-
θος». Φορεί ένα μαύρο κοινό φό-
ρεμα. Σαραντά χρονών, αλλά
φαίνεται τριάντα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νέος, γερός,
νόστιμος, με τρόπους απαλούς,
και μελωδική φωνή. Έχει από-
λυτα την εμφάνισι του κυρίου.
Φορεί πένθος.

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Κυρία, ο
κύριος Κώστας Νταράς παρα-
καλεί...

ΕΚΕΙΝΗ (έπειτα από ένα
ζωπό, αλλά στιγμιαίο ξάφνια-
σμα): Να περάση.

(Μισό λεπτό νευρικής).

ΕΚΕΙΝΟΣ (προχωρεί και
της φιλεί το χέρι): Κυρία, με
συγχωρείτε... Δεν ήθελα να τα-
ράξω την ήσυχιά σας, η καλύτε-
ρα την πονεμένη σας ήσυχια.

ΕΚΕΙΝΗ... Είναι ο πάγος
του θανάτου που πνίξε την ψυ-
χή μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ο πατέρας

ΘΑ ΧΩΡΙΣΗ Η ΣΟΥΖΑΝ ΧΑΙΗΓΟΥΑΡΝΤ;
«Υστερα από ένέα χρόνων ευτυχισμένη συζυγική ζωή, η Σουζάν
Χαίηγουαρντ και ο Τζέζ Μπάρκερ χωρίζουν. Ήθοποιός του θεά-
τρου, ο Τζέζ Μπάρκερ, κάνει τώρα τα πρώτα του βήματα στον
κινηματογράφο. Όσο για την Σουζάν έθεσθη τον τελευταίον και-
ρο συχνά με τον Τζέφ Τσάντλερ. Άνωτέρω οι δυο σύζυγοι με τα
δίδυμα, που απέκτησαν πριν από λίγον καιρό και τα οποία υπε-
ραγατούν. Όσοι είχαν την ελπίδα να αντίληθουν την αγάπη
τους αυτή, λοχυρίζονται ότι στο τέλος οι δυο σύζυγοι θα συμφιλι-
ωθούν χάριν των παιδιών τους.

Η Πάιπερ Λωρι και ο Τόνυ
Κέρτς σε μία σκηνή του νέου
φιλμ «Δεν υπάρχει θεός για
το γαμπρό».

σας αγαπούσε πολύ...

ΕΚΕΙΝΗ: Τη μητέρα σας αγαπούσε! Και λίγο κι' εμένα... ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό πιστεύετε αυτό που λέτε.

ΕΚΕΙΝΗ: Τό ξέρω. Μου τό είχε πη. 'Εμείς συνδεθήκαμε χωρίς να τό καταλάβουμε. 'Είνε κάπως μυθιστορηματικό... 'Ο άντρας μου με είχε βγάλει νύχτα με τη ρούπα στο δρόμο... 'Εκείνος περνούσε με τ' αυτοκίνητό του... Μπήκα μέσα. «Πού θέλετε να σας πάω;». «Πουθενά», τού είπα. «Δέν έχω να πάω πουθενά». Φοβήθηκε μην αυτοκτονήσω και με πήγε στο σπίτι κάποιου φίλου. 'Εμεινε ως άργα τη νύχτα, μαζί μου και την άλλη μέρα ήρθε πρωί-πρωί. (Κλαίει). 'Από εκείνη την ημέρα, μ' έδωσε στο περιβόρι της ζωής του... Δέν έχω παράπονο... Μου τό είπε καθαρά: «Λατρεύω τη γυναίκα μου! 'Εσύ, όμως, έχεις όλη μου τη στοργή». (Κλαίει). 'Εγώ ήμουν τό αγαπημένο του γατάκι, που μάζεψε απ' τό δρόμο... 'Ηταν κάτι κι' αυτό!... Τώρα τό γατάκι... Έχασε τό αφεντικό του, που τό ταίζε και τό χαίδευε στο κεφάλι... (Λυγμοί).

ΕΚΕΙΝΟΣ (με μάτια βουρκαμένα): Κυρία μου... Ξεχνώ τη δική μου λύπη, για να νοιώσω τη δική σας. (Προχωρεί και της χαιδεύει ελαφρά τα μαλλιά).

ΕΚΕΙΝΗ (τινάζεται): Αυτό μην τό κάνετε, σας παρακαλώ. Ευχαριστώ, που είσατε τόσο ευγενής μαζί μου, αλλά... είμαι νευρική... με καταλαβαίνετε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό καταλαβαίνω. (Βηματίζει). Κυρία μου, ήρθα να σας γνωρίσω, για να σας αγαπήσω! 'Εχουμε τόν ίδιο... (διορθώνει) ή σχεδόν τόν ίδιο μεγάλο πόνο. Θα μπορούσαμε να γίνουμε φίλοι. Βέβαια, όλα περνούν στη ζωή... Κι' εγώ πρώτος θα σας έλεγα να βρήτε κάποιον καλό σύζυγο, να παντρευτήτε. 'Η δική μας αγάπη, όμως, ή αγνή κι' αληθινή, θάτανε, νομίζω, πολύτιμη και για τους δυο μας... (Δακρύζει). 'Ηρθα να σας προτείνω να γίνουμε αδέρφια, Μαρία.

ΕΚΕΙΝΗ (Κλαίει). Τι παράξενο!... Τώρα αισθάνομαι εγώ την ανάγκη να σας χαιδέψω τα μαλλιά... 'Ισως να πρέπει να γίνω εγώ ή μητέρα σας...

ΕΚΕΙΝΟΣ (της φιλάει τό χέρι και τό βρέχει με τ' υγρά διαμαντάκια της ψυχής). Σ' ευχαριστώ... (Σκουπίζει τα μάτια του)... Είμαι μόνος στο σπίτι. Πώς θέλεις να γίνω; Θάρρης εσύ εκεί ή εγώ εδώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Νά μείνουμε μαζί; ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί όχι; Δέν έχεις εμπιστοσύνη, ότι θα σέ σέβωμαι σαν αδερφή μου;

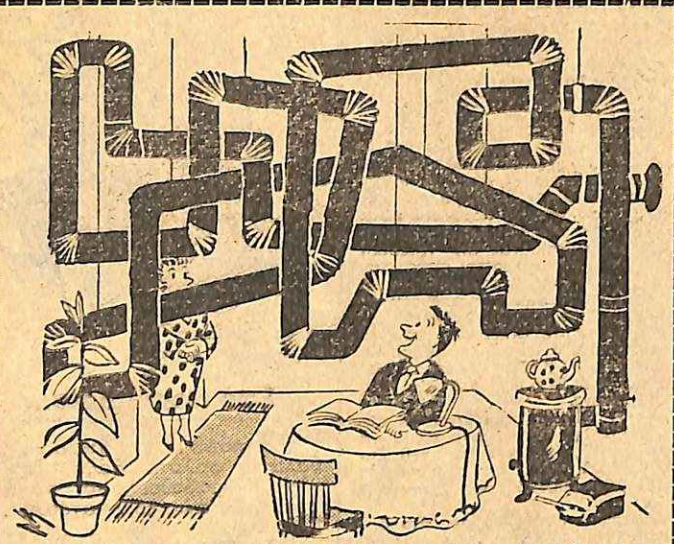
ΕΚΕΙΝΗ: 'Εγώ έχω... 'Απόλυτη! Σας ξέρω από τόν πατέρα σας. 'Αλλά ό κόσμος είναι σκληρός και γελοός...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εχεις δίκιο... Με συγχωρείς που σου μιλώ στον ένικό... (Βηματίζει). Κάτι... (διστακτικά)... Θα μου έπιτρέψετε πάντως να... μαζέψω κι' εγώ πάλι τ' όμορφο γατάκι που ξαναβρέθηκε στο δρόμο. (Δακρύζει). Μην άνησυχείτε!... Θα σας σέβωμαι σαν τη μητέρα μου... Μου έπιτρέψετε να φιλήσω τ' αγκαμμένα ματάκια σας;

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' εγώ θα κάνω τό ίδιο...

(Αύλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

— Τώρα, λοιπόν, δέν τό βρίσκεis πιό ζεστό τό δωμάτιο, κυρά Κατίνα;...

Επίκαιροι στίχοι

ΚΥΜΑ ΨΥΧΟΥΣ

Μετεβλήθη, άποτόμως, τού καιρού μας ή αϊθρία κι' ενώ ήταν της 'Αθήνας γαλανός ό ουρανός ήρθε να μάς ξεπαγιάσει φοβερή κακοκαιρία κι' έφτασε ή θερμοκρασία κάτω και τού μηδενός!

Ξεροβόρια και χαλάζια και χιονιάδες γενικά μπαίνουν ως τό κόκκαλό μας και φριχτά τό ηπρονιάζουν κι' όσο ντύνουνε τό περίε ό νιφάδες στά λευκά τόσο και τό πρόσωπά μας παραπάνω... μελανιάζουν!

Χιόνι πέφτει κάθε μέρα και χιονόνερο φιλό πού μάς κάνει από τις έξη στις κουβέρτες να βορβοούμε άπό καλνυσε τό χιόνι ως κι' έκείνον τόν... Τρελλά, άπ' τό κρύο, φίλτατοί μου, άσφαλώς θα... τρελλαθούμε!

«ΡΑΒΕ — ΞΗΛΩΝΕ»

'Η πολυτάραχος όδός τών Πατησίων ήτοι πού σοφ θυμίζει διαρκώς τού Κηφισού την κοίτη, πρός γενικήν κατάπληξιν χιλιάδων 'Αθηναίων και πάλι παραδόθηκε εις χείρας... σκαπανέων!

Βαθεία και πάλι σκάπτεται κι' έν βάθρων άνορύσσεται, μέχρι βαθμού πού δύσκολα θα την αναγνωρίσετε.

'Η, μάλλον, αντικρύζοντας τά τόσα της τά χώματα, τά ξύλα της, τις πέτρες της κι' έν γένει τα... προχωμάτα, μοιραίως θα πιστέψετε πως παραπλανήθηκε κι' άπ' την 'Αθήνα, έξαφνα, μέσ' στη... Σουλ βρεθήκατε!

ΚΑΙ ΤΑ ΡΕΣΤΑ

Ξηλώνονται τά σίδερα της Πάουερ έν γένει κι' αυτή γι' αποζημιώσει δικαστικούς πηγαίνει!

'Ηγουν και ρέστα μάς ζητά ή 'Εταιρεία εκείνη, πού και τά... ρέστα μας ξεχνά και... ρέστους μάς άφίνει!

'Ας πάη, λοιπόν, δικαστικός, με γειά της, με χαρά της, αλλά τό χατηράκι της δέν θα της γίνη πάλι και δέν θ' αλλάξη με... χροσόν τά παληοσίδερά της, κι' άς φάη ή νύιγα... σίδερο κι' ό κώνωπας άτσάλι!

ΜΑΥΡΑ ΜΑΤΙΑ

Μέσ' στις τόσες μας ακρίβειες, πού τις βλέπουμε με δέος και τ' αυγά μας έχαθηκαν κι' ανεβάνουνε ραγδαίως. Δυό χιλιάδικα τό ένα έχουν φτάσει για την ώρα και θα πάρουν, όπως πάνε, για τό ύψη κι' άλλη φόρα!

'Εται ενώ εμείς, για δαύτα, αισθανόμαστε ζαλάδες κι' είναι άπ' τά τρεγάματά μας τά νεφρά μας «πεπνωκότα», μερικοί άπ' τά χωριά μας «μυραγόρες» ανουλάδες δυό αυγά πουλάνε μόνον και περνούν 'ζωή και... κόττα'!

ΤΕΡΜΑ ΔΕΙΝΩΝ

'Επί τέλους μπαίνουν τρούλλεν στις μεγάλες άσχημίες κι' ό κοπέλλες θ' ανασάνουν από τις... λαθροχειρίες, επειδή καθένas ξέρει, μέσ' στα πράσινα τραβάι, ή καλλιγραμμή κοπέλλα τί μαρτύρια τραβάει!

Συνωστίζονται άγρίως μέσ' στα τράμ τών Πατησίων κι' ήταν τέτοιες ό πιέσεις όρισμένων κορασίων, ώστε άπορεί καθένas — και πιός και αθεοράδων — για πούό λόγο τερματίζουν στην πλατεία τών 'Αγώνων!

Γ. ΟΙΣΒΙΟΣ

Θά έξαφανισθούν

ΤΑ ΔΓΡΙΜΙΑ

Γιά να κερδηθ ή «μάχη τών τρεφίμων»

Οί βρετανικές άρχές έχουν κηρύξει τόν πόλεμο κατά τού σκυούρου, γιατί θεωρούν τό μικρό αυτό και χαριτωμένο ζώο ως φοβερά επικίνδυνο για τη γεωργική παραγωγή, κι' άφού συνεχίζουν τη «μάχη τών τρεφίμων» είναι φυσικό να θέλουν να έξουδετερώσουν κάθε αντίπαλο. Πληρώνουν λοιπόν αμοιβή για κάθε σκοτωμένο σκυόρο που θα τούς παρουσιάσουν.

Και σ' όλοκληρον όμως τόν κόσμο, τό πρόβλημα της διατροφής έχει γίνει τόσο οξύ, ώστε προέβλεπεται ότι έξ αιτίας του θα λείψουν διάφορα είδη άγριμίων. 'Υστερα από 50 χρόνια, τά άγρια ζώα θα βρίσκονται μόνάχα... στους ζωολογικούς κήπους!

'Ισως να σας φαίνεται ύπερβολική αυτή ή προφητεία. Νά πως έχουν όμως τά πράγματα: 'Ο πληθυσμός της Γης είναι σήμερα γύρω άπ' τά 2 δισεκατομμύρια. Με τό σημερινό δέ ρυθμό της αύξησης του, σε 50 χρόνια θαή προση άλλο 1 δισεκατομμύριο.

'Εξ άλλου, τά καλλιεργήσιμα έδάφη είναι περιωρισμένα. 'Υπολογίζεται ότι άναλογούν σήμερα κατά μέσον όρον 8 στρέμματα καλλιεργμένης γής σε κάθε κάτοικο της Γης. Δεδομένου δε ότι πολλά έδάφη γίνονται άγονα, ενώ συγχρόνως ή άναρρωπότης πολλαπλασιάζεται, οι είδικοί υπολογίζουν ότι μετά 50 χρόνια θ' άναλογούν μόνο 4 στρέμματα σε κάθε άνθρωπο.

Παρουσιάζεται συνεπώς άπόλυτη ανάγκη να ξεχρησθούν και να καλλιεργηθούν τά έδάφη κι' οι ζούγκλες, για να διασφύρουν την άνθρωπότητα. Αυτό λοιπόν ισχύει με τη θανατική καταδική τών άγριμίων που κατοικούν εκεί μέσα.

Τελευταίως, στην 'Ανατολή, 'Αφρική, έξοντάθηκαν 1.000 ρινόκεροι, προκειμένου να καθαρισθ ή και να καλλιεργηθ ή μία έκταση γής. Οί ρινόκεροι που ύπήρχαν σ' όλο τόν κόσμο, υπολογίζονταν σε 20.000. 'Ελειψε λοιπόν τό ένο κόστος τού συνολικού άριθμού τους, για να γίνη καλλιεργήσιμη μία περιοχή όχι πολύ μεγάλη.

Στις 'Ινδίες έξ άλλου, καλλιεργονόταν σιγά - σιγά οι δασώδεις περιφέρειες, όπου ζούν περί τις 16.000 τίγρεις. Μετά 50 χρόνια, δέν θα ύπάρχουν πιά δάση στη χώρα αυτή — ούτε και τίγρεις συνεπώς.

Τό ίδιο συμβαίνει στη Ρωσία. 'Απέναντες στέπες και δάση γίνονται άγροκτήματα. 'Επομένως, οι 30.000 άρκούδες, που κατοικούν άκόμη στις άγριες έρημιές της Ρωσίας, θα σκοτωθούν ή θα φύγουν από Έλλειψη τροφής.

Θά χαθούν επίσης γρήγορα, για τόν ίδιο λόγο, οι λύκοι κι' οι λεοπαρδάλες της Βεγγάλης.

'Ο άριθμός τών έλεφάντων όλου τού κόσμου υπολογίζεται σε 100.000 περίπου, και τά δυό τρίτα άπ' αυτούς ζούν στην 'Αφρική. Τά παχύδερμα αυτά προκαλούν μεγάλες ζημιές στα σπαρτά, ιδίως δε στις φυτείες τού καφέ. Τώρα, οι κυνηγοί σκοτώνουν περί τους 1.000 έλεφάντες τό χρόνο. Καθώς δε τά ζώα αυτά δέν πολλαπλασιάζονται πολύ γρήγορα, δέν θ' άργήσουν να έξοντωθούν τελείως.

'Ο Νορβηγός καθηγητής Μπέρκερσον και πολλοί άλλοι ειδικοί επιστήμονες προειδοποίησαν τόν κόσμο ότι, με τό ρυθμό που σκοτώνονται τώρα οι έλάφινες, γρήγορα θα λείψουν έντελώς.

Πριν από τους δυό παγκοσμίους πολέμους, γινόταν τέτοιο μακελειό στις φώκες, ώστε τό 1914 είχαν άπομείνει μόνο 500.000 άπ' αυτά τά ζώα σ' όλο τόν κόσμο. Οί δυό πόλεμοι έσωσαν προσωρινώς τη φώκια άπ' την τελεία έξαφάνισι. Τώρα όμως έχει άρχισι και πάλι ή έξόντωσί της, με ρυθμό 300.000 ζώων τό χρόνο.

Η Αθήνα

ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΑ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

Τό 1832 είναι ένας χρόνος ξεκινήματος για την καινούργια 'Αθήνα. Δυό λαμπροί αρχιτέκτονες, σπουδασμένοι στην άκαδημία τού Βερολίνου, ό 'Ελληνας Σταμάτης Κλεάνθης και ό Γερμανός 'Εδουάρδος Σάουμπερτ έφτιαξαν τό πρώτο σχέδιο της έλληνικής πρωτεύουσας. Τό σχέδιο βασίζονταν σε μία πόλη 30 - 40 χιλιάδων κατοίκων (τό δεκαπλάσιο από ό,τι είχε ή 'Αθήνα την εποχή εκείνη) και άφηνε τά άναγκαία περιθώρια για μελλοντική επέκτασι.

Γιά τό σχέδιο αυτό και τις τροποποιήσεις του, έχει γράψει λεπτομερώς ό έκλεκτός ιστοριοδίφης της νεώτερης 'Αθήνας κ. Κώστας Μτίρης.

Τό σχέδιο τών δυό νεαρών αρχιτεκτόνων ήταν πραγματικά άξιόλογο, με ώραιές δενδροφυτευμένες λεωφόρους — «Βουλευδάρτα», όπως τις άναφέρει — με εύρύτατες πλατείες, με κήπους και με μεγάλα γήπεδα για δημόσια κτίρια. Τό κέντρο της πόλεως ήταν στη σημερινή πλατεία της 'Ομονοίας, που προβλεπόταν όμως πολύ μεγαλύτερη και πού έφτανε ως την πλατεία τού Κάνιγγος.

Γύρω από την κεντρική αυτή πλατεία, θα χτίζονταν τά άνάκτορα και τά ύπουργεία. 'Από αυτή θα ξεκινούσαν άκτινωτά τρεις μεγάλες λεωφόροι. 'Η μία θα πήγαινε στην 'Ακρόπολη. (Στη θέση της έγινε κατόπιν ή όδός 'Αθηνάς). 'Η άλλη θα έβγαζε στο Στάδιο και ή τρίτη στόν Πειραιά.

Γύρω από την κεντρική πλατεία, θα ήταν άλλες λεωφόροι, δενδροφυτευμένοι δρόμοι, μικρότερες πλατείες, πού θα έξασφάλιζαν — αν έφαρμοζόταν τό σχέδιο τού Κλεάνθη — μία άνετη κυκλοφορία στη σημερινή μεγάλη κίνηση τού κέντρου της 'Αθήνας.

'Αλλά τό σχέδιο είχε τό βασικό έλάττωμα ότι συνδυαζόταν με την παλιά πόλη. Καί, για ν' άνοιχτούν οι δρόμοι και οι πλατείες, έπρεπε να περάσουν από τά σπίτια, τά οικόπεδα και τά κτήματα τών 'Αθηναίων. Καί, έφ' όσον συζητούσαν άκόμη τό ζήτημα αν ή πρωτεύουσα θα γινόταν στην 'Αθήνα ή σε άλλη πόλη, οι 'Αθηναίοι ήταν πρόθυμοι σε παραχωρήσεις. Σε μία άναφορά πού έστειλαν στην 'Αντιβασιλεία στις 3 'Ιουνίου 1833, ήταν πρόθυμοι, μεταξύ άλλων, να δώσουν και δσας γαίες άναγκαϊούν, κατά τό σχέδιον τού Κυρίου Κλεάνθους και Σάουμπερτ, διά παλάτιον και τάς άλλας δια κοινήν ύπηρεσίαν οίκοδομάς. Ζητούσαν μόνο μία μικρή άποζημιώσι. Είκοσι λεπτά τών πηχυν τά οικόπεδα, πού θα έπαίρναν για τά δημόσια κτίρια, και έβδομήντα λεπτά τών πηχυν για όσα ήταν γύρω από την 'Ακρόπολη και θα τά χρησιμοποιούσαν σε αρχαιολογικές άνασκαφές.

'Όταν όμως οι 'Αθηναίοι έξασφαλίστηκαν για την πρωτεύουσα και άρχισαν να εφαρμόζεται τό σχέδιο, πού άπαιτούσε κατεδάφισι σπιτιών και κόψιμο οικόπεδων — χωρίς μάλιστα άποζημιώσι, γιατί δέν είχε χρήματα τό δημόσιο ταμείο — σηκώθηκαν όλοι στο πόδι! Στο ξεσηκωμά πρωτοστατούσαν όχι τόσο οι παλαιοί 'Αθηναίοι, όσο έκείνοι πού είχαν πάρει για ένα κομμάτι ψωμί τά κτήματα τών Τούρκων πού έφευγαν και περίμεναν να βγάλουν ύπέρρογκα κέρδη από τη μεταπώλησι. Κατηγορούσαν, λοιπόν, τό σχέδιο τού Κλεάνθη ως ύπερβολικά μεγαλοπρεπές και δυσανάλογο πρός τάς αξιώ-

καλοκαίρι από τόν δυνατό ήλιο και θα...κατακαούν από τις άκτίνες του!...

'Ανάλογα ύποστηρίζαν και άλλοι πολλοί σοβαροί άνθρωποι, δικαί μας και ξένοι.

Είχε πιάσει τούς περισσότερους μία όμαδική μυωπία και δέν μπορούσαν να ίδουν μακρύτερα. 'Υπολογίζαν πως ή 'Αθήνα και μετά έκατό χρόνια, δέν θα ξεπερνούσε τις 30 - 40 χιλιάδες κατοίκους!...

'Η 'Αντιβασιλεία, μπροστά στην κατάσταση, πού δημιουργήθηκε με τη γενική κατακραυγή και τις διαμαρτυρίες, σταμάτησε την έφαρμογή τού σχεδίου της πόλεως και ζήτησε από τό βασιλιά της Βαυαρίας να στείλη στην 'Αθήνα τόν αρχιτέκτονα Κλέντσε για να έξετάσ ή ζήτημα και να γνωματεύση κατά πόσον έπρεπε να εφαρμοσθ ή σχέδιο ή όχι.

'Ο Κλέντσε έθεωρείτο δικαίως άγνωρισμένη αθεντία στα ζή-

τήματα της αρχιτεκτονικής.

Αυτός είχε κάνει πολλά από τά μνημειώδη κτίρια τού Μονάχου. 'Ο σπουδαίος όμως αυτός αρχιτέκτονας φαίνεται πως για πρώτη φορά καταπιάνονταν με πολεοδομικά ζήτήματα κι' έτσι ήταν έντελώς άκατάλληλος για την σοβαρή έκείνη άποστολή πού τού ανέθεσαν.

'Εφτασε στην 'Αθήνα τό καλοκαίρι τού 1834, και άφού μελέτησε τό σχέδιο τού Κλεάνθη, άρχισε να κόβει και να στενεύη δρόμους και πλατείες, για να περιορίση μ' αυτό τόν πρόχειρο τρόπο τις θυσίες της ιδιωτικής ιδιοκτησίας από τη ρυμοτομία πού θα εφαρμόζονταν στην καινούργια πόλη.

'Ετσι, κουτσούρεψε άνεπανόρθωτα τό σχέδιο τού Κλεάνθη και, αντί για τις μεγαλόπρεπες λεωφόρους, έπρότεινε να χαραχθούν τρεις δρόμοι στο κέντρο της πόλεως — οι σημερινές όδοι 'Ερμού, Αίόλου και 'Αθηνάς — πού θ' άποτελούσαν και τούς έμπορικούς δρόμους της νέας πρωτεύουσας.

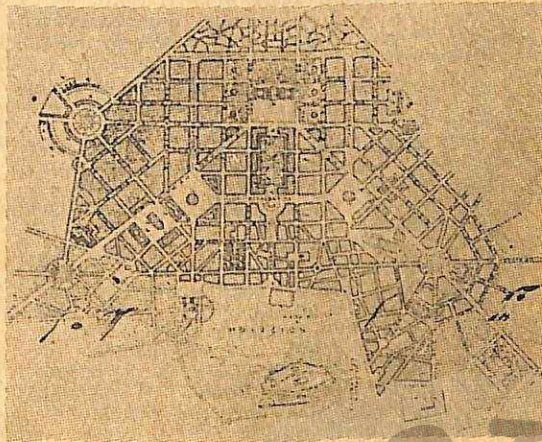
Μπορούμε δηλαδή να πούμε, ότι ό Κλέντσε έκανε πολιτική μάλλον, παρά πολεοδομία.

Οί 'Αθηναίοι ένθουσιασάτηκαν με τις προτάσεις του. 'Η Δημογεροντία τού έστειλε έγγραφο για να τού έκφράση «άνεξάλειπτον» την εύγνωμοσύνη της. Καί ή 'Αντιβασιλεία, μαζί με τη βασιλική εύάρεσκεια, τού μέτρησε και τρεις χιλιάδες χρυσές λίρες, για τόν... κόπο πού έκανε να κολοβάση άνεπανόρθωτα τό σχέδιο της έλληνικής πρωτεύουσας.

Τό ποσό ήταν κολοσσιαίο για την εποχή, δυσανάλογο για την οικονομική κατάσταση τού τόπου και ύπερβολικό για την τρίμηνη έργασία τού Κλέντσε.

Στις 18 Σεπτεμβρίου 1834, κυρώθηκε από την 'Αντιβασιλεία τό τροποποιημένο σχέδιο τού Κλέντσε και την ίδια ημέρα, δημοσιεύτηκε τό διάταγμα πού ώριζε την 'Αθήνα για πρωτεύουσα τού κράτους και διέτασσε τη μεταφορά τών ύπουργείων και τών άλλων άρχών, από 1 Δεκεμβρίου, στην καινούργια «Βασιλικήν Καθέδραν και Πρωτεύουσάν».

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τό πρώτο σχέδιο της 'Αθήνας, πού έφτιαξε τό 1833 ό Κλεάνθης με τόν Σάουμπερτ.

Ενα σχέδιο τού Κλέντσε με τά βασιλικά άνάκτορα και τόν Κεραμεικό

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΩΝ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Σαντρίγκο, παλιός σύντροφος του Σκαλαμπρίνο, είχε συγκινήσει άλλοτε την καρδιά της Ζουάνας, που τον αγαπάει πάντα. Προσπαθεί τώρα να εκμεταλλευθεί αυτή την αγάπη της για να την πείσει να μην εναντιωθεί στην απαγωγή της μικρής Μπιάνκας. Αλλά η Ζουάνα αντιστάται. Ο ληστής την δένει τότε, την φιδώνει κι έπειτα μπαίνει στο δωμάτιο της Μπιάνκας, που την πείθει να τον ακολουθήσει. Όταν φτάνουν στην Βενετία, την αφήνει σ' ένα υποπο πανδοχείο και τρέχει στο σπίτι της. Ήμερεια, στην οποία αν λέει απροκάλυπτα ότι θα της φέρει πίσω την κόρη της, αν δεχτεί να του την δώσει ως σύζυγο. Στο μεταξύ, ο Σκαλαμπρίνο πηγαίνει στο μικρό οπτικά του Μέστρε, όπου μαθαίνει από τη Ζουάνα την απαγωγή της Μπιάνκας.

22^{ον} Ο Σκαλαμπρίνο σηκώθηκε δριβίος κι' άρχισε να περπατάει έπάνω - κάτω μέσα στο δωμάτιο. Ξανακάθισε έπειτα από λίγο στην καρέκλα και είπε στη Ζουάνα:

— Αφηγήσου μου πώς έγιναν τα πράγματα. Καί, πρώτα-πρώτα, ποιος είναι ο άνθρωπος που την έκλεψε;

— Η νέα έγινε κατακτήρινη. Λέγοντας το όνομα του Σαντρίγκο ήταν σαν να τον καταδικάζει σε θάνατο. Γιατί ήξερε καλά τον Σκαλαμπρίνο. Δεν θα ήσυχάζε αν δεν εύρισκε τον άνθρωπο που είχε κλέψει την κόρη του κι' η εκδίκηση του θα ήταν τρομερή.

— Αλλά δεν μπορούσε να πη ψέμματα στο Σκαλαμπρίνο. Αυτό ήταν ανώτερο από τις δυνάμεις της.

— Λοιπόν; Ξαναρώτησε ο κολοσσός. Άναγνώρισε αυτό τον άνθρωπο;

— Ναί, απάντησε η Ζουάνα.

— Ποιος είναι;

— Ο Σαντρίγκο.

Ο κολοσσός τινάχτηκε δριβίος, με σφιγμένες τις γροθιές του.

— Αυτός! Βρυχηθήκε. Τόσο το καλύτερο! Ο παλιός λογαριασμός που έχουμε μαζί θα κανονισθεί μια και καλή!

— Η Ζουάνα έτρεμε από το κεφάλι ως τα πόδια. Ήταν ανίκανη να προφέρει έστω και μια λέξη.

Ο Σκαλαμπρίνο ήρέμισε σε λίγο. Σκούπισε το μέτωπό του, που ήταν μουσκεμένο από τον ιδρώτα και ξαναρώτησε:

— Μόνον αυτήν έκλεψε;

— Ναί. Δεν πείραζε το γέρο.

— Πότε έγιναν αυτά;

— Πριν από δυο ήμερες... τη νύχτα.

— Ο Σαντρίγκο έσπασε την πόρτα;

— Όχι. Έγώ του άνοιξα... Άκουσε με, Σκαλαμπρίνο... Μου χτύπησε την πόρτα, λέγοντάς μου πώς τον κυνηγούσαν για να τον πιάσουν... Φοβήθηκε και του άνοιξα χωρίς να σκεφτώ τίποτε άλλο...

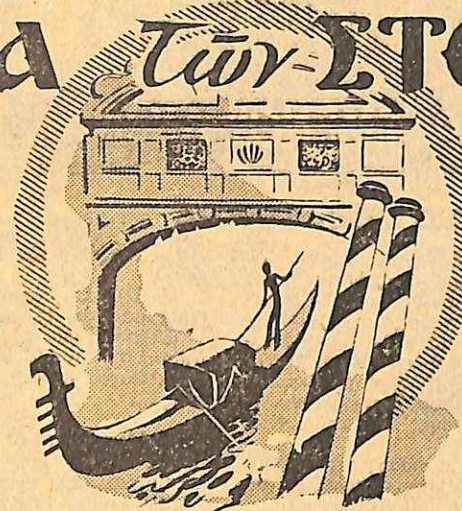
Μιλούσε με σδυμένη φωνή, περιμένοντας την καταδίκη της.

Όταν τελείωσε την αφήγησή της, ο Σκαλαμπρίνο έμεινε κάμποσες στιγμές συλλογισμένος. Καί, ξαφνικά, είχε την εντύπωση πώς κατάλαβε τα πάντα. Πήγε τότε κοντά στη Ζουάνα, της έπιασε τα χέρια και της είπε με ήρεμη φωνή:

— Φτώχη μου Ζουάνα... αδελφούλα μου... Τά είχα ξεχάσει όλα... Είχαν περάσει, βλέπεις, τόσα χρόνια από τότε... Δεν θέλω να μου πης τίποτε άλλο... Αγαπάς πάντα τον Σαντρίγκο... Είνε κακό, πολύ κακό, αλλά τί να γίνη;... Άγνοεις ένα σωρό πράγματα, αδελφούλα... Έπρεπε να σού το πιά πώς με μισούσε... Δεν με νοιάζει για τον εαυτό μου... Αλλά μισεί επίσης και τον Ρολάνδο Κανδιάνο... Τά ματεύω όλα τώρα... Έκλεψε την Μπιάνκα για να χτυπήσει αυτόν, τον Ρολάνδο... Άναμεσα στον Σαντρίγκο και σε μέε υπάρχει ένα θανάσιμο μίσος... Δυστυχισμένη Ζουάνα!

Κάθισε συλλογισμένος. Η Ζουάνα, πιο πέρα, είχε εσπώσει σε λυγμούς.

— Πρέπει να ξέρεις ότι αγωνίστηκε όσo μπορούσα, του είπε σε λίγο. Άλλά μ' έδε-

σε και με φίμωσε κι' έτσι δεν μπόρεσα να νάμω τίποτε...

— Άς μ'ην μιλούμε πιά γι' αυτά, της απάντησε ο Σκαλαμπρίνο διακόπτοντάς την. Φεύγω... Ξέρεις ποιά διεύθυνσι ακολουθήσε;

— Πώς θέλεις να το ξέρω;... Δεν σου είπα ότι με είχε δεμένη;... Μόλις χθες το πρωί ο γέρος μου έκοψε τα σχοινιά...

Ο Σκαλαμπρίνο θέλησε να σηκωθεί για να φύγη. Αλλά ένοιωσε μιάν απέραντη κούραση κι' ακούμπησε το κεφάλι του στο τραπέζι. Έπειτα από μερικές στιγμές κοιμόταν βαθειά...

Η Ζουάνα κάθισε τότε σε μιά καρέκλα, λίγο πιο πέρα και βυθίστηκε σε σκέψεις.

— Με ρώτησε τί σκεφτόμουν να κάμω, ψιθύρισε. Αλλά μήπως ξέρω;... Ο Θεέ μου, πόσο είμαι δυστυχισμένη!... Άν ο Σαντρίγκο σκοτωθί, θα πεθάνω από τη λύπη μου. Άν θριαμβεύση, οι άνθρωποι που αγαπάω θα καταστραφούν! Τί πρέπει να εύχομαι;... Την επιτυχία του;... Η την καταστροφή του;

Οι σκέψεις μπερδευόνταν μέσα στο μυαλό της, χωρίς να μπορεί να πάρη μια απόφαση.

Κατά τις πέντε το πρωί, τέλος, ο Σκαλαμπρίνο ξύπνησε από τον ληθαργικό ύπνο του.

Κάθισε σ' ένα τραπέζι και παράγγειλε στον κάπελλα να του δώση να πη.

Βρισκόταν κοντά σ' ένα παράθυρο, από όπου έδλεπε μέσα στην αυλή του πανδοχείου.

Ανατρίχιασε ξαφνικά.

— Τί κάνει εδώ ο Τζιοβάνι, άναρωτήθηκε.

Αυτός ο Τζιοβάνι δεν ήταν άλλος από το μούτσο της Βάρκας, που είχε μεταφέρει τον Σαντρίγκο από τη Βενετία στην άκρη του Μέστρε. Τό αφεντικό του τον είχε επιφορτίσει να πάη το κάρρο και το μολάρι εκεί και να τα παραδώση σε κάποιο γνωστό πρόσωπο. Αυτό το πρόσωπο θα ήταν, χωρίς αμφιβολία, ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου, γιατί ο Σκαλαμπρίνο τον άκουσε που του έλεγε:

— Από τη στιγμή που το κάρρο και το μολάρι βρίσκονται στα χέρια μου, μην ανησυχής. Ξέρω εγώ τί πρέπει να κάμω... Πρόσθεσε σε λίγο:

— Πάρε τώρα κι' ένα σκούδο για να γυρίσης στη Βενετία.

Ο μούτσος ευχαρίστησε τον ιδιοκτήτη του πανδοχείου κι' έφυγε σιγοτραγουδώντας κάποια βαρκαρόλα.

Έπειτα από λίγο, ο Σκαλαμπρίνο, αφού πλήρωσε το λογαριασμό του, ανέβηκε στο αλογό του και πήρε τον ίδιο δρόμο που είχε ακολουθήσει ο Τζιοβάνι.

Δεν άργησε να τον ανακαλύψη κι' από τη στιγμή εκείνη κανόνισε το βήμα του

Νομίζω πώς άποκοιμήθηκα, είπε. Ήμουν τόσο πολύ κουρασμένος!... Πόση ώρα κοιμήθηκα;... Μισή;... Μιά;

— Θα ημερώσω σε λίγο, απάντησε η Ζουάνα.

Ο Σκαλαμπρίνο ανατρίχιασε.

«Μ' άφησε να κοιμηθώ, σκέφτηκε, για να μπορέση ο Σαντρίγκο ν' άπομακρυνθί και να χάσω έτσι τα ίχνη του».

Η σκέψη του ήταν ίσως σωστή. Την έκρυψε, ώστόσο, για να μην καταλάβη τίποτε η Ζουάνα. Έπειτα έφαγε βιαστικά ένα λιτό πρόγευμα, που του ετοίμασε η νέα.

Όταν τελείωσε το φαγητό του, την πήρε κοντά του και την άγκάλιασε με τρυφερότητα.

Καταλαβαίνω τη δύσκολη θέση σου, της είπε. Πρέπει να ξέρης, όμως, πώς οτι κι' αν γίνη, θα έχης πάντα έναν αδερφό. Θα κάμω πολλά πράγματα για σένα!... Πρέπει τώρα να ξαναδρώ την Μπιάνκα. Η κόρη μου είναι η ζωή μου! Άλλά πρόσθεσε τί έχω να σού πιά: αν ξαναδρώ αυτό τον άνθρωπο, που τον αγαπάς χωρίς να είναι άξιος για την αγάπη σου, δεν πρόκειται να τον χτυπήσω πρώτος! Σού το όρκίζομαι!

Η Ζουάνα ανατρίχιασε από χαρά.

— Τώρα καταλαβαίνω πώς είσαι πραγματικά αδελφός μου! του απάντησε με φωνή που έτρεμε από τη συγκίνηση.

Ο Σκαλαμπρίνο θέλησε να σηκωθεί για να φύγη. Αλλά ένοιωσε μιάν απέραντη κούραση κι' ακούμπησε το κεφάλι του στο τραπέζι. Έπειτα από μερικές στιγμές κοιμόταν βαθειά...

— Άς μ'ην μιλούμε πιά γι' αυτά, της απάντησε ο Σκαλαμπρίνο διακόπτοντάς την. Φεύγω... Ξέρεις ποιά διεύθυνσι ακολουθήσε;

— Πώς θέλεις να το ξέρω;... Δεν σου είπα ότι με είχε δεμένη;... Μόλις χθες το πρωί ο γέρος μου έκοψε τα σχοινιά...

Ο Σκαλαμπρίνο θέλησε να σηκωθεί για να φύγη. Αλλά ένοιωσε μιάν απέραντη κούραση κι' ακούμπησε το κεφάλι του στο τραπέζι. Έπειτα από μερικές στιγμές κοιμόταν βαθειά...

Η Ζουάνα κάθισε τότε σε μιά καρέκλα, λίγο πιο πέρα και βυθίστηκε σε σκέψεις.

— Με ρώτησε τί σκεφτόμουν να κάμω, ψιθύρισε. Αλλά μήπως ξέρω;... Ο Θεέ μου, πόσο είμαι δυστυχισμένη!... Άν ο Σαντρίγκο σκοτωθί, θα πεθάνω από τη λύπη μου. Άν θριαμβεύση, οι άνθρωποι που αγαπάω θα καταστραφούν! Τί πρέπει να εύχομαι;... Την επιτυχία του;... Η την καταστροφή του;

Οι σκέψεις μπερδευόνταν μέσα στο μυαλό της, χωρίς να μπορεί να πάρη μια απόφαση.

Κατά τις πέντε το πρωί, τέλος, ο Σκαλαμπρίνο ξύπνησε από τον ληθαργικό ύπνο του.

Κάθισε σ' ένα τραπέζι και παράγγειλε στον κάπελλα να του δώση να πη.

Βρισκόταν κοντά σ' ένα παράθυρο, από όπου έδλεπε μέσα στην αυλή του πανδοχείου.

Ανατρίχιασε ξαφνικά.

— Τί κάνει εδώ ο Τζιοβάνι, άναρωτήθηκε.

Αυτός ο Τζιοβάνι δεν ήταν άλλος από το μούτσο της Βάρκας, που είχε μεταφέρει τον Σαντρίγκο από τη Βενετία στην άκρη του Μέστρε. Τό αφεντικό του τον είχε επιφορτίσει να πάη το κάρρο και το μολάρι εκεί και να τα παραδώση σε κάποιο γνωστό πρόσωπο. Αυτό το πρόσωπο θα ήταν, χωρίς αμφιβολία, ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου, γιατί ο Σκαλαμπρίνο τον άκουσε που του έλεγε:

— Από τη στιγμή που το κάρρο και το μολάρι βρίσκονται στα χέρια μου, μην ανησυχής. Ξέρω εγώ τί πρέπει να κάμω... Πρόσθεσε σε λίγο:

— Πάρε τώρα κι' ένα σκούδο για να γυρίσης στη Βενετία.

Ο μούτσος ευχαρίστησε τον ιδιοκτήτη του πανδοχείου κι' έφυγε σιγοτραγουδώντας κάποια βαρκαρόλα.

Έπειτα από λίγο, ο Σκαλαμπρίνο, αφού πλήρωσε το λογαριασμό του, ανέβηκε στο αλογό του και πήρε τον ίδιο δρόμο που είχε ακολουθήσει ο Τζιοβάνι.

Δεν άργησε να τον ανακαλύψη κι' από τη στιγμή εκείνη κανόνισε το βήμα του

Νομίζω πώς άποκοιμήθηκα, είπε. Ήμουν τόσο πολύ κουρασμένος!... Πόση ώρα κοιμήθηκα;... Μισή;... Μιά;

— Θα ημερώσω σε λίγο, απάντησε η Ζουάνα.

Ο Σκαλαμπρίνο ανατρίχιασε.

«Μ' άφησε να κοιμηθώ, σκέφτηκε, για να μπορέση ο Σαντρίγκο ν' άπομακρυνθί και να χάσω έτσι τα ίχνη του».

Η σκέψη του ήταν ίσως σωστή. Την έκρυψε, ώστόσο, για να μην καταλάβη τίποτε η Ζουάνα. Έπειτα έφαγε βιαστικά ένα λιτό πρόγευμα, που του ετοίμασε η νέα.

Όταν τελείωσε το φαγητό του, την πήρε κοντά του και την άγκάλιασε με τρυφερότητα.

Καταλαβαίνω τη δύσκολη θέση σου, της είπε. Πρέπει να ξέρης, όμως, πώς οτι κι' αν γίνη, θα έχης πάντα έναν αδερφό. Θα κάμω πολλά πράγματα για σένα!... Πρέπει τώρα να ξαναδρώ την Μπιάνκα. Η κόρη μου είναι η ζωή μου! Άλλά πρόσθεσε τί έχω να σού πιά: αν ξαναδρώ αυτό τον άνθρωπο, που τον αγαπάς χωρίς να είναι άξιος για την αγάπη σου, δεν πρόκειται να τον χτυπήσω πρώτος! Σού το όρκίζομαι!

Η Ζουάνα ανατρίχιασε από χαρά.

— Τώρα καταλαβαίνω πώς είσαι πραγματικά αδελφός μου! του απάντησε με φωνή που έτρεμε από τη συγκίνηση.

Ο Σκαλαμπρίνο θέλησε να σηκωθεί για να φύγη. Αλλά ένοιωσε μιάν απέραντη κούραση κι' ακούμπησε το κεφάλι του στο τραπέζι. Έπειτα από μερικές στιγμές κοιμόταν βαθειά...

ζώου του σε τρόπο που να μπορή να τον παρακολουθί χωρίς να του κινήση ύποψια.

Ο Τζιοβάνι ήταν ένας νέος ως είκοσιδύο χρόνων. Ο Σκαλαμπρίνο τον είχε γνωρίσει άλλοτε, την εποχή που ήταν ληστής στα βουνά του Πιάδε.

Όταν άπομακρύνθηκαν αρκετά από το Μέστρε, σπηρδούνσε το αλογό του και σε λίγο έτρεσε το μούτσο.

— Ε, Τζιοβάνι, του φώναξε, πώς από δω;

— Ο Σκαλαμπρίνο! είπε ο νέος. Μα την πίστι μου, θα δυσκολεύομαι να σ' αναγνωρίσω με τα ρούχα που φορείς... Φαίνεται σαν άρχοντα!... Είχα πάει στο Μέστρε για κάποια δουλειά και ξαναγυρίζω τώρα στη Βενετία.

— Κι' εγώ πηγαίνω στη Βενετία.

— Θα ταξιδεύουμε, λοιπόν, μαζί, είπε χαρούμενος ο νέος.

— Ναί, απάντησε ο Σκαλαμπρίνο. — Έτσι θα έχουμε την ευκαιρία να κουβεντιάσουμε...

Ο κολοσσός πήδησε από τ' αλογό του κι' άρχισε να προχωρή πάλι στο Τζιοβάνι, κρατώντας το ζώο του από τα χαλινάρια.

Στο πανδοχείο της «Χρυσής Αγκυρας»

Ο Σκαλαμπρίνο, πηγαίνοντας μαζί με το ναυτικό, δεν είχε ώρισμένο σχέδιο στο μυαλό του. Τό μόνο που ήξερε για τον Τζιοβάνι, ήταν πώς άνηκε στην κατηγορία των ναυτικών που συνεργάζονται με τους ληστές των βουνών, ή καλύτερα που άποτελούσαν το δεύτερο σκέλος μιάς και μόλις οργανώσεως, που, σαν άτσάλινο χέρι, τύλιγε τη Βενετία από παντού.

Σκεφτόταν, λοιπόν, ότι ο Σαντρίγκο, κυνηγημένος από το βουνό και, χωρίς όπλους πιά, θάπρεπε να είχε ζητήσει καταφύγιο στη Βενετία, όπου σίγουρα θα είχε συναντηθί με τον Τζιοβάνι.

Ο ίδιος ο Τζιοβάνι, άλλωστε, τούδωσε το πρόσχημα που χρειαζόταν για να φέρη τη συζήτηση εκεί που ήθελε.

— Πώς γίνεται, ρώτησε σε μιά στιγμή τον Σκαλαμπρίνο να μην σε βλέπουμε πιά και να σε συναντάω ξαφνικά στο δρόμο του Τρεβίζε, ντυμένος σαν άρχοντα;

Ο Σκαλαμπρίνο γέλασε.

— Καί σ'υ, Τζιοβάνι, ρώτησε, τί γυρεύεις εδώ; Έσύ είσαι ναύτης... Τί δουλειά έχεις στη στεριά;

— Είχα τό λόγο μου που ήρθα εδώ, απάντησε άνυποπτος ο νέος. Μ' έστειλαν να δώσω μιά παραγγελία στον ιδιοκτήτη ενός πανδοχείου... που είναι φίλος μας.

— Εγώ, είπε ο Σκαλαμπρίνο, δεν είχα καμμία δουλειά κι' ήρθα ως εδώ για να κάμω τον περίπατό μου...

Ο ναυτικός μισόκλεισε το μάτι.

— Κάνεις τον περίπατό σου, είπε, ψάχνοντας να ιδής μήπως βρής τίποτε σκούδα σκουπισμένα ανάμεσα στα χαλίκια του δρόμου;

— Χμ! έκαμε ο Σκαλαμπρίνο. Μπορεί ναχης δίκιο... Δεν ήρθα, βέβαια, εδώ για ν' αναπνεύσω καθαρόν αέρα... Καί, δεν μου λές, ποιος σου έδωσε αυτή την παραγγελία;

— Ο ιδιοκτήτης της «Μαρίας»... Δεν ξέρεις τη «Μαρία»; Είναι τό γρηγορώτερο καίκι του λιμανιού, είτε με τό πανί, είτε με τό κουπί.

— Καί πιάς τώρα να τον βρής;

— Ναί. Θα συναντηθούμε στη «Χρυσή Αγκυρα».

Ο Σκαλαμπρίνο ανατρίχιασε. Την ήξερε τη «Χρυσή Αγκυρα», γιατί, στα παλιά χρόνια, είχε πάει κι' αυτός κάμποσες φορές εκεί. Ήταν ένα πανδοχείο, όπου οι ληστές εύρισκαν άσυλο, όταν κατέβαιναν από βουνά κι' όπου μπορούσαν να συναντηθούν άφοβα με τους ναυτικούς που συνεργάζονταν μαζί τους. Στη «Χρυσή Αγκυρα» είχε πάει κι' ο Σαντρίγκο, γυρίζοντας από τό Μέστρε.

Μου φαίνεται πώς θάρθω κι' εγώ εκεί, είπε ο Σκαλαμπρίνο.

— Καί βέβαια εκεί πρέπει ναρθής, είπε ένθουσιασμένος ο Τζιοβάνι. Θα ιδής με ποση χαρά θα σε υποδεχτούνε όλοι.

— Ναί, αλλά ξέρεις, πρέπει να φυλάγμαι από τους κατασκόπους της άστυνομίας.

— Μπα! είπε ο Τζιοβάνι. Ποτέ σπιούγος δεν πάτησε τό πόδι του στη «Χρυσή Αγκυρα»... Όχι, ξεχάσα... Ένας μόνο είχε τό θάρρος ναρθί εκεί πριν από έξη νύκτες, αλλά...

— Άλλά;

— Δεν ξαναβγήκε, συμπλήρωσε ο Τζιοβάνι, σκάζοντας στα γέλια.

— Μπα! είπε ο Σκαλαμπρίνο με προσποιητό ενδιαφέρον. Καί πώς έγινε αυτό;

— Ξέρεις τό πανδοχείο, δεν είν' έτσι;

— Τό ξέρω κάπως, απάντησε ο Σκαλαμπρίνο.

— Θυμάσαι την καταπαχτή που βρίσκται στο πίσω μέρος;

— Ναί. Από εκεί κατεβαίνει κανείς στο ύπόγειο με τό βαρέλαιο τό κρασί... Σπουδαίο κρασί, σ' αλήθεια!

Ο Τζιοβάνι μισόκλεισε πάλι το μάτι.

— Άν ήταν μόνο τό κρασί! είπε.

— Για πές μου τα όλα, τον παρακάλεσε ο Σκαλαμπρίνο. Άρχίζεις να μου κεντάς τό ενδιαφέρον...

— Νά, όταν έμφανίζεται στη «Χρυσή Αγκυρα» κάποιος άνεπιθύμητος έπισκέπτης, ο ιδιοκτήτης του καπηλείου, ο μπάρμπα Μπάρτολο... τον ξέρεις τον μπάρμπα Μπάρτολο, δεν είν' έτσι;

— Τον Μπάρτολο τό μονόφθαλμο;... Γίνεται να μην τον ξέρω;... Είναι καλός άνθρωπος...

— Χμ! έκαμε ο Τζιοβάνι. Πές καλύτερα πώς είναι ένας δυνατός άντρας.

— Έχεις δίκιο. Τί μου έλεγες, λοιπόν, για τον Μπάρτολο;

— Ά, ναί!... Ο μπάρμπα-Μπάρτολο προσφέρει στον άνεπιθύμητο έπισκέπτη του ένα κύπελλο από τό καλύτερο κρασί του, έπειτα δεύτερο κι' ύστερα τρίτο... Όταν ο έπισκέπτης φτάση στο έκτο κύπελλο, οι σκέψεις του μπερδευόνται και δεν ξέρει πιά ούτε που βρίσκεται, ούτε τί πής να κάμη... Τό μόνο που ζητάει είναι να πη... Καταλαβαίνεις τώρα;

— Καταλαβαίνω. Για λέγε παρακάτω...

— Ο μπάρμπα-Μπάρτολο λέει τότε στον έπισκέπτη του πώς έχει ένα κρασί που είναι ακόμη πιο καλό, μα που πρέπει να τό πη κανείς μόλις βγί από την κάνουλα...

— Ά!... Καί λοιπόν;

— Ο μπάρμπα-Μπάρτολο σηκώνει τότε την καταπαχτή και προσκαλεί τον έπισκέπτη να κατεβί... Μόλις, όμως, προχωρήσει μερικα σκαλοπάτια, η καταπαχτή κλείνει πάλι από τό κεφάλι του...

Ο μπάρμπα-Μπάρτολο κατεβαίνει τότε ένα μοχλό κι' άνοίγει μιά σιδερένια πόρτα, που βρίσκεται στο βάθος του ύπογειου. Αυτή η πόρτα συγκοινωνεί με τό κανάλι... Τό νερό μπαίνει άμέσως με όρμη μέσα στο ύπόγειο... και δεν ξαναγίνεται πιά λόγος

για τον άνθρωπο που βρίσκεται εκεί...

— Καί λές, ότι ο Μπάρτολο ξεπατρεψ' μ' αυτό τον τρόπο ένα σπιούγο της άστυνομίας; ρώτησε ο Σκαλαμπρίνο.

— Ήταν ο μόνος άστυνομικός που τόλμησε να βάλη τό πόδι του στη «Χρυσή Αγκυρα». Άλλά τό ύπόγειο χρησίμεψε και για πολλούς άλλους...

— Ποιους έννοείς;

— Τους προδότες. Κι' ακόμη εκείνους που ύποδεικνύει στον Μπάρτολο ο μεγάλος άρχηγός.

— Κατάλαβα, είπε ο Σκαλαμπρίνο. Καί δεν μου λές ποιος είναι ο μεγάλος άρχηγός;

Ο νέος τον κύτταξε δύσπιστα.

— Γιατί με ρώτας; είπε.

— Μα σου πιά, Τζιοβάνι, απάντησε ο Σκαλαμπρίνο. Βαρέθηκα τη μοναχική ζωή. Νόμισα πώς θα μπορούσα να δουλέψω για δικό μου λογαριασμό, αλλά δεν τά κατάφερα. Καί τά λεφτά μου κοντεύουν να σωθούν...

— Όπως καταλαβαίνεις, λοιπόν, δεν θα μου κατοφαινόνταν να μπά σε μιά καλή συμμορία...

— Ά! είπε ο νέος γελώντας. Ξαναγυρίζεις στο μαντρί; Αυτό θα είναι καλύτερο για όλους και για σένα... Άν ήξερες πόσες φορές έχουμε μιλήσει για σένα! Εκείνοι που σε γνώρισαν στα παλιά χρόνια, άφηγόνται σ' εμάς, τους πιο νέους, τά κατορθώματά σου. Άμ' αυτή η δραπέτευσι σου τί ήταν!

— Την ξέρουν, λοιπόν, στη «Χρυσή Αγκυρα» τη δραπέτευσι σου; ρώτησε ο Σκαλαμπρίνο, ανατρίχιαζοντας.

— Καί μπορούσαν να μην την ξέρουν; είπε ο Τζιοβάνι. Νά γιατί σου είπα πώς θα σε δεχτούνε όλοι μ' ένθουσιασμό.

— Ναί, άλλ' όπως καταλαβαίνεις, προτού δεσμευθώ, πρέπει να ξέρω ποιος θα είναι ο άρχηγός μου...

— Έχεις δίκιο, απάντησε ο ναυτικός, αλλά...

Ο Σκαλαμπρίνο κατάλαβε τό δισταγμό του Τζιοβάνι.

— Άκούσε με, Τζιοβάνι, του είπε. Άν αυτός που άποκαλείς μεγάλο άρχηγό, δεν μου ταιριάζη, σού όρκίζομαι ότι θα ξεχάσω τό όνομά του... Πιστεύω πώς μου έχεις έμπιστοσύνη...

— Καί βέβαια.

— Άν μου ταιριάζη, θάχης την τιμή ότι ξαναφερεις στο μαντρί έναν άνθρωπο σαν καί μένα.

— Έχεις δίκιο, απάντησε ο Τζιοβάνι. Μάθε, λοιπόν, πώς ο άνθρωπος που τις διαταγές του έκτελεί τυολά ο Μπάρτολο και που όλοι τον ύπακούουμε, είναι ο Σαντρίγκο.

Μ' όλο που προσπαθούσε να μην φανερωθί, ο Σκαλαμπρίνο δεν μπόρεσε να συγ-

για τον άνθρωπο που βρίσκεται εκεί...

— Καί λές, ότι ο Μπάρτολο ξεπατρεψ' μ' αυτό τον τρόπο ένα σπιούγο της άστυνομίας; ρώτησε ο Σκαλαμπρίνο.

— Ήταν ο μόνος άστυνομικός που τόλμησε να βάλη τό πόδι του στη «Χρυσή Αγκυρα». Άλλά τό ύπόγειο χρησίμεψε και για πολλούς άλλους...

— Ποιους έννοείς;

— Τους προδότες. Κι' ακόμη εκείνους που ύποδεικνύει στον Μπάρτολο ο μεγάλος άρχηγός.

— Κατάλαβα, είπε ο Σκαλαμπρίνο. Καί δεν μου λές ποιος είναι ο μεγάλος άρχηγός;

Ο νέος τον κύτταξε δύσπιστα.

— Γιατί με ρώτας; είπε.

— Μα σου πιά, Τζιοβάνι, απάντησε ο Σκαλαμπρίνο. Βαρέθηκα τη μοναχική ζωή. Νόμισα πώς θα μπορούσα να δουλέψω για δικό μου λογαριασμό, αλλά δεν τά κατάφερα. Καί τά λεφτά μου κοντεύουν να σωθούν...

— Όπως καταλαβαίνεις, λοιπόν, δεν θα μου κατοφαινόνταν να μπά σε μιά καλή συμμορία...

— Ά! είπε ο νέος γελώντας. Ξαναγυρίζεις στο μαντρί; Αυτό θα είναι καλύτερο για όλους και για σένα... Άν ήξερες πόσες φορές έχουμε μιλήσει για σένα! Εκείνοι που σε γνώρισαν στα παλιά χρόνια, άφηγόνται σ' εμάς, τους πιο νέους, τά κατορθώματά σου. Άμ' αυτή η δραπέτευσι σου τί ήταν!

— Την ξέρουν, λοιπόν, στη «Χρυσή Αγκυρα» τη δραπέτευσι σου; ρώτησε ο Σκαλαμπρίνο, ανατρίχιαζοντας.

— Καί μπορούσαν να μην την ξέρουν; είπε ο Τζιοβάνι. Νά γιατί σου είπα πώς θα σε δεχτούνε όλοι μ' ένθουσιασμό.

— Ναί, άλλ' όπως καταλαβαίνεις, προτού δεσμευθώ, πρέπει να ξέρω ποιος θα είναι ο άρχηγός μου...

— Έχεις δίκιο, απάντησε ο ναυτικός, αλλά...

Ο Σκαλαμπρίνο κατάλαβε τό δισταγμό του Τζιοβάνι.

— Άκούσε με, Τζιοβάνι, του είπε. Άν αυτός που άποκαλείς μεγάλο άρχηγό, δεν μου ταιριάζη, σού όρκίζομαι ότι θα ξεχάσω τό όνομά του... Πιστεύω πώς μου έχεις έμπιστοσύνη...

κρατήση μιά κραυγή άγριας χαράς που ξέφυγε από το στόμα του.

— Τί έπαθες; τόν ρώτησε ο ναύτης που άνησυχούσε ξαφνικά.

— Τίποτε, απάντησε ο Σκαλαμπρίνο. Δέν ξέρεις πόσο χαίρομαι που άρχηγός μου θά είναι ο Σαντρίγκο!

— Τόν ξέρεις, λοιπόν; — Άν τόν ξέρω;... Δουλέψαμε άλλοτε μαζί στην ίδια συμμορία.

— Οάρθης, λοιπόν, μαζί μας; — Ο Σκαλαμπρίνο δέν απάντησε άμέσως. Προχώρησε μερικά βήματα χωρίς ν' άνοιξη το στόμα του κι' έπειτα σταμάτησε ξαφνικά.

— Τζιοβάνι, είπε με ψυχρό ύφος, πρέπει νά μ' άκολουθήσεις!

— Πού; ρώτησε άνησυχός ο ναυτικός.

— Θα τό μάθεις όταν θά φτάσουμε εκεί, απάντησε ο Σκαλαμπρίνο. Πρόσεξε με καλά! Δέν θά πάθης κανένα κακό. Το συμφέρον σου, αντίθετα, είναι νά μ' άκολουθήσεις. Πρέπει νά φτάσω στη «Χρυσή Αγκυρά», χωρίς ν' άναγκαστείς νά πλύνεις την έπίσκεψή μου. Κι' έπειδή, μ' όλους τούς δρόκους που θά ήσουν έτοιμος νά μου κάνης, μόλις φύγης από κοντά μου, θά τρέξης ν' άφήγησής στους συντρόφους σου τη συνομιλία που είχαμε μαζί, πράγμα που θά μου ήταν πολύ δυσάρεστο, σου προτείνω νά διαλέξης: ή θά μ' άκολουθήσης, ή θά μείνης εδώ. Πρέπει νά ξέρης, όμως, ότι, άν άποφασίσης το δεύτερο, μόνο τέσσερις άνθρωποι θά μπορέσουν νά σε σηκώσουν στα χέρια τους.

Είχε βγάλει ταυτόχρονα τό έγχειρίδιό του.

— Ο Τζιοβάνι έγινε άσπρος σάν πανί.

— Σκαλαμπρίνο, είπε με τρεμουλιαστή φωνή, θά τομήσης νά βαρύνης τη συνείδησή σου μ' ένα τέτοιο έγκλημα;

— Δέν θά σου κάμω κανένα κακό άν θελήσης νά μ' άκολουθήσης και σου ξαναλέω πώς δέν θά μετανοήσης γι' αυτό, απάντησε ο Σκαλαμπρίνο.

— Διάβολε! είπε ο Τζιοβάνι. Αφού εί- ναι έτσι, θά σ' άκολουθήσω άκόμα και στην άκρη του κόσμου!

— Έμπρός τότε, δέν έχουμε καιρό νά χάνουμε.

Ξαναπήραν τό δρόμο του Μέστρε, όπου έφτασαν έπειτα από μιά ώρα. Σ' όλο αυτό τό διάστημα, δέν είπαν λέξη, ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος. Προτού μπούν στη μικρή πό- λι, ο Σκαλαμπρίνο είπε στό νέο:

— Σε προειδοποιώ, ότι, νά βγάλης και την παραμικρή λέξη από τό στόμα σου, εί- σαι χαμένος! Θα σε σκοτώσω σάν τό σκυλί!

— Μήν άνησυχής! απάντησε ο νέος. Είτε σένα έχω άφεντικό, είτε τόν Σαντρίγ- κο, γιά μένα είναι τό ίδιο.

— Άν μιλάς ειλικρινά, μάθε ότι, πρίν από λίγο, θά είσαι πολύ ευχαριστημένος,

γιατί γλύτωσες από τό νύχια του Σαν- τρίγκο και του Μπάρτολο.

Στό Μέστρε, ο Σκαλαμπρίνο προμηθεύ- τηκε ένα άλογο και είπε στό νέο ν' ανεβή σ' αυτό.

Ξεκίνησαν άμέσως και, προτού τελειώση ή ημέρα, έφτασαν στό στενά του Πιάβε.

Ο Σκαλαμπρίνο έμπιστεύθηκε τόν Τζιο- βάνι, σε μερικούς ανθρώπους, που έμοια- ζαν με τσοπάνηδες και που ήταν ξαπλω- μένοι μπροστά στην είσοδο της Μαύρης Σπηλιάς.

Κυττάζοντάς τους καλύτερα, ο Τζιοβάνι πρόσεξε πώς αυτοί οι άνθρωποι με τό ή- ρεμο παρουσιαστικό, ήταν ώπλισμένοι με πιστόλια και έγχειρίδια.

Ο Σκαλαμπρίνο, άφού τούς είπε μερι- κές λέξεις, χωρίς νά κατεβή από τό άλογό του, άπομακρύνθηκε κατόπιν, καλπάζοντας πρὸς τό μέρος του Τρεβίζε.

Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά μέσα στό στήθος του.

— Άρκει ο άθλιος νά βρίσκεται άκόμη εκεί! σκεφτόταν.

Ένας παράξενος έπισκέπτης

Τό βράδυ της άλλης ημέρας, κατά τις έννηα, καμιά είκοσαριά άνθρωποι, βρί- σκονταν μέσα στη μεγάλη αίθουσα του πανδοχείου της «Χρυσής Αγκυρας».

— Έμπρός, δρόμο! φώναξε ξαφνικά ο Μπάρτολο, ο ιδιοκτήτης της. Είναι ώρα νά κλείσουμε και δέν έχω διάθεση νά ιδώ καμ- μιά περίπτωση της άστυνομίας νά μπαινί εδώ.

Οί περισσότεροι από τούς πελάτες, πλῆ- ρωσαν τό κρασί που είχαν πih κι' έδυγαν, άλλοι μόνοι κι' άλλοι σε μικρές συντροφίες.

— Έπειτα από λίγο, δέν είχαν μείνει σ'α τραπέζια περισσότεροι από πέντε ή έξη άν- θρώπους.

— Άλλ' ο Μπάρτολο δέν τούς έδιωξε ο- πως τούς άλλους. Ήταν ένας άνθρωπος ως πενήντα χρόνων, με ήράκλειες διαστάσεις. Κάποια μέρα, σε μιά συμπλοκή, είχε χά- σει τό ένα του μάτι. Γι' αυτό τόν έλεγαν «μονόφθαλμο». Ζούσε μόνος στην ταβέρνα του. Δέν είχε ούτε γυναίκα, ούτε παιδιά, ούτε συγγενείς. Τό πρόσωπό του ήταν ά- ποκρουστικό. Κάθε βράδυ, στις έννηα, έ- κλεινε τό μαγαζί του. Άλλ' ή πόρτα έμεινε άνοιχτή γιά η-ρικούς έκλεκτους φίλους που έξασκούσαν όλοι τό επάγγελμα του λη- στού. Μέσα σ' αυτή την ταβέρνα, κατα- στρώνονταν τ'α σκέδη γιά τις μεγάλες «έ- πιχειρήσεις». Απο εκεί επίσης διο-—εύρ- νταν τ'α κλοπιμαία στις κατάλληλες άγορές.

Στους άνώτερους κύκλους της άστυ- νας της Βενετίας, δέν ήταν άγνωστα τ'α όσα γίνονταν στη «Χρυσή Αγκυρά». Άλλά φαίνεται πώς ο ιδιοκτήτης της είχε ίσχυ- ρους προστάτες. Γιατί οι τοξότες του Συμ- βουλίου τών Δέκα δέν τόν έναγλούσαν ποτέ.

Ο Μπάρτολο, άφού έκλεισε την πόρτα

και τ'α παράθυρα, έρριξε μιά ματιά μέσα στην αίθουσα. Έκείνοι που είχαν μείνει εκεί, τού ήταν όλοι γνωστοί, έκτός από έ- ναν που φαινόταν πώς είχε άποκοιμηθή πά- νω στο τραπέζι του.

Ο ιδιοκτήτης της «Χρυσής Αγκυρας» πήγε κοντά του και τόν τράνταξε δυνατά από τόν ώμο.

— Ε, φίλε, τού φώναξε, άποκοιμήθη- κες; Είναι ώρα νά φύγης!

Ο πελάτης φάνηκε πώς ξυπνούσε κι' έ- καμε μιά μυστηριώδη κίνησι με τό χέρι του.

Ο Μπάρτολο ξαφνίστηκε. Κάθισε ά- μέσως σε μιά καρέκλα πλάι στον άγνωστο και τού είπε με σιγανή φωνή, όπου υπήρχε κάποιος τόνος καχυποψίας:

— Ποιος είσαι;... Ξέρεις τ'α συνθήματά μας κι' όμως ο διάβολος νά με πάση άν έχω ξαναϊδή ποτέ τό πρόσωπό σου!

Ο περίεργος πελάτης έδινε την έντύπω- σι κολοσσού.

— Τί σ' ενδιαφέρει τ' όνομά μου; είπε. — Τ' όνομά σου δέν μ' ενδιαφέρει, άλ- λ'α τί γυρεύεις εδώ;

— Θέλω νά ιδώ τόν Σαντρίγκο. Είναι εδώ;

— Όχι.

— Οάρθης;

— Ίσως.

Ο άγνωστος τόν άγριοκτύταξε.

— Άφσε τ'α μισόλογα και μίλησε κα- θαρά! τού φώναξε με άπειλητικό ύφος. Λέγοντας αυτά, είχε σηκώσει όλότελα τό κεφάλι του.

Ο Μπάρτολο άνατρίχισε κι' ένα αίνι- γματικό χαμόγελο μισάνοιξε τ'α χείλη του.

— Κατάλαβα τώρα, είπε. Τί θέλεις νά μάθης;

— Άν ο Σαντρίγκο είναι εδώ...

— Ο Σαντρίγκο βρίσκεται στη Βενετία και νομίζω πώς κατά τ'α μεσάνυχτα, θάρ- θη εδώ.

— Καλά, είπε ο άγνωστος. Μόλις έρθη, πές του πώς ένας φίλος θέλει νά του μι- λήσει. Ός τότε, άφσέ με ήσυχο.

Ο άγνωστος ξανακατέβασε τό κεφάλι του και φάνηκε πώς άποκοιμήθηκε και πάλι.

Ο Μπάρτολο ξαναγύρισε τότε στον πάγκο και άπασχολήθηκε καμιά δεκαριά λεπτά με την τακτοποίησι τών πραγμάτων που βρίσκονταν εκεί.

— Έπειτα βγήκε σιγά και μπήκε σ' ένα δωμάτιο, που βρίσκονταν στό πίσω μέρος της ταβέρνας.

Η πόρτα αυτού του δωματίου, είχε στη μέση μιά μικρή κυκλική τρύπα που κλει- νόταν μ' ένα κομμάτι ξύλο.

Ο Μπάρτολο παραμέρισε αυτό τό ξύλο και είπε στον άνθρωπο που βρίσκονταν μέ- σα στό δωμάτιο:

— Κύτταξε, Σαντρίγκο.

Ο ληστής έσκυψε τό κεφάλι του και κύτ- ταξε από την τρύπα.

— Βλέπεις αυτό τόν κολοσσό που κοι- μάται στό δεύτερο τραπέζι πρὸς τ'α άρι- στερά; τόν ρώτησε ο Μπάρτολο.

— Τόν βλέπω...

— Ο άνθρωπος αυτός είναι ο Σκαλαμ- πρίνο.

Ο ληστής συγκρατήθηκε γιά νά μὴν ξε- ρωνίση από τη χαρά του.

— Και ξέρεις γιατί ήρθε εδώ; συνέχισε ο Μπάρτολο. Θέλει νά σε ιδή!

— Και βέβαια θά με ιδή, απάντησε ο ληστ' μ' ένα άπαίσιο γαϊόγελο. Η έξω- τερική πόρτα είναι καλά κλεισμένη:

— Τράβηξε τό σύρτη.

— Και ή μικρή πλάγια πόρτα;

— Κι' αυτήν την κλειδώσα και κατέβα- σα τις άμπάρες. Δέν μπορεί νά φύγη από δώ παρά μόνο άν έσύ τού δώσης την ά- δεια... Και δέν φαντάζομαι πώς θά τό κά- νης...

— Θαυμάσια. Κι' ή καταπαχτή;

Ο Μπάρτολο έτρεξε και σήκωσε τό σκέ- ασμα.

— Άφσέ την άνοιχτή, είπε ο Σαντρίγ- κο. Πήγαίνε τώρα νά φωνάξης όσους βρί- σκονται εδώ.

Ο Μπάρτολο ξαναγύρισε στην αίθουσα, φέρει μιά ματιά στον Σκαλαμπρίνο, που δινε πάντα την έντύπωσι πώς κοιμόταν κι' έπειτα, γλιστρώντας άνάμεσα σ'α τραπέ- ζια, έκαμε ένα συνθηματικό νόημα στους

πέντε άργοπορημένους πελάτες, που κά- θονταν εδώ κι' εκεί.

Πήγε ύστερα νά καθήση πλάι στον Σκα- λαμπρίνο και τού είπε σιγά:

— Ο Σαντρίγκο δέν θ' άργήσει νάρθη. Διόχνω τούς πελάτες γιά νά μπορέσετε νά μιλήσετε με την ήσυχία σας.

Ο Σκαλαμπρίνο ή δέν κοιμόταν ή εϋ- πνισσε άμέσως. Γιατί ο Μπάρτολο τόν ά- κουσε νά τού λέη με ειρηνικό ύφος:

— Βλέπω πώς είσαι πολύ περιποιητι- κός, φίλε μου Μπάρτολο.

— Διάβολε! απάντησε ο ιδιοκτήτης της «Χρυσής Αγκυρας». Γιά νά θέλεις νά μιλή- σης στον Σαντρίγκο, θά είναι, βέβαια, γιά κάποια πολύ σημαντική δουλειά.

— Αυτό είναι αλήθεια, απάντησε ο Σκα- λαμπρίνο, που ή φωνή του έγινε πιο ήρε- μη. Θέλω νά τού μιλήσω γιά κάτι τό πολύ σοβαρό...

Ο Μπάρτολο σηκώθηκε κι' άρχισε νά φωνάζη:

— Έμπρός, έξω! Διαφορετικά θά με κάμετε νά μὴν ξανανοίξω τό μαγαζί!

Οί πέντε άργοπορημένοι πελάτες, σάν νά είχαν τρομοκρατηθ' απ' αυτή την άπειλή, άδειασαν βιαστικά τ'α ποτήρια τους και δι- ευθύθηκαν πρὸς τό πίσω μέρος τού κα- πηλιού.

— Άντί, όμως, νά βγούν από κει, μπήκαν στό δωμάτιο όπου βρίσκονταν ο Σαν- τρίγκο.

Αυτή την κίνησι ο Σκαλαμπρίνο δέν την πρόσεξε.

Ο Μπάρτολο έκλεισε με θόρυβο την πόρτα, κατέβασε τις άμπάρες κι' έπειτα ξαναγύρισε στην αίθουσα.

— Τώρα είμαστε όλότελα μόνοι, είπε. Δέν χρειάζεται πιά νά κάνης πώς κοιμά- σαι, Σκαλαμπρίνο.

— Α! έκαμε ο κολοσσός. Μ' άναγνώ- ρισες, λοιπόν;

— Φαντάζεσαι πώς άν ήταν άλλος, θά- παρνα τόσες προφυλάξεις; είπε ο Μπάρ- τολο γελώντας.

— Σ' εύχαριστώ, απάντησε ο Σκαλαμ- πρίνο. Έχεις τη γνώμη πώς ο Σαντρίγκο θ' άργήσει πολύ άκόμη;

— Είναι εδώ, είπε ο Μπάρτολο. Άν θέ- λης νά τού μιλήσης, άκολουθήσε με.

— Πού; ρώτησε ο Σκαλαμπρίνο. Γιατί δέν έρχεται εδώ;

— Δέν ξέρω, απάντησε ο Μπάρτολο. Μαύ είπε, ότι σε περιμένει... Και τώρα μπορείς νά πάς νά τόν ιδής ή νά μείνης εδώ... Κάμε όπως θέλεις...

Ο Σκαλαμπρίνο θυμήθηκε όσα τού εί- χε είπ' ο Τζιοβάνι. Ήθελαν σίγουρα νά τόν παρασύρουν στην καταπαχτή. Άλλά δέν ήταν δειλός. Κι' είχε μεγάλη έμπιστοσύνη στη δύναμή του. Ο δισταγμός του δέν κράτησε περισσότερο από μιά στιγμή. Έ- πειτα χαμογέλασε περιφρονητικά. «Είναι μόνο δύο, σκέφτηκε. Τί μπορούν νά μου κά- νουν»;

Σηκώθηκε άμέσως και είπε:

— Πάμε.

— Ό, δέν είναι μακριά, απάντησε ο Μπάρτολο.

Η καταπαχτή

Ο Σκαλαμπρίνο άκούλησε τόν ιδιο- κτήτη της «Χρυσής Αγκυρας» και μπήκε θαρραλέα στό δωμάτιο που βρίσκονταν στό πίσω μέρος της ταβέρνας. Ένα βλέμμα που έρριξε όλόγυρα, τόν καθυσέχασε. Μέ- σα σ' αυτό τό δωμάτιο, βρίσκονταν ένας μόνος άνθρωπος, ο Σαντρίγκο. Ο Μπάρ- τολο είχε άποτραβηχτή διακριτικά.

Ο Σαντρίγκο καθόταν μπροστά σ' ένα τραπέζι, όπου έκαίγε μιά μικρή λάμπα. Πλάι στη λάμπα, βρίσκονταν μιά μεγάλη κανάτα με κρασί και δύο κύπελλα.

Ο Σαντρίγκο κύτταξε πρὸς τό μέρος της καταπαχτής που είχε μείνει άνοιχτή. Τό τραπέζι βρίσκονταν ως ένα μέτρο πιο πέρα. Έτσι, ο Σκαλαμπρίνο που καθήσε άπέναντι στον παλιό σύντροφό του, βρί- σκονταν σε άπόσταση μόλις μισού μέτρου από την καταπαχτή κι' είχε γυρισμένη τη ράχι του πρὸς τ'α εκεί.

Ο Σκαλαμπρίνο είδε την άνοιχτή κα- ταπαχτή; Και πρόσεξε την έντεχνη σκηνο- θεσία; Δέν έδωσε τό παραμικρό. Κάθισε στη θέση που φαινόταν προσωρισμένη γι' αυ- τόν και είπε, με ήρεμο ύφος:

— Καλησπέρα, Σαντρίγκο. Πάει πολλές καιρό που έχουμε νά ιδωθούμε.

— Καλησπέρα, Σκαλαμπρίνο, απάντησε με σοβαρή φωνή ο ληστής. Είμαι πολύ ευ- χαριστημένος που ξαναβλέπω έναν παλιό σύντροφο.

Ο Σκαλαμπρίνο δέν έδειχνε την παρα- μικρή ταραχή. Κι' ώστόσο, αγωνιζόταν νά συγκρατηθ' ή γιά νά μὴν χυμύη πάνω στο λαιμό τού ανθρώπου, που τόν είχε προδώ- σει, που τόν είχε ρίξει μέσα σ'α τρομερά «πηγάδια» και που είχε κλέψει τώρα την κόρη του.

«Ορκίστηκε στη Ζουάνα νά μὴν τόν χτυ- πώσω πρώτος», σκεφτόταν.

Πέρασαν μερικά λεπτά μιάς τραγικής σιωπής. Καθένας απ' αυτούς τούς δύο άν- θρώπους, καταλάβαινε πώς ο άλλος έπι- θυμούσε τό θάνατό του. Άλλά κι' οι δύο προσπαθούσαν νά φαίνονται ήρεμοι κι' ά- ταραχοι.

Ο Σκαλαμπρίνο μίλησε πρώτος.

— Θέλησα νά σε ιδώ, είπε, προτού ά- ποφασίσω άν πρέπει νά σε θεωρώ σάν άν- τρα ή νά σε σκοτώσω σάν σκυλί.

Ο Σαντρίγκο δέν μετακινήθηκε από τη θέση του. Περιωρίστηκε μόνο ν' απαντήσει:

— Κι' εγώ περιμένω νά μιλήσης γιά νά πάρω την ίδια άπόφασι.

— Άκουσε, λοιπόν, γιατί ήρθα εδώ, Σαντρίγκο, τού είπε ο Σκαλαμπρίνο, ξέρω πώς με μισείς, μ' όλο που σου φέρθηκα πάντα σάν φίλος. Αυτό τό μίσος σ' έστρω- νω σάν φίλος.

— Άκούσε, λοιπόν, γιατί ήρθα εδώ, Σαντρίγκο, τού είπε ο Σκαλαμπρίνο, ξέρω πώς με μισείς, μ' όλο που σου φέρθηκα πάντα σάν φίλος. Αυτό τό μίσος σ' έστρω- νω σάν φίλος.

— Άκούσε, λοιπόν, γιατί ήρθα εδώ, Σαντρίγκο, τού είπε ο Σκαλαμπρίνο, ξέρω πώς με μισείς, μ' όλο που σου φέρθηκα πάντα σάν φίλος. Αυτό τό μίσος σ' έστρω- νω σάν φίλος.

— Άκούσε, λοιπόν, γιατί ήρθα εδώ, Σαντρίγκο, τού είπε ο Σκαλαμπρίνο, ξέρω πώς με μισείς, μ' όλο που σου φέρθηκα πάντα σάν φίλος. Αυτό τό μίσος σ' έστρω- νω σάν φίλος.

— Άκούσε, λοιπόν, γιατί ήρθα εδώ, Σαντρίγκο, τού είπε ο Σκαλαμπρίνο, ξέρω πώς με μισείς, μ' όλο που σου φέρθηκα πάντα σάν φίλος. Αυτό τό μίσος σ' έστρω- νω σάν φίλος.

— Άκούσε, λοιπόν, γιατί ήρθα εδώ, Σαντρίγκο, τού είπε ο Σκαλαμπρίνο, ξέρω πώς με μισείς, μ' όλο που σου φέρθηκα πάντα σάν φίλος. Αυτό τό μίσος σ' έστρω- νω σάν φίλος.

— Άκούσε, λοιπόν, γιατί ήρθα εδώ, Σαντρίγκο, τού είπε ο Σκαλαμπρίνο, ξέρω πώς με μισείς, μ' όλο που σου φέρθηκα πάντα σάν φίλος. Αυτό τό μίσος σ' έστρω- νω σάν φίλος.

— Άκούσε, λοιπόν, γιατί ήρθα εδώ, Σαντρίγκο, τού είπε ο Σκαλαμπρίνο, ξέρω πώς με μισείς, μ' όλο που σου φέρθηκα πάντα σάν φίλος. Αυτό τό μίσος σ' έστρω- νω σάν φίλος.

— Άκούσε, λοιπόν, γιατί ήρθα εδώ, Σαντρίγκο, τού είπε ο Σκαλαμπρίνο, ξέρω πώς με μισείς, μ' όλο που σου φέρθηκα πάντα σάν φίλος. Αυτό τό μίσος σ' έστρω- νω σάν φίλος.

— Άκούσε, λοιπόν, γιατί ήρθα εδώ, Σαντρίγκο, τού είπε ο Σκαλαμπρίνο, ξέρω πώς με μισείς, μ' όλο που σου φέρθηκα πάντα σάν φίλος. Αυτό τό μίσος σ' έστρω- νω σάν φίλος.

— Άκούσε, λοιπόν, γιατί ήρθα εδώ, Σαντρίγκο, τού είπε ο Σκαλαμπρίνο, ξέρω πώς με μισείς, μ' όλο που σου φέρθηκα πάντα σάν φίλος. Αυτό τό μίσος σ' έστρω- νω σάν φίλος.

— Άκούσε, λοιπόν, γιατί ήρθα εδώ, Σαντρίγκο, τού είπε ο Σκαλαμπρίνο, ξέρω πώς με μισείς, μ' όλο που σου φέρθηκα πάντα σάν φίλος. Αυτό τό μίσος σ' έστρω- νω σάν φίλος.

— Άκούσε, λοιπόν, γιατί ήρθα εδώ, Σαντρίγκο, τού είπε ο Σκαλαμπρίνο, ξέρω πώς με μισείς, μ' όλο που σου φέρθηκα πάντα σάν φίλος. Αυτό τό μίσος σ' έστρω- νω σάν φίλος.

— Άκούσε, λοιπόν, γιατί ήρθα εδώ, Σαντρίγκο, τού είπε ο Σκαλαμπρίνο, ξέρω πώς με μισείς, μ' όλο που σου φέρθηκα πάντα σάν φίλος. Αυτό τό μίσος σ' έστρω- νω σάν φίλος.

— Άκούσε, λοιπόν, γιατί ήρθα εδώ, Σαντρίγκο, τού είπε ο Σκαλαμπρίνο, ξέρω πώς με μισείς, μ' όλο που σου φέρθηκα πάντα σάν φίλος. Αυτό τό μίσος σ' έστρω- nω σάν φίλος.

— Άκούσε, λοιπόν, γιατί ήρθα εδώ, Σαντρίγκο, τού είπε ο Σκαλαμπρίνο, ξέρω πώς με μισείς, μ' όλο που σου φέρθηκα πάντα σάν φίλος. Αυτό τό μίσος σ' έστρω- nω σάν φίλος.

— Άκούσε, λοιπόν, γιατί ήρθα εδώ, Σαντρίγκο, τού είπε ο Σκαλαμπρίνο, ξέρω πώς με μισείς, μ' όλο που σου φέρθηκα πάντα σάν φίλος. Αυτό τό μίσος σ' έστρω- nω σάν φίλος.

— Άκούσε, λοιπόν, γιατί ήρθα εδώ, Σαντρίγκο, τού είπε ο Σκαλαμπρίνο, ξέρω πώς με μισείς, μ' όλο που σου φέρθηκα πάντα σάν φίλος. Αυτό τό μίσος σ' έστρω- nω σάν φίλος.

— Άκούσε, λοιπόν, γιατί ήρθα εδώ, Σαντρίγκο, τού είπε ο Σκαλαμπρίνο, ξέρω πώς με μισείς, μ' όλο που σου φέρθηκα πάντα σάν φίλος. Αυτό τό μίσος σ' έστρω- nω σάν φίλος.

— Άκούσε, λοιπόν, γιατί ήρθα εδώ, Σαντρίγκο, τού είπε ο Σκαλαμπρίνο, ξέρω πώς με μισείς, μ' όλο που σου φέρθηκα πάντα σάν φίλος. Αυτό τό μίσος σ' έστρω- nω σάν φίλος.

— Άκούσε, λοιπόν, γιατί ήρθα εδώ, Σαντρίγκο, τού είπε ο Σκαλαμπρίνο, ξέρω πώς με μισείς, μ' όλο που σου φέρθηκα πάντα σάν φίλος. Αυτό τό μίσος σ' έστρω- nω σάν φίλος.

— Άκούσε, λοιπόν, γιατί ήρθα εδώ, Σαντρίγκο, τού είπε ο Σκαλαμπρίνο, ξέρω πώς με μισείς, μ' όλο που σου φέρθηκα πάντα σάν φίλος. Αυτό τό μίσος σ' έστρω- nω σάν φίλος.

— Άκούσε, λοιπόν, γιατί ήρθα εδώ, Σαντρίγκο, τού είπε ο Σκαλαμπρίνο, ξέρω πώς με μισείς, μ' όλο που σου φέρθηκα πάντα σάν φίλος. Αυτό τό μίσος σ' έστρω- nω σάν φίλος.

— Άκούσε, λοιπόν, γιατί ήρθα εδώ, Σαντρίγκο, τού είπε ο Σκαλαμπρίνο, ξέρω πώς με μισείς, μ' όλο που σου φέρθηκα πάντα σάν φίλος. Αυτό τό μίσος σ' έστρω- nω σάν φίλος.

— Άκούσε, λοιπόν, γιατί ήρθα εδώ, Σαντρίγκο, τού είπε ο Σκαλαμπρίνο, ξέρω πώς με μισείς, μ' όλο που σου φέρθηκα πάντα σάν φίλος. Αυτό τό μίσος σ' έστρω- nω σάν φίλος.

— Άκούσε, λοιπόν, γιατί ήρθα εδώ, Σαντρίγκο, τού είπε ο Σκαλαμπρίνο, ξέρω πώς με μισείς, μ' όλο που σου φέρθηκα πάντα σάν φίλος. Αυτό τό μίσος σ' έστρω- nω σάν φίλος.

— Άκούσε, λοιπόν, γιατί ήρθα εδώ, Σαντρίγκο, τού είπε ο Σκαλαμπρίνο, ξέρω πώς με μισείς, μ' όλο που σου φέρθηκα πάντα σάν φίλος. Αυτό τό μίσος σ' έστρω- nω σάν φίλος.

— Περίμενε... Η Ζουάνα ζούσε μαζί με μιά νέα...

— Την Μπιάνκα. Είπε αλήθεια πώς την έκλεψε. Και ένε άκούη αλήθεια πώς ή άγάπη της Ζουάνας με βοήθησε νά τό κά- μω.

Ο Σκαλαμπρίνο αισθάνθηκε τό αίμα ν' ανεβαίνει στό κεφάλι του. Κατάφερε, ώ- στόσο, νά συγκρατηθ'.

— Μπορείς νά εξαγοράσης τ'α έγκλη- ματά σου, συνέχισε με υπόκαφη φωνή. Δώ- σε μου αυτή τη νέα, Σαντρίγκο. Η Ζου- άνα σ' αγαπάει κι' άν τό θελήσης θά γί- νη γυναίκα σου. Όσο γιά μένα θά σε κά- μω πλούσιο εκατό φορές πιο πολύ από ό,τι θά μπορούσες νά τό όνειρευθής.

— Άλήθεια; ρώτησε ο Σαντρίγκο.

— Σού τό όρκίζομαι!

— Θα τό δεχόμουν μ' όλη μου την καρ- διά, άλλ' υπάρχουν δύο σοβαροί λόγοι, που μ' έμποδίζουν νά τό κάμω, είπε ο Σαντρίγκο.

— Και ποιοι είναι αυτοί οι λόγοι;

— Άν ή Ζουάνα μ' αγαπάη, εγώ όμως δέν την αγαπάω. Αυτός είναι ο πρώτος λόγος.

— Κι' ο δεύτερος;

— Ο δεύτερος είναι πώς αυτή τη νέα που μου ζητάς νά σου δώσω πίσω, την αγαπάω!

Ο Σκαλαμπρίνο τινάχτηκε όρθιος σάν νά τόν έσπρωξε ελατήριο. Η έκφρασή του ήταν τόσο τρομερή που ο Σαντρίγκο αι- σθάνθηκε τ'α γονάτα του νά λυγίζουν.

— Είπες ότι αγαπάς τη Μπιάνκα; ρώ- τησε ο Σκα

*Ο άστερισμός τοῦ «Μεγάλου Κυ-
νός» μέ τὸ Σείριο.

31

Ήταν άδειο!

Ο Ένας: Όταν στέκω με το κεφάλι κάτω, όλο το αίμα μαζεύεται στο κεφάλι μου! Γιατί, όμως, δε μαζεύεται και στα πόδια μου, όταν στέκω κανονικά;
Ο Άλλος: Απλούστατα, γιατί τα πόδια σου δεν είναι άδεια.

Ένας Σκωτσέζος — ο Μάκ Τάβις — παρουσιάζεται μιά μέρα στο ύπουργείο.
— Θέλω ν' αλλάξω τ' όνομά μου, λέει στον υπάλληλο. Μπορώ;

— Μπορείτε, του απαντάει εκείνος. Άλλά τί σας έκανε και θέλετε ν' αλλάξετε το όραίο σας όνομα;
— Τίποτα, απαντά ο Μάκ Τάβις. Βρήκα ένα κουτί με χίλιες κάρτες με τ' όνομα Μάκ Ίντος!...

— Λές ότι το πιστό με κάνει να φαίνομαι όμορφη! Κι' όμως εγώ δεν πίνω διόλου...

— Τό ξέρω. Πίνω όμως εγώ!...

Ο πατέρας ψάχνει στο πορτοφόλι του και κατόπιν κυττάζει άγρια τη γυναίκα του και τόν γιό του.

— Ο μικρός μου πήρε λεπτά από τόν πορτοφόλι μου! φωνάζει.

— Πώς τόν λές αυτό; απαντά ή γυναίκα του. Είσαι βέβαιος; Μπορεί νά τά πήρα εγώ.

Ο πατέρας κουνάει τόν κεφάλι.
— Όχι, δεν τά πήρες εσύ, γιατί δεν λείπουν όλα!...

— Τί ύπεροχος πού είναι ό καφές σας! Είναι σάν μύτρα...

— Σάν μύτρα! Γιατί;
— Γιατί έχει κι' αυτός άφθονο... κριθάρι!...

— Άκούς εκεί τόν παληάνθρωπο τόν γαμπρό μου! ξεφωνίζει ή πεθερά στο χωριό.

— Τί σου έκανε; ρωτάει μιά φίλη.

— Έφαγε μέσα σέ δυό βδομάδες τήν προίκα πού τού έδωσα!

— Και πόση προίκα τού είχες δώσει;
— Έξη άρνιά και τρείς κόττες...

Έκείνος και Εκείνη βγαίνουν άπ' τήν εκκλησία, μετά τήν τελετή τού γάμου.

— Μή θυμώσης, άγάπη μου, λείει εκείνη τρυφερά. Θέλησα νά σου κάνω μιά μικρή φάρσα: Δεν είν' αλήθεια πώς έχω προίκα πέντε χιλιάδες λίρες. Είμαι τελείως άπένταρη...

— Μιά καφετζού μου είπε πώς ένας μαύρος άνθρωπος θάρρη νά μάς πάρη όλα μας τά λεφτά.

— Πραγματικά, πέρασε πρὸ όλίγου ό καρδουιάρης με τόν λογαριασμό...

Στό τηλέφωνο:
— Άλό! Έσύ είσαι, Τάκη μου;
— Ναι, εγώ.
— Μ' άγαπάς πάντα;
— Και βέβαια... Άλλά με ποιά μιλω,

— Απόψε τή νύχτα, Κώστα μου, όνειρεύτηκα πώς μου χάρισες μιά λίρα.

— Πολύ καλά, Μαρία μου, μπορείς νά τήν κρατήσεις!

Ή γυναίκα τού άφηρημένου καθηγητή, στόν άντρα της:

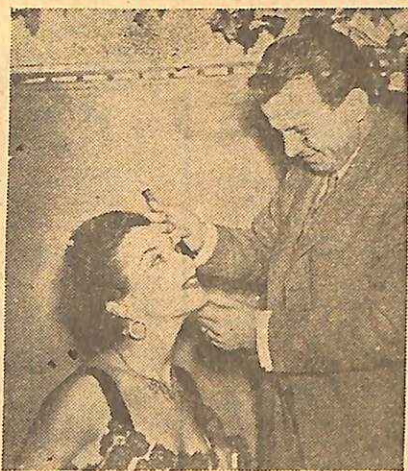
— Έφτασε ό χειμώνας...

— Κάνε μου τή χάρη νά τόν δεχθής έσυ.

Εγώ έχω δουλειά...

— Έσείς οι γυναίκες ξεδεύετε γιά καλυντικά περισσότερο άπ' όσα ένα πολεμικό ύπουργείο γιά τόν στρατό.

— Ναι, αλλά κάνουμε... και περισσό-τερες κατακτήσεις άπ' τούς στρατιώτες!

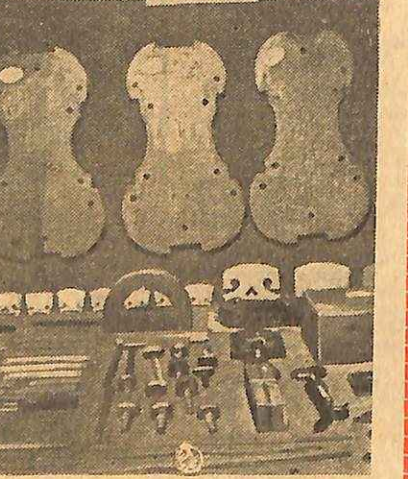
ΣΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΚΟΜΜΩΣΕΩΝ

Στόν παγκόσμιο διαγωνισμό κομμώσεων πού έγινε πρὸ καιρού στό Παρίσι, ό γνωστός Έλληνα κομμώτης Άντουάν Κάμμερ χρησιμοποίησε γιά μοντέλο τού τόν πρώτο μανεκέν τού Παρισιού, τήν ό-ραία Ντανιέλ πού διεδέχθη τήν Πραλίν μετά τόν τραγικό της θάνατο.

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΗ ΜΟΔΑ

Ένας παρισινός φθινοπωρινός νεωτερισμός είναι κι' αυτός πού βλέπετε στή φωτογραφία μας: Τά πρόσθετα δηλαδή μανικέτια και ό ψηλός κολλαριστός γιακάς με τή γραβάτα. Όλα γίνονται άπό λινό ύφανσιμα με μαύρες, μπλε ή κόκκινες βούλες, ανάλογα με τόν χρώμα τής ζακέτας στήν όποία προσαρμόζονται

ΤΑ ΜΟΝΤΕΛΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΝΤΙΒΑΡΙΟΥΣ

Στό μουσειο τής Κρεμόνας μπορεί νά δώ κανείς τά μονιέλα αυτά, πού χρησιμοποιούσε ό περίφημος Άντόνιο Στραντιβάρους γιά τήν κατασκευή τών άπαυμένων σέ μουσικότητα βιολιών του.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑ' ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

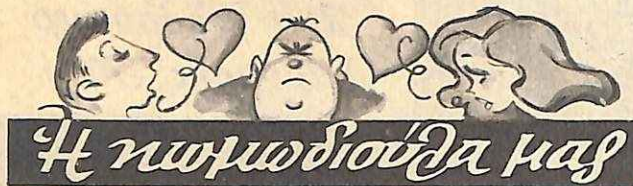
Απαντήσεις έπιστολών

Άσπασία Δ. Μαζαράκη. Άργυστά-λι, Κεφαλληνία: Πού μπορώ νά σας στείλω τώρα τή διεύθυνσι τής Άμερικής; Νίκο ν Βαρναβίδην, Καίμακλι Λευκώσιας, Κύ-πρου: Κι' όμως, μικρέ μου φίλε, δεν σε ξε-χάσα. Βιθλία σου έστειλα και κρατά τήν ά-πόδειξι τού ταχυδρομείου. Θα ήθελα νά ρω-τήσης τί συμβαίνει και δεν τά έλαδες. Φωτο-γραφία θα σου στείλω πολύ σύντομα. Για τήν άγάπη σου, χίλια εύχαριστώ. Θεόδω-ρόπουλον, Σανατόριον Νταού Πεντέλης, Ραφίνα: Θα σας στείλω και τούς δυό τόμους μαζί. Θάρρω κι' ό ίδιος μόλις μπορέσω. Και-ρετισμούς στους άσθενείς συναδέλφους σας. Ίάκωβον Παυλίδην, Γκενέζα, Αίγυ-πτον: Σας έστειλα. Παρακαλώ νά μου γρά-ψετε γιά νά ξέρω. Δημή. Άνυφαντήν, Ε. Βίλλ, Β. Κογκό: Οι Άμερικανοί είχαν ένα άπό τά σπουδαιότερα δίκτυα κατασκοπείας στήν Έλλάδα κατά τήν κατοχή. Με τούς Άγ-γλους συνεργάζονταν βέβαια, άλλ' όχι με τόν τρόπο πού νομίζετε. Γιατί τότε κανείς δεν θα έμενε ζωντανός. Χάρην Άποστολόπου-λον Κομοτηνή: Τό κλιμάκιο αυτό έδρασε μό-νο μέσα στήν Άθήνα. Τό αποτελούσαν 22 μό-νο άτομα. Άπ' αυτούς όμως δεν άπόμειναν παρά μονάχα έπτά. Οι άλλοι συνελήφθησαν και εξετελέσθησαν. Άρχηγός τους ήταν ό Καναδός Τζώρτζ Σαμπέρ, όχι στρατιωτικός άλ-λά πολίτης. Ρ. Μπάρντυ, Σίδνεϋ, Αύστρα-λίας: Βιθλίό σας έστειλα. Ό Δημ. Μπαρδ, ό-πηρες ένας θαυμάσιος πατριώτης. Δεν έγρα-ψα, αλλά θα γράψω πολύ σύντομα. Μιχα-ήλ Σακελλαρίου, προϊστάμενον Τ.Τ.Τ. Γραφείου, Σαμοθράκη: Νομίζω ότι με ξεχά-σατε. Σας έγραψα αλλά δεν μου απαντήσατε. Γιατί; Έλ. Γουναρίδην, Μπουένος Άί-ρες, Άργεντινή: Για τά όραία σου λόγια και τήν άγάπη σου, σ' εύχαριστώ μικρέ μου φίλε. Έλπίζω νά έλαδεις τόν βιθλίό μου. Νά μου ξα-ναγράψης. Άθ. Λιαρούτσον, Κοζάνη, Ν. Άμερική: Υπήρχαν πάρα πολλοί Γερμα-νοί άνθρώπινα. Δεν ήταν όλοι τους σκληροί και «άπάνθρωποι» όπως νομίζετε. Ό φόν Ντε-ρεκ ήταν πράγματι δολοφόνος άφού σκότω-σε τρία βρέφη με τά χέρια του. Χ. Σαραν-τινόν, Πολυχνίτος, Μυτιλήνη: Εξέτασα, έ-μαθα και σας έγραψα παλαιότερα. Δεν λάβα-τε τόν γράμμα μου. Λοιπόν, ό Γ. Κυβ. βρισκό-ταν στήν Άλεξάνδρεια τόν Μάρτιο τού 1946. Έπειτα έφυγε γιά τήν Άμερική. Νομίζω ότι πρόκειται γιά τόν ίδιο πρόσωπο, γιατί όταν έ-φυγε άπό τήν Έλλάδα με τόν βασιλέα Γεώργιο, ήταν εύελπς κι' άργότερα έγινε άνθυπολοχα-γός. Περισσότερα δεν γνωρίζω. Γράψτε μου, άν ξέρετε, τόν όνομα τού πατέρα του. Άργύ-ρη Κεχαγιάν, Νικόλαον Βόαν, Άζα-ρον Παπάν, Σοφοκλήν Πασχάλην, Νικ. Σπα-χήν, Κωνσταντίνον Δαμιράλην, Κωνσταντίνον Κουγιουμτζόγλου, Δημ. Πατακόν, Ίωάννην Θαλασσινόν, Μ. Κούτραν, Άναστ. Άθανάσιον Ευγγούπουλον και πολλές άλλες δυσανάγνωστες ύπογραφές, 303 Β.Σ. 804: Εύχαριστώ γιά τόν όμαδικό σας γράμμα. Χαίρομαι πού σας δίνω χαρά. Θα συνεχιστούν. Κονδουλία Λευκαδίτου Άσουλων Άνιάτων, Άγίας Ζώνης 39: Θα σας έπισκεφθώ πολύ σύντομα. Βιθλίό μου σας στέλνω. Γεράσιμον Κε-λογρίδην, Λάρισα: Κάτι άλλο πρέπει νά συμβαίνει. Πάντως θα εξετάσω και σά σας γράψω. Γεώργιον Μπαρμπάλην, Λά-ρισα: Όταν κατεβήτε στήν Άθήνα, περάστε άπό τά γραφεία μας. Λουλουδί τού Σα-ρωνικού, Κούλουρη: Τό ψευδώνυμό σας δεν συμφωνεί με τά γραφτά σας. Έκτός άν είσατε λουλούδι... μαραμένο. Έμμα Άν-ννου, Ένταύθα: Η καταγωγή τού φόν Κανάρη ήταν έλληνική. Ό Κωνσταντίνος Κανάρης ήταν μακρινός συγγενής του. Έτσι έ-λεγε τουλάχιστον ό ίδιος. Α. Γερασίου-τον, Διδωράτα, Κεφαλληνία: Είσατε κα-λός φίλος, άφού δεν μάς ξεχνάτε και μέσα στήν καταστροφή τού όραίου νησιού σας. Ό γιατρός Κ. Γιαν. σας χαιρετά ιδιαίτέρως. Θε-όδωρον Άσημακόπουλον, Γύθειον: Θα γράψω πολύ σύντομα. Μπορείτε νά τόν υπο-σχεθήτε στους συγγενείς τού Κ. Για τόν ένδι-αφέρον και τήν άγάπη σας, εύχαριστώ. Ά-σπασία Παπαδοπούλου, Κοκκινιά: Ποτέ δεν έγινε κάτι τέτοιο. Η Έλλάδα είναι χώρα τής ελευθερίας. Μόνο οι έθνοί της τήν κατηγορούν. Άλέξανδρον Μαργα-ρίτην, Θεσπικήν: Όταν τόν είδα γιά πρώ-τη φορά, αισθάνθηκα τόν ίδιο αίσθημα πού μου περιγράφετε τόσο όραία. Φαίνεται πώς οι ή-ρωες διακρίνονται και κάτω άπ' τά «παλιόρ-ρουχά» τους. Τού στέλνω τρία βιθλία και τόν άλλο πού με παρακαλέσατε. Άγιστίλαον Πανάν, Ν. Ύόρκην: Ό Γιάννης Βλαχάκης ύπηρετήσε στήν όργάνωσι «Βύρωνες» άπό τόν Σεπτέμβριο τού 1941 ως τήν άπελευθέρωσι. Δοκίμασε πολλές περιπέτειες, αλλά πρόσφερε σημαντικές ύπηρεσίες στο συμμαχικό άνώνα. Γ. Β. Ι.

Άβα Ικάρνινερ
Χάουαρντ Κήλ

Η νωμοδιούδα μας

ΜΙΑ «ΣΟΦΗ» ΓΥΝΑΙΚΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΚΩΣΤΑΣ : Κουόνς τύπος μέσου άστού. ΡΕΝΑ : Άσυνήθιστος τύπος «διανοούμενης», γυναίκα του ΜΙΜΗΣ : Φίλος του Κώστα. ΔΕΣΠΟΙΝΑ : Υπηρέτρια.

ΣΚΗΝΗ 1η
(Στό δρόμο)

ΜΙΜΗΣ : Γειά σου, Κώστα. Ή ώρα ή καλή.

ΚΩΣΤΑΣ : Εύχαριστώ πολύ.

ΜΙΜΗΣ : Όστε τ' απορρίσεις να κουκουλωθής.

ΚΩΣΤΑΣ : Τί να κάνω, Μίμη μου; Μὲ κούρασε πιά τὸ ἐργενιλήκι.

Λαχτάριασα νὰ γυρίσω ἀπὸ τὴ δουλειά μου στὸ σπίτι καὶ νὰ βρῶ ἕναν ἄνθρωπο νὰ μὲ μιλήσει.

ΜΙΜΗΣ : Καὶ τί θὰ σοῦ πῇ μιὰ γυναίκα, Κώστα; Ἀσφαλὲς τίποτα τοῦ εὐχάριστο. Μόδες, κουτσομπολιὰ καὶ γκρίνιες.

ΚΩΣΤΑΣ : Σ' αὐτὸ τὸ σημείον ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ ἐπιτυχία μου.

ΜΙΜΗΣ : Δηλαδή;

ΚΩΣΤΑΣ : Τὴ διάλεξα καλὰ τὴ γυναίκα πὺ θὰ πάρω. Εἶναι πάρα πολὺ μορφωμένη. Καὶ μπορεῖς νὰ συζητήσεις μαζί της γιὰ ὅποιονδήποτε θέμα. Ἀπὸ γεωλογία μέχρι χρηματιστηριακὰ κόλπα. Κι' ἔτσι ἔχω ἐξασφαλίσει τὴν εὐχάριστη κι' ἐνδιαφέρουσα κουβεντούλα μου.

ΜΙΜΗΣ : Τότε τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει λιγάκι.

ΚΩΣΤΑΣ : Ὅχι ἀλλάζει λιγάκι. Εἶναι τελειῶς διαφορετικό.

ΜΙΜΗΣ : Ἔστω. Γειά σου, λοιπόν, καὶ σοῦ εὐχομαι κάθε εὐτυχία.

ΚΩΣΤΑΣ : Εὐχαριστῶ! Καὶ στὰ δικά σου!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μεσημέρι στὸ σπίτι τοῦ Κώστα. Ἡ Ρένα διαβάζει τὸν «Δωδεκάλογο τοῦ γύφτου» τοῦ Παλαμά.)

ΚΩΣΤΑΣ (μπαίνοντας) : Γειά σου, μαρὸ μου.

ΡΕΝΑ (ἀφηρημένη, χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸ διάβασμα) : Καλὸς τόνε.

ΚΩΣΤΑΣ : Πάλι Σαίξπηρ διαβάζεις;

ΡΕΝΑ : Ὅχι, Παλαμά. Σ' ἀρέσει ὁ Παλαμάς;

ΚΩΣΤΑΣ : Γιὰ νὰ εἶμαι εὐλαβικός, προτιμῶ τὸ στιφάδο. Εἶναι ἑτοιμο;

ΡΕΝΑ : Ποιό;

ΚΩΣΤΑΣ : Μά... τὸ στιφάδο.

ΡΕΝΑ : Ἀ! ναι! Τὸ στιφάδο! Τώρα τὸ θυμήθηκα.

ΚΩΣΤΑΣ : Τώρα τὸ θυμήθηκες;

ΡΕΝΑ : Ναι, τώρα. Καὶ καλὰ πὺ μὲ τὸ θυμῆσαις γιὰ νὰ τὸ μαγειρέψω αὐριο.

ΚΩΣΤΑΣ : Πῶς, πῶς

πῶς; Αὐριο; Καὶ δηλαδῆ... Σήμερα;... Τί γίνεται σήμερα;

ΡΕΝΑ : Ἐ! δὲ χάλασε κι' ὁ κόσμος. Νομίζω πῶς ὑπάρχει λίγο τυράκι, λίγο σαλαμάκι... Ὁ θὰ περάσουμε, τέλος πάντων. Θέλεις νὰ σοῦ διαβάσω ἕνα μικρὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸν «Δωδεκάλογο τοῦ γύφτου»;

ΚΩΣΤΑΣ : Προτιμῶ ἕνα μεγάλο ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ... σαλάμι!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Τὸ ἴδιο βράδυ στὸ ἴδιο «ντεκόρ».)

ΚΩΣΤΑΣ (μπαίνοντας) : Ἐχω εὐχάριστα νέα.

ΡΕΝΑ : Νὰ τ' ἀκούσω.

ΚΩΣΤΑΣ : Βρήκα ὑπηρετριά.

ΡΕΝΑ : Καὶ εἶναι ἀντάξια γιὰ τὸ σπίτι μας;

ΚΩΣΤΑΣ : Βεβαίως. Νοικοκυρεμένη, καθαρή, πρόσχαρη, τίμια. Ξέρει νὰ πλένει, νὰ μαντάρει, νὰ σιδερώει, νὰ μαγειρεύει, νά...

ΡΕΝΑ (τὸν διακόπτει) : Δὲν ἔννοώ αὐτό.

ΚΩΣΤΑΣ : Ἀμ' τί ἔννοεῖς;

ΡΕΝΑ : Εἶναι μορφωμένη;

ΚΩΣΤΑΣ : Ἐ! ξέρει κάτι γραμματάκια.

ΡΕΝΑ : Τί θὰ πῇ «γραμματάκια»;

ΚΩΣΤΑΣ (φουρτουναμένος) : Ὁ πῇ ὅτι μπορεῖ νὰ σημειώσῃ τὸ ὄνομα ἑνὸς ἀνθρώπου, πὺ ἴσως νὰ μᾶς ζητήσῃ ἢ νὰ πάρῃ σωστὰ τὰ ρέστα ἀπὸ τὸν μπακάλη.

ΡΕΝΑ : Καὶ τὸ βρίσκεις ἀρκετὸ αὐτό;

ΚΩΣΤΑΣ : Φυσικὰ τὸ βρίσκω. Ἐκτὸς ἂν ἔχῃς τὴν ἐντύπωση, ὅτι μιὰ ὑπηρετρία ὀφείλει τὴν ὥρα πὺ θὰ σφουγγαρίσῃ, νὰ σχολιάσῃ τὰ αἷτια καὶ τὰς ἀφορμὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.

Ἡ καθὼς θὰ περιμένῃ νὰ βράσῃ ἕν αὐγό, ν' ἀπαγγέλλῃ τὸ Ζ τῆς Ἰλιάδος! (Ἔτοιμος νὰ ἐκραγῇ).

Μπασαὰ σὲ καλὸ σου!...

ΣΚΗΝΗ 4η

(Τὸ μεθεπόμενον μεσημέρι στὴν κρεβατοκάμαρα τοῦ Κώστα. Ἡ Ρένα εἶναι ξαπλωμένη στὸ χαλὶ κοντὰ στὴν κυρία της, ἀκούει ἐκστατικὰ τὰς καινούργιες κοινωνικὰς θεωρίες πὺ λανσάρει μετὰ βασιλικὰ τοῦ ἔργου ὁ ἴψεν.)

ΔΕΣΠΟΙΝΑ : Δηλαδῆς, κυρία, ἦτανε σπουδαῖος ἄνθρωπος.

ΡΕΝΑ : Ναι, Δέσποινα. Ἀλλὰ νὰ μὴν ξαναπῇς ἄ-

θρῶπος» καὶ «δηλαδῆς». Τὸ σωστὸ εἶναι «ἄνθρωπος» καὶ «ὁ ἡ λαὸς».

ΔΕΣΠΟΙΝΑ : Μάλιστα, κυρία. Ὁ προσέχω.

ΣΚΗΝΗ 5η

(Μπαίνει φουργιόζος ὁ Κώστας.)

ΚΩΣΤΑΣ : Ἐπ; Τί γίνεται ἔω;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ : Ἡ κυρία μὲ μιλάει γιὰ τὸν ἴψο.

ΚΩΣΤΑΣ : Ἰατί; ἰ κρεμίστηκε κανένα ντουβάρει καὶ χρειάζεται γύψος;

ΡΕΝΑ : Ἰὸν ἴψεν ἤθελε νὰ πῇ ἡ Δέσποινα.

ΚΩΣΤΑΣ : Ἰστε συζητεῖς μετὰ τὴ Δέσποινα περὶ ἴψεν;

ΔΕΣΠΟΙΝΑ : Σπουδαῖος ἄνθρωπος, κυρίε!

ΚΩΣΤΑΣ : Ἄ παράτα με κι' ἐσύ ζωντόβολα καὶ σερίβρισε νὰ φαμε...

ΔΕΣΠΟΙΝΑ : Τί νὰ σελβίρω;

ΚΩΣΤΑΣ : Νὰ σερίβρις τὸ φαί πὺ μαγειρεύεις.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ : Μὰ δὲν μαγειρεύω.

ΚΩΣΤΑΣ : Γιατί;

ΡΕΝΑ : Μὰ δὲν σοῦ ἐξηγήσα; Τῆς ἀνεπτύσσα τις κοινωνικὰς θεωρίες τοῦ ἴψεν. Κι' ὅπως ἴσως νάχῃς ἀκουστά, εἶναι ἀνεξάντλητο αὐτὸ τὸ θέμα.

ΚΩΣΤΑΣ (ἔξω φρενῶν) : Χαίρομαι πὺ ἐπλοῦτιστα τις γνώσεις μου! (Στὴ Δέσποινα.) Τσακίσου ἀμέσως, πήγαινε στὴν κουζίνα καὶ ρίξε σὲ μιὰ κατσαρόλα μπόλικη τομάτα μπελτέ, λάδι καὶ κρεμμυδάκι. Ἐμπρός! Μάρς! (Ἡ Δέσποινα φεύγει τρομοκρατημένη. Ὁ Κώστας ἀρπάζει ἀπὸ τὸν κομοδίνο τὰ Ἀπαντα τοῦ Σολωμοῦ καὶ τὴν ἀκολοθεῖ.)

ΡΕΝΑ : Καλέ, πὺ πᾶς;

ΚΩΣΤΑΣ : Ἐργάζομαι καὶ πρέπει νὰ τρώω. Κι' ἀφοῦ δὲν μαγειρεύατε ἐσεῖς, θὰ μαγειρέψω ἐγώ.

ΡΕΝΑ : Καὶ τί θὰ μαγειρεύεις;

ΚΩΣΤΑΣ (δείχνοντας τὸ βιβλίο πὺ κρατᾷ) : Σολωμὸ γιανί! (Φεύγει βροντώντας πίσω του τὴν πόρτα.)

✪✪

Ρεζερὸ ἀφηρημάδας

Ὁ Γερμανὸς συγγραφεὺς Λέσιγκ, ὅταν γέρασε, ἔγινε πολὺ ἀφηρημένος. Ἐνα βράδυ, λοιπόν, πὺ γυρίζε στὸ σπίτι του μετὰ τὸ μυαλό του ἀπασχολημένο μετὰ κάτι πὺ εἶχε ὑπ' ὄψιν του ν' ἀποτελειώσῃ, βρήκε τὴν ἐξώπορτα κλειδωμένη. Καὶ δὲν εἶχε πᾶρῃ μαζί του τὸ κλειδί...

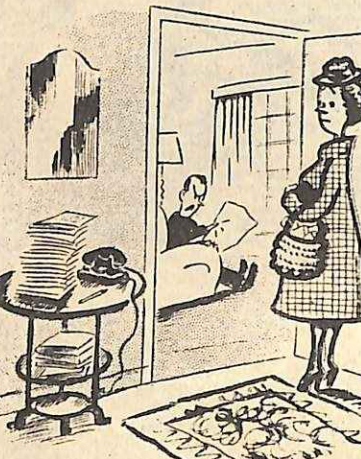
Ἀρχισε τότε νὰ χτυπᾷ τὴν πόρτα γιὰ νὰ τοῦ ἀνοίξουν. Σὲ λίγο ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ πρώτου πατώματος ἔβγαλε τὸ κεφάλι ὁ ὑπηρέτης του, καὶ παίρνοντας του γιὰ κάποιον ξένο, τοῦ φώναξε:

— Ὁ κύριος καθηγητὴς δὲν βρίσκεται σπίτι του, κύριε!...

— Πολὺ καλὰ, ἀπάντησε ὁ Λέσιγκ. Πῆς του, παρακαλῶ, πῶς θὰ περάσω μιὰ ἄλλη φορὰ!...

Ὁ σύζυγος ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ ταξίδι του...

—Τὴν ὥρα πὺ ἔλειπες, Καίτη, τηλεφώνησε ἡ μαμά σου καὶ σοῦ κράτησα ἕνα σημειωματάκι....

Χωρὶς λόγια...

Τὰ μυδιτιά

ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ὁ διορθωτὴς...

Ὁ πλέον ἀφανής, ἀλλὰ καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πλεονεκτήματα τοῦ δημοσιογράφου, εἶναι ὁ ἀναγνώστης οὗτε καν ἀισθανόμενος τὴν ὑπαρξὴ του. Δὲν θὰ δῇ ποτὲ τὴν ὑπογραφή του κάτω ἀπὸ ἕνα κείμενο, γιατί ὁ διορθωτὴς δὲν ἀνέχει τὴν κατηγορία τῶν γραφόντων συνεργατῶν. Σὲ πολλὰ κείμενα ὅμως θὰ εἰδικαιοῦτο νὰ σημειώσῃ ὅτι «συνεγράφησαν τὴ εὐγενὴ φροντίδι τοῦ κ. διορθωτοῦ». Ἐννοῶ τὰ κείμενα ὀρισμένων νεοφωτιστῶν συντακτῶν, καὶ κυρίως τῶν ἐκτάκτων ἐκείνων συνεργατῶν, πὺ χρησιμοποιοῦν περισσότερο τὰ πόδια, παρὰ τὰ χέρια γιὰ τὴ συγγραφή τῶν ἀριστουργημάτων τους.

Ὁ διορθωτὴς δὲν φαίνεται καν στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδας. Περνάει στὸ τέλος τῆς δεκαήμερίας νὰ εἰσπράξῃ τὸ μισθό του. Ἡ κάπου κάπου νὰ διατυπώσῃ κανένα παρῶνο στὸν ἀρχισυντάκτη του. Ὅλο τὸν ἐργασίμο καιρὸ του τὸν περνᾷ στὸ τυπογραφεῖο. Ἀν ἐργάζεται σὲ πρώτῃ ἐφημερίδα, θὰ πᾶν κατὰ τις 7 τὸ βράδυ καὶ θὰ φύγῃ στις 4 τὸ πρωί.

Δὲν εἶναι μηχανικὴ ἡ δουλειὰ τοῦ διορθωτοῦ. Χρειάζεται ἐντατική προσοχή γιὰ τὴν διεκπεραίωσιν της. Χρειαζοῦνται καὶ πρωτοδουλίες. Οἱ γράφοντες δὲν εἶναι πάντα σχολαστικὰ προσεκτικοί. Πολλοὶ δὲν ἐξαναδιαβάζουν τὰ χειρόγραφα τους. Τους ἐφεύγουν λάθη φοβερά, θανάσιμα θὰ μπορούσαν νὰ πῶ. Ἀν ὁ διορθωτὴς ἔκανε μηχανικὰ τὴ δουλειὰ του, ἀπλοῦστα δὲν θὰ τροποποιῶσε τὸ κείμενο. Εἶναι ὑποχρεωμένος ὅμως σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσιν νὰ τὸ τροποποιήσῃ καὶ νὰ τὸ παραστήσῃ σὲ ἀνάγκης ὁλοκληρῶν τοῦ ἀρθροῦ. Αὐτὸ βέβαια δημιουργεῖ αὐτομάτως εὐθύνες.

Πότε νὰ γίνουν ὅλ' αὐτά; Ὁρισμένες σελίδες — οἱ ἐσωτερικὲς — παρέχουν σχετικὴ ἀνεξαρτησία καὶ ἡ πρώτη. Ἡ τελευταία ὅμως; Αὐτὴς οἱ διορθώσεις πρέπει νὰ γίνουν πολὺ βιαστικὰ. Κάποτε μέσα σὲ λίγα λεπτά. Ὁ ἀρχιεργάτης, ἢ ὁ βοηθὸς του στέκονται ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ διορθωτοῦ νὰ τοῦ ἀρπάξουν τὰ δοκίμια.

Ὁ καλὸς διορθωτὴς πρέπει νὰ ἔχῃ ὅσο τὸ δυνατόν ὀρτία ἐγκυκλοπαιδικὴ μόρφωσι. Ὅχι μόνο ἐπειδὴ πρέπει νὰ ἀντιλαμβάνεται ὅλα τὰ κείμενα, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ μπορῇ νὰ διορθώσῃ τὰ λάθη τῶν χειρογράφων. Ἀν ἐπὶ παραδείγματι ἕνα χειρόγραφο παρουσιάζει ἄλλο ἀρχιτέκτονα τῆς Ἁγίας Σοφίας, ἀντὶ τοῦ πραγματικοῦ, ὁ διορθωτὴς πρέπει νὰ ἀντιληφθῇ τὸ λάθος καὶ νὰ τὸ διορθώσῃ. Ἀν ἔχῃ ἀμφοβολίες, θὰ πᾶρῃ κάποιον ὀρμόδιο στὸ τηλέφωνο ἢ θὰ καταφύγῃ στὸ Ἐγκυκλοπαιδικὸ Λεξικό, πὺ ὅμως εἶναι ἀγνωστὸ εἶδος στὸ τυπογραφεῖο.

Πρέπει νὰ εἶναι ὅμως καὶ τέλειος ὀρθογράφος ὁ διορθωτὴς. Πρὸ παντὸς αὐτοῦ. Μπορεῖ, βέβαια, νὰ κάνῃ χρῆσιν τοῦ ὀρθογραφικοῦ λεξικοῦ, δὲν εἶναι ὅμως τόσο ὀκνηλὸς τὴν ὥρα τῆς ἐντατικῆς δουλειᾶς. Ἀς μὴ νομισθῇ ὅτι ὅλοι οἱ γράφοντες στίς ἐφημερίδες, ἀκόμη καὶ οἱ γνωστότεροι, εἶναι καὶ ὀρθογράφοι. Ἐχω ὑπ' ὄψιν μου διαπρεπεστάτους συνεργάτας ἐφημερίδων, ἐπιστήμονες ὀλίγης, καθηγητὰς, νομικοὺς κτλ., πὺ δὲν βρίσκονται σὲ πολλὰ τυμωρῶντες, ἀν βρῇ κανένα λάθος στὸ κείμενο, θὰ τὸ ρίξῃ στὸν διορθωτὴ. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἐγκληματίας...

Πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ μαντικὲς ικανότητες ὁ

διορθωτὴς, ὅπως ἄλλωστε καὶ ὁ τυπογράφος. Αἱρεῖται εἶναι ὁ συντάκτης πὺ γράφουν ἂν εὐθείας μετὰ τὴ γραφομηχανή. Ἐλάχιστοι εἶναι καὶ οἱ καλλιγράφοι. Ἀρκετὼν τὰ χειρόγραφα θὰ μπορούσαν νὰ ἐκλεφθοῦν καὶ ὡς κινεζικά. Τὸ πῶς κατορθώνουν καὶ τὰ... ἀποκρυπτογραφοῦν οἱ τυπογράφοι καὶ οἱ διορθωταί, εἶναι ἕνα μυστήριον πὺ δὲν μπόρεσα ἀκόμη νὰ τὸ ἐξηγήσω.

Κάποτε ἐπρόκειτο νὰ δημοσιευθῇ στὴ «Πατρίδα» μιὰ σειρά ἀρθρῶν ἐνὸς διαπρεποῦς εἰδικοῦ τῶν γεωργικῶν ζητημάτων, πρῶτον ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας. Μοῦ εἶχε πῇ προσφορικῶς τὰ σχετικά μετὰ τὸ περιεχόμενον τῶν ἀρθρῶν του καὶ σύμφωνα μετὰ αὐτὰ ἔκανα τὴν προδιαφήμισιν. Εἶχα κανονίσει νὰ διαθέσω τρεῖς στήλες τῆς πρώτης σελίδος γιὰ τὸ πρῶτον ἀρθρον καὶ ἄφῃσα ἀνοιχτὴς τις στήλες αὐτὲς ὡς ἀργὰ τὴ νύκτα τῆς παραμονῆς τῆς ἐνάρξεως τῶν δημοσιεύσεων, περιμένοντας τὰ χειρόγραφα. Ἀργὰ μετὰ τις 10 μ. μ. — πῆρα ἕνα φάκελλο. Ἦταν τοῦ ἐκτάκτου συνεργάτου. Τὸν ἀνοίξα καὶ βρήκα μέσα ἕνα χειρόγραφο. Ὑποθέσας πῶς ἦταν ἐπιστολή, στὴν ὁποία προφανῶς μοῦ ἔγραψε ὅτι δὲν πρόλαβε νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ ἀρθρον. Ἀπὸ τὸν ἐκνευρισμὸ μου καὶ τὴν ἀνάγκη νὰ ἐξοικονομῶ οἰκονομικῶς κατὰ κατάλληλον γιὰ τὴν κάλυψιν τῶν τριῶν στήλων ἐκείνη τὴν περασμένη ὥρα, δὲν δάδεσα τὴν «ἐπιστολήν». Δὲν εὕρισκα ὅμως τίποτε καὶ δικαιολογημένα θυμωμένος πῆρα στὸ τηλέφωνο τὸν φίλο μου νὰ διαμαρτυρηθῶ ἐντέλως. Μοῦ εἶπε ὅτι αὐτὸ πὺ μοῦ ἔστειλε ἦταν τὸ... τρίστηρον ἀρθρον του. Τότε πῆρα τὸ χειρόγραφο καὶ τὸ κύτταξα μετὰ προσοχή. Τὸ διάβασμα τοῦ ἤθελε ὄχι φακό, ἀλλὰ μικροσκόπιον. Ἰὸ ἔστειλα στὸ τυπογραφεῖο. Οἱ λινοτύποι ἔβγαλαν τὰ μάτια τους γιὰ νὰ διαβάσουν τὸ κείμενο, πὺ γέμισε τις τρεῖς στήλες καὶ ποίησε καὶ γιὰ γύρισμα! Ἀς φαντασθῇ ὁ ἀναγνώστης τί τράβηξε, μετὰ τοὺς λινοτύπους, ὁ διορθωτὴς.

Πόσες φορές δὲν σώζει τὴν ἐφημερίδα ἀπὸ φοβερά λάθη πὺ μποροῦν νὰ δημιουργήσουν καὶ ζητήματα. Εἶναι ὅμως καὶ οἱ περιπτώσεις τῶν «μοιραίων» λαθῶν, αὐτῶν πὺ γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους ἐφεύγουν ἀπὸ τὸ ἀγρυπνο μάτι τοῦ διορθωτοῦ. Πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἀκριβῶς τὴν τρίτῃ ἡμέρα ἀπὸ τῆς ἀναπροσαρμογῆς τῆς δραχμῆς — εἶχε σταλῇ στὸ τυπογραφεῖο τοῦ «Ἐλευθερίου Λόγου» ἕνας τίτλος πὺ ἔλεγε: «Ἡδὲ ἡ κυκλοφορία τοῦ νομίσματος κατὰ δύο τρισεκατομμύρια». Ὁ βοηθὸς τοῦ ἀρχιεργάτου, θέλοντας νὰ γεμίσῃ τὴν σειρά, μετέβαλε τὴ λέξι νόμισμα σὲ χαρτονόμισμα. Ὁ διορθωτὴς — ὁ ἐμπειρότερος διορθωτὴς τῶν Ἀθηνῶν — δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἀντιληφθῇ τὴ μεταβολή πὺ ἔγινε, οὐτε νὰ σκεφθῇ ἐκείνη τὴ στιγμή τὸν διαχωρισμὸ τῶν ἑνωίων μεταξὺ νομίσματος καὶ χαρτονομίσματος. Ἀπῆκε λοιπὸν τὸν τίτλο ὅπως εἶχε διασκευασθῇ. Ἀποτέλεσμα: Μήνισμα τῆς ἐφημερίδας, δικὴ καταδικὴ σὲ χρηματικὴ ποινὴ ἐπὶ ἀμελεία τοῦ τυπικῶς ὑπευθύνου, ἔφευξε, κτλ. Φυσικὰ ἡ ἐφημερίδα δὲν σκέφθηκε νὰ καταλογίσῃ εἰς βάρος τοῦ διορθωτοῦ τὸ λάθος, τὸ ὁποῖον ὑπάγεται στὴν κατηγορία τῶν «μοιραίων».

Ὁ διορθωτὴς εἶναι ὁ ἀφανὴς ἥρωας τῆς ἐφημερίδας. Θὰ ἦταν ἀδίκον νὰ μὴ τοῦ ἀναγνωρισθῇ ἡ σημαντικὴ θέσις πὺ ἔχει στὴν δημοσιογραφικὴ ἱεραρχία.

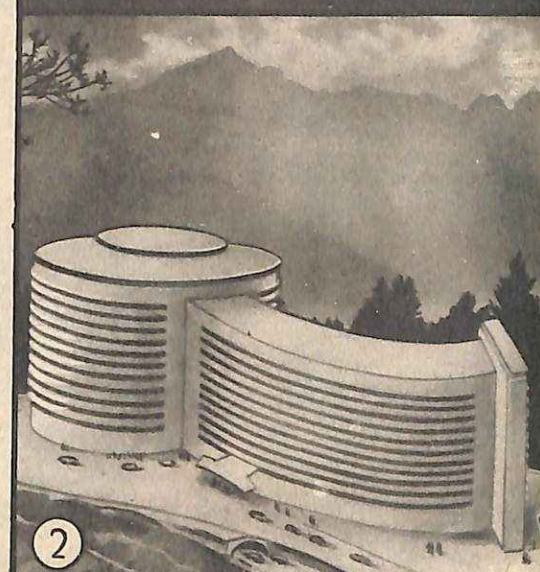
ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

1 Ὅπως ἡ ἀγνώστη Γαλλίδα μπαλαρίνου-λα Λέσλυ Καρόν ἔγινε πασίγνωστη χάρις στὸ φιλμ «ἕνας Ἀμερικανὸς στὸ Παρίσι». ἔτσι καὶ ἡ συνδεδεμένη τῆς Ρενὲ Ζανμπαρ κατέκτησε τοὺς Ἀμερικανούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς Εὐρωπαίους μετὰ τὸ φιλμ τῆς «Τὰ παραμύθια τοῦ Ἀντερσεν». Ὁ ρόλος ἐπρόκειτο ν' ἀνατεθῇ στὴν Μόρινα Σήρερ. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ περίφημη χορεύτρια περίμενε νὰ γίνῃ μητέρα, ἀνέτεθῃ στὴ νεαρὰ Ζανμπαρ, ἡ ὁποία ἐξέπασσε μετὰ τὸ χορὸ καὶ τὸ τάλαντο τῆς καὶ τις πλεονεκτήματα προδένει.

2 Αὐτὴ εἶνε ἡ μακέττα τοῦ «Ξενοδοχείου τῶν κομμωτῶν», πὺ πρόκειται νὰ χτισθῇ πάνω στὴ γνωστὴ κορυφὴ ἑωνία τῆς Γερμανίας τῆς μαγευτικῆς περιοχῆς τοῦ Γκάριμς Πάρτενκίρκεν. Τὸ ξενοδοχεῖο θὰ εἶναι ἑτοιμὸν στὰ τέλη Ἀπριλίου. Θὰ ἔχῃ δὲ ὕψος 35 μέτρων, 10 ὀρόφους καὶ 700 κρεβάτια.

3 Ὁ Σάκης τῆς Περσίας ἔκανε πρὸ ἡμερῶν καὶ μιὰ νέα διανομὴ γαιῶν τοῦ στοὺς ἀκτῆμονες χωρικοὺς. Στὴ φωτογραφία μας ἕνας ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς, πὺ ἐνυπόθηκε ἀπὸ τὴν διανομὴ αὐτή, γονατίζει γιὰ νὰ φιλήσῃ τὰ πόδια τοῦ μονάρχου του.

4 Τὸ μικρὸ αὐτὸ δράμα συνέβη πρὸ ἡμερῶν σ' ἕνα προάστειον τοῦ Ἀλγερίου. Τὸ φίδι πὺ βλέπετε πέρασε κι' εὐκολία ἀπὸ τὰ σύρματα τοῦ κλουβιοῦ κι' ἔφαγε τὸ καναρίνι. Ὑποθέσας ὅμως, καὶ ὅλες τις προσπάθειες γιὰ νὰ ξαναζῇ, δὲν τὸ κατόρθωσε. Ἀνακαλύφθηκε δὲ στὴ θέσι αὐτὴ καὶ φυσικὰ τιμωρήθηκε μετὰ θάνατον.

ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Η Ρίτα ζούσε σ' ένα όνειρο και φανταζόταν διαρκώς το Ντίνο...

ΑΜΑ τό σκεφθίτε καλά, θά ήθετε πώς υπάρχουν όρια και στη φαντασία. Για μία φαντασία, όπως αυτή της Ρίτας, Είχε ζήσει ως τα είκοσι χρόνια της, στην παλιά επαρχιακή πόλη της. Κάποιος της είχε πη πως ήταν πολύ ωραία κι' εκείνη είχε πειστή γι' αυτό, κυττάζοντας στον καθρέφτη τό ειδώλό της. Ήταν πραγματικά μία πολύ όμορφη κοπέλλα, με τέλεια χαρακτηριστικά, με μαύρα φλογερά μάτια και μ' ένα σώμα πού θά τό ζήλευαν πολλές. Ήταν σίγουρη πώς τά νεύατά της και ή όμορφιά της θά νικούσαν. Έτσι έφυγε, μία μέρα, απ' τό σπίτι της γιά νά γίνη ήθοποιός του κινηματογράφου. Αλλά, σάν έφτασε στό στούντιο, της έδωσαν ένα ρόλο «φιγκουράντα» μαζί μ' άλλα όωραία κορίτσια, πού πλαισίωναν τόν πρωταγωνιστή, τό Ντίνο Βέρη, σέ μιάν όπερέττα.

Η Ρίτα ήταν εύτυχισμένη και νόμιζε πώς, μία μέρα, θά γινόταν μία βεντέττα. Νέα κι' έγωίστρια δέν σκέφτηκε πόση όδυνη αισθάνονταν οι γονείς της, δίχως την παρουσία της. Ζούσε σ' ένα όνειρο και σκεπτόταν διαρκώς τό Ντίνο, πού της είχε κάμει βαθεία εντύπωση. Αλλά, λίγες μέρες αργότερα, ή μητέρα της πήγε και τη βρήκε στό στούντιο πού γυρίζαν έν άλλο φίλμ κι' όπου ή Ρίτα είχε πάλι έναν άσχημο ρόλο. Η μητέρα της έκλαιγε.

— Πρέπει νά γυρίσης στό σπίτι. Ο πατέρας σου άρρώστησε απ' τη στενοχώρια του. Τί σου κάναμε, άγαπημένο μου κορίτσι; Η φίλσοξία, ό πυρετός γιά μιάν άλλη ζωή, γιά κομμάτια, γιά τουαλέτες, πιστέψέ με, δλ' αυτά είν' αυτόπτες.

Η Ρίτα άναγκάστηκε νά ύπακούση. Απ' τη φυγή της της είχε άπομείνει μία πικρή γεύση και μία έπιθυμία γιά δάκρυα.

Μία μέρα, οι τρεις άδελφές της παντρεύτηκαν. Κι' όταν αυτές έφυγαν απ' τό παλιό σπίτι με τους άντρες τους, γιά μία νέα ζωή, ή μητέρα άνοιξε τό καρυβένιο μπασούλο πού έκρυβε την προίκα της Ρίτας.

— Τώρα είναι ή δική σου σειρά, της είπε με φωνή κουρασμένη.

— Όχι, μαμά, άπάντησε ή Ρίτα, δέν θά παντρευτώ. Δέ θέλω νά γίνω γυναίκα έός υπάλληλου ή έός άσχημου έπιστήμονα. Προτιμώ την έλευθερία μου.

Η μητέρα κούνησε τό κεφάλι της μελαγχολικά και ή Ρίτα ξανάφυγε γιά την πολιτεία, τούτη τη φορά με την άδεια τών γονέων της. Βρήκε γρήγορα δουλειά, έπειδή ήταν όμορφη, σ' ένα μεγάλο οίκο μόδας κι' έγινε μανeken. Ο νους της όμως ήταν πάντα στό μεγάλο πρωταγωνιστή, τό Ντίνο Βέρη, και δέν έχανε ούτε μία ταινία του. Ζούσε μόνη, αλλά τότε-τότε δεχόταν την πρόσκληση στό σχεδιαστού του οίκου μόδας, του Τάκη Μαριάδη, κι' έβγαιναν μαζί περίπατο. Ο Τάκης ήταν είκοσι πέντε χρόνων, ένώ αυτή είχε περάσει πιά τά τριάντα. Ο Τάκης ήταν ένας νέος συμπαθητικός, έλκρικινής, πιστός φίλος κι' έγκάρδιος. Εκείνη, μ' όλα τά χρόνια της, διατηρούσε την έκθαμβωτική όμορφιά της.

*

Κάποιο βράδυ, ή Ρίτα πήγε σ' ένα κοσμικό κέντρο με τόν Τάκη και ή τύχη τόφερε νά χορέψι μ' έναν άντρα κάπως γερασμένο κι' έλο-
 ρου-

τίδες στό πρόσωπο.
 — Έσείς εισθε ή Ρίτα, τό ώραίο μανκεν; της είπε. Σας παρακολούθησα στις επιδείξεις σας.
 Η Ρίτα τόν κύτταξε. Κάτι της θυμίζε αυτός.
 — Είμαι ό Ντίνος Βέρης, της είπε.
 — Καλά τό μάντεψα, ψιθύρισε έ-

κείνη.
 Μήλυσαν γιά χίλια δυό πράγματα και γιά την έποχή πού ή Ρίτα είχε «γυρίσει» μερικές σκηνές ως «φιγκουράντα». Έπειτα εκείνη τού είπε γιά την πατρίδα της, τό γραφικό χωριό της, με τόν παλιό μεσαιωνικό πύργο και τό γοητευτικό τοπίο του.

— Ίσως έρθω κάποτε κι' έγώ εκεί κάτω, της είπε.
 Ίδωθήκανε ακόμα πολλές μέρες. Αυτός δέν ήταν άπως έμφανίζονταν στό φίλμ. Ο Τάκης βλέποντας την Ρίτα μαζί του, ζήλευε.

— Δέν είν' άντρας γιά σένα, της έλεγε, έσύ εισαι άπλή, δροσερή, και οι χιμαίρες σου μοιάζουν με τά όνειρα ενός παιδιού. Δέν πρέπει πιά νά τόν συναντάς.

— Θα τόν συναντώ όσο θά μπορώ, τού άπάντησε αυτή με πείσμα, γιάτί διασθανόταν πώς τό σύντομο αυτό ειδύλλιο γρήγορα θάπαιρνε τέλος.

Και πραγματικά μάτια ένα βράδυ τόν περίμενε στό ραντεβού τους. Αισθάνθηκε τότε πικρα βαθεία και σκέφτηκε νά ξαναγυρίσει στό πατρικό της σπίτι.

Ο Τάκης πήγε κι' αυτός και τη βρήκε και γεννήθηκε μεταξύ τους ένα άσθημα άρμονικό. Η Ρίτα φαινόταν πώς είχε πειστή νά παντρευτή τόν Τάκη.

Μία μέρα, ή Ρίτα είχε μείνει μόνη στό σπίτι. Ο Τάκης έλειπε και οι γονείς της τό ίδιο. Έξαφνα, τό κουδούνι χτύπησε. Όταν, ή Ρίτα άνοιξε, άκουσε μία φωνή κουρασμένη νά της λέη:

— Ρίτα, έσύ εισαι;

Ήταν ό Ντίνος, γερασμένος, άγνώριστος, ρυτιδωμένος. Μήλυσαν γιά χίλια δυό πράγματα, γιά τά περασμένα και τού πρόσφερε κονιάκ. Τότε, αυτός πρόσεξε σέ μία γωνιά τό καρυβένιο μπασούλο.

— Τι έχει μέσα; ρώτησε.

— Την προίκα μου, είπε αυτή άπλά.

Έκείνος τ' άνοιξε κι' έχωσε τό χέρι του στό πλούσια μεταξωτό ύφασμα.

— Θα εισαι πολύ ωραία όταν θά γίνης νύφη. Τι θά βάλης έκείνη την ημέρα;

— Τό χρυσό κολλίέ μου. Θέλεις νά τό δής;

Τό χρυσό κολλιέ

Η Ρίτα τό πήρε απ' την κασετίνα της και τού τόδειξε με τρεμάμενα χέρια. Έπειτα, δίχως νά σκεφθή, τόβασε στην τσέπη της.

— Πάμε ως τό πάρκο της είπε αυτός. Θέλω νά τό δώ πριν νά φύγω. Πήγαν ως ένα έκκληράκι και στάθηκαν μπρός στό εικόναμα της Παναγίας.

— Γιά ποιό λόγο ξανάρθες νά με βρής; τόν ρώτησε ή Ρίτα.

— Μή με ρωτάς, δέν θάξερα τί νά σου άπαντήσω. Ίσως νά είχα άνάγκη από μία γυναίκα, όπως έσύ, γλυκεία, όμορφη και έλκρικινή. Ξέρεις, έκείνη την ημέρα, δέν ήρθα στό ραντεβού, γιάτί δέν μπορούσα. Έν' αυτοκίνητο με είχε «σκοτώσει». Γονάτισε αυτό, μπρός στην Παναγία, και κάμε μία προσευχή άν μπορής... Μή γυρίσης άν δέ φύγω....

Η Ρίτα άνατρίχιασε κι' όταν γύρισε δέν τόν είδε πιά.

«Μά τότε, σκέφτηκε σάν σέ όνειρο, είναι νεκρός. Πέθανε την ημέρα τού ραντεβού... Θεέ μου! θά τρελλαθώ».

Και ή Ρίτα σωριάστηκε μπρός στην Παναγία...

Ο Τάκης της κρατούσε τά χέρια όταν συνήλθε στό κρεβάτι της. Η Ρίτα με σδυμένη φωνή τού διηγήθηκε την παράξενη περιπέτεια της.

— Θάπρεπε νά μ' άγαπήσ πού, άφού ήρθε νά με βρή μετά τό θάνατό του, πρόσθεσε στό τέλος.

— Πού είναι τό χρυσό κολλίέ σου; τη ρώτησε ξερά ό νέος.

— Δέν ξέρω...

— Τό ξέρω έγώ. Ήταν στην τσέπη τού Ντίνου. Τό φορούσες έκείνο τό βράδυ, στό μπαρ τού κοσμικού κέντρου, όταν χορεύες μαζί του.

— Μά... δέν είναι δυνατό νά χορέψι μαζί μου γιά νά με κλέψι.

— Κι' όμως είν' αλήθεια, Ρίτα... Μήν τόν σκέφτεσαι, πιά, έστω και νεκρό. Έγώ σ' άγαπώ πραγματικά και είμαι κοντά σου. Από χρόνια, ό Ντίνος ήταν άνεργος. Έίχε χάσει τη φωνή του, είχε γεράσει. Έκλεβε τις κυρίες στό κοσμικό κέντρο γιά νά ζή.

Η Ρίτα έκλαιγε. Θυμόταν τά όνειρά της, τά νεύατά της, θυμόταν τό παράξενο περιστατικό. Ήταν ή νοσηρή φαντασία της, πού είχε δημιουργήσει; Δέν ήξερε... Ο χρόνος τώρα θ' άνελάμβανε νά τη γιάτρευη απ' τό ρωμαντισμό της. Τότε, όταν θά γινόταν καλά, ό Τάκης πού θά την είχε πιά γυναίκα του, θά της έδειχνε τό γράμμα του πού της είχε στείλει ό Ντίνος πριν αυτοκτονή κάτω απ' τις ρόδες τού αυτοκινήτου.

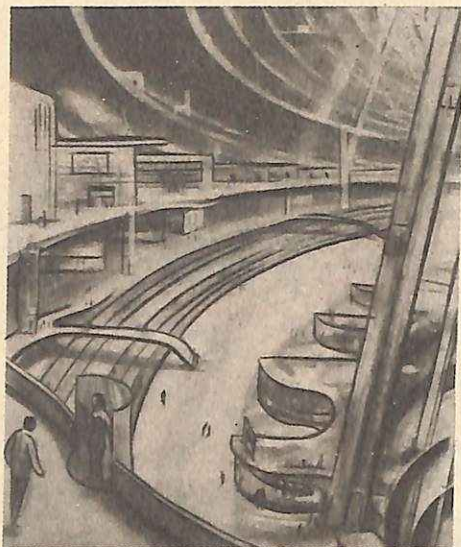
«Συχώρα με, Ρίτα, της έγραφε. Έσύ στέλνω τό χρυσό κολλίέ σου πού τό είχα κλέψει... Θα τό βάλης όταν θά παντρευτής... Δέν μπορείς νά φανταστής σέ τί σημείο αβλιότητος έφτασα... Θα σέ θυμάμαι πάντα όσο θά ζώ... Αλλά δέν άξίζει πιά νά ζώ...»

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Βλέπω φιλιό στην τηλεόρασι, γυναικα... Θα έπαιξε πάλι σήμερα ο Ρόμπερτ Ταϊνλορ!...
 (Τού Μ. Γάλλια)

Μία πλευρά από την κυκλική λεωφόρο, που θα περιβάλλει τα σπίτια του μέλλοντος.

Το «σπίτι-λόφοι» ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Όπως τα διαμορφώνεται μια ομάδα από αρχιτέκτονες

Πώς θα είναι η ζωή στον πλανήτη μας σ' εκατό, σε διακόσια, σε χίλια, σε δυο χιλιάδες χρόνια; Τα ερωτήματα αυτά, που τόσο λίγη πρακτική σημασία έχουν για τους ανθρώπους της γενεάς μας, που θα κλείσουν τα μάτια πολύ πριν έρθουν αυτές οι μακρινές εποχές, δεν έπαυσαν, ωστόσο, ποτέ να τους συγκινούν. «Οχι, βέβαια, γιατί ενδιαφέρονται για την τύχη των επιγόνων τους! Αλλά γιατί το μέλλον, η έννοια αυτή που την περιβάλλει το άβυσσος του μυστηρίου του αγνώστου, εξασκούσε πάντα μιά ακατανίκητη γοητεία στην ανθρώπινη φαντασία.

Βιολόγοι, ιστορικοί, τεχνικοί, μυθιστοριογράφοι, δεν παρέλειψαν, καθένας από την δική του σκοπιά, να ρίξουν ένα τολμηρό ανιχνευτικό βλέμμα στις μελλοντικές εποχές και να προσπαθήσουν, κατά κάποιο τρόπο, να τις προδιαγνώσουν, χρησιμοποιώντας ως βάσις τα δεδομένα της μέχρι σήμερα ιστορικής εξέλιξης. Αλλά τα δεδομένα αυτά, είναι τόσο φτωχά και μπορούν να οδηγήσουν σε χίλιες πλάνες. Γιατί η ιστορία της ανθρωπότητας είναι γεμάτη από εκπλήξεις — και από εξαιρέσεις, που κάθε φορά ανατρέπουν τους κανόνες.

Έτσι, τα όραματα του μέλλοντος, που συνέλαβαν συγγραφείς και επιστήμονες, διαφέρουν μοιραία μεταξύ τους, όσο διαφέρουν και οι ιδιοσυγκρασίες, η νοοτροπία, η ψυχική προδιάθεση του κάθε δραματιστού. Άλλοι δραματίστηκαν το μέλλον μέσα από μια μαύρη, καπνισμένη γυαλιά, σαν μια ανυπόφορη κόλαση, που θα συνθλίβει την ανθρωπότητα. Κι' άλλοι το είδαν φωτεινό, χαρούμενο, χίλιες φορές καλύτερο από το παρόν.

Στη δεύτερη αυτή κατηγορία, την κατηγορία των αισιοδόχων, ανήκει και μια ομάδα από Γερμανούς αρχιτέκτονες, που ανταλλάσαν τις σκέψεις τους για την όψη του κόσμου, στον οποίο θα ζούσε τα εγγόνια μας, και τις διατυπώσανε ύστερα σε μια σειρά από τομύρες κι' εύφαντασχα σχέδια που κατάρτισαν.

Φυσικά, οι Γερμανοί αρχιτέκτονες δεν θέλησαν να καταπατήσουν ξένα οικόπεδα και είδαν τον κόσμο του μέλλοντος από καθαρά αρχιτεκτονικής πλευράς. Αλλά, μολονότι δεν αναφέρονταν τίποτα για την πολιτική και κοινωνική λ. χ. διάρθρωση της αύριανης κοινωνίας, ή για τις μεταβολές που θα επέλθουν στα ήθη, από τις απόψεις που έκθουν στον τομέα της ειδικότητάς τους, προκύπτει ωστόσο, ότι ο κόσμος, που φαντάζονται, θα είναι πολύ καλύτερος από το παρόν.

Οι κατοικίες του μέλλοντος πρόκειται, όπως τουλάχιστον προβλέπουν οι Γερμανοί αρχιτέκτονες να διαφέρουν κατά πολύ από τις σημερινές.

Οι μεγάλες, μοντέρνες πολυκατοικίες, δείχνουν ήδη αρκετά καθαρά την τάση του σύγχρονου ανθρώπου να ξεφύγει από την ανεξάρτητη ατομική κοινωνία και να οργανώσει ομαδικά τη ζωή του. Η τάση αυτή λοιπόν θα εκδηλωθεί στο μέλλον ακόμη πιο έντονα.

Τα σημερινά σπίτια θ' αντικατασταθούν από «σπίτια-λόφους», όπως τα ονόμασαν οι αρχιτέκτονες. Καθένα από αυτά, θα δίνει την εντύπωση ενός μεγάλου, καταπράσινου λόφου και θ' αποτελέσει μιά ξεχωριστή μικρή πολιτεία, ικανή να εκπληρώσει όλες τις καθημερινές ανάγκες των πολυάριθμων κατοίκων της.

Ένας τεράστιος γυάλινος θόλος θα καλύπτει όλο αυτό το επιβλητικό οικοδόμημα, διαθλώντας το εξωτερικό φως και διατηρώντας σ' ένα ιδεώδες επίπεδο την εσωτερική θερμοκρασία, που θα παραμείνει σταθερά πάντα η ίδια σ' όλες τις εποχές του χρόνου, ενώ συγχρόνως η ατμόσφαιρα θ' αναγεννιέται συνεχώς μ' ένα τέλει σύστημα αερισμού.

Το γυαλί θα είναι η ύλη που θα κυριαρχήσει και σ' ολόκληρο το εσωτερικό του οικοδομήματος, σκορπίζοντας παντού έναν φωτεινό και χαρούμενο τόνο. Άλλεπάλλης ταράσσες θα συνδέουν μεταξύ τους τις χωριστές κατοικίες, που καθεμιά θα έχει και τον δικό της κήπο, πλημμυρισμένον στα άνθη και στα φυτά.

Έτσι, η πρώτη εντύπωση, που θα δοκιμάσει κανείς πλησιάζοντας το οικοδόμημα αυτό του μέλλοντος, θα είναι πως βρίσκεται μπροστά σε μιά απέραντη κηπούπολη, βυθισμένη ολόκληρη σ' ένα γλυκό, απαλό εώς. Θάναι δηλαδή ένα σύνολο, που θα δίνει την αίσθηση μιάς όνειρώδους φαντασμαγορίας.

Στη βάση του, το «σπίτι-λόφος» θα περιβάλλεται από μιά κυκλική λεωφόρο. Στο εσωτερικό του κύκλου θα βρίσκονται οι κατοικίες, οι ταράτσες, οι κήποι. Και στο εξωτερικό, θα είναι τα θέατρα, οι κινηματογράφοι, οι αίθουσες τηλεοράσεως, τα χορευτικά κέντρα, που οι χρωματίζονται τη νύχτα ολόκληρη τη λεωφόρο, και γενικώς τα κέντρα διασκέδασως.

Όλα θα είναι έτσι ρυθμισμένα, ώστε οι κάτοικοι των σπιτιών του μέλλοντος να μην καταβάλλουν, για να μετακινηθούν, μέσα στον πελάριο αυτό τεχνητόν λοφο, ούτε τον ελάχιστο κόπο. Ένα πλήθος από αυτόματα ανελκυστήρες θα εκτελή την συγκοινωνία ανάμεσα στους διάφορους όρους, που με τις εύρυχωρες, ανοιχτές τους ταράτσες, θα μοιάζουν σαν τ' αλληλοδιάδοχα καταστρώματα ενός υπερφυσικού υπερωκεανείου.

Έξ' άλλου, μιά σειρά από «κινούμενα χαλιά», θα μεταφέρουν τους κατοίκους από την κυκλική λεωφόρο στα διάφορα κέντρα διασκέδασως. Δεν θα έχουν παρά να σταθούν όρθιοι πάνω στο «κινούμενο χαλί» κι' αυτό θα τους μεταφέρει άμεσως στον προορισμό τους.

Η τολμηρότερη, όμως, από τις συλλήψεις των Γερμανών αρχιτεκτόνων, είναι πως οι κάτοικοι του σπιτιού του μέλλοντος δεν θα χρειάζονται ν' απομακρυνθούν από αυτό, ούτε για να παραθερίσουν! Γιατί το «σπίτι-λόφος» θα περιβάλλεται από μιά κολοσιαιά ύψη έκτασις, μιά αληθινή θάλασσα, όπου θα βρίσκονται σπορμένα εδώ κι' εκεί, τεχνητά καταπράσινα νησιά. Έτσι, μιά οικογένεια δεν θα έχει παρά να κατασκηνώσει σ' ένα από αυτά και να ζήσει τη φυσική και ξεκούραστη ζωή της υπαίθρου, χωρίς την φασαρία και τους κόπους, που χρειάζονται συνήθως για ένα μικρό ή μεγάλο ταξίδι!

Όπως βλέπετε, ο αύριανος κόσμος, όπως τον συνέλαβαν οι Γερμανοί αρχιτέκτονες, είναι αληθινά γοητευτικός. Και, αν η μαγευτική αυτή χίμαρα γίνη κάποτε πραγματικότητα, θα έχουμε, ασφαλώς, σοβαρούς λόγους για να ζηλεύουμε τα εγγόνια και τα δισέγγονά μας!

Το αλκοόλ κι' η άπιστία

Το αλκοόλ είναι ένας μεγάλος... (σοπεδωτής! Με την κατάχρησή του, ο εξυπνότερος άνθρωπος καταβαίνει στο επίπεδο του κοινού ηλίθιου. Ο μεθυσμένος — όπως κι' ο τρελλός — κατατάσσεται ανάμεσα σε σκεπής λογικά και παρασύρεται στις χειρότερες απόρροές, που δεν θα τις έκανε ποτέ αν ήταν νηφάλιος. Μπορεί τότε να παρανομήσει, να αποπλανήσει τη γυναίκα του καλύτερου φίλου του, ή να πέσει με τ' αυτοκίνητό του πάνω σ' ένα δέντρο και να σκοτωθεί...

Τα συγκεκριμένα αποτελέσματα της κατάχρησής του αλκοόλ σε κάθε άτομο εξαρτώνται απ' τις περιστάσεις κι' απ' τα βασικά στοιχεία του χαρακτήρος του. Χιλιάδες άνθρωποι π. χ. βάζουν τέρμα στη ζωή τους, ενώ βρίσκονται κάτω από την επίδραση του αλκοόλ. Φυσικά, δεν θάνααν ποτέ μιά τέτοια τρέλλα, αν ήταν σε θέση να σκεφθούν λογικά.

Ακριβώς λοιπόν επειδή δεν είναι σε θέση να σκεφθώ το μέλλον και την πιθανή τιμωρία της πράξεώς του, ο μεθυσμένος — άντρας ή γυναίκα — παρασύρεται στην άπιστία, ξεχνώντας το κάθε τι εκτός απ' την αχαλίνωτη παρόρμηση της στιγμής εκείνης.

Έτσι δηλαδή μας φαίνεται το πράγμα, επιφανειακά: ότι το αλκοόλ αποτρέπει, στις περιπτώσεις αυτές, την αίσθηση της άπιστίας.

Αυτό όμως μπορεί ν' αληθεύει μόνο σε μερικές μεμονωμένες περιπτώσεις — όταν π. χ. ένας πιστός συνήθως σύζυγος πίνει πολύ σε κάποιο γλέντι με φίλους, ζαλίζεται και πέφτει στην άγνοια κάποιας πεταλούδας... Αλλά η πραγματικότητα είναι πολύ διαφορετική, προκειμένου για τον συστηματικό άπιστο. Σ' αυτή την περίπτωση, ο συνδυασμός αλκοόλ-άπιστίας δεν είναι τυχαίος και συμπτωματικός, αλλά συνηθισμένος και μόνιμος.

Τον συναντούμε δε προπάντων στις γυναίκες, ίσως γιατί σ' αυτές η άπιστία λογαριάζεται και επικρίνεται πιο πολύ παρά στον άντρα.

Μη φαντασθείτε πως είναι μικρός ο αριθμός των γυναικών που πίνουν και μεθάει συστηματικά. Οι στατιστικές αποδεικνύουν το αντίθετο.

Στη μεγάλη λοιπόν πλειονότητα των γυναικών εκείνων που έχουν παρασυρθεί μόνιμα στον αλκοολισμό και την άπιστία, το αλκοόλ χρησιμοποιείται συνήθως ως δικαιολογία για την άπιστία (το ίδιο άλλωστε συμβαίνει και στους άντρες). Η πραγματικότητα όμως είναι ότι η έμφυτη παρόρμηση προς την άπιστία οδηγεί στον αλκοολισμό, κι' όχι το αντίθετο.

Η άπιστία αποτελεί μιά απεγνωσμένη προσπάθεια διαφυγής από την πίεση μιάς βαθείας ριζωμένης νευρώσεως. Κι' η γυναίκα προσθέτει σ' αυτήν και το αλκοόλ, για νάχη κατόπιν μιά δικαιολογία απέναντι των άλλων και του ίδιου του εαυτού της: «Είχα πη πολύ και δεν ήξερα πιά τί έκανα...»

Βάζει δηλαδή, κατά την προοίμια, «το κάρρο πριν απ' το άλογο». Και καταλήγει τον έλεγχο της συνειδήσεώς τους κι' αφίνει ελεύθερη την επιθυμία των παρ'ανομων έρωτικών σχέσεων. Αυτές λοιπόν οι γυναίκες δεν πρέπει να πίνουν ποτέ, παρά μόνον όταν συνοδεύονται απ' τους άντρες τους.

Με το πιστό, ζητάει να επιτύχει ένα

είδος άνασθησίας, που δικαιολογείται κατά τη γνώμη της — ότι κι' αν κάνει. Έξελει επίσης να ναιρκώσει μ' αυτό τη φωνή της συνειδήσεώς της, που μπορεί να επιχειρήσει να διαμαρτυρηθεί την τελευταία στιγμή...

Μπορούμε να πούμε ότι οι γυναίκες που πίνουν υπερβολικά, παθαίνουν ένα είδος μερικής «αμνησίας»... γιά ό,τι τις συμβαίνει! Τις συμβαίνει δηλαδή να «ξεχάσουν» όλα τους συνθήσαν ενώ βρίσκονται υπό την επίδραση του αλκοόλ. Τους φαίνεται πως έκαναν μιά έκδρομη σε κάποιο άλλο κόσμο, και πως, επιστρέφοντας στην πραγματικότητα, δεν θυμούνται πιά απολύτως τίποτε απ' ό,τι έγινε.

Αυτή η ύστερική αμνησία της μνήμης τους — που την πιστεύουν κι' οι ίδιες — είναι στην πραγματικότητα δικό τους δημιούργημα. Τις εξυπνώνει να «ξεχάσουν», γιά ν' απαλλαγούν έτσι απ' τις εθύνες.

Να μιά άσυνήθιστη κι' αληθινά περιεργή περίπτωση, που αναφέρεται στα ψυχιατρικά χρονικά:

Μιά νέα κι' όμορφη παντρεμένη κατέφυγε σε κάποιον ψυχίατρο και του εξομολογήθηκε ότι την είχε υπνωτίσει κάποιος συνάδελφός της στο γραφείο, γιά να την κάνει δική του! Ένώ έρωζόταν, όπως συνήθως, μόνι στο δωμάτιο, την πλησίασε ένας φηλός κι' ώραιο άντρας, την κούταξε βαθεία μέσ' στα μάτια και της είπε με ύποπλο τόνο:

—Θα κάμετε ό,τι σας πω! Δεν μπορείτε ν' αρνηθείτε. Άκούστε με με προσοχή.

Της επέβαλε ύστερα να πάρει άδεια και να κατεβή να τον συναντήσει σ' ένα αυτοκίνητο. Έκείνη υπάκουσε τυφλά, σαν νάχε παραλάβει η θέλησή της. Άπηραν μαζί στο δωμάτιό του. Έκει, ο άντρας δεν άρκέσθηκε στον ύπνο, αλλά της έδωσε να πιη δυνατά ποτά, γιά να την κατακτήσει ύστερα.

Προφανώς, ο άνθρωπος αυτός είχε έπινοήσει κι' εφημέρισε μιά μέθοδο, που πετύχαινε σε γυναίκες προδιατεθειμένες ήδη στην άπιστία κι' έτοιμες να υποκύψουν δίχως πολλή αντίσταση στην υποβολή του και στο αλκοόλ. Είχε, δίχως άλλο, εξασκηθεί στο να διαλέγη τις γυναίκες εκείνες, που παρουσιάζαν σημεία ψυχικής αδυναμίας, ή που ήξερε πως δεν είχαν εύτυχησει στο γάμο τους.

Στο κάτω-κάτω δε, αν του τύχαινε καμιά που τούφερε αντίσταση, δεν είχε να χάσει τίποτε σπουδαίο.

Ο ψυχίατρος καθυσάχεσε όσο μπορούσε την πελάτισιά του, που αγωνιούσε στη σκέψη πως μπορούσε να το πάθει αυτό κι' από άλλους άντρες, κι' όρκειόταν να μην ξαναβάλει ποτέ στο στόμα της. Από λεπτότητα, έδειξε πως παραδέχθηκε ότι είχε πραγματικά ύπνωτισθ. Η ιδιαιτερότητα γιά κανένα ηλικιωμένο, κοινόταχο και φαλακρό, ή ύπνωτιστική υποβολή δεν θάταν τόσο αποτελεσματική. Στην πραγματικότητα, η γυναίκα αυτή ήταν προδιατεθειμένη στην άπιστία.

Πολλές γυναίκες δεν μπορούν ν' άποφύγουν τα... παραστρατήματα, όταν σμύθει να πιούν πολύ. Το αλκοόλ καταπνίγει τον έλεγχο της συνειδήσεώς τους κι' αφίνει ελεύθερη την επιθυμία των παρ'ανομων έρωτικών σχέσεων. Αυτές λοιπόν οι γυναίκες δεν πρέπει να πίνουν ποτέ, παρά μόνον όταν συνοδεύονται απ' τους άντρες τους.

ΦΑΝΡ ΚΑΠΡΙΟ

Η Τζέην Μπάξτερ, εδώ και λίγες μέρες, καθόταν μόνη στο κατώφλι της μικρής αγροικίας του πατέρα της, εκείνο το βράδυ... Τα μάτια της ήταν βουρκωμένα από δάκρυα. Είχε ακουμπήσει το ξανθό της κεφάλι στα δυο χέρια της και σκεπτόταν τον αγαπημένο της, που αυτή τη στιγμή βρισκόταν κλεισμένος στη φυλακή της γειτονικής πόλεως εξ αίτίας της. Δεν μπορούσε να συχωρέσει στον εαυτό της, ότι το πάθος της γιά το μελαχρινό κάου-μπόυ, είχε γίνει η αίτία να στερηθώ ο αγαπημένος της την ελευθερία του εδώ και λίγες μέρες. Και τώρα τη βασάνιζαν επίμονα οι τύψεις...

Έπρεπε, λοιπόν, να μιλήσει γιά να σώσει την τιμή του Κρίς, έστω και αν έτσι θα τον έκανε παντοτεινά... Γιατί ο Κρίς, ο άντρας που αγαπούσε από τα παιδικά της ακόμη χρόνια, δεν είχε καμιά σχέση με την κλοπή γιά την οποία τον είχαν κατηγορήσει.

Τη στιγμή που έκανε αυτές τις σκέψεις η νεαρή Τζέην, έβασαν στ' αυτιά της οι ήχοι μιάς γλυκειάς μουσικής. Τραγουδούσαν οι κάου-μπόυ του γειτονικού ράντσου και, μαζί με τις μελωδικές φωνές τους, ξαναήρθαν σιγά-σιγά στη μνήμη της οι άξέχαστες μέρες, που πέρασε από τη παιδική της ηλικία κοντά στον αγαπημένο της, τον Κρίς.

Η Τζέην ήταν η μονακριβή κόρη του μεγαλοκτηματία Χάρρυ Χάρλεϋ, που διατηρούσε ένα μεγάλο ράντσο κοντά στη πόλη Έλ Πάσο του Τέξας. Ο Χάρλεϋ ήταν αγαπητός στους εργάτες του, γιάτί πάντα τους βοηθούσε σ' όλες τις δύσκολες στιγμές και γενικά συμπεριφερόταν μαζί τους σαν φίλος σε κάθε περίπτωση.

Η μεγάλη του αδυναμία, μετά το θάνατο της αγαπημένης συζύγου του, ήταν η κατάραση και γαλανομάτα κόρη του, γιά αυτό δε τον λόγο είχε φροντίσει να της δώσει μεγάλη μόρφωση και να εκπληρώσει κάθε επιθυμία της. Η μικρή όμως Τζέην δεν γύρευε πολλά από τον πλούσιο πατέρα της. Η μόνη χάρι που ζητούσε, ήταν να της επιτρέψει να κάνει παρέα με τον Κρίς, το γιοι του επιστάτου του χτήματος.

Μα και ο Κρίς είχε συνήθεισε τη συντροφιά της παιδικής του φίλης. Καί, σιγά-σιγά, με τα χρόνια που περνούσαν, άρχισε να φουντώνει στις καρδιές των δυο νέων μιά μεγάλη και αγνή αγάπη.

Ο Κρίς έτρεχε κάθε μέρα με το άλογο του στα λιβάδια του άφεντικού του και έβοσκε τις άγελεδες και τα άλλα ζώα του άγροκτηματος. Ήταν ο πιο καλός κάου-μπόυ της περιοχής και είχε κερδίσει πολλά βραβεία στο «κροντέο».

Τα βράδια, κουρασμένος απ' τη δουλειά του, γυριζε κοντά στην αγαπημένη του και μαζί πιά σφιχταγκαλισμένοι, έκαναν περιπάτους στο μικρό δάσος ή έπαρναν τη βαρκούλα τους και διέσχιζαν τα ήσυχά νερά της μικρής και γραφικής λίμνης του άγροκτηματος, που περιστοιχίζονταν από μεγάλα δέντρα. Πολλές φορές, ο Κρίς περνούσε άρες ολόκληρες, τραγουδώντας στην αγαπημένη του τραγούδια των κάου-μπόυ, παίζοντας την κιθάρα του.

Δεν θέλω να τελειώσω ποτέ αυτή η εύτυχια. Θέλω πάντα να είσαι κοντά μου, να με αγαπάς με την ίδια θερμή, έλεγε στην Τζέην.

Και εκείνη του υποσχόταν πως θα έμενε πάντα κοντά του στον μικρό παράδεισό τους...

Άλλοι όμως! Η μοίρα δεν θέλησε να βοηθήσει την εύτυχια των δυο έρωτευμένων...

Ένα βράδυ ο Κρίς γύρισε από τη δουλειά του κάπως στενοχωρημένος. Η Τζέην μάντεψε άμέσως, ότι κάτι σοβαρό έπρεπε να συμβαίνει στον αγαπημένο της... Και δεν έπεσε έξω. Ο άντρας στον όποιον είχε αφιερώσει όλη της την ύπαρξη και με τον όποιον θα παντρευόταν έπειτα από μερικές έβδομάδες, έπρεπε να φύγει από κοντά της σε δυο μέρες. Τον είχαν καλέσει γιά να υπηρετήσει στο στρατό...

Όλα τα όνειρα και οι ελπίδες της πεγ-τάμορφης κοπέλλας του Τέξας είχαν γκρε-

Η Τζέην άνοιξε το χρηματοκιώτιο και πήρε από μέσα όσα χρήματα υπήρχαν...

Η «ΤΡΕΛΛΗ ΑΓΑΠΗ» της Τζέην Μπάξτερ

Μιά παράξενη κλοπή στο Τέξας

μιατί σ' ρεϊπία μέσα σε λίγες στιγμές μόνο!

Αργότερα, όταν αποχωρίστηκε κλαίγοντας από τον αγαπημένο της, πήγε προς το σπίτι της. Το μυαλό της είχε θολώσει. Κι' άσφανα, μιά τρελή ιδέα πέρασε από το νου του. Ύπηρχε κάποιος τρόπος γιά να μείνει κοντά της ο Κρίς...

Το βράδυ της ίδιας μέρας, ενώ όλοι είχαν κοιμηθώ στο σπίτι της, η Τζέην σηκώθηκε και προσέχοντας να μη κάνει θόρυβο, πήγε στο γραφείο του πατέρα της και άφου άνοιξε το συρτάρι, όπου φύλαγε τα κλειδιά του χρηματοκιωβιού του, τα πήρε και τ' άνοιξε.

Έπειτα πήρε από μέσα όσα χρήματα υπήρχαν και με τις ίδιες πάντα προφυλάξεις, τράβηξε γιά το σπίτι του αγαπημένου της. Έκει, σ' ένα μέρος της ελάνης βεράντας, έκρυψε τα χρήματα.

Την άλλη ήμερα, όταν έγινε γνωστή η κλοπή, αναστατώθηκε ολόκληρη η περιοχή. Το μέρος όπου βρισκότουσαν τα κλειδιά, ήταν γνωστό μόνο στην Τζέην και στο φίλο της, Κρίς, που έμειναν ελεύθερα στο σπίτι του άφεντικού του. Αποσιτώματα δεν βρέθηκαν και ο σερίφης αναγκάστηκε να κάνει έρευνα στα γύρω σπίτια, με την έλπιδα να βρή τα κλεμένα.

Τέλος, ο σερίφης αναγκάστηκε να συλλάβει τον Κρίς, όταν βρήκε τα χρήματα, που είχαν κλαπεί από το σπίτι του άφεντικού του. Καί, μετά από σύντομη δίκη, ο μελαχρινός κάου-μπόυ στάλθηκε στη φυλακή.

Έτσι, η Τζέην είχε την εύκαιρία να τον επισκέπτεται καθημερινά και να περνά κοντά του άρκετες άρες, γιάτί της είχε δώσει μιά σχετική άδεια ο διευθυντής των φυλακών, που ήταν φίλος του πατέρα της.

Τώρα όμως η Τζέην έκλαιγε... Σκεπτόταν το κακό που είχε κάνει στον αγαπημένο της, γιά να τον κρατήσει κοντά της.

Στο τέλος λοιπόν, πήγε στο σερίφη της περιοχής και, με δάκρυα στα μάτια, του διηγήθηκε ολόκληρη την ιστορία... Έπειτα από λίγες μέρες, ξανάγινε η δική και αυτή τη φορά, επειδή ο πατέρας της Τζέην ζήτησε την επίεικεία του δικαστηρίου γιά την άμυνά της, ο δικαστής Κόχαν της επέβαλε φυλάκιση μόνον δέκα ήμερών, με το έλαφρυντικό της «πλήρους συγχύσεως».

Έτσι, ο νεαρός κάου-μπόυ συχώρεσε την αγαπημένη του, που του ύποσχέθηκε, ότι θα τον περιέμενε να γυρίσει από το στρατό και πως δεν θα έκανε στο μέλλον καμιά άλλη τρέλλα!...

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Φάσαμε επίτελους; Άνυπομονώ νά δώ τὰ νυφικά φορέματα...

— Ο Κάρλ Ρενταέλ κι' ή "Ιντα μπηκαν στο μεγάλο μοδιστράδικο. Τους υποδέχθηκε ή διευθύντρια και τους ώδηγησε στο κομψό σαλόνι, όπου περίμεναν κι' άλλοι πελάτες.

— Τώρα θ' αρχίση ή παρέλασι τών μανεκέν, ανήγγειλε σε όλους. Πραγματικά, παρουσιάστηκαν οχτώ νέες κι' όμορφες γυναίκες, ή μιά πίσω άπ' την άλλη, όλες με θαυμάσια σώματα, φορώντας νυφικά φορέματα και άσπρους πέπλους. Βάδιζαν άργά και κυματιστά, σταματούσαν κάθε τόσο κι' έκαναν μιά δλόκληρη στροφή, άνασηκώνοντας με χάρη τὰ χέρια τους.

— Κύτταξε, Κάρλ, τὸ τρίτο φόρεμα. Μου φαίνεται πώς είναι τὸ πιό κομψό. Θάθελα νά τὸ δώ άπό κοντά...

Κι' ή "Ιντα έκαμε ένα νόημα στο μανεκέν.

— Η γυναίκα πλησίασε και στάθηκε μπροστά τους. Ήταν ψηλή και μελαχροινή. Τὸ άσπρο φόρεμα έδειχνε ακόμα ωραιότερες τις γραμμές της.

— Πολύ όμορφο! Δέν συμφωνείς κι' εσύ, Κάρλο;

Μά ο Κάρλ φαίνόταν τώρα σαν νά μή την άκούγε.

— Έμενε άκίνητος, βουδός, σαν ύπνωτισμένος, με τὰ μάτια καρφωμένα στο μανεκέν, που τὸν κύτταζε με μιά ματιά ήσυχη και κουρασμένη...

— Λοιπόν, Κάρλ, σ' άρέσει;

— Ναί, ναι, πολύ!

Κι' ο Ρενταέλ πρόσθεσε, γυρίζοντας στη διευθύντρια:

— Διαλέξαμε αυτό τὸ φόρεμα.

— Η φωνή του έτρεμε έλαφρά.

— Πάμε τώρα, "Ιντα, είπε.

Κι' όταν βρέθηκαν στο δρόμο, πρόσθεσε:

— Με συγχωρή, "Ιντα μου, έχω μιά έπείγουσα δουλειά. Πή-

— Ήθελα νά σου μιλήσω, άρχισε νά της λέη εκείνος, νά σου ζητήσω συγγνώμη...

γαινε έσύ μ' ένα ταξι νά κάνης μερικές επισκέψεις. Θάρθω νά σε πάρω τὸ βράδυ...

— Ναί, ήταν εκείνη, ή Βαλέρια, ή άχώριστη φιλενάδα του στα φοιτητικά του χρόνια...

— Όταν πήρε τὸ δίπλωμά του και βρήκε μιά καλή θέσι, σκέφθηκε πώς έπρεπε πιά ν' αρχίση άλλη ζωή: νά γνωριστή με μεγάλα πρόσωπα, νά υποταχθί στους κανόνες τής ήθικης, νά φροντίη γιά τὸ μέλλον του.

— Πρέπει νά με καταλάβης, άγαπητή μου Βαλέρια... τής είπε. Θ' αραιώσουμε κάπως τις συναντήσεις μας... Μά μή νομίσης ότι...

— Καταλαβαίνω! άπάντησε ήσυχα εκείνη, δίχως νά παραπονεθί κά-

θόλου. Γειά σου, Κάρλ...

Κι' έφυγε, γιά νά μήν ξαναφανή ποτέ πιά, στα τέσσερα χρόνια που πέρασαν άπό τότε. Χάθηκε, έτσι απλά, χωρίς σκηνές.

Μά νά πού ή Μοίρα τήν είχε ξαναφέρει τώρα μπροστά του!

Τήν περίμενε έξω άπ' τὸ κατάστημα, ώσπου βγήκε, μόνη.

— Ακούγοντάς τον νά τή φωνάζη, γύρισε και τὸν κύτταξε ήρεμα, χωρίς μνησικακία.

— Καλοσπέρα, Κάρλ, τὸυ είπε.

— Προχώρησαν σ' ένα σκοτεινὸ κι' έρημο δρομάκι.

— Ήθελα νά σου μιλήσω, άρχισε εκείνος, νά σου ζητήσω συγγνώμη...

— Συγγνώμη; Μά γιατί;

— «Γιατί?». Ή λέξι αυτή τὸν άφώπλισε.

— Ήταν μιά γλυκειά και ήσυχη λέξι, γεμάτη ύποταγή κι' όδυνηρή άδιαφορία, προσποιητή άπάθεια, νοσταλγία και παράπονο...

— Προχωρούσαν άργά, άφηρημένοι, σχεδόν ξένοι μεταξύ τους. Ο Κάρλ έψαχνε τὸν κάκου νά βρῇ μιά όποιαδήποτε φράσι...

— Είσαι τώρα μόνη; ρώτησε επίτελους.

— Όχι, δέν είμαι μόνη, άπάντησε απλά ή Βαλέρια.

— «Τί κουτή έρώτησι! σκέφθηκε εκείνος. Γιατί θά ζούσε μόνη, ύστερα άπό τέσσερα δλόκληρα χρόνια?...

— Κάποιο βράδυ, ένας άλλος άντρας, θά τήν είχε ζυγώσει, θά τής είχε μιλήσει σιγά και στοργικά, σφιγγοντάς της τὸ χέρι...

— Μήπως τὸν έξερ; είπε ο Κάρλ. Θάταν άδιακρισία αν σε ρωτούσα τ' όνομά του;

— Καθόλου. Λέγεται Κάρλ...

— Τί σύμπτωσι! Μήπως έχει και τήν ίδια ήλικία με μένα;

— Όχι. Είναι λίγο παραπάνω άπό τριών χρονών... Ένα άγοράκι, ξανθὸ και χαριτωμένο...

— Ο Κάρλ έννοιωσε μιά ξαφνική έπιθυμία ν' άρπάξη τὰ χέρια τής Βαλέριας, νά τή σφίξη πάνω του δυνατά, σαν άλλοτε, νά χαϊδέψη έλαφρά τὰ μαλλιά της, νά σφραγίση τὰ χείλια της με τὰ δικά του... και νά κλάψη, χωρίς νά πῇ τίποτε, χωρίς νά ζητήση συγγνώμη...

— Γιατί ή Βαλέρια τὸν είχε ήδη συχωρέσει, άπ' τὸ βράδυ εκείνο που είχε φύγει άπ' τήν κάμαρά του, άμίλητη, με τήν καρδιά σφιγμένη, με τὸ παιδί τους στα σπλάγχνα της...

— Είχε φέρι ύστερα στὸν κόσμο τὸ παιδί αυτό, μά δέν είχε αναζητήσει ποτέ τὸν πατέρα του. Δέν τούχε γράψει, δέν είχε άπαιτήσει τίποτε...

— Α, έξέχασα νά σε συγχωρῶ, τὸυ είπε ήρεμα.

— Νά με συγχωρή; Γιατί;

— Μά δέν πρόκειται νά παντρευτῇς; Ο πόνος αυτός ήταν ο τελευταίος και μεγαλύτερος άπ' όσους δοκίμασα...

— Ο Κάρλ τής έπιασε τὸ μπράτσο και τσούφισε δυνατά.

— Ή δεσποινίς, που ήρθα μαζί της στο κατάστημα, είναι άδελφή μου! τής έξηγησε. Παντρεύεται σε λίγες μέρες... Πάμε, πάμε, άγαπημένη μου!...

— Πού;

— Νά δώ τὸ παιδί μου... τὸ παιδί μας, Βαλέρια! Είν' όμορφο;...

— Πάμε γρήγορα, θέλω νά τὸ δώ!

— Μά έμεναν άκίνητοι, ακόμα κοντά σε μιά φωτισμένη βιτρίνα.

— Η Βαλέρια φαίνόταν σαν νά μήν ανάσαινε σχεδόν, ίδια με άγαλμα.

— Ο Κάρλ τήν κύτταζε κι' είδε τὰ μάτια της δακρυσμένα. Μά ήταν δάκρυα χαράς...

Π. ΝΤ' ΕΜΙΛ

Η

εὐτυχία

χαυνοκρατία

Η γυναίκα του Κανάρη

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΤΟΥΣ ΗΡΩΕΣ

ΤΟΥ 1821

Χλώμιασε η γρηά Κανάραινα κι' απόμεινε άλαλη κάμποσες στιγμές σαν άκουσε εκείνο που της φανέρωσε ο γιός της, ο Κωσταντής. Τό μυαλό της δέν μπορούσε νά τό χωρέσθ πώς και τά δύο παιδιά της αγαπούσανε τήν ίδια γυναίκα κι' ή μπτρική καρδιά της σπάρανε από πόνο, γιατί ένας θεός μόνον ήξερε τί θά γινόταν έτοι που είχαν έρθει τά πράγματα.

— Όμως ο 'Αναγνώστης είναι άρραθωνισμένος με τή Δέσποινα! είπε στο γιό της, όταν κατάφερε νά συνέρθη κάπως. Άσε πού είναι και μεγαλύτερός σου!

— Έγώ, όμως, τήν αγαπάω από τρία χρόνια, της απάντησε ο Κωσταντής. Καί μ' αγαπάει κι' αυτή.

— Κι' ο 'Αναγνώστης τήν αγαπάει, είπε ή μητέρα του. Στην αρχή, όταν ο πατέρας σου τά συμφώνησε με τό Μανιάτη τόν πατέρα της Δέσποινας, ο 'Αναγνώστης δέν τήν ήξερε τήν κοπέλλα. Μά τήν είδε πολλές φορές από τότε και τήν αγαπάει.

Ο Κωσταντής απόμεινε σκεπτικός. — Είπες ότι τήν αγαπάει ο 'Αναγνώστης τή Δέσποινα, μητέρα; ρώτησε σέ λίγο.

— Μου τό φανέρωσε σέ μένα πού είμαι μητέρα του, απάντησε ή γρηά Κανάραινα. Άν έδλεπες τή χαρά του όταν ο πατέρας σου του είπε πώς συμφώνησαν με τό Μανιάτη νά γίντ τόν άλλο μίνα ο γάμος τους! Έκανε σαν τρελλός από τή χαρά του ο άμοιρος ο 'Αναγνώστης.

— Δέν είναι άμοιρος άφού θά πάρη τή γυναίκα πού αγαπάει! είπε βραχνα ο Κωσταντής.

Κι' έφυγε τρέχοντας από τό σπίτι. — Επειτα από μερικές μέρες, ή μητέρα του τόν ξαναρώτησε: — Τί αποφάσεις, παιδί μου;

Χαμογέλασε πικρά ο Κωσταντής.

σής, ο μεγαλύτερος, τί χαρά και τί προκοπή θάβρισκε κοντά σέ μία γυναίκα πού αγάπαγε έναν άλλον; Και ποιόν άλλον; Τόν ίδιο τόν άδελφό του.

— Κακό πού με βρήκε! Ξαναψιθύρισε νιώθοντας τήν καρδιά της νά ξεσχιζεται.

— Έτσι ήταν γραφό, μητέρα, ξαναείπε ο Κωσταντής, πού έφυγε άμέσως γιά νά μήν ίδθ τή μητέρα του νά κλαίη.

Από εκείνη τή μέρα ή γρηά Κανάραινα δέν μπορούσε νά πουχάσει. Άναζητούσε μία λύσι και, στο τέλος, πήρε τήν απόφασι νά μιλήσθ στο γιό της τόν 'Αναγνώστη. Αυτός ήταν μεγαλύτερος και θά τήν καταλάβαινε.

— Ο Κωσταντής κι' ή Δέσποινα αγαπιούνται από τρία χρόνια, του είπε. Πρέπει νά υποχωρήσθ, γιέ μου, κι' άς είσαι μεγαλύτερος. Τί νά τήν κάμψς μία γυναίκα πού δέν σ' αγαπάει;

Ο 'Αναγνώστης ήταν καλόβολος κι' είχε μεγάλη άδυναμία στο μικρότερο άδερφό του. Δέν του βαστούσε ή καρδιά νά κάμψ τόν Κωνταντή νά πονέσθ.

— Καλόγερος ο Κωσταντής! είπε στήν Κανάραινα. Όχι, μάνα, δέν θά γίνη!

— Μά τό πήρε άπόφασι, παιδί μου. Πήγε και μίλησε με τόν ήγούμενο...

— Δέν θά γίνη καλόγερος ο Κωσταντής! Ξαναείπε ο 'Αναγνώστης. Άσε με μόνο νά μιλήσω με τόν πατέρα μου...

Ο Μικέ Κανάρης ήταν σκληροκέφαλος σαν όλους τούς Ψαριανούς. Κι' άμα έλεγε ένα λόγο, δέν άλλαζε γνώμη νά τίποτα. Τήν εποχή εκείνη, οι πατέρες δέν νοιάζονταν μονάχα γιά τίς κόρες τους, αλλά και γιά τά αγόρια τους. Τ' άρραθώνιαζαν χωρίς νά τά ρωτάνε κι' όταν τύχαινε νά προαισθαν-

ρα του, έβαλε όλα του τά δυνατά γιά νά τόν πείσθ. Μία μέρα, τόν πήρε σ' ένα μακρινό περίπατο κι' έκει του μίλησε πολλά ώρα.

— Ο λόγος σου είναι λόγος! είπε στήν πατέρα του. Ούτε θ' άλλαξθ τίποτα! Τί έγώ νά πάρω τή Δέσποινα, τί ο Κωσταντής; Μήπως κι' έτσι δέν θά ομιζούν οι δύο φαμίλιες;

— Επειτα από πολλά, ο γέρο-Κανάρης άρχιζε νά υποχωρή.

— Άντε μωρέ ξεβδέκηδες! είπε. Άνασταίνεις παιδιά γιά νά σου λερώνουνε τά μούτρα! Καί τί θά πώ, μωρέ τό Μανιάτη; — Θά τό μιλήσω έγώ, πατέρα.

Κι' αυτό άκόμη τώκαμε ο καλόκαρδος 'Αναγνώστης. Καί τά κατάφερε μία χαρά. Από τό πρόγραμμα πού είχαν καταστρώσει οι δύο πατεράδες τίποτε δέν άλλαξε. Τήν ώριμένη ήμερα, άνήμερα Λαμπρή,

— Έγιναν οι γάμοι τών δύο παιδιών τους. Μόνο πού, αντί γιά τό μεγαλύτερο από τούς γιους του Μικέ Κανάρη, έκείνος πού πήρε τήν όμορφη Δέσποινα ήταν ο μικρότερος.

Ευτυχισμένο ζευγάρι. Η άγάπη τους γλύκαινε τίς σκληρές ώρες του Άγώνα και τούς έδωσε τή δύναμι νά ξεπεράσουν τίς διαιρέσεις, τούς κατατρεγμούς και τά άδελφοκόνα μίσθ στα κατοπινά χρόνια, όταν ή πατρίδα, έλεύθερη πιά, άγκομαχούσε γιά νά βρή τό δρόμο της.

— Ίνδολμα ο Κανάρης έπειτα από τά ήρωικά κατορθώματά του, ύμνημένος από τήν εγχώρια και τήν ξένη μούσα, συγκέντρωνε τήν προσοχή όλων τών περιγητών πού έφταναν στήν Έλλάδα.

«Τό παράστημά του με έξάνισε, έγραφε ο Άγγλος περιηγητής Βάντινγκτον. Ήταν παράστημα όλότελα διαφορετικό άπό κάθε άλλον Έλληνα πού είχα γνωρίσει. Τά μάτια του ήταν ζωηρά και έξυπνα, μά είχαν μαζί κάτι τό άγριο και τό έξαλλο, πού τό γλύκαινε, όμως, μία ήρεμη θέλησι κι' αποφασιστικότητα, πού τίς ξεχωρίζεσθ στο κάτω μέρος του προσώπου του. Τό σύνολο της μορφής του έδειχνε γαλήνη κι' άξιοπρέπεια, πού σπάνια σμαδεύουν τίς φυσιογνωμίες τών χριστιανών της Άνατολής. Ήταν φανερά προικισμένος από τή φύσι γιά νά κυβερνήσθ τούς συμπατριώτες του».

Όταν ήταν στο Ναύπλιο, τό 1824, κάποιος ξένος τόν παρακάλεσε νά του φτιάξτ τό σκίτσο του με τό μολύβι. Μόλις τό είδε ο Κανάρης γέλασε.

— Μία φορά πού πήγα στή Μαροίλια, είπε, μου γυρέψανε πολλά γρόσια γιά νά μου κάμουν τή ζωγραφιά μου. Τώρα μου τήν κάνουνε χάρισμα.

Ο Γάλλος περιηγητής Βουτιέ μās λέει, έξ άλλου, γιά τόν Κανάρη πώς είχε περήφανο παράστημα σαν του λιονταριού, μάτια σταχτοάλανα, κεφάλι στρογγυλό, μύτη πλακουτσή, μεγάλο στόμα και σαγό-νι πλατύ και δυνατό.

Με τόν ίδιο ένθουσιασμό μιλάνε οι ξένοι γιά τή Δέσποινα. Ο δίδασκος Γάλλος συγγραφέας Γουσταύος Όλουμπέρ, πού τήν γνώρισε στα γεράματά της έγραψε γι' αυτήν τά έξης:

«Ήταν μία εύσωμη γυναίκα με γλυκειά και συμπαθητική φυσιογνωμία με εύγενικούς υπιοϊώτικους τρόπους. Πρόσχαρη πάντα και καταδεκτική, ένέπνεε τό σεβασμό στους φίλους του συζύγου της...»

Ο Κανάρης κι' ή Δέσποινα άπόκτησαν από τό γάμο τους μία κόρη, τή Μαρία, πού τήν πάντρεψαν με τόν Α. Μπαλαμπάνο και έξη αγόρια πού ευτύχησαν νά ίδούν όλα μεγαλωμένα και σέ άνώτερες θέσεις στήν κοινωνία. Μά ή μοίρα τους έπληξε σκληρά στα τελευταία τους χρόνια. Πρώτη πέθανε ή κόρη τους Μαρία, σέ ηλικία μόλις 19 χρόνων, λίγο καιρό μετά τό γάμο της. Έπειτα ήρθε ή σειρά σέ άλλων παιδιών τους, του Νικόλαου και του Θεμιστοκλή, πού σκότωθηκαν ο πρώτος στή Βιρτουά τό 1848 και ο δεύτερος στήν Αίγυπτο τό 1851, όπου είχαν σνε-μέ ειδικές αποστολές. Καί τό κακό συνε-χίστηκε... Στίς αιματηρές ταραχές της 19ης Ιουνίου 1863, μεταξύ Όρεινών γύρω μισοφόρων πού είχαν συνασπισθ γύρω στήν Κανάρη και Πετινών (όπαδών του Βούλγαρη, πού έπιδιώκε με κάθε μέσον νά καταλάβη τήν αρχή), σκότωθηκε τό

στερνοπαίδι τους, ο ύπολοχαγός Άριστέιδης Κανάρης, καθώς έπιχειρούσε νά βγή από τά άνάκτορα, πού τά πολιορκούσαν οι φίλοι του «Τσομπιέ». (Στήν πολιρκία αυτή πρωτεύοντα ρόλο είχε παίξει ο άρχιλοπτής Κυριάκος με τή συμμορία του, πού υποστήριζε τό Βούλγαρη).

Πάνω στο ρυτιδωμένο πρόσωπο του άπρομάλλη ναύαρχου κύλησαν δύο δάκρυα μόλις αντίκρυσε τό πτώμα του άδικοσκοτωμένου παιδιού του, ένν ή γρηά Κανάραινα έκασε σύρριζα τά μαλλιά της κι' έδεσε μ' αυτά τά χέρια του νεκρού.

Μά ούτε και πάλι ήούχσαν οι έχθροι του Κανάρη. Πυροβόλησαν τή γυναίκα του Άριστέιδη Κανάρη, σέ μία στιγμή πού βγήκε σ' ένα παράθυρο γιά νά καταραστή εκείνους πού είχαν σκότωσει τόν άντρα της κι' έσπασαν ένέδρα και μέσα σ' αυτό άκόμη τό νεκροταφείο γιά νά σκοτώσουν τό γέρο ναύαρχο και τή φαμίλια του. Ο ένδοξος ηρωολοιτής κι' οι όικοί του άναγκάστηκαν νά περιμένουν νά νυχτώσθ και μόνον τότε γύρισαν με χίλιες προφυλάξεις, από διάφορα στενοδρόκα, στο σπίτι τους. Τραγικές στιγμές...

Δυό χρόνια άργότερα, τό 1865, πέθανε ένα άλλα παιδί του Κανάρη και της Δέσποινας, ο Λυκούργος.

Ο Κωνσταντίνος Κανάρης ύπόμεινε με τήν ίδια έγκαρτερήσι τά χτυπήματα της μοίρας, όπως είχε αντιμετώπισει άλλοτε τούς κατατρεγμούς τών έχθρών του. — Ε-πί Γεωργίου του Α' έγινε τρεις φορές πρωθυπουργός και πέθανε πλήρης ήμερών (ήταν 87 χρόνων) στίς 2 Σεπτεμβρίου του 1877, στο έξοχικό σπίτιάκι του της Κυψέλης. Τέσσερα χρόνια άργότερα, τό 1881 τόν άκολούθησε στήν τάφο κι' ή Δέσποινα, ή πιστή κι' άφωσιωμένη σύντροφος της ζωής του.

Ε. ΜΠΟΥΓΑΛΙΣ

1 Πρό ήμερών γύρισε στήν Άγγλία, ύστερα από πολύμηνη αιχμαλωσία στήν Κορέα, ο Άγγλος λοχίας Ντέιβιντ Σάρπ. Κατεβαίνοντας από τό πλοίο έπεσε στήν άγκαλιά της όμορφης νέας γυναίκας, πού βλέπετε στή φωτογραφία μας. Τό γεγονός προκάλεσε τά ειρωνικά σχόλια τών συναδέλφων του στους όποιους δέν έπαυε νά λή πώς γι' αυτόν ύπήρχε στήν κόσμο μία μονάχα γυναίκα: ή μητέρα του! Καί δέν τούς εί-χε πη ψέμματα, γιατί ή νέα εκείνη γυναίκα, ηλικίας 37 χρόνων, ήταν πράγματι ή μητέρα του!...

2 Μέσα στήν τεραστιά αυτή σφαίρα οι Άμερικανοί έπιστήμονες, πού κατασκεύα-σαν τό άτομικό ύποβρύχιο, δοκιμάζουν μία μικρογραφία του ύποβρυχίου αυτού γιά νά έξακριβώσουν τήν άντοχή του, δεδομένου ό-τι και ή παραμικρή βλάβη στίς άτομικές έγκαταστάσεις του μπορεί νά τό γεμίση με θανατηφόρα γιά τό πλήρωμα άέρια. Ισχυ-ρά ρεύματα άέρος και νερό πού διοχετεύ-ονται στή σφαίρα με μεγάλη πίεσι δημι-ουργούν τίς πιο δυσμενείς καιρικές συνθή-κες, πού θά μπορούσε νά συναντήσθ τό σκά-φος στα μελλοντικά ταξίδια του.

3 Οι δύο μικροί σιαμαίοι Ρόνου και Ντόν-νυ Γκάλλον, πού είναι σήμερα μόλις δυό χρόνων, πέρσαν από τόν καιρό, πού γενή-θηκαν χίλιους δυό κινδύνους. Κινδύνευσαν πρώτα νά πεθάνουν κατά τόν τοκετό, πού παρουσίασε μεγάλες δυσχέρειες. Κι' έπει-τά, κάθε τόσο μία σοβαρή άρρώστια τους έφριχνε στο κρεβάτι, πρστού συνέλθουν ά-πό τήν προηγουμένη. Τώρα οι δύο μικροί είναι καλά και οι γάτροι άρχισαν νά με-λετούν τό πρόβλημα του διαχωρισμού τους, πού δέν παρουσιάζει μεγάλες δυσχέρειες, γιατί είναι ένωμένοι στήν περιοχή τών γο-φών. Κοντά στους δυό σιαμαίους διακρίν-νται, στή φωτογραφία μας, ή μητέρα τους και ο μεγαλύτερος άδελφός τους.

4 Στο Μπουένος Άϊρες και στή μεγάλη λεωφόρο Παζέο Κολόν, τελειώνει τίς ή-μέρες αυτές τό νέο τεραστίο κτίριο του «Ι-δρύματος Εύα Περών». Πρόκειται γιά τά κεντρικά γραφεία μίας μεγάλης φιλανθρω-πικής όργανώσεως, πού ιδρύθηκε από τήν άλσημόνητη σύζυγο του Άργεντινού προέ-δρου. Όπως βλέπετε και στή φωτογραφία μας, πάνω από τήν μεγαλοπρεπή είσοδο του κτιρίου υπάρχουν δυό τεράστια άγάλματα πού ζεύγους Περών ύψους 7 μέτρων.

1

2

3

4

—Ότε τόν πατέρα μου θά κακοκαρδίσω, ούτε τόν άδερφό μου θά πικράνω, της απάντησε. Άφού έτσι ήταν γραφό, άς πάρη ο 'Αναγνώστης τή Δέσποινα!

— Καί σύ, παιδί μου; — Έγώ μητέρα, θά καλογερέψω. Τήν πήρα τήν άπόφασι μου. Κουδέντιασα κι' όλας με τόν άγιο ήγούμενο...

Η γρηά Κανάραινα χτύπησε τά χέρια της πάνω στα γόνατά της.

— Κακό πού με βρήκε! ψιθύρισε.

Θαλασσίους ήταν ο Μικέ Κανάρης, ο άντρας της — ο Κων-σταντίνος Κανάρης υπογραφότανε τόν πρώτο καιρό «Κοστατς μίκας κανάριος» — θαλασσίους ήθελε και τούς νιούς της, θυ-λακισμένους μέσα σέ ράσα ο λεβέντης της, ο Κωσταντής. Όχι, αυτό δέν της άρεσε, μ' όλο πού ήταν θεοφοβούμενη και δέν έ-λειπε ποτέ από τήν εκκλησία. Άμ' ο άλλος, ο έρμος ο 'Αναγνώ-

θούν τό τέλος τους, τούς όήνανε ευχή και κατάρα νά έκπλη-ρώσουν τήν ύπόσχεσι πού είχαν δώσει γιά λογαριασμό τους.

Άντε τώρα νά γυρίσθ τό μυαλό του γέρο Κανάρη, πού ούτε από κουδέντες έπαιρνε, ούτε άλλαζε ποτέ τήν άπόφασι πού είχε πάρει.

Γιατί δέν ήταν άρκετό νά θυσιαστή ο 'Αναγνώστης. Έπρεπε νά πη τό «ναι» κι' ο γέρος.

Ο 'Αναγνώστης, πιστός στο λόγο, πού είχε ρώσει στή μητέ-

— Έγώ, μητέρα, θά καλογερέ-ψω! της είπε ο Κωσταντής.

...δεν μπορούσε όμως να βγάλει από το νου του την ομορφ

Σηκώθηκε, λοιπόν, καὶ πῆγε στὸ βαιμὸ τοῦ θεοῦ Φουντό, ποὺ εἶνε ὁ θεὸς τῆς Φωτιάς. Ἦταν τριγυ-

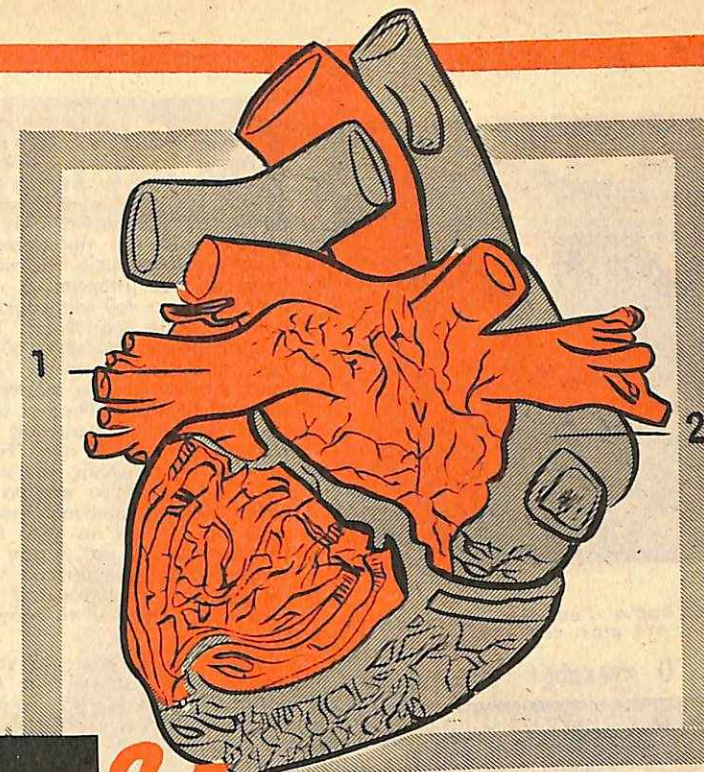
ρισμένος από φλόγες, μ' ένα σπαθί στο
ένα χέρι και μ' ένα σκοινί στο άλλο.

ΕΡΝΕΣΤ ΚΛΑΝΤΙΕ

Τὸ πρόσωπο τῆς Κιγιό πρόβαλλε ανάμεσα ἀπ' τὶς
σκέψεις του...

Ο ΟΓΚΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ

ρον. 3) Ίνες διέρχόμενες
καί πού σχηματίζουν κάτω
καρδιακόν πλέγμα. 4) Κατ

Ἡ καρδιά ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ θώρακος. 1) Στόμια τῶν πνευμονικῶν φλεβῶν ποὺ μεταφέρουν τὸ ὀξυγονωθὲν αἷμα τῶν πνευμόνων στὸν ἀριστερὸ κόλπο. 2) Στόμια τῶν κατωτέρων κοίλων φλεβῶν.

μετρα):
Α-Ε-Ε-Ε κόλπος: 180

Δεξιὸς κόλπος: 180
Ἀριστερὸς κόλπος: 100—130

Ἀριστερός κόλπος: 100—
Δεξιὰ κοιλία: 160—230

Δεξιὰ κοιλία: 199—220
'Αριστερὰ κοιλία: 143—212

Οι κόλποι έχουν, λοιπόν, μικρότερη γωρητικότητα από τις κοιλίες.

Ἡ καρδιά εἶναι προικισμένη, ἐξ ἄλλου, μὲ νευῶρα, ποὺ ρυθμίζουν τὴν ποσό-

τητα του αίματος που διοχετεύεται στην κυκλοφορία.

Όταν ένα άτομο κάνει μια προσπάθεια, η καρδιά είναι υποχρεωμένη να έ-

πιταχύνει τους παλμούς της, για να δώσει περισσότερο αίμα στους μύς.

Τα νευρικά κέντρα που επιδρούν στην καρδιά, βρίσκονται πολύ κοντά στα ά-

καρδία, βρίσκονται τα κεντρικά αναπνευστικά κέντρα. Ο ρόλος των είναι διπλός. Άλλοτε επιταχύνουν τὸν ρυθμὸ

διπλός. Άλλοτε επιταχύνει
τῆς καρδιάς καὶ ἄλλοτε τὸν ἐπιβραδύ-
νουν. Στὴν πρώτη περίπτωση, ἐπικα-

λούνται τή συνδρομή τῶν συμπαθητικῶν
νεύρων, πού ἔχουν τήν ἀποστολή νά ἐ-

πιταχύνουν όλες γενικά τις ενέργειες
τοῦ ὁργανισμοῦ μας. Στὴ δεύτερη θέ-

του οργανισμού μας.
Τουν σέ κίνησι τὸ πνευμονογαστρικὸ
νεῦρο ποὺ ἐπενεργεῖ σὰν τροχοπέδη.

Τὸ νευρικό σύστημα τῆς καρδιάς εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητο. Ἐπηρεάζεται

ΕΙΔΙΚΩΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ. ΜΙΟ

απότομη συγκίνηση προκαλεί με το
πο κεραυνοβόλο επιτάχυνσι των καρ
δίων παλμών. Σε άλλες περιπτώσεις

διακῶν παλμῶν. Σε άλλες περιπτώσεις
 ή συγκίνησης ἐπιφέρει τὸ ἀντίθετο ἀπο-
 λυτῶς. Σταματᾷ τὴ λειτουργία τῆς

τέλεσμά. Σταματάει τη λειτουργία της
καρδιάς και προκαλεί συγκοπή.

Από όσα είπαμε παραπάνω, προκύπτουν τρία βασικά συμπεράσματα:

1) Οί τυχόν αυξομειώσεις του ογκο-
καί τών διαστάσεων τῆς καρδιάς, μετ-

τῇ συμπλήρωσι τῆς ἀναπτυξεως, μα
πληροφοροῦν γιὰ τὴν ἀντοχὴ καὶ τὴ ζα

· τικότητά της. Ἡ αύξησις τοῦ ὄγκου τῆς
· καρδιάς, μετὴν πάροδο τῆς ἡλικίας

φανερώσει κόπωσι ή είναι προμήνυμα
σθενείας.

2) Οί λειτουργίες τῆς καρδιάς στενεύονται με ἐκείνες τῶν πνευμάτων.

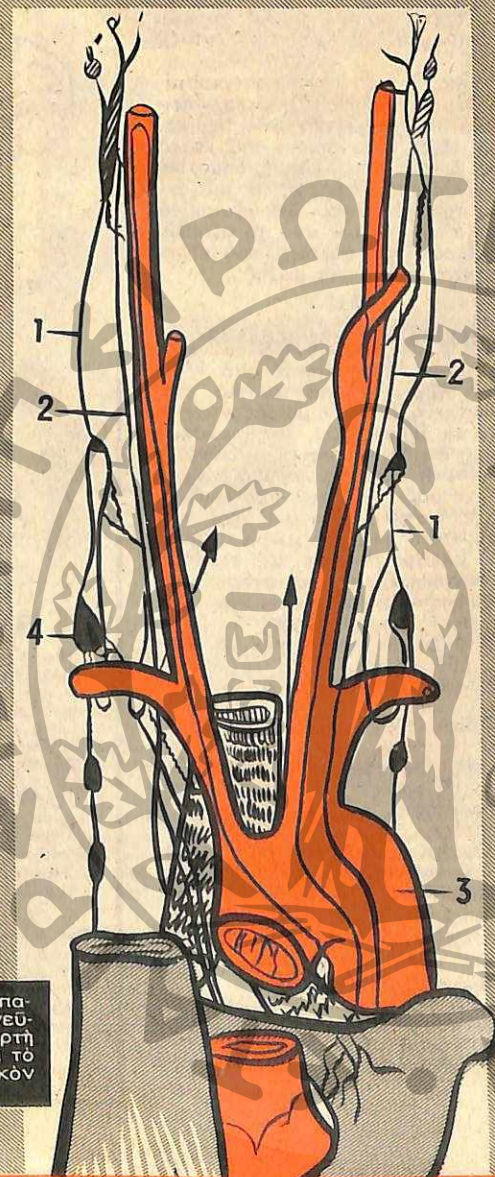
μόνων. Για τὸ λόγο αὐτό, οἱ καρδιακοὶ διαταραχὲς ἀντανακλοῦν στοὺς πνεύμ

3) Πολλές διαταραχές της καρδιάς

3) Πολλές διαταραχές της καρδιάς οφείλονται στο νευρικό σύστημα. Γι' αυτό το λόγο αυτό, εξαφανίζονται άμεσα.

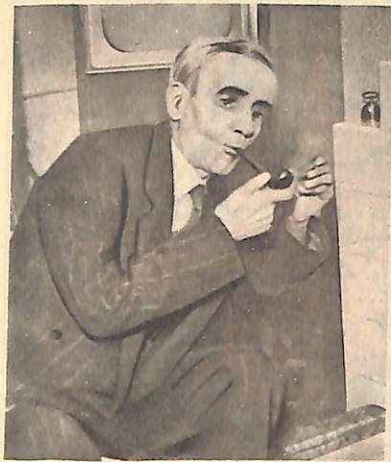
τὸ λόγο αὐτό, ἐξαφανίζονται ἀμέσως
μόλις ἐκλείψουν οἱ αἰτίες ποὺ τὶς πρ
καλοῦν.

καλουν.

Τὰ νεύρα τῆς καρδίας: 1) Ἰνες τῶν συμπαθητικῶν νεύρων. 2) Πνευμονογαστρικὸν νεῦρον. 3) Ἰνες διερχόμενες ἀπὸ τὴν ἀορτὴ καὶ ποὺ σχηματίζουν κάτω ἀπὸ τὰ γάγγλια τὸ καρδιακὸν πλέγμα. 4) Κατώτερον αὐχενικὸν γάγγλιο.

Ο Φρέντ Γουώκερ, ευτυχισμένος, στο σπίτι του αδελφού του.

Ο «νεκρός» στρατιώτης ΤΟΥ ΠΡΩΙΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Η απίστευτη περιπέτεια του Φρέντ Γουώκερ

Ο Φρέντ Γουώκερ είχε πολεμήσει ήρωικά στις φονικές μάχες του Υπρ, του Άρράς και της Άμεινς. Στο Λόος, όμως, τον περίμενε η τραγική του μοίρα. Μερικοί συνάδελφοί του του συντάγματος των βασιλικών τυφεκιοφόρων της Ουαλίας, ήταν αυτόπτες μάρτυρες, τη στιγμή που τον αγκάλιασαν οι καπνοί της εκρήξεως μίας χειροβομβίδας...

Ο επίσημος κατάλογος των αγλικών απωλειών τον έφερε ως αγνοούμενο και, στο μνημείο που είχε στήσει προς τιμήν των νεκρών του πολέμου, στην ιδιαίτερη πατρίδα του, το Τσέστερ, είχε γραφεί και τ' όνομά του: Φρέντ Γουώκερ.

Η χειροβομβίδα, όμως, τελικά, δεν είχε σκοτώσει τον Φρέντ Γουώκερ και, όταν ανέκτησε τις αισθήσεις του, βρισκότανε πια σ' ένα γερμανικό στρατιωτικό νοσοκομείο. Είχε ένα πολύ σοβαρό τραύμα στο κεφάλι και κατάγματα στα μπράτσα και στα πόδια. Το υπόλοιπο του πολέμου, το πέρασε στα γερμανικά νοσοκομεία και, με την ανάκαμξη, στάλθηκε στην Αγγλία, χωρίς όμως μνημονικό πιά. Από τα τραύματά του είχε χάσει τη μνήμη του. Δεν ήξερε ούτε από πού καταγόταν, ούτε πού ζούσε, ούτε πώς λεγότανε ή οικογένειά του. Πιστοποιητικά ταυτότητας δεν είχε μαζί του. Έκείνο που θυμότανε μόνο, ήταν το μικρό του όνομα και τα χαρακτηριστικά της μητέρας του, της οποίας ή εικόνα, κατά παράδοση σύμπτωσης, είχε παραμείνει ασυμπίστη στη μνήμη του.

Γυρίζοντας στην Αγγλία, ο Φρέντ Γουώκερ, κέρδιζε το ψωμί του ως ημερομισθίου εργάτης. Ήταν όμως, έπειτα από τα τραύματά του, ανθρωπίνω ράκος και τόν περισσότερο καιρό, βρισκόταν στα νοσοκομεία, παρά στη δουλειά. Έτσι πέρασαν τα χρόνια.

Ο Φρέντ γέρασε και εξηντημέλιος όπως ήταν, δεν εύρισκε καμμία δουλειά.

Έδω κι' έξη μήνες, λοιπόν, είχε αρχίσει να κάνει αλήτικη ζωή. Γύριζε από αγρόκτημα σε αγρόκτημα κι' έβγαζε το ψωμί του, κάνοντας διάφορες μικροδουλειές. Όσο για τόν ύπνο, κατέφευγε τις νύχτες στους άχυράνες.

Αυτή ή ζωή, τόν έφερε ως τη μικρή πόλη Τσέστερ. Δεν θυμόταν όμως πώς εκεί είχε γεννηθεί και ότι

εκεί έμεναν τ' αδελφία του και οι συγγενείς του.

Αφού επί δέκα ημέρες παραληρούσε από τόν πυρετό και βρισκόταν σε άθλια κατάσταση, τόν βρήκε, σε μία γωνιά ενός δρόμου, η αστυνομία και τόν μετέφερε στο δημοτικό νοσοκομείο της πόλεως. Τα στοιχεία, που μπόρεσε να τού πάρη η γραμματεία του νοσοκομείου, ήταν μόνο τ' όνομά του: Φρέντ. Τόπο κατοικίας μόνιμο δεν είχε, ούτε κι' ήξερε πού είχε γεννηθεί. Από μία όμως έντελως τυχαία σύμπτωσης, στο νοσοκομείο παραδόθηκε σε μία αδελφή νοσοκόμο, που αμέσως πρόσδεξε τα χαρακτηριστικά του. Ήταν γειτόνισσα της αδελφής του και ήξερε πολύ καλά τó γέρο πατέρα του. Η καταπληκτική όμοιότης του άρρωστου έκινου με τó γέρο Γουώκερ, τήν παραξένεψε και, σαν κάτι τó περίεργο, ανέφερε ύστερα τó γεγονός εκείνος στη γειτονιάς της, τήν κόρη τού Γουώκερ, τή Μάγκη Ντόμαν.

Έκείνη τότε, χωρίς να χάση καιρό, πήρε τήν αδελφή της Μίνι και τόν αδελφό της Τζό και, από περιέργεια πάλι, πήγαν όλοι μαζί να δούν τόν άρρωστο, που έμοιαζε τόσο πολύ με τόν πατέρα τους.

Έτσι έγινε τó θαύμα!... Όταν ο Φρέντ αντίκρισε τήν αδελφή του Μάγκη, τήν αναγνώρισε αμέσως, γιατί κι' εκείνη έμοιαζε καταπληκτικά τής πεθαμένης πια μητέρας του. Η εικόνα της, όπως είδαμε, ήταν ή μόνη που δεν είχε σβυστή από τή μνήμη του, μέσα στα 38 χρόνια, που πέρασε, τριγυρίζοντας εδώ κι' εκεί, σ' όλη τήν Αγγλία, χωρίς να ξέρη ποιος ήταν και από πού καταγόταν.

Ο Φρέντ, λοιπόν, τώρα πιά ζή στο σπίτι του αδελφού του, ευτυχισμένος.

Ο νεκρός τού πρώτου παγκοσμίου πολέμου, ο Φρέντ Γουώκερ, έπειτα από 38 χρόνια τραγικών περιπετειών, έχει ξαναγυρίσει πια κοντά στους δικούς του. Τό δε δημοτικό συμβούλιο τού Τσέστερ, σε μία έκτακτη συνεδρίασή του, αποφάσισε να σβύση τ' όνομά του από τó μνημείο των νεκρών τής πόλεως, που είχαν πέσει στο πεδίο τής μάχης...

Η δουλειά της σύζυγου

Κάποιοι γαιοκτήμονες στο Κλή-βελαντ παραπονιόταν τακτικά στη γυναίκα του ότι δεν μοιράζονταν εξίσου τó βάρος των υποχρεώσεων κι' ότι εκείνος δούλευε περισσότερο. Τότε ή σύζυγος, που δεν συμφωνούσε μαζί του, τού πρότεινε να μείνι στο σπίτι, μόνο μία μέρα για να φροντίση για τά μικρά παιδιά τους. Έκείνος δέχτηκε και κράτησε ένα λεπτομερές σημειωματάριο τού τί έκανε στο σπίτι εκείνη τήν ημέρα. Σας τó παραθέτουμε:

«Ανοίξα τήν πόρτα για τά παιδιά: 106 φορές».

«Φώναξα: «Μή, Τζόνυ»: 94 φορές».

«Έδεσα τά κορδόνια των παπουτσιών τους: 16 φορές».

«Τους δέκοψα τούς καυγάδες τους: 19 φορές».

«Απάντησα σε τηλεφωνήματα: 11 φορές».

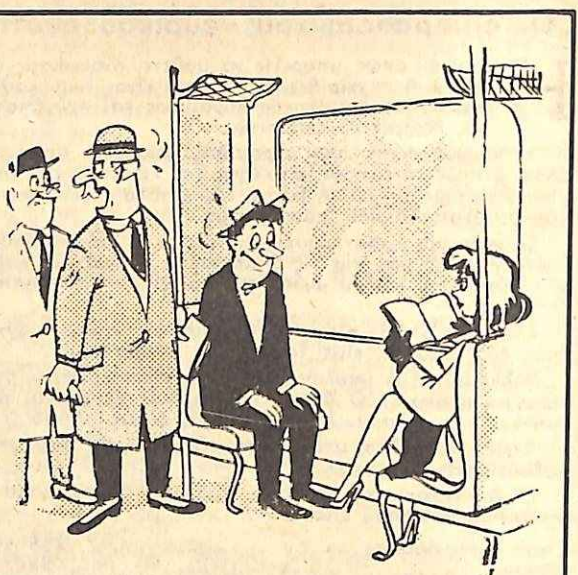
«Έφαγα να βρώ ποτήρια τού νερού και τού γάλατος: 26 φορές».

«Απάντησα σ' ερωτήσεις τους 202 φορές».

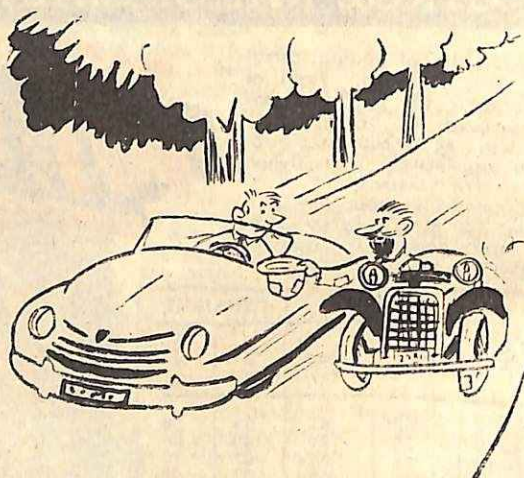
«Έτρεξα πίσω από τά παιδιά: περί τά πέντε χιλιόμετρα».

«Νεύρισα: 45 φορές».

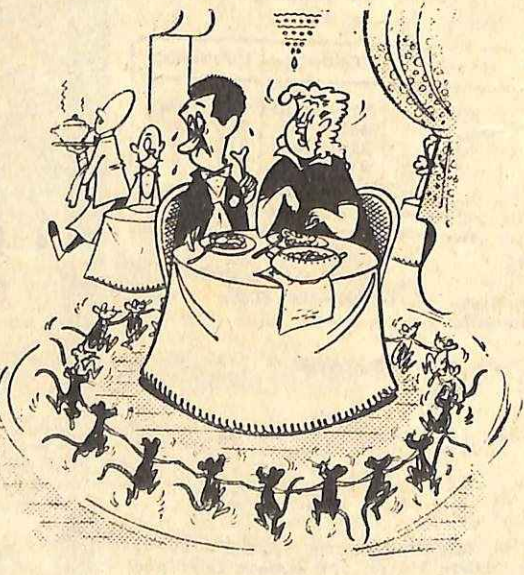
Τήν άλλη ημέρα αγόρασε τής γυναίκας του τή μηχανή τού πλυσίματος, που τού είχε ζητήσει και πού είχε σταθί ή αιτία τής διαφωνίας τους.

Χάλασε ο κόσμος!... Οι νέοι δεν παραχωρούν πιά τή θέσι τους στους γέροντες!...

ΟΙ ΖΗΤΙΑΝΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΙΖΟΝΤΑΙ — Μιά βοήθεια, παρακαλώ!...

Πώς σου πέρασε ή ιδέα, χρυσέ μου, πώς μάς στέβιαν γάτα, αντί για λαγό!...

Η «ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ» ΤΗΣ «ΝΤΑΜΑΣ ΚΟΥΡΑΣ»

Μιά περίεργη και μυστηριώδης υπόθεση

ΕΙΧΕ περάσει τó μεσημέρι, όταν οι δύο υπηρέτριες τής Ρεζίν Βαλεντέν αποφάσισαν να μπουν στο δωμάτιό της για να τήν ευπνήσουν. «Άλλ' αμέσως οπισθοχώρησαν τρομαγμένες. Ή κυρία τους βρισκόταν πάνω στο κρεβάτι της κι' έδινε τήν έντυπωσι νεκρής. Μιά μεγάλη πληγή ξεχώριζε πάνω στο στήθος της και τó αίμα που είχε τρέξει απ' αυτήν είχε βάψει κόκκινα τά σεντόνια. Ήταν δολοφονηθεί!... Ή μια από τίς δύο υπηρέτριες, ή Ροζέτα, σωριάστηκε λιπόθυμη. Ή άλλη, ή Σεσίλ, έτρεξε αμέσως έξω για να ειδοποιήση τήν αστυνομία».

Όταν ξαναγύρισε, έπειτα από κάμποσα λεπτά, μαζί με τούς αστυνομικούς, τó πτώμα τής Ρεζίν είχε εξαφανιστή. Όσο για τήν Ροζέτα βρισκόταν σε νάρκη. Κάποιος τής είχε βάλει ένα μαντήλι με αϊθέρα στη μύτη...

Οι αστυνομικοί βρέθηκαν σε μεγάλη άμχανία. «Αν είχε γίνη έγκλημα, όπως βεβαίαν ή Σεσίλ, ποιος τότε είχε απαγάγει τó πτώμα τού θύματος; Και για ποιά λόγο;»

Ή Ρεζίν Βαλεντέν ήταν μία από τίς διασημότερες γυναίκες τού ήμκόσμου τού Παρισιού. Τήν έλεγαν «Ντάμα Κούρα» και κυκλοφορούσαν γι' αυτήν ένα «ωρό φήμες σχετικά με τίς ερωτικές περιπέτειες και τούς εφημερους φίλους της. Τόν τελευταίον καιρό ήταν ή ανεπίσημη είνουση τού αυτοκράτορος Ναπολέοντος 3ου, που τής είχε χαρίσει, μάλιστα, ένα υπέροχο κολλιέ από διαμάντια.

Τό προηγούμενο βράδυ — ήταν Φεβρουάριος τού 1864 — ή Ρεζίν είχε πάει στην Όπερα, όπου παίζονταν οι «Ουγενότοι». Βρισκόταν εκεί κι' ο Αυτοκράτορας. Κατά τίς τρεις, έπειτα από τά μεσάνυχτα, τó αμάξι τής τήν είχε ξαναφέρει στο σπίτι της. Τό έγκλημα είχε γίνη, λοιπόν, έπειτα απ' αυτή τήν ώρα. Όσο για τά ελατήριά του ήταν δολοφάνερα. Από τó δωμάτιό της έλειπαν όλα τά κοσμήματά της, που ή αξία τους ξεπερνούσε τó ένα εκατομμύριο φράγκα, ποσόν μυθώδες για τήν εποχή εκείνη. Έλειπε επίσης και τó δώρο τού αυτοκράτορα.

Οι αστυνομικοί δεν ήξεραν από πού έπρεπε ν' αρχίσουν τίς έρευνές τους, όταν ή Σεσίλ, ή υπηρέτρια τής Ρεζίν, τούς έδωσε μία πολύτιμη πληροφορία.

— Προσπαθήστε, τούς είπε, να βρήτε τόν Ζερόμ Μπρέν. Αυτός τή σκότωσε για να τής κλέψη τά κοσμήματα.

Αποκάλυψε ταυτόχρονα ότι ή κυρία τής ζούσε διπλή ζωή. Ένώ, δηλαδή, σύχναζε στα άριστοκρατικά κέντρα τής εποχής και ζούσε σαν πριγκίπισσα, από τ' άλλο μέρος τής άρεσε να ντύνεται απλά και να ηγαίνη στα λαϊκά κέντρα, όπου γλεντούσε με διάφορους υποπτους τύπους. Σ' ένα απ' αυτά συνάντησε κάποτε τόν Ζερόμ Μπρέν, που ήταν ένα γεροδεμένο παλληκάρι ως είκοσι πέντε χρόνων. Ή Ρεζίν είχε περάσει τότε τά τριάντα πέντε.

Μεταξύ τους αναπτύχθηκε αμέσως ένα φλογερό αίσθημα και ή Ρεζίν εγκατέστησε τó φίλο της, πού, σημειωτέον, δεν έκανε καμμία ώριμή εργασία, σ' ένα πολυτελές δωμάτιο ξενοδοχείου, στην όδον Άγιου Ισάκδου. Έκει τόν επισκεπτόταν κάθε μέρα.

Ή Σεσίλ δεν ήξερε πού έμενε ο Ζερόμ Μπρέν, άλλ' ή αστυνομία δεν δυσκολεύθηκε να τόν ανακαλύψη. Μέσα στο δωμάτιό του βρέθηκε ένα ματωμένο πουκάμισο και τά κοσμήματα τής Ρεζίν εκτός από τó κολλιέ με τά διαμάντια.

— Πού πήγες τó πτώμα τής Ρεζίν; τόν ρώτησαν οι αστυνομικοί.

— Δεν σκότωσα τήν Ρεζίν, απάντησε.

— Και τά κοσμήματα;

— Τά πήρα, γιατί δεν είχα χρήματα. Δεν θέλησε να δώση καμμία άλλη εξήγηση. Ή δική του έγινε στις 10 Οκτωβρίου 1864. Ή ένοχή του φανόταν αναμφισβήτητη και τó δικαστήριο επρόκειτο να εκδώση τήν απόφασί του, όταν ο κατηγορούμενος σηκώθηκε από τή θέσι του και είπε:

— Πηγαίνετε να φέρετε τήν Ρεζίν για να σας πη πώς δεν τήν σκότωσα!...

Τά λόγια αυτά τού κατηγορουμένου ξέσπασαν σαν βόμβα μέσα στην αίθουσα. Για αρκετά λεπτά επεκράτησε αληθινό πανδαιμόνιο. Όταν άποκαταστάθηκε, τέλος, ή ηρεμία, ο πρόεδρος ζήτησε από τόν Μπρέν να εξηγήσθ. Και να τή φανέρωσε εκείνος: Ή Ρεζίν τού είχε απαγορεύσει να πληγνίη στο σπίτι της, από φόβο μήπως τή δη κανένας από τούς φίλους της πού τήν έξεσφάλλαν τήν πλούσια ζωή της. Έκείνο τó βράδυ, όμως, τού Φεβρουαρίου τού 1864, είχε ανάγκη από χρήματα και κατάφερε να τρυπήσθ στο δωμάτιό της. Ή φίλη του, βλέποντας τον εκεί όφρε να γυρίσει, όμως, και τού άρνήθηκε τίς τρεις χιλιάδες φράγκα που τήν ζητούσε. (Σε άλλες περιπτώσεις τού είχε δώσει πολύ μεγαλύτερα τής ζητούσε). Ή Σεσίλ, φιλανέικησαν λοιπόν κι' ο Ζερόμ Μπρέν, πάνω στο θυμό του, έβαλε ένα μαχαίρι και τήν χτύπησε στο στήθος. Έπειτα απότρεσε τή φίλη του, που είχε χάσει τίς αισθήσεις της πάνω στο κρεβάτι της, έβγαλε τά σωτήριά της τσουλέττας της από τά κοσμήματα και τά χρήματα, που βρισκόταν μέσα σ' αυτά κι' έφυγε...

Μετανοήσε, όμως, για τήν πράξ του και ταυτόχρονα φοβήθηκε μήπως ή φίλη του δεν είχε πεθάνει και τόν κατήγγελλε στην αστυνομία. Τό άλλο πρωί ξαναπήγε, λοιπόν, έξω από τó σπίτι της μαζί με τούς φίλους του. Είδαν τότε εκπληκτικά πώς απόλυτη ηρεμία επικρατούσε εκεί κι' αυτό τούς ανησύχησε περισσότερο. Κατά τó μεσημέρι, τέλος, ή Σεσίλ, ή υπηρέτρια τής Ρεζίν, βγήκε έξω φωνάζοντας πώς σκότωσαν τήν κυρία της.

Ο Ζερόμ κι' οι δύο φίλοι του έκαιαν τότε μία τολμηρή σκέψη: «Αν έφτανάν τó πτώμα, θά έλειπε ή ύλική απόδειξι ότι είχε διαπραχθή

έγκλημα κι' ή υπόθεσι θά ξεχνιόταν με τόν καιρό. Αγόρασαν, λοιπόν, ένα μπουκαλάκι με αϊθέρα από ένα γειτονικό φαρμακείο κι' ώρμησαν μέσα στο σπίτι. Ή δεύτερη υπηρέτρια, ή Ροζέτα, δεν είχε συνέλθει ακόμη. Για κάθε ένδεχόμενο, όμως, τής έβαλαν ένα μαντήλι με αϊθέρα στη μύτη. Έπειτα τούξαν τήν Ρεζίν μέσα σε μία κουβέρτα και κατέβηκαν τίς σκάλες. Ο δρόμος ήταν εύτυχως ήρεμος και κανείς δεν τούς πρόσδεξε. Πιο κάτω μπήκαν σ' ένα αμάξι κι' εξαφανίστηκαν.

Έτσι, όταν ή Σεσίλ γύρισε με τούς αστυνομικούς, τó πτώμα είχε γίνει άφαντο!

Άλλά δεν επρόκειτο για πτώμα. Ή Ρεζίν ζούσε. Ο Ζερόμ κι' οι φίλοι του τó κατάλαβαν, όταν τή μετέφεραν σε μία έπαυλη, στο Ώντέιγ. (Τόν τελευταίο καιρό, ή Ρεζίν φοβόταν να επισκέπτεται τó φίλο της στο ξενοδοχείο, όπου τόν είχε εγκαταστήσει, και για τó λόγο αυτό είχε νοικιάσει μία μικρή έπαυλη στο Ώντέιγ, όπου συναντιόντουσαν).

Ή Σεσίλ έτρεξε αμέσως έξω για να ειδοποιήσθ τήν αστυνομία...

Ο Ζερόμ τήν έμπιστεύθηκε τότε στους φίλους του για να τήν περιποιηθύν. Έπειτα γύρισε στο ξενοδοχείο του, όπου, όπως είδαμε, συνελήφθη.

Ύστερα από τίς αποκαλύψεις που έκαμε, οι αστυνομικοί έτρεξαν στο σπίτι τού Ώντέιγ, από όπου γυρίσαν μαζί με τήν Ρεζίν — πού ήταν κάπως άδουατη, αλλά πάντα ώραια.

Ή κατάθεσι της συμφωνούσε μ' εκείνην τού Ζερόμ.

— Γιατί μόλις θεραπευθήκατε από τó τραύμα σας δεν τρέξατε να καταγγείλετε τόν Ζερόμ; τήν ρώτησε ο πρόεδρος.

— Για τρεις λόγους, απάντησε ή Ρεζίν. Ο πρώτος κι' ο σημαντικώτερος ήταν πώς δεν είχα πάλει να τόν αγαπάω. Δεύτερον, δεν ήξερα ότι είχε συλληφθή. Και τρίτον οι δύο φίλοι του αγρυπνούσαν μέσα και νύχτα και δεν μ' άφηναν να βγω από τήν έπαυλη. Οι δύο αυτοί άνθρωποι μ' έβεβαίωναν ότι ο Ζερόμ βρισκόταν σε ταξίδι κι' ότι δεν θ' άργούσε να γυρίσθ!...

Τό δικαστήριο λοιπόν καταδίκασε τόν Ζερόμ Μπρέν σε έπταετή ελρκή.

Ή Ρεζίν, ακούγοντας τήν καταδίκη του, ξέσπασε σε λυγμούς... Από τήν κινή τήν ημέρα εξαφανίστηκε και κανείς δεν έμαθε ποτέ τί απόγινε...

Στερνή του γνός...

Κάποιοι πατέρας, στο Παλάς των Ήνωμ. Πολιτειών, δεν ήθελε να γίνη ο γνός τού ασθενούς όταν μεγαλώσθ. Κατέβαλε λοιπόν κάθε προσπάθεια, για να δυναμώσθ τούς μύς του με γυμναστική, άρσι βαρών, κλπ. Και πραγματικά, τó άθροϊ αυτό έγινε σωστός. Ο πατέρας όμως μετανόησε πικρά για τó έργο του... Τελευταίως, κατέφυγε στα δικαστήρια, εναντίον τού γνός του, πού τόν διατάζει, τόν κακομεταχειρίζεται και... τόν εξολοφρονεί!

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Θ Η Εύγενία ήθελε να δώ το πρόσωπό της, την ομορφιά της. Έφτανε να κάνει ένα βήμα και να την ξεπεράσω. Μά δεν το αποφάσισα. Θυμώμουν τα λόγια της γυναίκας μου: «Δεν είν' ευγενικό να κυττάζης κανείς τις γυναίκες, να τις παρακολουθής». Θυμώμουν ξανά τα λόγια της και είχα την εντύπωση πως το φάντασμά της ήταν δίπλα μου. Από τότε που είχε πεθάνει, δεν είχα καταφέρει να λυτρωθώ απ' αυτή τη μακράδρια εντύπωση.

Η Εύγενία ήταν μια γυναίκα δεσποτική και είχα ζήσει μαζί της, όπως ήθελε αυτή, πέντε χρόνια, όσα βάσταξε ο γάμος μας. Κι' όταν πέθανε, νέα ακόμα κι' όμορφη, νόμιζα πως δεν είχα λυτρωθώ απ' την επιδράσή της. Μου φαινόταν πως η Εύγενία γύριζε μέσα στις κάμαρες και θυμώμουν τα τελευταία της λόγια, που μου είχε πη, λίγες ώρες προτού πεθάνει: «Δεν θέλω να ξαναπαντρευτείς ποτέ πιά... Περισσότερο να όρκιστής, γιατί δεν πιστεύω σε όρκους...». Αλλά, σέ βεβαίω, πως αν παραβής την υπόσχεσή σου, θα σ' αρέσει τον άλλο κόσμο να σε βασανίσω! Όχι μόνο δεν θα παντρευτείς, αλλά θ' αφήσης καθε πράγμα στη θέσι του, δ-

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

— Πού μένεις, Κλαίρη; τη ρώτησα. Μπορώ να σε συνοδεύω σπίτι σου;
— Όχι, δεν είναι δυνατόν. Μένω με την μητέρα μου. Θα ιδω-
εούμε ξανά αύριο...

Αποφάσισα, λίγες μέρες αργότερα, και νοίκιασα ένα μικρό διαμέρισμα, με δυο καμαρούλες για να συναντιόμαστε εκεί τ' απογεύματα, όμείριμνοι.

Όταν όμως βράδυαζε, μια ταραχή με συνέπαινε. Κάτι η κά-
ποιος με φώναζε στο παλιό μου σπίτι.

— Μά δεν μου είπες πως είσαι μόνος, πως κανείς δεν σε περι-
μένει σπίτι σου; με ρωτούσε η Κλαίρη.

— Ναι, είμαι μόνος... αλλά πρέπει να πάω στο σπίτι... Δεν
μπορώ να σου εξηγήσω...

Έκείνη υποχωρούσε, δίχως να καταλαβαίνει. Μά όσο περνού-
σε ο καιρός και ο έρωτάς μας φούντωνε, η ζωή μου είχε κατα-
τήσει μαρτυριο. Θυμώμουν τα λόγια της Εύγενίας και την απα-
γόρευσι της να ξαναπαντρευτώ. Πως θα λυτρωθώ απ' το φάν-
τασμά της;

Ένα βράδυ, που γύριζα πάλι σπίτι μου, έπειτα απ' τη συ-
νάντησή μου τ' απογεύμα με την Κλαίρη, είδα φως να βγαίνει απ' την πόρτα. Τρόμαξα και κρύος ιδρώτας μ' έλουσε! Αραγε το φάντασμα της Εύγενίας ήταν σπίτι μου; Αλλά ο τρόμος μου πήγε περίπατο, όταν άνοιξε η πόρ-
τα του σπιτιού μου και είδα μπρός μου την όμορφη Κλαίρη να μου χα-
μογέλα.

— Εσύ, Κλαίρη, εδώ;
— Ναι. Ήρθε ν' ανακαλύψω το
μυστήριο που μου έκρυβες!

Σούκλεψα τα κλειδιά του σπιτιού
απ' την τσέπη σου. Έλα, κάθισε
κοντά μου. Σιγύρισα, ξέρεις όσο
μπορούσα, το σπίτι. Τι σκόνη, Θεέ
μου!

Κύτταξα γύρω μου. Και δεν εί-
δα το πορτραίτο της Εύ-
γενίας στην κάμαρά μου.

— Πού... τέβαλες; ρώ-
τησα τρομαγμένος.

— Στην αποθήκη. Κι'
αύριο, θα το δώσω στον
παλιατζή, μαζί μ' όλα τα
φορέματά της και τ' άλλα
της πράγματα.

— Κλαίρη... Τι έκανες;
— Αυτό που έπρεπε να
κάνω, εσύ, τόσο καιρό!

— Ναι, είμαι μόνος... είπα
στην Κλαίρη, αλλά πρέπει να
πάω στο σπίτι...

— Δεν φοβήθηκες μήπως το
φάντασμα της Εύγενίας...

— Μά τί φάντασμα κι' άνο-
ησις, Μισέλ...

Και η Κλαίρη ξέσπασε σ' έ-
να ήχηρο, χαριτωμένο γέλιο.

— Φίλησέ με, Μισέλ! πρό-
σε. Σήμερα χήρεψα πραγμα-
τικά: η γυναίκα σου δεν είχε πεθάνει εντελώς δώ μέσα. Φίλα
με ακόμα... ακόμα... Μή φοβάσαι; Άρθε να σκοτώσω το φάντα-
σμα της Εύγενίας και τα κατάφερα. Κι' αν μ' αγαπάς και με βέ-
λεις, κράτα με για πάντα κοντά σου, Μισέλ... και φίλα με ακό-
μα... ακόμα...

Κι' ο Μισέλ, λυτρωμένος πιά, αγκάλιασε με πάθος την Κλαίρη,
που είχε σκεπαστεί το φάντασμα της γυναίκας του και τον είχε
απαλλάξει απ' την τυραννία του.

ΖΑΝ ΓΚΙΡΕΚ

Η ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΗ

μάντευαν κι' οι δυο τους, δίχως καν ν' ανοίξουν το στόμα, τις λέξεις που ανάβλυ-
ζαν μέσα απ' την καρδιά της, όπως τα
μεθυστικά αρώματα μέσα απ' τους μισα-
νοϊχτούς κάλυκες των λουλουδιών;...

Ξαφνικά, μέσα στο σκοτάδι που τους
τύλιγε τώρα σαν πέπλο, τα χείλη τους έ-
νώθηκαν για πρώτη φορά...

...Όταν ξύπνησε η Μπλάνς, την άλλη
μέρα, το αίσθημα του μοιραίου κι' ανεπα-
νόρθωτου σφάλματος κυριάρχησε στην ά-
χη απόλυτα μέσα της. Ένοιωσε μια ντρο-
πή ακατανίκητη γι' αυτό που είχε κάνει.

Έχυσε δάκρυα πικρά. Μά ύστερα ξα-
ναβρήκε το θάρρος της, την περηφάνεια
και την ενεργητικότητά της.

Γιατί να ντρέπεται που είχε ακούσει την
καρδιά της; Άρκετά είχε πνίξει τόσο
καιρό το αίσθημά της!...

Ήταν ένοχος... Έστω! Μά μήπως δεν
το πρόβλεπε αυτό, από καιρό; Δεν είχε
δικαιολογήσει και συχωρέσει προκαταβο-
λή τον εαυτό της;

...Όχι, κι' αν της επιφύλασσε το μέλλον,
θα μένε πάντα πιστή κι' αφοσιωμένη στον
έρωτά της, σ' όλη της τη ζωή!... Και δεν
θα νοιώθε ποτέ την παραμικρή τύψη συνει-
δήσεως!...

— Στοιχηματίζω το κεφάλι μου, μικρή
μου μαμά, πως έχεις ένα μυστικό! της
είπε με νάζι η Ροζέτ, ύστερα από λίγες
μέρες. Γιατί δεν μου το εμπιστεύεσαι;
Σου όρκίζομαι πως δεν θα βγάλω τσι-
μουδιά...

— Είσαι τρελή! διαμαρτυρήθηκε η
Μπλάνς. Τί μυστικό θέλεις ναχω;
— Μου άπαντάς έτσι, γιατί με θεωρείς
πάντα ένα μικρό κοριτσάκι... Μά έχω πε-
ράσει τώρα τα 16! Ξέρω και καταλαβαί-
νω πολλά πράγματα... Κι' είμαι βεβαί-
α πως κάτι μου κρύβεις... κάτι σπουδαίο που
συνέβη στη ζωή σου...

— Κάτι σπουδαίο; Σάν τί δηλαδή;...
— Διάβολο! Έχεις ένα ερωτικό μυστι-
κό! απάντησε η Ροζέτ με κωμική σοβα-
ρότητα. Αυτά μόνο μπορεί ναχούν σπου-
δαιότητα για μās, στην ηλικία μας!...
Αγαπάς και σ' αγαπάνε... δεν είν' έτσι;...
Το βλέπω στα μάτια σου, στο πρόσωπό
σου που λάμπει από χαρά, στο ανάλαφρο
περπάτημά σου...

»Έλα λοιπόν, μίλησέ μου για την αγά-
πη σου... Έλα, σέ παρακαλώ... Δεν είμα:

ή καλύτερή σου φίλη, ή πιο άφωτισμέ-
νη;... Νά, θα σου εμπιστευθώ κι' εγώ ένα
μυστικό μου!

— Σε βεβαίω, Ροζέτ, ότι κανείς λάθος.
Δεν έχω να σου πω τίποτε... Μά ποιο είνε
το δικό σου μυστικό;

— Εγώ θαμει ελκρινέστερη από σέ-
να! Θα σ'α πω όλα... Ναι, αγαπώ και
μ' αγαπάνε...

— Έσ'... δεκάξη χρονών κοπελλί-
τα!...

— Δεκάξη χρονών!... Μά είναι η ήλι-
κία που μιλάει η καρδιά! Κύτταξε τί
γράφουν όλα τα μυθιστορήματα... Στα τε-
κάξη χρόνια της, η ήρωίδα πρέπει ναανι έ-
ρωτευμένη, αλλιώς το βιβλίο δεν έχει κα-
ρίλου ενδιαφέρον!... Έννοια σου όμως, ο
έρωτάς μου έμεινε άγνός. Αγαπιόμαστε
και θ' αγαπιόμαστε αιώνια. Θέλει να με
παντρευτεί. Σε μερικές μέρες ίσως, μόλις
συνεννοηθώ με το σπίτι του, θα ζητήσει το
χέρι μου απ' τη μητέρα μου!...

— Ξέρει η μητέρα σου τίποτε απ' όλη
αυτή την ιστορία;

— Κατί υποψιάζεται! Καί, φυσικά,
είναι και θάναι για πολύ ακόμη αντίθετη
στην ευτυχία μας...

— Πως το προβλέπεις αυτό;
— Μά δεν γίνεται αλλιώς! Ο Άρ-
θούρος κι' εγώ πρέπει να περάσουμε όλες
τις δυσκολίες που συνοδεύουν πάντα τον
έρωτα στα βιβλία που έχω διαβάσει!

Η Μπλάνς δεν μπόρεσε να συγκρατήσει
ένα χαμόγελο.

— Ω, μη γελάς! πρόσθεσε η Ροζέτ.
Έτσι και σύ τώρα... μ' όλο που δεν θέ-
λεις να μου εμπιστευθείς τίποτε, μαντέω,
είμαι βεβαία πως έχεις κάποιον έρωτα
μέσ' στην καρδιά σου... Θα δής λοιπόν
που θα πονέσης και σύ, θα χύσης δάκρυα,
κι' οι λυγμοί θα ξεσκίζουν κάποτε το στή-
θος σου. Γι' αντίλλαγμα όμως, θα δοκι-
μάσης τις βίτες χαρές του έρωτα!

Παρ' όλο το χαμόγελο που είχε φέρε
στα χείλη της η πομπώδης φρασσεολογία
που είχε δανειστή απ' τα μυθιστορήματα
ή μικρή της φίλη, ένα σύννεφο πέρασε απ'
τα μάτια της Μπλάνς.

Αρα γε η Ροζέτ έλεγε αλήθεια, δίχως
να το ξέρη;

Ο Σάρλ ήταν παντρεμένος. Το σφάλμα
που είχε κάνει η Μπλάνς να γίνει δική του,
ήταν ανεπανόρθωτο...

Τί της επιφύλασσε το μέλλον;...
Μά οι ανησυχαστικές αυτές σκέψεις δι-

Μήπως δεν μάντευαν κι' οι δυο τους τα λόγια που ανάβλυζαν μέσα απ' τη καρδιά τους;

5ον

Καταλάβαινε μόνο πως της έ-
λεγε ερωτόλογα, κι' όλο της το
είναι είχε πλημμυρίσει από μια
χαρά άπειραντη.

Ο Σάρλ της έπιασε το χέρι. Έκείνη
δεν αντίσταθηκε... Ένοιωσε το δέρμα του
να καίη, κι' ο πυρετός που τον φλόγιζε
περνούσε σιγά - σιγά στις φλέβες της.

Τόσο απάντησε μόνο με κάτι άοριστα μι-
σόλογα, δίχως ώριμνη σημασία.
Μά τί χρειαζόνταν τα λόγια; Μήπως δεν

πως το ταχτοποίησα εγώ στο
σπίτι μας. Και θα ζήξ εδώ,
σαν να μην έχω πεθάνει».

Την είχα υποκαύσει, όπως
συνήθως. Μά τώρα, μέσα στην
ηλιόχαρη αυτή μέρα, προσπα-
θούσα να φτάσω αυτήν την ύ-
πέροχη κοπέλλα, που πήγαι-
νε μπρός από μένα.

Ευτυχώς, σταμάτησε σε λί-
γο μπροστά σε μια βιτρίνα
και έτσι πήγα κι' εγώ κοντά
της.

— Τί έκπληξι, φώναξε όταν
με είδε, εσύ, Μισέλ;

— Εσύ, Κλαίρη;
— Μά θυμάσαι ακόμη, Μι-
σέλ;

— Δέκα χρόνια πέρασαν ά-
πό τότε! Ήσαν δεκάξη χρο-
νών. Τώρα είσαι ακόμα πιο ό-
μορφη... Δεν μου λές; Είσαι
ελεύθερη, αραδωνιάσμενη,
παντρεμένη;

— Δεν φαντάζεσαι να σε
περίμενα όλον αυτόν τον και-
ρό; Έσύ τί λές;

— Παντρεμένη, λοιπόν;
— Όχι, χήρα. Ο άντρας
μου σκοτώθηκε σ' ένα δυστύ-
χημα.

— Έχεις παιδιά;
— Όχι, Μισέλ.

Η Κλαίρη δεν είχε αλλάξει.
Ήταν εξαίσια, υπέροχη. Μου θυ-
μίζε τα νειάτα μου, όταν ήμουνα
φοιτήτης και είχαμε αγαπηθή.
Κ' ένοιωθα τον πόθο να μου καίη
ξανά τα χείλη. Ήθελα να την
πάρω και να τη σφίξω στην αγ-
καλιά μου και να τη φιλήσω, να
τη φιλήσω!

Όταν χωρίσαμε και γύρισα
σπίτι μου, έβλεπα μπρός μου την
Κλαίρη. Δεν μπόρεσα να κοι-
μηθώ καλά. Έπειτα, ο εφιάλτης
της Εύγενίας με καταδίωκε. Άν
και νεκρή, εξακολουθούσε να με
προσάξη στη ζωή. Άναψα το
φώς. Και είδα την Εύγενία να με
κυττάξη απ' τη φωτογραφία
της μ' αυστηρό βλέμμα.

Την άλλη μέρα είχα ραντεβού με την Κλαίρη σ' ένα μικρό ζα-
χαροπλαστείο. Μόλις την είδα, γλυκειά και όμορφη πάντα, οι πό-
θοι μου διαλύθηκαν άμεσως.

Κάναμε μαζί, εκείνο τ' απογεύμα, έναν εξαίσιο περίπατο, σφι-
χταγκαλισμένοι, ενώ οι αναιμνήσεις της παλιάς μας αγάπης
μās πλημμυρίζαν και τους δυο.

αλύθηκαν γρήγορα. "Όπως είχε πη κι' η Ροζέτ, δεν είχε καμιά σημασία πόσο θα υπέφερε, αφού θαε δοκιμάσει τις άφαιτες χαρές του έρωτος!

— Για πές μου λοιπόν κι' άλλες λεπτομέρειες! ρώτησε τη μικρή. Ποιός είναι ο καλός σου; Τι δουλειά κάνει; Πού τον γνώρισες;

— Είναι έμποροϋπάλληλος στο κατάστημα «Πυγμαλίων», στο τμήμα των γαντιών. "Ω, αν ήξερες τί ωμορφος που είναι, τί κομψός, τί έξυπνος!... Έχει ξανθά μαλλιά και κάτι όλγυλκα γαλανά μάτια!

— Μα πώς μιλήσατε για πρώτη φορά;

— Άλλωστε μερικές λέξεις στο κατάστημα που δουλεύει. Καταλαβαίνεις, μπροστά στον κόσμο δεν μπορούσαμε να πούμε πολλά πράγματα... Μα, απ' την ημέρα που τον πρωτοείδα, ένοιωσα πως τον αγαπούσα, και μάντεψα πως ανταποκρινόταν κι' αυτός στο αίσθημά μου!...

»Μια μέρα, ήρθε και με περίμενε. Έξω απ' το μαγαζί μας. Φυσικά, άρνηθηκα να τον ακούσω, μ' όλο που η καρδιά μου χτύπησε πιο δυνατά κι' ένοιωσα μέσα μου μια εύτυχία που δεν την είχα ξαναγνωρίσει. Ξανάρθε την άλλη μέρα, κι' όλες τις επόμενες...

— Και τώρα;

— Έρχεται σχεδόν κάθε βράδυ. "Αν ήξερες, Μπλάνς, πόσο είναι σοβαρός, προσεκτικός και τρυφερός μαζί μου! Έχει κάτι λεπτότητες που μου φέρνουν δάκρυα στα μάτια όταν τις σκέπτομαι... Τελος πάντων, τον αγαπάω όπως αγαπάς και συ το δικό σου!

— Μα σε βεβαιώνω, Ροζέτ...

— Μη με βεβαιώνεις, γιατί τα ξέρω όλα! Δεν ήθελα να σου το πω... Ή μαμά δεν υποψιάζεται καθόλου πως τα ξέρω...

— Μα τί ξέρεις δηλαδή;

— Την Κυριακή, που συνάντησε στην Έκθεση τον κ. Τεβενέν, καθόμουν σ' ένα μπάγκο, στα Ήλυσια... Σας είδα να βγαίνετε μαζί και ν' ανεβαίνετε σ' ένα αυτοκίνητο... "Υστερα, την άλλη μέρα, στο μαγαζί, πρόσεξα την έρωτική ματιά που ανταλλάξατε μόλις μπήκε... Άφου σου λέω πως αγαπώ κι' εγώ και μ' αγαπάνε, πιστεύεις πως δεν είμαι ικανή ν' αναγνωρίσω τον έρωτά σε μια ματιά!...

»Η Μπλάνς είχε κοκκινίσει κι' είχε σκύψει το κεφάλι της. Μα η Ροζέτ την άγκάλιασε και την καθούχασε σιγά - σιγά, με τα στοργικά φιλά της, τα τρυφερά χάδια της και τα γλυκόλογά της.

— Ναί, αγαπάω κι' εγώ, Ροζέτ... ψιθύρισε στο τέλος η Μπλάνς. Και θα εύλογώ τάντα την ημέρα που μπήκε αυτός

ο έρωτας στη ζωή μου, έστω κι' αν πρόκειται να με κάνει αιώνια δυστυχισμένη!

Θ'.

Δίπλα στην έτοιμοθάνατη

Δυό χρόνια τώρα διαρκούσε ο δεσμός της Μπλάνς και του Σάρλ, χωρίς να σκιάσει το παραμικρό σύννεφο την ευτυχία τους. Άλλωστε η Μπλάνς, για να εξασφαλίσει την επιρροή της, είχε φερθή — φυσικά και δίχως όπισθοβουλία — με την ίδια επιδεξιότητα που θ' ανέπτυσσε μια έμπειρη γυναίκα για να επιτύχει το σκοπό της.

»Απόλυτα άφιλοκερδής, δεν είχε θελήσει ποτέ να δεχθή το παραμικρό απ' τον αγαπημένο της. Είχε αποκρούσει τις προσφορές του να της εξασφαλίσει μια ζωή πολυτελή κι' ανεξάρτητη.

Έτσι είχε αποκτήσει αρκετή δύναμη πάνω του, για να τον υποχρεώσει να δεχθή την αντικατάστασι εκείνη των παιδιών, για την οποία δεν είχε τύψεις κανείς απ' τους δυό τους.

Πραγματικά, ως τώρα, παρ' όλες τις διαβεβαιώσεις του φίλου της, παρ' όλη την πεποίθησή της στην επιρροή της επάνω του, φοβόταν κάποτε πως μπορούσε κάποια περίπτωση να σπάσει το δεσμό που τους ένωνε. Είναι ο φόβος που έχουν όλες εκείνες οι γυναίκες που τις συνδέει με τον αγαπημένο τους μόνο μια αμοιβαία τρυφερότητα.

Μα τώρα η συνενοχή τους θα τους ένωνε για πάντα, ακατάλυτα!

Δεν είχε πια η Μπλάνς το φόβο να εγκαταλειφθή στη μοναξιά μιας άνομολόγητης χηρείας.

Παρ' όλην αυτή την έμπιστοσύνη ωστόσο, δεν έπαψε να ζηλεύει, γιατί τότε ο χαρακτήρας της να παρασύρεται από βίαια πάθη. Ένα πρωί λοιπόν, που βρισκόταν μόνη με τον Τεβενέν στο γραφείο του, εκείνος έψαξε στα συρτάρια του για να βρή κάποια μινιατούρα του 18ου αιώνας και να δείξει στη Μπλάνς ένα σχέδιο κορσάζ.

Ξαφνικά, το μάτι της Μπλάνς πήρε, μέσα σ' ένα συρτάρι, μια φωτογραφία: ένα πορτραίτο νέας γυναίκας, ώμορφης και γελαστής. Στο κάτω μέρος της ήταν γραμμένες λίγες λέξεις: «Στο Σάρλ Τεβενέν, για να με θυμάται. Έτιεννέτ Σουλδά».

Με μια γοήγορη κίνηση, ο νέος την πέταξε στο βάθος των συρταριών. Μα η Μπλάνς την είχε δει πια.

Κατά βάθος, δεν είχε καμιά σημασία το μικρό αυτό περιστατικό.

»Η Μπλάνς ήξερε την ήθοποιό, γιατί την είχε χειροκροτήσει στο θέατρο. Δεν έπρεπε να τη νοιάζει, αν η Έτιεννέτ υπήρξε άλ-

λοτε φιλενάδα του Σάρλ. "Όστόσο, ένοιω-σε ένα οδυνηρό σφίξιμο στην καρδιά της...

Δεν άργησε όμως να ξεχάσει το μικρό αυτό έπεισόδιο. Δεν έκαμε καθόλου λόγο στο Σάρλ γι' αυτό.

Μά, έπειτα από ένα μήνα περίπου, η Ροζέτ τη ρώτησε ξαφνικά μια μέρα:

— Δεν μου λές, Μπλάνς, είναι πελάτισσα του μαγαζιού μας η Έτιεννέτ Σουλδά, το καινούργιο «άστέρι» του θεάτρου «Νουβωτέ»;

— Όχι... δεν πιστεύω... απάντησε η νέα γυναίκα, που είχε θυμηθί ξαφνικά τη φωτογραφία κι' είχε χλωμιάσει λίγο. Μα γιατί μου κανείς αυτή την ερώτηση;

— Έτσι, τυχαίως... Χτές, που περνούσα απ' το βουλεβάρτο, είδα τον άφηντικό μας να κουβεντιάζει μαζί της με μεγάλη οικειότητα... Σκέφθηκα λοιπόν πως θάναί πελάτισσά μας...

Κι' αυτή επίσης η παρατήρησι της Ροζέτ δεν είχε μεγάλη σημασία...

»Όστόσο, το βράδυ που πήγε να την επισκεφθή ο Σάρλ στο σπίτι της, στην οδό Φενελόν, η Μπλάνς του μίλησε για τη συνάντησή του με την ήθοποιό.

— Την ξέρεις λοιπόν; τον ρώτησε.

— Ναί, λιγάκι... απάντησε εκείνος μ' αδιάφορο τόνο. Είχε συνδεθί με κάποιο φίλο μου, κι' όταν την ξαναδείπω εύχαρ-στιέμαι να της σφίγω το χέρι.

»Η Μπλάνς δεν έπέμενε περισσότερο. Μα δεν υπερέσε να μη σκεφθί, στο βάθος της καρδιάς της, πως έτσι ακριβώς θα της απαντούσε ο Σάρλ, αν είχε έρωτικές σχέσεις με την ήθοποιό...

Λίγον καιρό μετά τη συνομιλία αυτή, κατάλαβε πως επρόκειτο να γίνει μητέρα. Κι' η εγκυμοσύνη έστρεψε άλλοι τις σκέψεις της.

Άλλωστε, ο Σάρλ φαινόταν τόσο καλός μαζί της και τόσο ευτυχισμένος που θ' αποκτούσε ένα παιδί απ' αυτήν, ώστε δεν έμεινε θέσι για ύποψιες στην καρδιά της. Πέρασε λίγος καιρός. Η Μπλάνς δεν είχε πια ξανασκεφθί όλ' αυτά. Της άρκούσε πως ήταν ευτυχισμένη, απόλυτα ευτυχισμένη, όσο μπορούσε να ναι μια γυναίκα.

Είχε ξαναρχίσει να εργάζεται στο κατάστημα, όπου οι πελάτισσες χάρηκαν πολύ που την ξαναείδαν έπειτα από τριών μηνών απουσία.

Ένα βράδυ, ενώ ήταν απασχολημένη σε κάποιο απ' τα ατελιέ, πήγε να τη βρή μια από τις πωλήτριες που καταστήματός και της είπε:

— Δεσποινίς Μπλάνς είναι κάτω μια κυρία που θέλει να μιλήση με τον κ. Τεβενέν...

— Ο κ. Τεβενέν δεν θάρθη σήμερα το πρωί... Στείλτε αυτή την κυρία στην κ. Λώρα.

— Η κ. Λώρα βγήκε κι' είπε πως θα γυρίση σε μια ώρα.

— Άς ξανάρθη λοιπόν η κυρία σε μια ώρα.

Αυτό της είπα κι' εγώ. Μα εκείνη έπιμένει... Λέει πως πρέπει απαραίτητως να δη τον κύριο για μια σπουδαία κι' επείγουσα υπόθεση... Έφόσον λείπει ο κύριος, θέλει να μιλήση σε κάποιον που να ξέρη να της υποδείξει που μπορεί να τον βρή τώρα άμέσως...

— Οδηγήστε την λοιπόν στο μπλέ σαλονάκι, απάντησε η Μπλάνς αφού σκέφθηκε λίγο. Θα πάω εγώ να της μιλήσω.

Όταν είδε την επισκέπτρια, παραξε-νεύτηκε λίγο. Ήταν μια γυναίκα κοντόπα-χη, ντυμένη μ' εξεζητημένη κομψότητα, ύπερβολικά βαμμένη, με μαλλιά πολύ ξανθά, μάτια πολύ μαύρα και δόντια πολύ λευκά — τόσο που δεν μπορούσε ναταν φυσικά...

Οι πολυάριθμες ρυτίδες της, που δεν κατάρθωναν να τις κρύφουν τα φτιασίδια, έδειχναν πως είχε περάσει τα 50. Ήταν φανερό ωστόσο πως προσπαθούσε να φαίνεται όχι μεγαλύτερη από 35 ή 36 χρό-νων.

Είχε ένα ύφος καλωσύνης και χαρούμε-νης ειλικρινείας. Συγχρόνως όμως, η φυ-σιολογία της φανέρωνε μια βαθειά θλίψη, ένα πραγματικό πόνο. Κι' η ατελεισία αυτή προκαλούσε μια χτυπητή αντίθεσι στο παχουλό πρόσωπό της, που φαινόταν προσωρισμένο μόνο για να φωτίζεται απ' το γέλιο.

— Σε ποιάν έχω την τιμή να μιλάω, κυρία; ρώτησε η Μπλάνς.

— Έμενε όρθια, σαν να θέλε να δείξη ότι βιαζότανε κι' ότι έπρεπε να νάναι σύντομη ή συνομιλία τους.

— Είμαι η κ. Γκωντιμόν, δραματική ήθοποιός! απάντησε η επισκέπτρια με κά-ποιο στόμφο. Θα με ξέρετε σίγουρα... Παί-ζω στο θέατρο «Νουβωτέ»...

— Ναί, κυρία, σας έχω δει... είπε η Μπλάνς, που την είχε θυμηθί πραγματι-κά. Σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμη;

— Ήθελα να μιλήσω στον κ. Τεβενέν για κάτι έπειγόν! Πρέπει να τον δω ά-μέσως... Σκέφθηκα λοιπόν πως ξέρετε ίσως κάποια από σας που θα μπορούσα να τον συναντήσω. Γι' αυτό έπέμεινα τόσο να σας δω και να σας ζητήσω αυτή την πληρο-φορία.

— Δεν ξέρω, κυρία... Ίσως νάναι στο σπίτι του. Μα θα σας κουράση, ασφαλώς, να πάτε τόσο μακριά...

— Καθόλου, δεσποινίς! Θα πάω όπου ήθελε, γιατί πρόκειται για ένα δυστυ-χισμένη έτοιμοθάνατη... μια απ' τις πιο αγαπητές συναδέλφους μου.

— Μια ήθοποιό;

— Ναί... Θα την ξέρετε, ασφαλώς...

— Ή Έτιεννέτ Σουλδά;... Είν' άρρω-στη; φώναξε η Μπλάνς.

— Πολύ άρρωστη, δεσποινίς...

— Και ζήτησε να δη τον κ. Τεβενέν;

— Μάλιστα, δεσποινίς. Φαίνεται πως συνδέεται μαζί του στενά κι' από πολλόν καιρό... Πρέπει λοιπόν να τον ειδοποιήσω άμέσως. Σας εξορκίζω, πείτε μου που μπορώ να τον συναντήσω... Σας ορκίζομαι πως δεν θα σας μαλώσει καθόλου γι' αυ-τό... Πρόκειται για το μωρό!...

— Άι, υπάρχει ένα παιδί;

— Μάλιστα, δεσποινίς. Ένα άγγελου-δι, που εξαρτάται η τύχη του απ' τον κ. Τεβενέν. Σας ικετεύω λοιπόν, πείτε μου άμέσως, τι ξέρετε!...

»Η Μπλάνς είχε γίνει κατάχλωμη. Θυμόταν τη φωτογραφία με την αφέ-ρμηση, την κρυμμένη στο συρτάρι, τη συ-ναντησι του Σάρλ και της ήθοποιού στο βουλεβάρτο, τη φανερή τους οικειότητα...

»Η καρδιά της σφίχτηκε απ' την αγω-νία.

— Κυρία... τραύλισε, προσπαθώντας να κρύψη την ταραχή της. Ο κ. Τεβενέν δεν μπόρεσε ναρθί στο κατάστημα σήμερα το πρωί, γιατί είχε να πάη στον Άγιο Σουλ-πίκιο, όπου χειροτονείται παπάς ένας απ' τους καλύτερους φίλους του.

— Θεέ μου!... Ένας φίλος του... Πα-πας... Είσαστε βεβαία, δεσποινίς, ότι θα τον βρώ εκεί;

— Πιστεύω, κυρία.

— Ω, σας ευχαριστώ! Σας εύχαρι-στός εκ μέρους μιας έτοιμοθάνατης!...

Κι' η κ. Γκωντιμόν έφυγε βιαστικά.

Όταν η Μπλάνς ενανγύλιε στη δου-λειά της, βρήκε εκεί τον κ. Λώρα.

— Μα τί έχετε, Μπλάνς; την ρώτησε εκείνη. Βλέποντάς την. Γιατί είσαστε τό-σο χλωμή; Αισθάνεσθε καμιά διάβε-σία;

— Έχω ένα φοβερό πονοκέφαλο, κυ-ρία... Δεν πιστεύω να μπορέσω να μείνω σήμερα στο κατάστημα. Θα μου επιτρέ-ψετε να γυρίσω σπίτι μου;

— Μα βέβαια, αγαπητό μου παιδί. Νό-φοντε τώρα άμέσως!

Πραγματικά, η Μπλάνς — που πω- της ήταν αδύνατο να μείνη περισσότερο εκεί. Την είχε κυριέψει μια ξαφνική και άγρια ζήλεια.

Τι σήμαινε εκείνο το διάβημα της γρηγας ξεστρώσε; Γιατί η άρρωστη κι' έτοιμο-θάνατη Έτιεννέτ είχε τόσο επείγουσα ά-νάγκη να δη το Σάρλ;

— Έπρεπε να τους ενώνουν δεσμοί στε-νοί και ιεροί! Είχε λοιπόν δικαιώματα πάνω του;... Σίγουρα. Άθταν φιλενάς του!...

»Η κ. Γκωντιμόν είχε μιλήσει για ένς παιδί... Είχε λοιπόν παιδί μαζί της ο Σάρλ!... Ναί... Και την είχε εγκαταλεί-ψει, δίχως άλλο, μα εξακολουθούσε να τη ζήλει κάπου - κάπου!

— Έπρεπε, με κάθε τρόπο, να βεβαιωθί η Μπλάνς για όλ' αυτά!

«Θα ιδώ! Θα μάθω!» είπε με το νου της.

Ένα ταξί την πήγε στο θέατρο «Νου-βωτέ». Εκεί, δεν δυσκολεύθηκε να μάθι απ' το θυρωρό ότι η δεσποινίς Έτιεννέτ Σουλδά κατοικούσε στο βουλεβάρτο του Στρασδούργου, αριθμός 126.

Μερικά λεπτά αργότερα, κατέβαινε μπροστά στην πόρτα. Έξω απ' το σπίτι ήταν σταματημένο τ' αυτοκίνητο του Σάρλ Τεβενέν.

Δεν την είχαν απατήσει λοιπόν τα προ-αισθηματά της! Ο Σάρλ βρισκόταν έ-κεί!

Μια τρελλή έξαψι κυριέψε τότε τη Μπλάνς. Δίχως να σκεφθί τί θάλεγε και τί θάκανε, ώρμησε σαν τρελλή μέσ' στο σπίτι.

— Ή δεσποινίς Σουλδά; ρώτησε τη θυ-ρωρό.

— Πρώτο πάτωμα, δεξιά.

»Ανέθηκε τρέχοντας τη σκάλα και χτύ-πησε το κουδούνι. Ή πόρτα του διαμερί-σματος άνοιξε αόρουθα.

»Η Μπλάνς μπήκε... και λίγο έλειψε να βγάλι μια φωνή.

»Απ' την άνοιχτη πόρτα του σαλονιού, είχε δη τον Τεβενέν, που καθόταν σε μια πολυθρόνα κι' έχνε θερμά δάκρυα...

Την είδε κι' εκείνος, σηκώθηκε, έκπλη-κτος, και πήγε κοντά της.

— Τί θέλεις; τη ρώτησε. Γιατί ήρθες εδώ;

— Πές μου πρώτα γιατί ήρθες έσύ... τραύλισε η Μπλάνς.

Τάχε χάσει, βλέποντάς τον να κλαίη, ο-λομόναχος, ενώ στο χέλι που είχε διασχί-σει, η κ. Γκωντιμόν και μια καμαριέρα, καθισμένες σ' ένα καναπέ, είχαν ξεσπάσει σε λυγμούς...

»Απ' το διπλανό δωμάτιο — την κρε-βατοκάμαρα, δίχως άλλο — ακούγονταν όμιλίες, κάτι σαν πένθιμα ψιθυρίσματα...

»Η Μπλάνς διαισθάνθηκε ξαφνικά πως είχε γελαστή στις ύποψιες της, πως την είχε παρασύρει η ζήλεια της και πως πα-ρευρισκόταν τώρα σ' ένα δράμα που δεν την άφορούσε καθόλου.

»Όστόσο έμενε εκεί, σαν να την κρατού-σε μια δύναμι ακατανίκητη. Και προσπα-θούσε του κάκου να εξηγήση στο φίλο της την παρουσία της...

Πάνω σ' ένα έπιπλο, είδε ένα καπέλλο παπαδίστικο και μια Σύνοψι.

— Ήσουν σήμερα το πρωί στον Άγιο Σουλπίκιο;... μουρμούρισε, μασώντας τα λόγια της και μη βρίσκοντας τί άλλο να πη.

— Ναί, είχα πάει στην τελετή της χει-ροτονίας του Πασκάλ.

— Κι' από εκεί ήρθες εδώ... μαζί του;

— Ναί... Μα έσύ τί γυρεύεις; Πώς ή-ξερες ότι θα μ' εύρισκες εδώ;

»Η Μπλάνς δεν απάντησε. Ο Σάρλ έ-ξακολουθούσε να την κυτάζει, παραγμένος, ανάστας. Δεν έπέμεινε ωστόσο περισσό-τερο στις ερωτήσεις του, γιατί σκεπτόταν προφανώς άλλα πράγματα...

Τα ψιθυρίσματα στη γειτονική κάμαρα συνεχίζονταν. Η Μπλάνς τέτρωσε τ' αυτί της και μπόρεσε ν' ακούση, τι λέγανε, μα δίχως να τα καταλαβαίνει.

*

»Ο Τεβενέν φαινόταν συντετριμμένος. Είχε δοκιμάσει αλλεπάλληλες σφοδρές συγ-κινήσεις κι' ήταν τώρα άνικανος και να σκεφθί ακόμα.

Στην αρχή, είχε παρακολουθήσει με πό-νο στην καρδιά την επίβλητική τελετή που χωρίζε για πάντα απ' τον κόσμο τον κα-λύτο φίλο του, τον Πασκάλ ντε Ζαρνός. Μαζί μ' αυτόν, ο άρχιεπίσκοπος χειροτο-νούσε κι' άλλους έντεκα νέους κληρικούς.

»Ο Τεβενέν είχε καρφωμένα τα μάτια του στον Πασκάλ. Τον είδε να γονατίζει μπρο-στά στον άρχιεπίσκοπο, που ακούμπησε τα χέρια του στο κεφάλι του και πρόφερε τις καθιερωμένες ευχές.

»Υστερα ο Πασκάλ σηκώθηκε κι' ώρκί-σθηκε υπόκοή στους άνωτέρους του κι' α-φοσίωσι στην Έκκλησία.

Είχε γίνει πια παπάς! Το έκκλησιαστι-κό όργανο τόνισε ένα θριαμβευτικό ύμνο, ενώ ο άρχιεπίσκοπος εύλογούσε το πλήθος που τον προσκυνούσε.

»Υστερα η έκκλησία άρχισε ν' αδειάζη. Ο Σάρλ ήταν έτοιμος να πλησιάση το φι-λο του και να του σφίξη το χέρι. Δεν τον είχε ξαναδη, απ' τη νύχτα του τοκετού της Έρμάν.

Τη στιγμή εκείνη όμως, άκουσε βιαστι-κά βήματα πίσω του.

Στράφηκε κι' είδε μια γυναίκα, που προ-χωρούσε γρήγορα προς το μέρος του.

— Ω, κύριε Τεβενέν, σας βρίσκω επι-τέλους! του είπε εκείνη. Ένα τέταρτο της ώρας τώρα, σας περιμένα. Φοβόμουνα μή-πως βγίητε από καμιά πλαγινη πόρτα.

— Έσείς, κυρία Γκωντιμόν! είπε ο νέ-ος, αναγνωρίζοντάς την. Με περιμένατε;

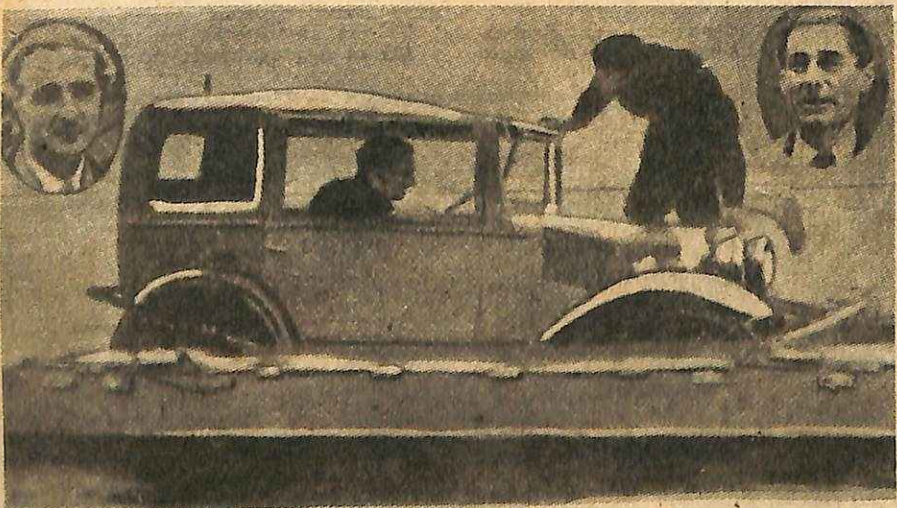
— Ναί. Έρχομαι εκ μέρους της Έτιε-νέτ.

— Της Έτιεννέτ;... Τι της συνέβη;

— Είναι άρρωστη... πολύ άρρωστη!

— Θεέ μου! Τι μου λέτε;... Κι' ο Πα-σκάλ...

— Ναί, το ξέρω. Έγινε παπάς, πριν

ΤΟΛΜΗΡΕΣ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ

Ο Γάλλος Πασκάλ Μπάρ (άριστερά) και ο Άγγλος Κρόφτ Πήρσον (δεξιά) μοντάρισαν άπάνω, σε μια πρόχειρη σχεδία ένα παλιό αυτοκίνητο και θελουν τώρα να διασχίσουν μ' αυτό το στενό της Ίρλανδίας. Ή θάλασσα στο σημείο αυτό είναι τόσο παραγμένη, που πολλές φορές αναβάλλουν τα ταξείδια τους ακόμα και μεγάλα καράδια χωρητικό- τητος 10.000 τόννων. Ή σχεδία αυτή κινείται με μια έλικα, που οι δυό τολμηροί σύν-τροφοί συνέδεσαν με τον άξονα του αυτοκινήτου.

ΤΑ ΠΑΡΕΞΕΝΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Ή κόττα που βλέπετε γεννάει από καιρό τώρα, τη μια μέρα ένα τεράστιο αυγό βάρους 175 γραμμαρίων και την άλλη ένα μικροσκοπικό, βάρους μόνο 35 γραμμαρίων! Για τη σύγκρισι των δυό αυγών ο φωτογράφος τοποθέτησε στη μέση τους ένα αυγό κανονικού μεγέθους. Ή περιέργη αυτή κόττα ζη στο Μοναχο της Γερμανίας.

από λίγο. 'Ακριβώς γι' αυτό είχα ανάγκη να σ'αξω.

— Νά' με δ'ήτε;... 'Εμένα;...
— Μάλιστα... 'Η 'Ετιενέτ μ' έστειλε για να σ'αξω φέρω αυτό το γράμμα. Περιέχει, νομίζω, ένα άλλο γράμμα, που σ'αξω παρακαλεί θερμά να τ'ο δώσετε στον κ. Πασκάλ, πριν πεθάνει.

— Νά πεθάνει; Μά τί λέτε;...
— Δεν πιστεύω να βγάλη την ημέρα ή καυμένη!... Μιά κι' είναι ακόμα έδω ό κ. άδβάς, μπορείτε ίσως να τ'ο δώσετε τ'ο γράμμα...

— 'Ο Σάρλ άνοιξε τ'ο φάκελλο που τούχε βάλει στο χέρι ή ήθελος. Τ'ο γράμμα που προοριζόταν γι' αυτόν, περιείχε λίγες γραμμές μόνο. 'Οστόσο, διαβάζοντάς το, δεν μπόρεσε να μ'η δακρύσει.

— Βασισθήτε σε μένα, κυρία, είπε. Θά παραδώσω τ'ο γράμμα στον προορισμό του.

— Μά τί να π'ω εγώ στην 'Ετιενέτ; Πιστεύετε να δεχθ'ή ό φίλος σας αυτό που τ'ο ζητάει;

— Π'ω να ξέρω, έφ' όσον άγνοώ τί τ'ο ζητάει αυτή ή καυμένη;

— Σίγουρα, θά τ'ον παρακαλή να τ'ον δ'η για τελευταία φορά, για να τ'ον άποχαιρέτησ'... Μά θά βελήση αυτός να πάη, τώρα που έχει γίνει παπιάς;

— 'Ο Σάρλ δίστασε μιά στιγμή, άλλ' άπάντησε σχεδόν άμέσως:

— Πέστε στη φίλη σας ότι θάρθ'ή. Τ'ης τ'ο έγγυώμαι.

— 'Η κ. Γκωντιμόν τούσφιξε θερμά τ'ο χέρι κι' άποκαρτήθηκε. 'Εκείνος πήγε να β'η τότε τ'ο φίλο του.

— 'Ο Πασκάλ έμενε άπομονωμένος άπ' τούς συντρόφους του, σκεπτικός, συγκινημένος ακόμα. Είδε τ'ο Σάρλ κι' έτρεξε να πέση στην άγκαλιά του.

— Είμαι παπιάς! φώναξε χαρούμενα.

— 'Ο Θεός εισάκουσε τ'ς εύχες μου... Κι' είμαι πολύ ευτυχισμένος που έσ'υ, ό καλύτερός μου φίλος, ό μοναδικός, παρευρέθηκες στην τελετή που μ'ο προσφέρει επιτέλους την ευτυχία που τόσο όνειρεύτηκα!

— 'Ο Σάρλ δέν άπάντησε.

Τρέμοντας από συγκίνηση, έδωσε στο νέο τ'ο γράμμα που τ'ο είχαν φέρει.

— 'Από ποιόν είναι; ρώτησε με έκπληξη ό Πασκάλ.

— Διάβασε...

Τότε μόνο πρόσεξε ό άδβάς τ'η χλωμάδα τ'ο φίλου του. Δίχως να προσέθετε λέξι, πήρε τ'ο γράμμα, άποτραβήχτηκε λίγο κι' άνοιξε τ'ο φάκελλο.

Τ'ο γράψιμο ήταν τρεμουλιαστό κι' άνωμαλο, σαν από χέρι εξαντλημένο. 'Ο άδβάς διάβασε:

«Πασκάλ. Τ'η στιγμή που θά πάρης αυτό τ'ο γράμμα μου, θάσαι πιά ήρωμένος, χωρισμένος για πάντα άπ' τ'ην προηγούμενη ζωή σου... 'Εγώ άποχαιρέτ'ω τ'η ζωή αυτή!... Ξέρω π'ώς είμαι καταδικασμένη. Άκουσα σήμερα τ'ο πρ'ωί τ'ο γιατρό, που έλεγε π'ώς δέν μ'οίμεναν παρά μερικές ώρες άκομ'η...

»Συγκεντρώνω όλες τ'ς δυνάμεις μου για να σου γράψω. Σίγουρα, θά έχασες εκείνη που σ' αγαπ'ησε τόσο άλλοτε... 'Εγώ όμως εξακολούθησα να σ' αγαπ'ω, κι' υπέφερα τόσο πολύ!...

»Θά π'εβαινα ευτυχισμένη, αν σ' έβλεπα κοντά μου. Νά, θέλω πολύ να σ'ε ξαναδ'ω, να δεχθ'ης έσ'υ την τελευταία μου έξομολόγησι, να μ'ο δώσης άφεσι άμαρτιών, αν θ'ον άξίζω, να προσευχηθ'ης για μένα, αν μ'πορώ να συχωρεθ'ή!...

»Σ'ε περιμένω, φίλε μου... Θάρθ'ης, δέν είν' έτσι; Μά κάνε γρήγορα! Νοιώθ'ω τ'ο θάνατο κοντά μου, πολύ κοντά μου!

— 'ΕΤΙΕΝΕΤ.

— 'Ο άδβάς δέν μ'πορούσε πιά να διαβάση καθαρά. Τ'ον δυσκόλευαν τ'α δάκρυα που τρέχαν άπ' τ'α μάτια του και κυλούσαν άργά στο άσπ'ηρό και χλωμό πρόσωπό του.

— Πάμε! είπε στο Σάρλ. Πάμε γρήγορα!

— 'Εχω έξω τ' αυτοκίνητό μου... Σ'ε λίγα λεπτά, θάχουμε φτάσει...

Κανείς άπ' τούς δύο τούς δέν μ'πόρεσε να μιλήσ'η, σ' όλη τ'η σύντομη διαδρομή. Κρατημένοι άπ' τ'ο χέρι, σκέπτονταν κι' οι δύο τ'ς περασμένες μέρες, που πήγαιναν χαρούμενοι στο σπίτι αυτής τ'ης νέας καί

γοητευτικής γυναίκας, που ίσως να μ'η τ'ην πρόφταναν τώρα ζωντανή...

— 'Ανέδωκαν βιαστικά τ'η σκάλα.

— Δόξα σοι ό Θεός! Νά ό κ. Πασκάλ! φώναξε ή κ. Γκωντιμόν, άνοίγοντας τ'ην πόρτα. Τρέχω να είδοποιήσω τ'ην 'Ετιενέτ π'ώς ήρθατε...

Οι δύο άντρες μ'ηχαν στο μικρό σαλόνι, γεμάτο από φωτογραφίες τ'ης 'Ετιενέτ στους διαφόρους ρόλους τ'ης. 'Ακριβώς αντίκρυ του, ό Πασκάλ είδε μιά μινιατούρα, που τ'ον παρίστανε όπως ήταν άλλοτε... Και, δίχως να τ'ο θέλη, μιά πνοή τ'ης περασμένης του ζωής, μυρωμένη από έρωτα κι' ευτυχία, χ'άιδεψε τ'ην καρδιά του.

— 'Η κ. Γκωντιμόν φάνηκε στην πόρτα.

— 'Αν θέλετε να μ'ηίτε, κύριε άδβά... πρόσφερε.

Τ'α λόγια αυτά, που άντήχησαν πένθιμα, έδιωξαν τ'ς γλυκές και χαρούμενες σκέψεις του. Κι' ό λειτούργος τ'ού 'Υψίστου μ'ηίκε στο δωμάτιο τ'ης έτοιμοθάνατης, γεμάτος έπιεικία και καλωσύνη.

— 'Η 'Ετιενέτ είχε ανακαθ'ησι στο κρεβάτι τ'ης, άκούμπώντας στα μαξιλάρια, μ' ένα χλωμό κι' άδύνατο χαμόγελο στα χείλη.

Είχε περιποιηθ'ή λίγο τ'ον έαυτό τ'ης, θέλοντας να φαν'η άρτια στα μάτια του, μένοντας γυναίκα ως τ'ην τελευταία στιγμή τ'ης.

Μά ό θάνατος είχε σφραγίσ'η κιόλας τ'η μορφή τ'ης, τ'α μεγάλα και βαθουλωμένα μάτια τ'ης είχαν άρχισ'η να θολώνουν. 'Ανάσαινε λαχανιασμένα, με κόπο. Κι' ή κρυ-

στάλλινη φωνή τ'ης ήταν άδύνατη και ραγισμένη.

— Σ' ευχαριστ'ω που ήρθες, Πασκάλ... είπε. Βλέπεις, δέν σ'ούλεγα ψέματα στο γράμμα μου... Θά πεθάνω!

Δέν β'ηκε καν τ'ο θάρρος ό Πασκάλ να τ'ης π'η «όχι». 'Εσκυψε μόν'ο το κεφάλι του. — Θά πεθάνω, συνέχισε εκείνη. Μά θά σ'ε έχω δ'ή! Και θά φύγω άπ' τ'ον κόσμο παρηγορημένη, γελαστή, με τ'η φωτεινή άνάμνησι τ'ης αγάπης μας...

— 'Ετιενέτ! τ'η δέικφε ό Πασκάλ με σπαραγμό ψυχής. Δέν μ'ας επιτρέπεται πιά ν' αναπολούμε αυτές τ'ς άναμνήσεις... 'Ο Θεός με κάλεσε κοντά του... Κι' αν σ'ε χτυπάη σήμερα, αν σ'ούσειλε αυτή τ'ην άρρώστεια, άπ' τ'ην όποία θά γ'ιατρευτ'η δίχως άλλο, τ'όκανε ίσως για να σου δείξ'η τ'η ματαιότητα τ'ών έγκοσμιών και να εξαγνίσ'η τ'ην καρδιά σου...

Συγκέντρωνε όλες του τ'ς δυνάμεις ό Πασκάλ, κατέβαλλε τ'ς μεγαλύτερες προσπάθειες, για να μιλήσ'η έτσι.

Είχε άπαρνηθ'η πιά κάθε ανθρωπινή χαρά. 'Αν'η άποκλειστικά στο Θεό!

— 'Εχεις δίκ'η, Πασκάλ!... είπε ή 'Ετιενέτ. Κι' αν σ'ε παρακάλεσα νάρθ'ης κοντά μου, είναι προπάντων για ν' ακούσης τ'ην έξομολόγησι μου, άφ'ου είσαι παπιάς... Μά τί άλλο να έξομολογηθ'ω, άπ' τ'ον έρωτα που είχα... που εξακολούθ'ω νάχω για σένα;...

— 'Ηταν ένοχος αυτός ό έρωας; Δέν ξέρω... Είμαι βεβαία πάντως, ότι δέν έκανα ποτέ καμμία άλλη κακή πράξ'η... Δέν έβλαψα, δέν άδίκ'ησα κανένα. Δέν είπα καν ψέματα...

Τ'ο ξέρουν όλοι οι συνάδελφοί μου, και γι' αυτό μ' αγαπ'ανε... 'Ησαν όλοι να με δύνε, από τότε που άρρώστησα... Κι' έκλαιγαν που με βλέπανε να ύποφέρω...

»Θυμάσαι; 'Οταν ήμασταν μαζί, ποτέ δέν με μάλλωσες... Σ' αγαπούσα άλλωστε τόσο πολύ!... Μά κι' έσ'υ μ' αγαπούσες! Νά, μ' αγαπούσες... δέν είν' έτσι;

»Όσο μ'ιλούσε, τ'ο στήθος τ'ης άνεδοκάζεβαινε, με όδυν'ηρες προσπάθειες...

— Νά, σ' αγαπ'ησα, 'Ετιενέτ, μ' όλη μου τ'ην καρδιά! άπάντησε ό Πασκάλ, άνίκανος πιά να κρατηθ'η περισσότερο και θέλοντας να καταπραύν'η τ'ην άρρωστη. Μά πρέπει να ξεχάσω αυτούς τούς έρωτες... κι' έσ'υ τ'ο ίδιο!

— Νά ξεχάσω;... 'Ω, Πασκάλ, αν έσ'υ τ'ο μ'πορ'ης, για μένα είν' άδύνατο! Σκέψ'ου, λοιπόν, π'ώς αυτός ό έρωτας ήταν όλη μου ή έλπίδα, όλη μου ή ζωή, όλα τ'α δ'νειρά μου!... 'Υπ'ήρξες πάντα τόσο καλός για μένα! Μ' έγκατέλειψες... μά τ'ο περίμενα, όταν συνδεθήκαμε, π'ώς θά μ' άφηνες μιά μέρα... 'Ηξερα καλά π'ώς δέν θά μ'πορούσα ποτέ να γίνω γυναίκα σου!...

»Όχι, όχι, δέν μ'πορεί ποτέ να μ'ας άπαγορέψ'η ό Θεός ν' αγαπ'άμε, άφ'ου αυτός μ'ας βάζει τ'ον έρωτα στην καρδιά... Δέν θά με καταδικάσ'η, σ'ε λίγο, όταν θά παρυσιαστ'ω μπροστά του...

— Μ'η μιλάς έτσι, 'Ετιενέτ. Δέν θά πεθάνης... Θά γίνης καλά!...

— Ξέρω καλά π'ώς θά πεθάνω, Πασκάλ... Κ'ύτταξ'η! Δέν μ'πορώ πιά να μιλήσω... Πνιγ'ομαι!... Μά έχω ακόμα τόσα πράγματα να σου π'ω!... Δέν θέλω να πεθάνω πριν να σου μιλήσω...

— Σ' ακούω, 'Ετιενέτ.

— Θυμ'ήσου, φίλε μου... 'Οταν έφυγες για κείνο τ'ο μακρινό ταξίδι, μ'πορούσαμε να περιμένουμε ακόμα ώραιες κι' ευτυχισμένες μέρες... Τ'α πρώτα γράμματά σου ήσαν πάντα γεμάτα από μένα... Θυμάσαι; 'Υστερα, άρχισες να γράφ'ης σπανιότερα. Κι' ύστερα από ένα τελευταίο γράμμα σου, άπ' τ'η Βηρυττό, ό Τεβενέν κι' εγώ δέν ξέραμε πιά που ήσουνα...

— Νά!... Μιά δύναμι άκατανίκητη μ' έσπρωχνε πρ'ος τ'ην 'Ιερουσαλήμ, όπου έπρόκειτο να εκδηλωθ'η μέσα μου ή θέλησι τ'ού Θεού.

— Κι' όμως, είχα τότε μεγάλη άναγκη να σου γράψω, για να σου άναγγείλω κάποια μεγάλη είδησι...

— Μιά μεγάλη είδησι;

— Νά! Τ'ην πιο ευτυχισμένη, τ'ην πιο μεγάλη, για μιά γυναίκα που αγαπ'άει και που πιστεύει π'ώς τ'ην αγαπ'ανε...

— Τί θες να π'ης;... ρώτησε ό νέος κληρικός, χλωμιάζοντας έλαφρά. Ποιά ήταν αυτή ή είδησι;

— 'Εκείνη πούδωσε τόση χαρά στην Παναγία, Πασκάλ, όταν ό άγγελος τ'ης άνήγγειλε... π'ώς ήταν μητέρα...

— Μητέρα! φώναξε ό άδβάς με όδυν'ηρή έκπληξη. 'Ησουν μητέρα!

— Νά! Μά δέν ήθελα να ταραξ'ω τ'η ζωή σου!... Γι' αυτό, φρόντισα να μ'η μάθ'η κανείς τίποτε!... Ζήτησα άδεια άπ' τ'ο θέατρο και πήγα να περάσω τούς τελευταίους μήνες τ'ης έγκυμοσύνης μου κοντά στη γοητ'η β'εία μου, σ' ένα μακρινό χωριό τ'ης Βοστανής.

»Σκεπτόμουν π'ώς, όταν γύριζες, ίσως δέν θά σ'ε δυσπαρεστ'ούσε πολύ αυτή ή έκπληξι... 'Ω, δέν θά σου ζητούσα τίποτε! Τ'ο παιδί ήταν δικό μου...

— Μητέρα!... ξανάπε ό Πασκάλ, σα-στισμένος.

— Συμβαίνουν άλλωστε καθημερινώς τέτοιες ιστορίες... 'Αν δέν μ' άβινες για να γίνης παπιάς, θά παντρευόσουνά παντ'ος... Τότε θ' άνάτρεφα μόν'η μου τ'ο μωρό!... 'Οταν όμως ό καλός έκείνος Τεβενέν μ'ο άναγγείλε τ'ην άπόφασί σου να μ'η με ξαναδ'ης ποτέ, μ'οίφερε ένα μεγάλο χρηματικό ποσόν εκ μέρους σου... Στ'ην αρχή τ' άρνήθηκα... Τ'ο ξαναδ'ηκα άργότερα μέσα σ' ένα συρτάρι, όπου τόχε κρύψει... 'Αντί να τ'ο στείλω πίσω, τ'ο κράτησα... 'Όχι για μένα, αλλά για τ'ο παιδί μας... για τ'ο παιδί μου. Τ'ο κατέθεσα σ' όνομά του.

— Και τ'ο παιδί αυτό... τ'ο παιδί μου... ζ'η;

— Νά, ζ'η. Είναι τώρα τεσσάρων χρονών... Και τόσο όμορφο!... Είχε άρρωσ'ησει κι' αυτό... μά όχι σοβαρά... Πηγαίνοντας να τ'ο δ'ω... άρπαξα αυτή τ'ην άρρώστεια που με στέλνει τώρα στον τάφο!...

»'Ω, σου τ' όρκίζομαι... δέν θά σ'ούλεγα ποτέ τίποτα... αν δέν έπρόκειτο να πεθάνω... και να μείνη όλομ'οναχο στον κόσμο τ'ο δύστυχο πλάσματάκι!

— Θεέ μου! φώναξε ό Πασκάλ μ' άπελπισία. 'Εχω παιδί!... Κι' είμαι παπιάς...

— 'Επεσε γονατιστός κι' ακούμπησε μ' άπόγνωσι τ'ο μέτωπό του στο κρεβάτι τ'ης άρρωστης. 'Απλώθηκε σιωπή, που τ'η διέκοπτε μόν'η ή σφυριχτή άναπνοή τ'ης έτοιμοθάνατης 'Ετιενέτ.

Στ'ο διπλανό σαλόνι, ή Μπλάνς κι' ό Σάρλ είχαν άκούσει τ'ην άπελπισμένη κραυγή τ'ού Πασκάλ. 'Η σιωπή που τ'η διαδέχθηκε, τούς γέμισε τρόμο.

— 'Αμφιβάλλει λοιπόν ακόμη; είπε ό Σάρλ στη φίλενάδα του, με τρεμουλιαστή φωνή.

— 'Όχι! άπάντησε εκείνη, μ' ένα τόνο γεμάτο γλυκειά έμπιστοσύνη.

Τ'ο πρόσωπό τ'ης φάνηκε π'ώς φωτίσθηκε έσπ'ηκα από τρυφερότητα. Σηκώθηκε κι' άνοιξε τελείως τ'ην πόρτα που έπικοινωνούσε με τ'ην κρεβατοκάμαρα.

— 'Η 'Ετιενέτ άνασκιρτήσε. Βλέποντάς τ'ην στο κατώφλι. 'Ηταν ή τελευταία προσπάθεια τ'ης ζωής τ'ης, π'οιν να σ'ούση...

— 'Ο Πασκάλ πάλι άνανώοισε τ'η γυναίκα που είχε δ'η στον κήπο τ'ού μεγάρου τ'ού Τεβενέν, τ'η νύχτα τ'ης αντικαταστάσεως τ'ών παιδιών.

— 'Εσείς!... πρόσφερε. Και σύ, Σάρλ... 'Ακούσατε λοιπόν!...

— Νά! άπάντησε άπλά ό νέος, ενώ ή Μπλάνς, κατασπυγκιν'ημένη, κουνούσε καταφατικά τ'ο κεφάλι τ'ης.

— Σ'ας στέλνει ίσως ό Θεός, κυρία Τεβενέν... ψιθύρισε ή 'Ετιενέτ, με φωνή όλο-ένα πιο άδύνατη.

Βλέποντας τ'η Μπλάνς στο πλευρό τ'ού Σάρλ, τ'ην είχε νομίσ'η για γυναίκα του.

— 'Ο Πασκάλ άνοιξε τ'ο στόμά του, για να τ'ης εξηγήσ'η τ'ο λάθος τ'ης. Μά ό Σάρλ τ'ον έμπόδισε, πιάνοντάς τον άπ' τ'ο μπράτσο.

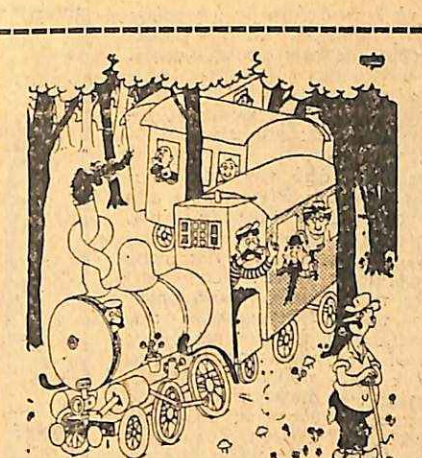
— Σώπα!... τ'ού ψιθύρισε. Για ποιό λόγο;...

— Χλωμή όσο κι' ή έτοιμοθάνατη, ή Μπλάνς προχώρησε. Π'ηρε τ'ο χέρι τ'ης και τ'ης είπε με σταθερή φωνή:

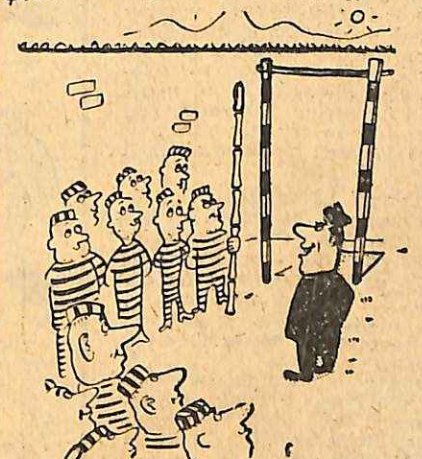
— Θέλετε, κυρία, να μ'ο έμπιστευθ'ητε τ'ο παιδί σας;

— Σ'ε σ'ας, κυρία;... 'Ω, καλά τ'ο είπα εγώ π'ώς σ'ας στέλνει ό Θεός!...

— 'Ο πατέρας του δέν μ'πορεί να τ'ο πάρ'η, συνέχισε ό Μπλάνς. Θά μ'πορ'ή όμως

— Μήπως ξέρεις κατά πού πέφτουν οι σιδηροδρομικές γραμμές;

ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ
— Μπράβο, παιδιά μου! Ο άθλη-
τιμός κάνει καλό στην υγεία!...

Μιά στιγμή, δεσποινίς. Θά σ'ας
βγάλουμε έμ'εσ'ω τ'η φωτογραφία.

— 'Εγώ δέν κάνω ό,τι μ'οι λέει ή
μαμά... 'Ο μπαμπάς, όμως, τ'ην ά-
κούει...

να φροντίζ'η γι' αυτό από μακριά.

— 'Ω, τί ευτυχία!... Θέλεις, Πασκάλ;

— 'Ο άδβάς έσκυψε τ'ο κεφάλι του.

— Νά! άπάντησε σοβαρά.

— Πόσο σ' ευχαριστ'ω!... Και σ'ας, κυρία... Χάρις σ'ε σ'ας, πεθαίνα ευτυχισμένη... 'Ο μικρός μου Φαμπιέν θάχ'η πατέρα και μητέρα...

— Σ'ας τ'ο ύπόσχομαι.

— Δέν έχετε παιδιά, κυρία;

— 'Η τόσο άπλη αυτή έρώτησι έκαμε τ'η Μπλάνς και τ'ο Σάρλ ν' άνασκιρτήσουν.

— 'Όχι... άπάντησε ή Μπλάνς. Είχα έ-να... αλλά π'εθανε...

— Θά τ'ο αντικαταστήσ'η ό Φαμπιέν μου. Θά δ'ητε τί όμορφος π'οι είναι!...

Κι' ή νέα μητέρα χαμογέλασε μ' ένα φωτεινό χαμόγελο. 'Υστερα τ'ο κεφάλι τ'ης ξανάπεσε στο μαξιλάρι. 'Η Μπλάνς κι' ό Σάρλ πήγαν πιο κοντά τ'ης. Και τούς μιλήσε σιγανά για τ'ο παιδί. Τούς διηγήθηκε π'ώς είχε κυρολογ'ησει, πηγαίνοντας να τ'ο δ'η με τ'α χιόνια, στο χωριό που ζούσε. Τούς είπε ακόμα ότι σκόπευε να τ'ο πάρ'η κοντά τ'ης, μόλις θά γινόταν καλά... αν τυχόν δέν π'εθάνε...

— 'Επειτα, σιγά - σιγά, ό νοός τ'ης σκοτίσθηκε. 'Η φωνή τ'ης έγινε ακόμα πιο σιγανή. 'Αρχισε τ'ο παραλήρημα τ'ης άγωνίας. Τ'α λόγια τ'ης δέν ήταν πιά παρά έ-να σβυσμένο μωρμουρητό.

— 'Ο Πασκάλ ξεχάσε τότε τ'ον άντρα και τ'ον πατέρα, για να γίν'η ό κληρικός.

— 'Ας προσευχηθούμε! είπε σοβαρά.

— 'Η κ. Γκωντιμόν κι' ή καμαριέρα μ'η-καν κι' αυτές στο δωμάτιο καί γονάτισαν δίπλα στο Σάρλ και στη Μπλάνς. 'Ο άδβάς άπλώσε τ'α χέρια του, με μιά χειρονομία έπιδηλ'ητική.

— Κοιμησ'ου εν ειρήνη, δύστυχη γυναίκα... είπε. Θά σου συγχωρηθ'ουν οι άμαρτίες σου, γιατί πολύ υπέφερες.

Στ'α λόγια αυτά, ή έτοιμοθάνατη άνασκηκώθηκε λίγο και χαμογέλασε. 'Υστερα άναστέναξε και ξανάπεσε, άψυχ'η πιά. 'Η κ. Γκωντιμόν τ'ης έκλεισε τ'α ώραια μεγάλα μάτια τ'ης, που είχαν σβυστ'η για πάντα.

— 'ΕΤΙΕΝΕΤ.

— 'Απ' τ'ην πολυτάραχη εκείνη νύχτα, που θάχε τόσο σοβαρές συνέπειες για τ'η ζωή τ'ης, ή Μπλάνς δέν είχε ξαναδ'η πιά τ'ο παιδί τ'ης, που τόχε στερηθ'η έκούσια.

Π'ώς, με ποιά πρόφασι, με ποιό τέχνασμα θά μ'πορούσε άλλωστε να μ'η τ'ο σπ'ίτι τ'ης άλλης, εκείνης που θάταν στο έ-ξ'ης ή άληθινή μητέρα τ'ης μικρούλας;

— 'Ενα πρ'ωί, κατεβαίνοντας άπ' τ'α άτε-λίε, ή κ. Λόουρα συνάντησε τ'η Μπλάνς.

— Μ'ην ξεχνάτε, δεσποινίς, τ'ης είπε, ότι π'ρόκειται νάρθ'η σήμερα ή κ. Τεβενέν, για να δοκιμάσ'η τ'ο φορέμά τ'ης...

— Δέν τ'ο ξεχνάω, κυρία... άπάντησε ή Μπλάνς. Τάχω όλα έτοιμα από χ'τες τ'ο βράδυ. 'Ελπίζω να μείνη ευχαριστημένη αυτή τ'η φορά ή κ. Τεβενέν.

— Τ'ο ελπίζεις, μά δέν είσαι πολύ βέβαιη γι' αυτό!... είπε με πονηρία ή Ροζέτ, μόλις άπομακρύνθηκε ή κ. Λώρα.

— Τί θες να π'ης;

— 'Ότι ή γυναίκα τ'ού άφεντικ'ού μας είναι τόσο δύσκολη, ώστε πρέπει νάχ'ης ανεξάντλητη ύπομον'η για να εξακολουθή-σ'ης να τ'η ράβ'ης!

— Μπ'α, συνήθισα πιά! άπάντησε ή Μπλάνς, μ' ένα χλωμό χαμόγελο. 'Εχομε άλλωστε πελάτισσες ακόμα πιο δύσκολες άπ' τ'ην κ. Τεβενέν...

— Νά, βέβαια... Μά όταν τ'ην περιποι-ήσαι έσ'υ ειδικά, πρέπει να σου είναι δι-πλά άνυπόφορη ή γκρίνια τ'ης... για τ'ο λό-γο που ξέρεις! 'Εγώ νομίζ'ω π'ώς δέν θά μ'πορούσα να κρατηθ'ω, αν ήμουν στη θέ-σι σου... Δέν θ' άνεχόμουν να με ταπεινώ-ν'η μιά αντίζηλος, και μάλιστα νικημέ-νη!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Αρραβώνες

Προχ'ες στον Πειραιά ήλγαν οι αρραβώνες τ'ού Ταχ'η Λεπτοπούλου με τ'ην χαριτόδωτο κι' όμορφη μικρούλα Μαρία 'Αντ' Μανιάτη. Στ'ο ταριαστό ζευγάρι εύχομαι ταχεία τ'ην στέψ'ην.

Σ. Ρ.

**Πάντοτε ώραία
πάντοτε έδκυοτική
ΜΕ ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ**

**ΧΕΙΛΗ ΚΟΚΚΙΝΑ ΧΩΡΙΣ
ΠΑΧΥ ΣΤΡΩΜΑ ΛΙΠΟΥΣ
ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΓΥΑΛΑΔΑΝ
ΛΙΠΑΡΑΝ, ΔΙΔΟΥΝ ΤΗΝ
ΕΝΤΥΠΩΣΙΝ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ**

**•ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ ΔΕΝ ΞΕΒΑ-
ΦΟΥΝ ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΦΑΓΗΤΟ
ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΦΙΛΗΜΑ**

**•ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΚΡΑΓΙΟΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ**

**ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΝΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ
ΤΟ ΓΙΝΗΣΙΟΝ ΚΡΑΓΙΟΝ
ΝΕΛΣΟΝ**

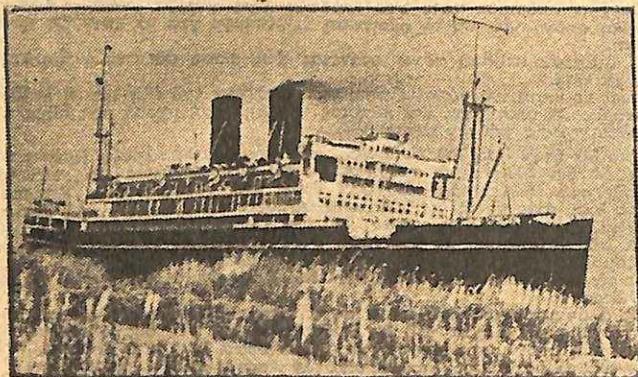

Ο αντικατοπτρισμός κάνει να φανερώνονται πόλεις στον ώκεανό, όσες στην έρημο και πλοία στη μέση των κάμπων.

Ένα ανύπαρκτο πλοίο αναστατώνει ΤΟΥΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥΣ

Ο αντικατοπτρισμός και οι φάρσες του

Στην Αλάσκα, οι Άμερικανοί που κατασκευάζουν εκεί μια μεγάλη αεροναυτική βάση, αναστατώθηκαν έδω και λίγες εβδομάδες βλέποντας ένα πολεμικό πλοίο αγνώστου εθνικότητας να πλησιάζει στην ακτή.

Όταν όμως μια βενζινοκίνητος ξεκίνησε για να εξεκριβώσει τι ήταν το πλοίο αυτό, το μυστηριώδες πολεμικό χάθηκε σαν να ήταν απτό καπνό!...

Όπως εξακριβώθηκε αργότερα, το πλοίο αυτό ήταν ανύπαρκτο! Ήταν μια οφθαλμαπάτη, ένα παιχνίδι των ακτίνων, ένας αντικατοπτρισμός! Στην πραγματικότητα, το πλοίο βρισκόταν ίσως χιλιάδες μίλια μακριά κι ένα περίεργο παιχνίδισμα της φύσεως, μια αλλόκοτη διάθλασις των ακτίνων είχε φέρει την εικόνα του σε απόσταση μερικών εκατοντάδων μόνο μέτρων από το άμερικανική βάση!

Ο αντικατοπτρισμός είναι ένα οπτικό φαινόμενο, που οφείλεται στην υπαρκτή στρώματων της ατμόσφαιρας με διαφορετική θερμοκρασία το καθενα. Όταν οι ακτίνες περνούν από το ένα στρώμα στ' άλλο, παθαίνουν διάθλασι κι έτσι εικόνες διαφόρων αντικειμένων κάνουν την εμφάνισή τους σε μακρινές αποστάσεις, μολοντί υπάρχουν στο μεταξύ βουνά. Ακόμα και η καμπυλότητα της γης, που μας εμποδίζει να βλέπουμε πέρα από ένα ώρισμένο σημείο, υπερπηδείται χωρίς στον αντικατοπτρισμό.

Υπάρχουν διάφορων ειδών αντικατοπτρισμοί. Όταν οι ακτίνες διαθλώνται από ένα πυκρό στρώμα αέρος, που εκτείνεται πάνω από ένα θερμό στρώμα, όπως στη Σαχάρα, οι εικόνες παρουσιάζονται κανονικές. Όταν διαθλώνται από ένα θερμό στρώμα αέρος, που απλώνεται πάνω από ένα στρώμα ψυχρό, όπως στις πολικές περιοχές, οι εικόνες εμφανίζονται ανεστραμμένες. Τέλος, όταν αίτια του αντικατοπτρισμού είναι η ομίχλη, οι εικόνες παρουσιάζονται πολύ μεγαλύτερες από

μάνι της Νέας Υόρκης, δοκίμασε μια μέρα μια από τις μεγαλύτερες εκπλήξεις της ζωής του. Καθώς κύταζε με το περισκόπιο του την πόλη, είδε, πάνω από τις κορυφές των ουρανοξύστων του Μανχάτταν, ένα δεύτερο λιμάνι της Νέας Υόρκης, πανομοιότυπο με το πρώτο!

Στη Νότιο Γαλλία, εδώ και μερικά χρόνια, οι κάτοικοι είδαν ένα πρωινό να σχηματίζεται στον ουρανό ένας πύργος του Αϊφέλ, σε απόσταση πεντακοσίων χιλιομέτρων από το Παρίσι.

Ένα από τα πιο παράξενα είδη αντικατοπτρισμού είναι ο λεγόμενος «πλάγιος». Ο αντικατοπτρισμός αυτός κάνει τα πλοία και τα αεροπλάνα να φαίνονται σαν να ταξιδεύουν προς την αντίθετη κατεύθυνση, ακολουθώντας πορεία παράλληλη προς την πραγματική! Στον «πλάγιο» αντικατοπτρισμό οφείλεται ένα κωμικό και αλλόκοτο έπεισόδιο, που συνέβη στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο.

Στη Μεσοποταμία, το αγγλικό πυροβολικό είδε ξαφνικά να χάνονται τα εχθρικά στρατεύματα, που βομβάρδιζε! Ο Άγγλος διοικητής διέταξε να μετακινηθεί η πυροβολαρχία του για να ανακαλύψει τον εχθρό και πέραςε έτσι σε απόσταση διακοσίων μέτρων από τους εχθρούς του, χωρίς αυτοί να αντιληφθούν τίποτα. Κι η μάχη πήρε τέλος... έλλειψε μαχητών!

Ένας αντικατοπτρισμός, το 1906, ξεγέλασε επίσης τον διάσημο εξερευνητή ναύαρχο Πήρυ. Στον αρκτικό κύκλο, στ' ανοιχτά του κόλπου Μπόφφιν, ο Πήρυ είδε μια σειρά από βουνά, που ονόμασε Γή του Κρόκερ. Όταν επέστρεψε στη Νέα Υόρκη, ανακοίνωσε την ανακάλυψή του στη Γεωλογική Εταιρεία, που, δυο χρόνια αργότερα, ωγάωνσε μια αποστολή στη Γή του Κρόκερ, με αρχηγό τον Μάκ Μίλλαν.

Όταν έφτασε στον κόλπο Μπόφφιν, ο Μάκ Μίλλαν είδε τα βουνά, που είχε περιγράψει ο Πήρυ, και αποφασισε να αποβιβάσθι στη Γή του Κρόκερ και να την εξερευνήσει. Όταν όμως πλησίασε, τα βουνά χάθηκαν. Η Γή του Κρόκερ ήταν ανύπαρκτη!

Το φαινόμενο του αντικατοπτρισμού, εξαπατώντας τον Πήρυ και τον Μάκ Μίλλαν, παρά λίγο να αλλάξει το χάρτη του κόσμου!

☉

Ο μεγαλύτερος μυταρᾶς του κόσμου

Ο μεγαλύτερος μυταρᾶς του κόσμου, ήταν κάποιος Τόμας Βέντερς, που έζησε στην Αγγλία τον 17ον αιώνα. Η ράχη της μήτης του είχε μήκος 19 εκατοστών και ο Βέντερς κέρδιζε τη ζωή του επιδεικνύοντας αυτή την σαν προδοσίδα προεξοχή του προσώπου του, στα θέατρα και σε διάφορα τσίρκια.

Και η μήτη του αυτή τον συντηρούσε σ' όλη τη μακρά ζωή του, χωρίς να χρειάζεται να δουλεύει...

Η ΦΥΣΙΣ ΜΕΤΑΞΕ ΤΗΝ ΨΗΦΙΣΤΗΝ ΤΗΣ ΓΗΡΟΦΙΑΣ

Η σμίλη του Φειδία και ο χρυσή του Μιχαήλ Άγγελο δεν μπορούν να προσφέρουν την τελειότητα στη φυσική ΓΗΡΟΦΙΑ που χαρίζει η ΦΥΣΙΚΗ ΜΕΤΑΞΑ με τα προϊόντα

Linnia

ΠΟΥΔΡΑ ΚΡΕΜΑ ΚΡΑΓΙΟΝ ΡΟΥΖ

ΤΑ ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΣΑΣ

πολύτιμα βάζα, σερίτσια, μπιμπλό, κρυστάλλα, κούκλες έργα Τέχνης, αγαλματάκια πορσελάνες και ότι δήποτε κομψοτεχνήματα ή μπιζού, συγκολλούνται καλλιτεχνικά, με νέαν ουδέτερικη ουσίαν, τελείως αφανώς και συμπληρώνεται απόλυτως εις ην περιπτωσιν ελλείπουσι τεμάχια, εις το Άτελις ARIS οδός Στρέιτ 17', ακριβώς έναντι δυτικής πύλης Κεντρικού Ταχυδρομείου Αθηνών. Άνοικτον 5-8 πλην Τετάρτης.

ΝΑ Η ΠΟΥΔΡΑ ΣΑΣ.

Οι 10 αποχωρήσεις της πούδρας Tokalon Fascination έχουν διαλεχτεί με το χρωματικό. Το δικό σας χρώμα, αυτό που πηγαινει στο δέρμα σας, στο χρώμα των μαλλιών σας και των ματιών σας, θριαύει με το αυτό των αποχωρήσεων. Η πούδρα Tokalon Fascination είναι εξαιρετικῶς γοητευτική αρωματισμένη και τόσο φινισ που δεν θα γράνεται ποτέ ροκισιασμένη. Κράτει πολύ καλά και δεν ελάτε υποχρεωμένη να βάσετε πούδρα όλη την ώρα.

Οι Δάτρες ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Η παράξενη φυλή των Γεσίιντ στο Κουρδιστάν

ΟΤΙ ο Διάβολος έχει επί της Γῆς πενήντα χιλιάδες φανατικούς οπαδούς, που όχι μόνο δεν κρύβουν την αφοσίωσή τους προς αυτόν, αλλά κι' εκδηλώνουν την λατρεία τους μ' επίσημες ιεροτελεστίες, είναι δύσκολο, ασφαλώς, κανείς να το πιστέψει. Στις «πολιτισμένες» χώρες, όσοι έχουν εναποθέσει τις ελπίδες τους στην ευνοία του Έωσφόρου, φροντίζουν, τουλάχιστον να μην το διαδηλώνουν αυτό πανηγυρικά. Καί προτιμούν, κατά κανόνα, να υποκρίνονται τους άκρας θεοσεβείς!

Αλλά σε μια μακρινή γωνιά του κόσμου, στο Κουρδιστάν, τον τόπο αυτό με την άγρια, ρωμαντική ομορφιά, όπου ελάχιστοι Ευρωπαίοι, έχουν πατήσει ως τώρα το πόδι τους, ζή μια φυγή, που έχει κατορθώσει να διατηρήσει ως τις ημέρες μας, ως την εποχή της ατομικής βόμβας και του ραντάρ, μίαν άγνη και ανυπόκριτη πίστι στον «Άρχοντα του Έρεδους», τον «Μάγκε Τάους», όπως τον ονομάζει.

Πριν από λίγον καιρό, μια ομάδα από Αυστριακούς δημοσιογράφους και φωτοεπαρτέρους κατώρθωσε να εισχωρήσει ως τα άδυτα των άδύτων της μυθικής αυτής σχεδόν περιοχής, να συναντήσουν τους Γεσίιντ — την φυλή των πιστών του Διαβόλου — και να πάρη τις πρώτες και μοναδικές στην ιστορία φωτογραφίες από την παράξενη λατρεία τους.

★

Οι Γεσίιντ είναι μια από τις πιο ολιγάριθμες φυλές του κόσμου. Σήμερα, όλοι κι' όλοι, δεν ξεπερνούν τις πενήντα χιλιάδες. Καί, σ' ένα ένδεχομένο... παγκόσμιο δημοψήφισμα, ο άτυχής Διαβόλος θα κατελάμβανε, χωρίς άλλο, με τους μετρημένους αυτούς οπαδούς, την τελευταία θέση στην σειρά των έπουρανών και υποχονίων θεοτήτων!

Όμως, από την άλλη πλευρά, δύσκολα θα μπορούσε να συναντήσει κανείς, σ' όποιαν άλλη θρησκεία, τον αλύγιστο φανατισμό, με τον

Ο κωνικός ναός του «Άρχοντα του Έρεδους».

φανή ή παραμικρή σύσπασι πόνου ή ο ελάχιστος φόβος. Όταν το φίδι τους δάγκωσε, το σήκωσαν ψηλά και το δάγκωσαν κι' αυτό με τη σειρά τους στο κεφάλι! Ύστερα, άρχισαν να το καταδροχίζουν μεθοδικά, ώσπου το κατάπιαν ολόκληρο!

★

Όταν οι ξένοι δημοσιογράφοι μπήκαν να συνέλθουν από τη ροίκη, που τους προκάλεσε το καταπληκτικό αυτό θέαμα και ρώτησαν ποιά σκοπό είχε η καταδροχίσι αυτή των έρπετων, οι Γεσίιντ τους αποκρίθηκαν πως όποιος δαγκωθεί από φίδι κι' έπειτα το φάη, γίνεται δυνατός και δεν φοβάται αρρώστεια στη ζωή του. Πράγμα που δεν έπαισε, φυσικά, τους Ευρωπαίους να δοκιμάσουν κι' αυτοί το σωτήριο φάρμακο! Κατάπληκτοι έφυγαν για να μη βλέπουν τα κανιβαλικά αυτά μυστήρια...

☉

Ένα ρομπότ του τηλεφώνου

Πόσες φορές θα θέλατε να υπήρχη κάποιος, που να σας αντικαθιστά στο τηλέφωνο κατά την απουσία σας! Τώρα, λοιπόν, λύθηκε το πρόβλημα αυτό, με μια καινούργια συσκευή, που προσαρμόζεται στο τηλέφωνο.

Στη συσκευή αυτή αποτυπώνεται μερικές φράσεις, που λένε πότε θα επιστρέψετε, ή που μπορεί να σας βρή οποιος σ' ητήση στο μεταξύ. Μόλις λοιπόν κουνουρίση το τηλέφωνό σας, αμέσως ή συσκευή λειτουργεί κι' επαναλαμβάνει στο μικρόφωνο αυτές τις φράσεις. Ύστερα αποτυπώνει σ' έναν άλλο δίσκο γραμμοφώνου, ότι θα πη' εκείνος που σας τηλεφώνησε. Για να τ' ακούσετε, στην επιστροφή σας, δεν έχετε παρά να σηκώσετε το ακουστικό του τηλεφώνου και να το πλησιάσετε στ' αυτί σας. Ολόκληρη ή συσκευή δεν είναι μεγαλύτερη από ένα φορητό γραμμόφωνο, προβλέπεται δε ότι θα την παραχωρούν με νοίκι οι τηλεφωνικές εταιρείες στους συνδρομητές των.

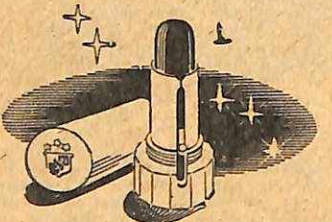
63

ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΟ
KRAIGION
Scarlet

- Στρώνει υπέρροχα στο χείλη και παραμένει πολύ.
- Σε φωτεινούς μοντέρνους χρωματισμούς.

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75. Τηλ. 55.638

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Ειδ. Θεραπεία Ρυτίδων Κρεατοελιδίων και Αποτελεσματική Θεραπεία πτώσεως μαλλιών.
Συμβουλαι δωρεάν.
Αισθητικ. Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, τηλ. 29-548

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ
ένδυμασιών, σκοροφάγυμα, σχισμο κλπ. με ύφανσι ΣΤΟΠΑΣ. Γυρίζονται κοστούμια, παλτά, καμπαρίνες. Έργασια εξαιρετική. Παράρτημα το ΓΑΛΛΙΚΟΝ. Περι- κλέους 21, Δ. ΧΑΤΟΥΠΗ Σ

Ηλεκτρικό ΣΥΡΙΣΜΑ
BRAUN
Χωρίς μεσο ΣΑΠΟΝΙ
ΛΑΜΑ ΚΡΕΜΙΑ
Α.Ρ. Παρρουνής
ΣΤΟΛ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

στενοχώρια, παρά την άνακούφισή από τη χηρεία σας. Ωστόσο, νομίζω πως, προτού του άρνησθαι διστακτικά, αξίζει να κάνετε μια ακόμα προσπάθεια για να τον μεταπείσετε και να του δώσετε, με όλη την ειλικρίνεια και την αξιοπρέπεια σας, να καταλάβει ότι είναι παρολογοισμός αυτό που φοβάται, ότι η ιστορία σας για τα παιδιά σας μπορεί να ζημιώσει το αίσθημα της αγάπης σας προς αυτόν. Γιατί επιμένει να συσχετίζει άνοητα δυο έντελως διαφορετικά αίσθημα, που το ένα μπορεί ίσως να συνδυαστεί με το άλλο, μα δεν γίνεται ποτέ να καταστήσει έχθρικό; Πιστή στην άναμνησί του: Έκτιμώ, την λαμπρή απόφαση σας να μείνετε πιστή στη θύμησή του μακαρίτη του συζύγου σας, εφόσον είστε σε θέση να τα βγάλετε πέρα εν γένει, από πάντων δε από την οικονομική άποψη. 'Αλλ' άφου, όπως μου γράφετε, έχετε την υποχρέωσή ν' αναβρέψετε το κοριτσάκι σας και δεν έχετε πόρους, έξ άλλου δε υπάρχει ένας τιμωρός και με κατανόηση ανθρώπων, που θέλει να σας στηρίξει στη ζωή, χαρίζοντάς σας το όνομά του, νομίζω ότι θα μπορούσατε σοδάρά να σκεφθήτε την πρότασή του να παντρευθείτε, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι προδίδετε την μνήμη του πρώτου σας συζύγου. Μόνο πρέπει, φυσικά να εξακριβώσετε προηγουμένως τις διαθέσεις του ανθρώπου αυτού για το όρανό σας. Μήπως, δηλαδή, άρστωμένος στην αγάπη των δικών του παιδιών, παρεμπόληση το δικό σας και μάλιστα το δείχνει αυτό φανερότερα, με κινδύνου να δημιουργήσει αίσθημα κατωτερότητας στην ψυχή του κοριτσιού σας. Πρέπει να εξασφαλισθεί ότι θα αγκαλιάσει και το δικό σας το παιδάκι με την ίδια στοργή και θα γίνει γι' αυτό ένας δεύτερος πατέρας, χωρίς να το ξεχωρίζουν ν' αδιαφορή για την τύχη του.

Ε. Μ. Φ.: Είμαι έντελως σύμφωνη μαζί σας, αγαπητή μου, ότι αν ο καλός σας θέλη, μπορεί, με ευγένεια και αποφασιστικότητα, να τακτοποιήσει μια χαρά και γρήγορα τα πράγματα και να προχωρήσει στον γάμο σας, εφ' όσον το θέλετε τόσο και οι δυο σας. Που άκουστικη, ότι μπορεί να τον επηρεάζει, τόσο άναξιοπρεπώς, η οικονομία του σπιτιού, ώστε να κανονίζει αυτή το πότε θα παντρευθεί; Αυτός ο παράξενος μπελάς είναι εύκολο να βγει από τη μέση, αν δεν θελήσει η ίδια να αντιληφθεί τον ρόλο της και να παραμερίσει. Να της κοινοποιήσει μιά απόλυση με δικαστικών κλητήρα, αποζημιώνοντάς την για τα χρόνια της υπηρεσίας της, και πάλι λένεται... Γιατί δεν θέλει να εφαρμόσει αυτή την απλή και ριζική λύση; Έδώ είναι ο κόμπος ή μάλλον οι δυο... κόμποι: "Η ότι η γυναίκα αυτή είναι κάτι περισσότερο από οικονομός μέσα στο σπίτι του και μπορεί να τον εκδιώξει ήθικώς ή ότι ο ίδιος επικαλείται το... φρόνημα αυτό, δίνοντάς του μεγαλύτερη σημασία, για ν' άργοπορήσει ή ίσως και για να μεταίωση την ένωση σας... Είναι σκληρές ίσως οι υποθέσεις μου, αλλά η συμπεριφορά του ίδιου μου εμπνέει αυτά τα συμπεράσματα. Τι άλλο να πώ;

Γ. Α. Τ. Α.: Βαθάλαν: Το γράμμα σας μαρτυρεί και την ευαισθησία και την μόρφωσή και την στοχαστικότητα σας. Γι' αυτό δεν θα σας πω πολλά, για να καταλάβετε περισσότερα. Όπως και αν συνέλθει να φθάσει ο νέος να διακοφί τις σχέσεις του μαζί σας, εκείνο που πρέπει να κάμετε εσείς είναι να κρατηθείτε στο ύψος της αξιοπρέπειας σας και να δεχθήτε το πράγμα με την αναγκασιότητα του μοιραίου και με την σωπηλή περιφρόνησή σας και για τις πρώτες του υποσχέσεις και για τις τελευταίες του δικαιολογίες... Δεν σας επιτρέπεται δε ούτε να του γράψετε, ούτε καν να τον ξανασκεφθήτε, αν είναι δυνατόν. Καταλαβαίνω ότι αυτή η εξέλιξη σας στοιχίζει ψυχικά, μα δεν είναι λόγος καν να ντρέπεστε, γιατί ένας άνθρωπος φάνηκε άναξιος της εμπιστοσύνης και της καρδιάς σας. Όπ' αθήτε με ψυχραιμία και άνευστε άνωφα-

σιστικά την μοίρα σας. Είστε γεωτάτη και το μέλλον σας άνηκε. Άσφαλώς δε θα βρεθεί ο άξιος νέος που θα εκτίμησε τις τόσες σας άρετές και θα το θεωρήσει τιμή του και χαρά του να ένωση τη ζωή του με τη δική σας. Πρό πάντων μην άπογοητεύεστε από μια περιπέτεια άτυχη, που όφείλετε να την ξεχάσετε σαν ένα όνειρο πλανεύ!

Α. Γ. Α. Τ. Α.: Δεν καταλαβαίνετε μόνη σας, ποιά είναι το χρέος σας, ποιά είναι το συμφέρον σας; Μένω πρό πάντων κατά- πληκτητή πως μπορεί τόσο εύκολα η καρδιά σας να ξεπετάει από τον έ- να στον άλλον, έξ άφορμής ενός ταξιδιού! Και μου φαίνεται ότι πραγματικά κανένα από τους δυο δεν άγαπάτε, γιατί, αν κάπου στρεφόταν ειλικρίνιά το αίσθημά σας, δεν θα είχατε ανάγκη τώρα να συμβουλευέστε έμένα ποιόν ά- πό τους δυο... ν' άγαπήσετε και ποιόν να πάρετε! Μά είναι σοδαρές έρωτήσεις αυτές, άγαπητή μου: Πώς μπορώ έγώ να σας υποδεί- ξω... νομίζω, χωρίς να γνωρίζω πρόσωπα και πράγματα: "Άλλω- στε, αν κρίνω από το ψευδώνυμό που έχετε διαλέξει, υπάρχει κά- ποιος στον όποιον στρέφεται η ά- γάπη σας. Γιατί δεν καταλήγετε λοιπόν να προτιμήσετε αυτόν και για σύζυγο;

ΕΡΗ

Ζήτημα ηλικίας

Η άναγνώστριά μας με το ψευ- δώνυμο Άφροδίτη της Μη- λου, μου γράφει: «Σχετίζομαι μ' έναν κύριο τριάντα έτών. Έ- γώ είμαι, μόλις, είκοσι. Οι φι- λενάδες μου, μου λένε ότι θα ζή- σω πιο εύτυχη μ' ένα νέο είκο- σιδύο- είκοσιπέντε. Δεν έξω τι να κάνω, γιατί πρόκειται, ο κύριος των τριάντα έτών, να με ζητήσει από τους γονείς μου. Ν' άποφασί- σω αυτό το γάμο;

Της άπαντώ: Δέκα χρόνια δια-φορά ηλικίας μεταξύ άνδρος και γυναίκας, δεν είναι μόνο κανονι- κή, αλλά και επιθυμητή από μια γυναίκα. Γιατί πρέπει να ξέρετε πως ποτέ ένας νέος είκοσι δυο χρόνων δεν μπορεί να έχη ούτε τη λογική, ούτε την πείρα, ούτε την κατανόηση ενός άνδρος τριάν- τα έτών. Έξ άλλου, μην ξεχνά- τε πως όταν θα είσαστε εσείς σα- ράντα χρόνων κι' εκείνος πενήντα

θα φαίνεστε ότι έχετε την ίδια ή- λικία, γιατί η γυναίκα γερά- άς χρησιμοποιήσει αυτή τη λέξη— πιο γρήγορα από τον άντρα. Μή δι- στάσετε, λοιπόν, να δεχθήτε αυτό το γάμο, άφου τον συμπάθετε κι' άφου έχει όλα τα μέσα να σας εξασφαλίσει μια άνετη ζωή.

Μ. Α. Ε. Α. Τ. Α.: Μ. Α. Κ. Ν.: Άπό όσα μου γράφετε, κατάλαβα πως δεν έ-χετε σταθερό χαρακτήρα. Γιατί στην πραγματικότητα ούτε τον έ- να άγαπούσατε, ούτε το δεύτερο ά- γαπάτε. Σας παρασύρει η συνή-θεια του φλέρτ και προσηλώνεστε σ' εκείνον που θα σας πει μερικά κολακευτικά λόγια. Ο πρώτος δι- καιολογήθηκε ότι σας έγραψε, "Ε- σείς όμως άμφιβάλλετε αν έγινε αυτό. Και θέβαια, αν σας άγαπού- σε, έπρεπε να σας ξαναγράψει. Δεν το έκανε. Κι' εσείς δεν είστε υπο- χρεωμένη, άφου οι γονείς του δεν θέλουν αυτό το γάμο, να επιμέ-νετε, ταπεινώνοντας μ' αυτό τον τρόπο την αξιοπρέπεια σας. Όσον άφορά το δεύτερο, ούτε λόγος να γίνεται. Μά μη δώσετε καμιά συ- νέχεια έστω κι' αν άπαντήσει στα γράμματά σας. Κινδυνεύετε να χάσετε προς το παρόν την ψυχική σας ηρεμία, και άργότερα— αν θέβαια καταλήξετε σε μια συμφω- νία— την οικογενειακή σας εύτυ- χία.

Πρώτη άγάπη άληθινή, Κων/πολη: Είστε πολύ νέα και δεν έπρεπε ν' άρκεσθήτε στις έν- τυπώσεις και στα συμπεράσματα τα δικά σας. Μία γνωριμία, μία άπλη φίλια ήταν άρκετη. Τιποτα παραπάνω. Γι' αυτό δεν έπρεπε να δεχθήτε τα δώρα του, ούτε και να τ' ανταλλάξετε με δικά σας. Πα- ρασυρρήκατε, βέβαια, από... τα μάτια του και από τα μαλλιά του! "Αν το συλλογίζοσαστε λι- γάκι πιο πολύ, θα καταλαβαίνατε ότι μια εύτυχια και μάλιστα μελ- λοντική, δεν εξαρτάται ποτέ από μια ώραία εμφάνιση, αλλά από το ψυχικά χαρίσματα ενός ανθρώπου. Κι' όπως το διαπιστώσατε άργότε-ρα μόνη σας, ο νέος αυτός δεν σεβάσθηκε καθόλου την αξιοπρέ- πειά σας, κι' έτρεξε να διασκε-δάσει με μια άλλη. Πρέπει, λοιπόν, να θεωρήσετε τον έαυτο σας εύτυ- χη, που προλάβετε να διαπιστώ-σετε τον χαρακτήρα του και δεν φθάσατε μέχρι του σημείου εκεί- νου, που θα ήταν πιά άργα. Περι- φρονήστε τον, λοιπόν, και προσ- παθήστε να μη σας κάνουν πιά

ΑΛΕΚΤΟΡ

- ✱ Χρυσή μεγάλη δέκη
- ✱ Υπέροχα άρωματισμένο
- ✱ Μοντέρνες άποχρώσεις
- ✱ Μεγάλη διάρκεια
- ✱ Άπαλό ... σαν χάδι...

Red Spot
THE WONDER LIPSTICK

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Π. ΣΕΤΤΑΣ
ΝΙΚΙΟΥ 8 — ΤΗΛ. 21.654

έντυπωσι ούτε... τα μάτια του, ο- τε τα μαλλιά του.

Ι. Π. Χ.: Θεοσπικήν, έρωτας άπό το παράθυρο: Η ιστο- ρία σας δεν είναι τόσο τραγική όσο τη φαντασθήκατε. Μία νέα περνά καθημερινώς κάτω από το παράθυρό σας. Κι' από τη σι- γή που γύρισε και σας χαμογέ- λασε, τρελλαθήκατε! Κι' έπειτα: Δεν υπάρχει λόγος να μην έδε- χθήτε από το παράθυρο στο δρό- μο για ν' τη ρωτήσετε, αν σας άγαπά κι' αυτή. Έτσι θα το πά- ρετε άπόφαση και δεν θα χάνετε άδικα τον καιρό σας.

Π. Ν. Ε. Α. Τ. Α.: Μ. Α. Κ. Ν.: Πώς μπορεί να νοι-ώθετε την καρδιά σας πονεμένη, άφου δεν προφταίνει ν' άγαπήσει καλά, καλά μια κόπelia και της προσφέρει μια νύχνοια; Προς το παρόν μέσα σε δύο χρό-νια, άγαπήσατε και άραβωνία- σθήκατε με πέντε! Τι θέλετε λοι- πόν, να σας συμβουλευώ; Τι να κάνατε στο μέλλον; Άκούστε: Οι νέοι στην ήλικία σας πρέπει να σκέπτονται πιο σοδάρά για το μέλλον τους και για τον έαυτο τους. Δεν έχετε κανένα δικαίω-μα να ταπεινώνετε τη μία και την άλλη κοπέλλα, διασκεδάζον-τας μαζί της και δίνοντάς της υ- ποσχέσεις γάμου. Άν πραγματικά είστε σε θέση να παντρευθήτε, τό- τε βρήτε εκείνη που νομίζετε ότι θα περάσετε μαζί της μια καλή οικογενειακή ζωή και παντρε-υθήτε.

Ά. Γ. Α. Τ. Α.: Άποφύγετε να γράφετε με μολύβι. Άπό όσα μου γράφετε, δεν βλέπω τίποτα το θετικό για το μέλλον. Ένας νέος 28 έτών πρέπει να έχη κάποια πρωτοβουλία και να μην παρασύ-ρετε από τα λόγια του κόσμο και προπάντων από το μικρότερο ά- δελφό του. Έξ άλλου, αντίτιθεν-ται στις σχέσεις σας και οι γο- νείς του. Καλά θα κάνατε, λοι- πόν, έπειδή είστε και γείτονες, κι' έπειδή λέτε πως έχετε ένωισμό, να διαφυλάξετε τον ένωισμό και την αξιοπρέπεια σας και να μη δίνετε άφορμή στο κουτούμπολι της γει- τονιάς. Άλλ' ούτε και μακρινά ραντεβού να δεχέστε. Η σοδαρό-της σας και η φρονιμάδα σας θα γίνουν άφορμή να σας ζητήσουν άργότερα.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Όχι διαί- αλλα καλλυντικά!

τώρα που ξαναβρήκα την πούδρα, την μπιγιαντίνα και το άρωμα,

ΠΟΜΠΕΙΑ
(L. T. PIVER PARIS)

Ο γιατρός σας

Άπαντήσεις έπιστολών

Κατακόκκινο τριαν-τάφυλλο: Δεν μπορώ να κα-ταλάβω για ποιά λόγο ντρέπεστε τη μαμά σας, όπως μου λέτε στο γράμμα σας. Νά της πείτε να σας πησ' ένα δερματολόγο να ιδή το δέρμα του προσώπου σας. Που βρίσκετε το κακό σ' αυτήν την ύ- πάθει. Όστε να ζητάτε από έμένα χωρίς να σας έχω δη ποτέ, να σώσω σας είναι κόκκινο και μά- λιστα να σας υποδείξω και φάρ-μακα:

Τ. Α. Μ. Τ. Α. Μ.: Κανένας για- τρός δεν είναι δυνατόν να σας πη-άν η διάγνωση του πρώτου για-τρού που σας εξέτασε ήταν καλή ή όχι. Τώρα πια χαρακτηρίσθηκε άρρωστος και καλώς ή κακώς είσαστε υποχρεωμένος να κάμετε τη σχετική θεραπεία. Η δλη θε-ραπεία που μου λέτε ότι έκάματε είναι τελείως άναρκετη. Θα κά-μετε έξ άρχης μια σειρά πενικι-λίνη 18-20 εκατομμύρια μονάδες και 20-30 ενέσεις βισμουθίου.

Σ. Τ. Ο. Γ. Α. Τ. Α.: Λιτοχάριο: Δεν είναι δυνατόν να σας πω τη γνώμη μου χωρίς να σας εξετάσω. Στην Θεσσαλονίκη υπάρχουν άρι-στοι γιατροί. Άκολουθήστε τις ύ- ποδείξεις του γιατρού, που εξέτα-σε τον άρρωστο. Έν άνάγκη να τον ξαναπάτε. Το νόσημα, που μου λέτε ότι διέγνωσε είναι δυ-σκολοθεράπευτο και δεν είναι δυ-νατόν να έχη βελτίωση με έλαχι-στη θεραπεία. Χρειάζεται πολύς χρόνος και μεγάλη υπομονή και επίμονη.

Ά. Α. Γ. Α. Τ. Α.: Ζητάτε από ένα γιατρό να μεταβάλει τους κα- νόνες της φύσεως. Θα σας συνε-βούλευα να άποσπάσετε σ' ένα ει-δικό σεζολόγο, γιατί έγώ όμολο-γώ ότι άδύνατο να σας εξυπηρετή-σω. Είναι εύκολο μάλιστα εφ' ό-σον μένετε— έσταθά.

Ά. Γ. Α. Τ. Α.: Μου γρά-φετε ότι ήρθατε στην Άθήνα, ότι σας εξέτασαν δυο γιατροί, ότι σας υπέδειξαν άώριστην θεραπεία την όποια έκάματε και ότι δεν σας ώφέλησε η θεραπεία αυτή. Και

τώρα ζητάτε από έμένα να σας πω τι έχετε και ποιά θεραπεία να κάμετε, ενώ ούτε σας εξέτασα ποτέ, ούτε πρόκειται να σας εξε-τάσω. Σας συμβουλευώ να άπο- ταθήτε στον γυναικόλογο της πε-ριφέρειας σας.

Π. Ν. Ε. Α. Τ. Α.: Μ. Α. Κ. Ν.: Θεο- σπικήν: Η συμβουλή μου είναι να μην παντρευθήτε, γιατί θα κάμε-τε τη σύζυγό σας δυστυχή. Η Θεσσαλονίκη έχει πολύ καλούς γι-ατρούς. Θα πάτε πρώτα σε ένα νευρολόγο να σας υποβάλει σε ει-δική θεραπεία και εν συνεχεία σε ειδικό σεζολόγο. Εφ' όσον δε και οι δυο σας πούν ότι μπορείτε να παντρευθήτε, να το άποφασίσετε.

Έ. Α. Ν. Α. Τ. Α.: Για την έξελ-λακή του ρινικού διαφράγμα-τος του παιδιού σας, άσφαλώς δεν θα είναι δυνατόν να κάμη τη χειρουργική επέμβαση ένας όποιο-δήποτε ώτολόγος. Θα πρέπει να εί-ναι έμπειρος γιατρός για τις εκ-έλασθήσεις και τις άμυγδαλές. Άν άποφασίσετε να έρθετε στην Άθήνα, να πάτε στην Πάτρα, θα σας πούν σχετικές.

Ν. Ε. Ο. Τ. Α.: Άφρικη 44: "Εφ' όσον ο γιατρός καλώς ή κα-κά έχαρητήρισε το νόσημά σας, όπως μου γράφετε, είστε υποχρε-ωμένος να ακολουθήσετε τη σχε-τική θεραπεία. Θα κάμετε 20 έ-κατομμύρια μονάδες πενικιλίνης επί πλέον αυτών, που κάματε και θα πάψετε να κάνατε συνεχώς θε-ραπεία. Συμφωνά με όσα σήμερα δέχεται η έπιστήμη θα γίνεται καλά.

Μ. Α. Ν. Α. Τ. Α.: Έγώ θα σας συ-νεβούλευα να άφρητε όλα αυτά, που μεταχειρίζεστε μέχρι σήμερα και να κάμετε χρήση της Creme Phyllis και Neige Phyllis, σε συν-δυασμό με την Perie Phyllis σύμ-φωνα με την εσώκλειστη οδηγία. Κονάιν μου γράφετε άποτελεσμα-μα.

Ά. Μ. Α. Ν. Α. Τ. Α.: 55: Μπορεί να γίνει αυτό που με ρω-τάτε. Έξαρτάται όμως άπ' το έν-δεσφέρον εκ μέρους του γιατρού, που θα επέμβει, καθώς και από την κατάσταση, που βρίσκεται ο άρρω-στος. Υπάρχουν περιπτώσεις μεγά-λης φθοράς, ώστε να μην υπάρχει περιθώριο. Δεν πιστεύω σε σας τέ-τοιο πράγμα. Όσον άφορά την με-τέπειτα διάγνωση, χρειάζεται και λίγη τέχνη εκ μέρους σας.

Γ. Α. Ν. Α. Τ. Α.: Άσφαλώς το βάρος, που έχασατε— συνέτελεσε στην πλάστικότητα του σώματός σας. Νομίζω ότι αν προσπαθήσα-τε να ξαναπαίρετε το προηγούμενο βέ-ρος σας, άσφαλώς θα έλαττωθή το αντιαισθητικό αυτό φαινόμενο, που μου περιγράφετε. Θα έπρεπε όμως να επιδοθήτε και λίγο στη γυ-μναστική. Όσον άφορά την ποιό-τητα των σουτιέν, που θα πρέπει να φοράτε, όμολογώ ότι είμαι τε-λείως άναρκετός.

Μ. Α. Ν. Α. Τ. Α.: Θα σας συστή-σω να κάμετε χρήση της Creme Phyl- lis, σύμφωνα με την εσώκλειστη οδηγία και είμαι βέβαιος ότι τα άποτελέσματα θα είναι εύχρηστα.

Ά. Δ. Κ. Μ. Ν.: Άκριβώς το ίδιο με τη "Μία νέα" συνιστώ και σε σας. Πρόκειται για την ίδια πε-ρίπτωση. Θα ήθελα μάλιστα να μου γράψετε άποτελέσματα.

Σ. Τ. Α. Ν. Α. Τ. Α.: Μ. Α. Κ. Ν.: Μπο-ρείτε κάλιστα με την επέμβαση έ-νος χειρουργού ειδικού για αισθη-τικές επεμβάσεις, να διορθώσετε τα κακά έχοντα. Έννοείται ότι αυτό του είδους οι επεμβάσεις ά- παιτούν χρόνια παραμονή στην Ά-θήνα, καθώς και χρήματα.

Π. Α. Ν. Α. Τ. Α.: Σας συνιστώ να κάμετε ένα κουτί ενέσεις Tonosan μία ήμερησίως και κάθε 2 ήμερες να παίρνετε επί δέκα ήμερες, με-σημέρι και βράδυ, πρό του φαγι-τού, ένα χαπάκι Teston. Θα σας παρακαλούσα να μου γράψετε το άποτέλεσμα. Άκόμα θα σας συνε-βούλευα, αν σας είναι εύκολο, να τονάζετε λίγο το νευρικό σας σύ-στημα.

Α. Α.

CoLax
και πάλιν
CoLax
Κυρία μου,

Μη σας τρομάζουν τα σκασίμα-τα, τα μιμικία, οι πανάδες, οι κοκκινάδες. Μη σας τρομάζει ά- νο το δέρμα σας είναι στεγνό, ά- νο και χωρίς ζωηρότητα. Μη σας τρομάζει ούτε και το πέρασμα του χρόνου. Η έπιστήμη φρόντισε ώ-στε καμμία γυναίκα να μη χάνη τα νεύατά και την όμορφή της, χωρίς στο λαολινόχο γαλάκτω-μα ντεμακιγιαζ ΚΟΛΑΞ και τη λαολινόχο ΚΡΕΜΑ ΚΟΛΑΞ. Το ένα έγινε για το άλλο, ώστε χρη-σιμολογούμενα και τα δύο μαζί να σας εξασφαλίσουν: 1) την εκλη-πτική και των βαθύτερων ουτιών, 2) τη θροσική και τη βελούδινη α-παλότητα της επιδερμίδος, όταν την χρησιμοποιείτε την νύκτα, ά-φου προηγουμένως καθάρισατε την επιδερμίδα σας με το ντεμακιγιαζ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΚΟΛΑΞ. 3) την προστασία του προσώπου από τις βλαβερές επιδράσεις του αέρα, του κρύου, της βροχής και του ή-λιου, όταν την χρησιμοποιείτε την ήμερα. Και τα δύο είναι τα πιο όνομαστά τονοθετικά καλλυντικά που χρησιμοποιούνται στα καλύ-τερα "Ινστιτούτα Καλλονής" του κόσμου. Δεν άφινουν στο πρόσωπο ούτε ίχνος από σκασίματα, πανά-δες, μιμικία, εξανθήματα.

Και τα δύο χωρίς στη διεοδυ-μικότατα να άφρητε όλα αυτά, που υποδερμικών-ίστων κι' έτσι εξ-ασφαλίζουν την όμαλή λειτουργία άπ' την όποια εξαρτάται η όμορ-φία και η γεία του γυναικειού προσώπου. Κι' αν ακόμα θέλετε το πρόσωπό σας να διατηρή όλη του την δροσική και τη χάρι στους χορούς, στα πάρτυ, στο σινεμά, και στις έκδρομές, χρησιμοποιή-τε το λαολινόχο ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΚΟ-ΛΑΞ και την λαολινόχο ΚΡΕ-ΜΑ ΚΟΛΑΞ. Παλείτε εις όλα τα Φαρμακεία και Μυροπωλεία.

Π. Ρ. Ο. Χ. Η.: Άποφύγετε τας παραποήσεις και άπομνήσεις υπό οιαδήποτε μορφή και συσκευα-σίαν. Η γνησία κρέμα λαολίνη και το γνήσιον λαολινόχο ΓΑ-ΛΑΚΤΩΜΑ ΚΟΛΑΞ ζητείται να εί-ναι ΚΟΛΑΞ και γνήσιον ΚΟΛΑΞ. Γεν. Άντιπεία ΜΙΧ. ΦΟΥΝΤΟΥ-ΚΟΣ. Κλεισθένους 15. — Τηλέ-φωνον 52-416.

Η ΙΑΤΡΟΣ
ΑΡΙΑΔΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ-ΛΕΟΟΥΔΑ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ - ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Μετόκνηεν επί της όδου Δελαφών 3 (πάρδος όδών: Διδότου & Σκου-φά). Δέχεται καθημερινώς 11-1 και 5½-7 μ. μ.— Τηλέφωνα: 612.482 & 612.515.

Θεοσπικήν άνδρος
ΚΟΠΤΙΚΗΣ
ΡΑΠΤΙΚΗΣ
Μετέλειστα
δουτήματα
σε έργα
ΤΑΧΕΙΑ &
ΠΛΗΡΗ ΕΚΜΑΘΗΝ
Ν. Τ. ΣΕΙΑΝΤΗ
ΜΕΤΟΚΝΗΕΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΔΕΛΑΦΩΝ 3 (Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ)

Ανατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο όρκος του Μεχμέτ

Ο Μεχμέτ ήταν ένας καλός Μουσουλμάνος, πιστός στη θρησκεία του όσο κανένας άλλος.

Η καλωσύνη του έφτανε μάλιστα μέχρι του σημείου να μη καβαλλάει το γαϊδάρό του, όταν πήγαινε στα χωράφια ή στο παζάρι, για να μην κουράζει, όπως έλεγε, τό... δυστυχό ζωντανό.

Μία φορά όμως, καθώς ο Μεχμέτ κοντοζύγωνε στην πολιτεία, σκόνταψε σ' ένα μυτερό λιθάρι και χτύπησε το μεγάλο δαχτύλο του ποδιού του τόσο βαρεια, που ο πόνος τον άγγιξε στην καρδιά.

Αγανακτισμένος τότε απ' το πάθημά του, βγήκε από τα όρια της καλωσύνης του και δικαιολόγησε τους δικούς του, που τον έτρωγαν να καβαλλάει. Την ίδια στιγμή, τέντωσε το κεφάλι του και τα χέρια του προς τον ουρανό και όρκίστηκε στον Άλλάχ πως στο εξής θα πήγαινε καβάλλα, δεν θα κατέβαινε από τη ράχη του ζώου ποτέ πιά!...

Ανέβηκε, λοιπόν, στο γαϊδάρικο και τραβήξε για την πολιτεία. Στη δημοσιά όμως διεκρίνε κάτι χνάμω, που λαμπροκοπούσε, το πρόσεξε και είδε πως ήτανε φλουρί.

Έκανε να πηδήσει κάτω, μά, σαν άστραπη, πέρασε απ' το μυαλό του ο όρκος του κι' έπεσε σε βαθειά συλλογή. Είπε πως, σύμφωνα με τον όρκο του, είχε δεθεί πάνω στο ζώο του για όλη τη ζωή. Ούτε να σπείρει, ούτε να σκάψει, ούτε να βοτανήσει. Τίποτα δεν θα μπορούσε πια να κάνει. Και το χειρότερο, ούτε στο τζαμί δεν θα μπορούσε να μπει, μια που κι' ο ίδιος ο Σουλτάνος ακόμα πεζή πηγαίνει εκεί πέρα.

Στην απελπισία του έβαλε τα κλάμματα κι' άρχισε να προσεύχεται:

— Άλλάχ, Άλλάχ, λυπήσου με και φώτισέ με να λυτρωθώ απ' το κακό που έπαθα!...

Τις κραυγές όμως του Μεχμέτ τις άκουσε ο Χότζας, που κατά συμπτωσι πήγαινε κι' αυτός στην πολιτεία τη μέρα εκείνη. Έτρεξε, λοιπόν, κοντά στο γειτονά του κι' άνησυχος τον ρώτησε:

— Μά τι έπαθες και προσεύχεσαι στη μέση του δρόμου, Μεχμέτ;

— Άστα, Χότζα μου, χάθηκε!...

Και σιγά - σιγά άρχισε να ισορρή στο Ναστραδίν το πάθημά του και τον φοβερό του όρκο.

Ο Χότζας χαμογέλασε και του είπε:

— Μήπως όρκίστηκες και να μην ανέβης από το μουλάρι σου, σε άλλο μέρος;

— Όχι... Χότζα μου!

— Έ, τότε το πράγμα παίρνει για τρειά, συνέχισε ο Ναστραδίν. Να πας, λοιπόν, στον αντίκρυνο μου πλάτανο και όπως είσαι καβάλλα να' άγκαλιάσεις με τα χέρια σου τον κορμό του και ν' ανέβης επάνω του. Ύστερα θα κατέβης από το δέντρο στη γη. Με τέτοιο τρόπο δεν καταπατάς τον όρκο σου, γιατί δεν κατεβαίνεις από το γαϊδάρό σου, παρά από το δέντρο!...

Αυτά είπε ο Ναστραδίν και κίνησε να φύγει, άλλ' ο Μεχμέτ δεν τον άφησε.

— Χότζα μου, μ' έσωσες! του φώναξε. Πάρε, λοιπόν, αυτό το γαϊδούρι, στο χαρίζω γιατί δεν πρόκειται να το ξανακαβαλλήσω...

Ο Χότζας, γεμάτος χαρά, δέχτηκε το δώρο και καβαλλώντας στο γαϊδούρι συνέχισε θριαμβικά το δρόμο του για την πολιτεία.

Τα δάσανα του Καραμπέτ

ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Σουρπουίτσα μου λίγες μέρες φοβισμένος είνε, άμμμα ύστερα με λέει:

— Άντε Καραμπέτακι μου με το αεροπλάνο να πηαινούμε!

Πέκ αλιά! Έτσι αερίδρους πηαινούμε, βαλίτσες μαλίτσες στο αεροπλάνο ιπναιούν, ύστερα επιβάτες φωναγμένους έκάνουμε, όνόματά μας λένε:

—Καραμπέτ, Σοροπιάν.

—Παρών, μπέ!

—Σουρπουίτσα Σοροπιάν.

—Παρών, γιάχο!

Τό άλλο ιπιβάτες ιπνέκανε, ύστερα και έμεις ιπναιούμε, οι άλλοι κυτταγμένο μας εκάνουμε. Ένα ώραίο κορίτσι έρχεται:

—Παρντόν, λέει.

—Τί είναι γιαθρούμ; λέω.

—Νά σάς δέσω, κύριε.

—Γιατί να με δέσης κουζούμ; Τιρελλός, είμαι!

Τό άλλο ιπιβάτες έλάνε, άμμμα ώραίο κορίτσι λέει:

—Τήν ζώνη σας, κύριε. Μιά στιγμή, παρακαλώ.

Έπάνω μου σκυμένος ένεταί, με το ζώνη μου δεμένος με κάνει, έγώ πολύ ιφχαριστημένος ένομαι, μαγουλάκι της πιαμένο εκάνω.

Όραίο κοριτράκι έλάει, ύστερα το ζώνη της Σουρπουίτσας μου δεμένο εκάνει. Έγώ λέω πολύ ώραία είναι, χίτες αεροπλάνο διαφορά από λεωφορείος ντέν έχει. Άμα φασαρία άκουεται, βρού, βρού, βρού κάνει, κινητήρες μινητήρες ύρνάνε, αεροπλάνο τι ρέχει, πέκ αλιά.

—Τί είναι; ρωτημένο εκάνω.

—Απογειώσις, λένε.

—Απογειώσις, μαπογειώσις ντέν ήξέρω. Τί ένεταί;

—Τώρα είμαστε στον άέρα, λένε.

Έγώ μύπη μου παραθυράκι βάζω, τιρομαγμένος ένομαι:

—Βαί, βαί, βαί λέω, τί είναι τούτο κουζούμ! Βαί, βαί, βαί, χίτες ισιπία, αντηώπους, δέντιρα, μέντιρα ντέν ιδλένω. Βαί, βαί, βαί!

Όλο το επιβάτες έλια εκάνουμε, άμμμα ώραίο κορίτσι κοντά μου έρχεται:

—Τί πάθετε κύριε;

—Κουζούμ, λέω, στον άέρα είμαστε! Βαί, βαί, βαί, που είμαστε;

Χεράκι της κρατημένο εκάνω, άμα χίτες ντέν το άφινω. Άμα εκείνη έλάει «φοβάστε κύριε»; ρωτημένο εκάνει.

—Γιόκ κουζούμ, ντέν φοβάμαι άμα από κοντά μου ντέν θά φύη!

—Μά δεν μπορώ έχω δουλειά.

—Γιόκ, γιόκ, λέω.

Χεράκι της κρατημένο εκάνω και έτσι καλύτερα ένομαι. Άμα κορίτσι λέει ζώνες μας λυμένες να εκάνουμε και πάλι άπάνω μου σκυμένο ένεταί. Πολύ μου ήρέσει. Ύστερα Σουρπουίτσα μου λύνει και το Σουρπουίτσα πέντε και ένα τής πηαινει. Χίτες μιλι ντέν ιδνάξει.

Λιγάκι ώραία πεταμένο εκάνουμε, άμα ύστερα αεροπλάνο ιπέφτει:

—Άμάν!

—Τί πάθετε, κύριε;

—Πέφτουμε γιαθρούμ.

Ιπιβάτες έλάνε, άμμμα ώραίο κορίτσι λέει:

—Μή φοβάστε, κύριε, δεν ήταν τίποτα. Ένα ρεμού ήτανε.

—Κουζούμ, λέω, ρεμού μεμου, φελιάν φιστικ ντέν ήκέρω. Άμάν!

—Μά τί φωνάζετε;

—Βαί, βαί, βαί, τί είναι τούτο γιαθρούμ;

Όλο ιπέφτει γιάχο!

—Καραμπέτακι, λέει το Σουρπουίτσα μου, δεν μπορώ! Άαχ. Ζαλίζομαι. Να κατεβούμε.

Πώς να κατεβούμε;

Κάποιος λέει «κύριε πέστε στο σωφέρ να κάνει στάσι για να κατεβήτε» και μέσα στο αεροπλάνο μεγάλο φορμάκι ένεταί.

—Άφιστε με, μη με κρατάτε έτσι, κύριε.

—Κουζούμ, λέω, έτσι χίτες τίποτα ντέν φοβάμαι. Όπου θέλεις πηαινούμε. Και να πέσουμε καλά όλσού!

Άμα κρίμα! Αεροπλάνο στο χώμα καθιόμενο ένεταί. Έρτάσαμε. Τόσο λίγο ήτανε; Βαί, βαί, τί να κάνω; Κορίτσι άφινω, γυναίκα μου κυτταγμένο εκάνω. Λίγο φοβισμένος είνα άμα πολύ ιφχαριστήθηκα. Από τώρα πάντα αεροπλάνο να ιπναινω.

Άγναντί!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Η βαλίτσα

Τί είπες, άγαπητέ μου; Άν έχω βαλίτσα; Και πώς είναι δυνατόν να μην έχω; Και όχι μία, αλλά τρεις. Και μάλιστα βαλίτσες από εκλεκτό δέρμα — αυτό είναι περιττόν να το τονίσω, αλλά τέλος πάντων — και δύο μικρές, το όλον πέντε. Και τώρα τί θές; Προς τί αυτή ή έρώτησις; Πώς; Τί; Να σου δανείσω τη μία, για δυο-τρεις βδομάδες; Και για ποιο λόγο να σου τη δανείσω; Όρίστε; Πρόκειται να πάς ταξίδι; Αί, και λοιπόν; Με τη δική μου βαλίτσα θά πάς ταξίδι; Ό-ποιος θέλει να πάη ταξίδι, αγοράζει μία βαλίτσα και κάνει τη δουλειά του και δεν γίνεται νταβάς στον άλλον. Ένοούμεθα;

Πώς; Έχεις μία, άλλα δεν σε φτάνει; Νά πάρης κι' άλλη Κί' αν δεν σε φτάνει κι' η δεύτερη, να πάρης και τρίτη. Τί έκανε, λέει; Δεν αξίζει τον κόπο για ένα ταξίδι που θα κάνης, να δίνης τα λεφτά σου για ν' αγοράσης βαλίτσα. Α! Και γι' αυτό σκέφτηκες τις δικές μου. Μωρέ μπράβο! Που πήγες και με βρήκες, δυστυχισμένο. Διάνα βάρεσαι! Λοιπόν, έγώ βαλίτσα δεν δανείζω, όπως και τίποτε άλλο, άλλωστε!

Τί; Γιατί δεν σου τη δανείζω; Γιατί δεν έχω καμμία όρεξη να κακοπάθω ή βαλίτσα μου. Γιατί δεν ξέρω πώς θά τη μεταχειρισθής. Μπορεί να την παραγείμισης και να ξεγοφιαστή. Μπορεί να την πετάς δεξιά κι' αριστερά; μπορεί να τη βάλης κάτω και να καθήσης επάνω, μπορεί να την άκουμπήσης σε λάσπες και σε νερά.

Θά την προσέχης; Μωρέ τί μου λές; Σάν να μην ξέρω πώς μεταχειρίζονται τα ξένα πράγματα.

Κί' έπειτα που ξέρω έγώ τί θά βάλης μέσα; Μπορεί, εκεί που θά πας, να σου δώσουν τίποτα κοττόπουλα, βούτυρα, τυριά, κρεμμύδια, μουσταλκυριά και να τα βάλης στη βαλίτσα μου.

Και να χυθούν τα λάδια και να βρωμοκοπάη ή βαλίτσα μου και να ή βλέπω και να τη συχαίνωμαι. Κί' έγώ τις βαλίτσες μου τις έχω κούκλες, σαν άρσκειάδες.

Τί είπες; Πόσα χρόνια έχω να πάω ταξίδι; Εφτά χρόνια, βρέ. Όστε οι βαλίτσες μου δεν εκπληρώνουν τον προορισμό τους.

Βλέπω, είσαι και άναίδης! Προορισμός της βαλίτσας, βρέ γαϊδάρε, είναι να έξυπνηρή τον ιδιοκτήτη της, αν θά πάη καμιά φορά ταξίδι. Δεν είναι να τη δανείζη στον ένα και στον άλλο και να την έχη πάρει καινούργια ο άνθρωπος και να την παραλάβη στο τέλος έρείπιο, χωρίς να την έχη μεταχειριστή ο ίδιος ούτε μία φορά.

Για κυττάτε έναν έξυπνο! Ταξίδι με ξένες βαλίτσες! Άειντε να μου χαθής από δω.

Όχι, βρέ. Σαραντά χρόνια να κάνω να πάω ταξίδι, βαλίτσες δεν δανείζω. Εκεί θά μένουν. Τους βάζω φωτιά και τις καίω, τις πάω στο Φάληρο και τις πετάω στη θάλασσα, αλλά δανεικές δεν τις δίνω.

Άν θέλεις, βαλίτσα, να τα βαλιτσάδικα, Κί' αν δεν θές να δώσης λεφτά, κάνε τα πράματά σου μπόγο και τράβα. Καλό ταξίδι και στον άγύριστο. Ούστ!...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Οι δυο άξιωματικοί κύτταξαν με σεβασμό το δόκτορα Φράνκ.

—Μάλιστα, κύριοι, ξανάπε εκείνος, είσατε οι πρώτοι που βλέπετε αυτό το μηχανήμα.

Ήταν ένας άντρας μεγαλόσωμος, ως 40 χρονών, με ματογυάλια, μ' ένα κρύο χαμόγελο στα χείλη. Ένώ πρόσφερε τα λόγια εκείνα, σκεπτόταν συγχρόνως ότι, την επομένη βδομάδα, θά συναντούσε ένα κατάσκοπο και θα στελνε μ' αυτόν στη Μόσχα τα σχέδια της έφευρέσεώς του!

Ο ένας απ' τους άξιωματικούς έσκυψε κι' έξετάσε τον πίνακα χειρισμού.

—Είναι εκπληκτικό! είπε. Σιωπηλά ήχητικά κύματα που προκαλούν εκρήξεις σε μακρινούς στόχους! Ισως θ' άχρηστευθ' έτσι το πυροβολικό...

—Οι πρακτικές εφαρμογές της έφευρέσεώς μου θ' άργήσουν άκόμη, κύριοι, δήλωσε ο Φράνκ.

Συγχρόνως έλεγε με το νού του: «Τό λιγώτερο δυο χρόνια άφού μάθω ή Μόσχα το μυστικό!»

Ύστερα πρόσθεσε:

—Σας κάλεσα σήμερα για ένα πείραμα. Ένας παρατηρητής, σ' άπόστασι δυο μιλίων, θά παρακολουθήση με τις συσκευές έλέγχου του τα άποτελέσματα των ήχητικών κυμάτων μου.

Οι δυο άξιωματικοί κούνησαν έπιδοκιμαστικά το κεφάλι τους. Άλήθεια, ο δόκτωρ Φράνκ ήταν ο μεγαλύτερος έπιστήμων του κόσμου στα ζητήματα του ήχου. Και είχε τώρα στη διάθεσί του όλα τα τέλεια τεχνικά μέσα του μεγάλου εκείνου πανεπιστημιακού εργαστηρίου.

Τέτοιο εργαστήριο δεν υπήρχε πουθενά στη Ρωσία. Θάταν άδύνατο λοιπόν να γίνη κι' εκεί μία έφεύρεσι σαν του δόκτορος Φράνκ... αν δεν πρόδινε αυτός ο ίδιος το μυστικό!

Ο Φράνκ κύτταξε το ρολόι του. Αυτό που σκόπευε να κάνει σήμερα, άπαιτούσε μαθηματική χρονική ακρίβεια, μέχρι δευτερολέπτου. Είχε καταστρώσει το σχέδιό του μ' όλες τις λεπτομέρειες.

Κύτταξε απ' το παράθυρο του εργαστηρίου κι' είδε αντίκρυ το φωτισμένο παράθυρο του γραφείου του δόκτορος Χόφμαν, του καθηγητού της βιολογίας. Σίγουρα, ο Χόφμαν θάταν τώρα άπασχολημένος με τα σκυλιά που είχε στα κλουδιά για τα πειράματά του... άνόητος για ό,τι θά του συνέβαινε έπειτα από 92 δευτερόλεπτα ακριβώς!

Ο Φράνκ έδειξε ύστερα στους άξιωματικούς την πελώρια φυγόκεντρο συσκευή, την έγκατεστημένη σε μία γωνιά του δωματίου, μέσα σε μία μεταλλική καμπίνα με μία μικρή πορτίτσα στα πλάγια.

—Εδώ άρχίζει ή παραγωγή των ήχητικών κυμάτων, τους έξηγησε. Όπως σας είπα, έχουν τόση συχνότητα τα κύματα αυτά, ώστε δεν μπορεί να τα αντιληφθ' το ανθρώπινο αυτί. Όταν όμως γίνουν άρκετά ισχυρά, προκαλούν τρομερές καταστροφές και σπάζουν τα τύμπανα όλων των ανθρώπων, σε μεγάλη άκτινα διάγυρα...

Και τώρα, κύριοι, πάρτε τις θέσεις σας.

Ο ΣΙΩΠΗΛΟΣ ΗΧΟΣ

ΚΑΙ ΑΡΧΙΣΑΝ ΟΛΑ ΜΑΖΙ ΝΑ ΓΑΥΓΙΖΟΥΝ ΑΓΡΙΑ, ΝΑ ΧΑΛΑΝΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ, ΣΑΝ ΝΑΧΑΝ ΤΡΕΛΛΑΗ!

Θά πρόφτανε ίσως άκόμα να φύη ο Φράνκ, αν δεν είχαν παραλύσει τα πόδια του κι' ο νους του απ' τον τρόμο και την κατόπληξι...

Έπειτα από λίγες στιγμές, ώρμησαν μέσα στ' εργαστήριο ο δόκτωρ Σμύθ και μερικοί φοιτητάι. Είχαν άκούσει τα γαυγίσματα, είχαν άνησυχήσει κι' έτρεξαν να ιδούν τί συνέβαινε στο εργαστήριο.

Ο Φράνκ θά μπορούσε να τους τό έξηγήση. Έφτανε το μηχανήμα!

Τα υπερηχητικά κύματα των 12 χιλιοκύκλων, που είχαν άρχισει να παράγονται, δεν γίνονταν αντιληπτά απ' το ανθρώπινο αυτί. Τα σκυλιά όμως τ' άκούγαν, και γι' αυτό είχαν έξερεθισθ' έτσι...

Ήταν κάτι που δεν τόχε προβλέπει ο Φράνκ!

—Έσείς, δόκτωρ Φράνκ; φώναξε ο Σμύθ, ζαρώνοντας τα φρύδια του. Τί ζητάτε εδώ;

Τό κορμί του Φράνκ έκυβε άκόμα ό,τι υπήρχε πίσω του, μέσ' στο γραφείο.

Μά ο τρόμος που ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό του, έκαμε τους άλλους να υποψιασθούν, να τον παραμερίσουν... και να ιδούν το πτώμα του Χόφμαν!

Μία μικρή, άπρόβλεπτη λεπτομέρεια είχε καταστρέψει το σχέδιό του!

Ο Φράνκ πήγε κοντά του άθόρυβα και σήκωσε ψηλά το σφυρί...

τον έμπόδιζε να στείλη στη Μόσχα τα σχέδια της έφευρέσεώς του.

Η έκπληξι λοιπόν που είχε φανή για μία στιγμή στα μάτια του γερο-Χόφμαν, ίσδουναμούσε με θανάτικη καταδίκη του!

—Καθόστε σεις μπροστά στον πίνακα χειρισμού, είπε ο Φράνκ στους άξιωματικούς. Έγώ θά μπά για λίγο στη φυγόκεντρο, για να οίξω μία ματιά. Στο μεταξύ, μπορείτε να ρυθμίσετε το μηχανήμα, ώστε να παράγη κύματα των 12 χιλιοκύκλων.

Άφού έκλεισε πίσω του τη μικρή πόρτα της καμπίνας, πίεσε ένα κουμπί κι' είδε ν' άρχίζουν να περιστρέφονται τα πελώρια περσόνια της φυγόκεντρος. Ύστερα πέρασε γρήγορα απ' το φεγγίτη άερισμού της καμπίνας και βρέθηκε έξω, στο διάδρομο.

Στό τέλος του διαδρόμου αυτού βρισκόταν τό εργαστήριο και τό γραφείο του Χόφμαν.

Καθώς προχωρούσε στο διάδρομο, γρήγορα κι' άθόρυβα — χωρίς στίς ελαστικές σόλες του — ο Φράνκ φαινόταν σαν ένας έπιστήμων που πηγαίνει στη δουλειά του. Κάτω απ' την άσπρη μπλούζα του όμως είχε κρύψει τό σφυρί που θά σκότωνε τό Χόφμαν.

Μ' ένα άντικλειδί που είχε φροντίσει να έτοιμάση, άνοιξε την πόρτα του εργαστηρίου βιολογίας. Δεξιά απ' αυτό, βρισκόταν ή αίθουσα όπου έκανε τώρα μάθημα στους φοιτητάς ο δόκτωρ Σμύθ, ο βοηθός του Χόφμαν. Ο Φράνκ άκουγε άρκετά καθαρά τη φωνή του.

Πραχώρησε ανάμεσα στα κλουδιά των σκυλιών, που έφταναν ως τό ταβάνι, δεξιά κι' αριστερά από ένα διάδρομο μήκους 10 μέτρων. Τα ζώα άνασκήκωναν τό κεφάλι τους, τον κύτταζαν, αλλά έμεναν ήσυχα. Είχε μελετήσει άλλωστε τη συμπεριφορά τους ο Φράνκ, όταν κατέστρωνε τό σχέδιό του.

Άνοιξε σιγανά την πόρτα του γραφείου του Χόφμαν. Όπως τό περίμενε, ο καθηγητής έγγραφε μπροστά στο τραπέζι του, με την πλάτη του γυρισμένη προς την πόρτα. Ο Φράνκ πήγε κοντά του, άθόρυβα, και σήκωσε ψηλά τό σφυρί του...

Έπειτα από μερικές στιγμές, ο Χόφμαν δεν ζούσε πιά. Είχε πεθάνει γρήγορα και εύκολα... Ο δολοφόνος του πέρασε πάλι στο εργαστήριο με τα κλουδιά. Εκεί όμως σταμάτησε, σαν απολιθωμένος.

Τα σκυλιά είχαν σηκωθή τώρα βιά, έδειχναν τα δόντια τους και γρύλλιζαν άπειλητικά. Ξαφνικά άρχισαν όλα μαζί να γαυγίζουν άγρια, να χαλάνε τον κόσμο, σαν νάχαν τρελλαθή!

Θά πρόφτανε ίσως άκόμα να φύη ο Φράνκ, αν δεν είχαν παραλύσει τα πόδια του κι' ο νους του απ' τον τρόμο και την κατόπληξι...

Έπειτα από λίγες στιγμές, ώρμησαν μέσα στ' εργαστήριο ο δόκτωρ Σμύθ και μερικοί φοιτητάι. Είχαν άκούσει τα γαυγίσματα, είχαν άνησυχήσει κι' έτρεξαν να ιδούν τί συνέβαινε στο εργαστήριο.

Ο Φράνκ θά μπορούσε να τους τό έξηγήση. Έφτανε το μηχανήμα!

Τα υπερηχητικά κύματα των 12 χιλιοκύκλων, που είχαν άρχισει να παράγονται, δεν γίνονταν αντιληπτά απ' το ανθρώπινο αυτί. Τα σκυλιά όμως τ' άκούγαν, και γι' αυτό είχαν έξερεθισθ' έτσι...

Ήταν κάτι που δεν τόχε προβλέπει ο Φράνκ!

—Έσείς, δόκτωρ Φράνκ; φώναξε ο Σμύθ, ζαρώνοντας τα φρύδια του. Τί ζητάτε εδώ;

Τό κορμί του Φράνκ έκυβε άκόμα ό,τι υπήρχε πίσω του, μέσ' στο γραφείο.

Μά ο τρόμος που ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό του, έκαμε τους άλλους να υποψιασθούν, να τον παραμερίσουν... και να ιδούν το πτώμα του Χόφμαν!

Μία μικρή, άπρόβλεπτη λεπτομέρεια είχε καταστρέψει το σχέδιό του!

ΚΟΛΙΝ ΜΑΚ ΝΤΟΥΓΚΑΛ

Η ζωή της γυναίκας

ΤΑΓΙΕΡ ΤΟ ΠΡΑΚΤΙΚΩΤΕΡΟ ΚΟΣΤΟΥΜΙ

Το ταγιέρ δεν είναι πιά το κλασικό κοστούμι, που ξέραμε ως τώρα, το κάπως μονότονο, γιατί προσαρμόστηκε στις απαιτήσεις της μόδας, απαρτίζεται όπως το επανωφόρι και το φόρεμα. Αυτός είναι ο λόγος που παρουσιάζει τόσες μορφές. Αλλάστε το χρησιμοποιούν τώρα σε όλες τις περιπτώσεις.

Δεν βλέπουμε παρά ταγιέρ, όλες τις ώρες της ημέρας και, κάποτε και της νύχτας. Ταγιέρ, παντού ταγιέρ! Τα φετινά μοντέλα έχουν διάφορες λεπτομέρειες, που τα κάνουν να ξεχωρίζουν. Πρώτα απ' όλα έχουν φούστες ίσιες, ενώ τουναντίον

τα κορσάζ υπογραμμίζουν τις καμπυλότητες του σώματος, χωρίς όμως να είναι εφαρμοστά.

Οι ζακέτες χρησιμοποιούν άφθανο ύφασμα στο επάνω μέρος του μπουστου, κάποτε και εσάρπες και μεγάλους γιακάδες.

Όλα τα μαλακά λαινάξ προτιμούνται, το δε μαύρο χρώμα είναι αποκλειστικής για τις άπογευματινές ώρες. Τα πρωίνα φοριούνται συνδυάζουν ως επί το πλείστον μαύρο χρώμα, μπέζ και μαρόν.

Οι ζακέτες κουμπώνουν συχνά ως άπανά στο λαιμό και τελειώνουν με ένα στρατιωτικό γιακά γυριστό ή μία εσάρπα. Μερικές φορές δεν υπάρχει γιακάς και τότε το τελείωμα του λαιμού είναι στρογγυλό όπως στα φορέματα.

Η τάλλια είναι στη θέση της, οι μπάσκες, όταν υπάρχουν είναι κοντές και λιγάκι σφιχτές γύρω από τους γοφούς για να μη τους βαρύνουν.

Αλλά καθώς βλέπουμε, η μόδα ακόμη και σ' αυτό επιβάλλει τις μοντέρνες απόψεις της. Έτσι το ζήτημα του μακρούς της ζακέτας είναι κάπως ελαστικό και σε μερικά ταγιέρ βλέπουμε τις ζακέτες να φτάνουν στα τρία τέταρτα του μακρούς της φούστας.

Οι μπλουζες παίζουν έφετος μικρότερο ρόλο. Αντικαθίστανται πολλές φορές από ένα ολόκληρο φόρεμα. Ο Πιέρ Μπαλμαίν λ.χ. παρουσίασε ταγιέρ, που δεν ήταν άλλο παρά ντε πές, δηλαδή ολόκληρα φορέματα και ζακέτες.

ΟΙ ΩΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΓΑΡΝΙΡΙΣΜΑΤΑ

Οι ωμοί είναι στρογγυλοί και ριχτοί, πράγμα που αλλάζει έντελως τη γραμμή του μπουστου και την τοποθετείται μάλλον ψηλά στο κορσάζ, για να προσθέτη όγκο.

Μερικά ταγιέρ είναι γαρνιρισμένα με γούνες: αστρακάν, βιζόν, καστόρ, πάνθηρα και το γαρνίρισμα αυτό δεν εμφανίζεται πάντοτε σε τύπο γιακά ή ρεβέρ, αλλά και ως εντεκούπ.

Μερικά ταγιέρ αμυγιάει είναι καμωμένα από μουάρ λαμέ με σκουτεινχρωμες ανταύγειες, από οττομάν μαύρο με ανταύγειες σκουτσέζικες, άλλα δε από σατέν με ασημένιες βούλες.

Τα ταγιέρ, που έχουν προορισμό να φορεθούν σε συγκεντρώσεις κοκταίηλ, έχουν πάντα ολόκληρο φόρεμα και όχι φούστα και μπλούζα. Το φόρεμα είναι αρκετά ντεκολτέ, ώστε όταν βγάλει τη ζακέτα, η κυρία παρουσιάζεται με τουαλέτα αμυγιάει.

Το ντρά, τα διάφορα λαινάξ και τα βελούδα φασόνε χρησιμοποιούνται πολύ γι' αυτά τα σύνολα.

Είναι γαρνιρισμένα με πολλά κεντήματα, αλλά σε διακριτικά χρώματα.

Ο Γουώρβ συνηθίζει πολύ τα κεντήματα από στράς, ο Μπαλμαίν τα κεντήματα από «ζαί» και άλλοι προτιμούν τις γούνες.

Ταγιέρ είνε όλα αυτά, αλλά ταγιέρ, που μόνο την ονομασία έχουν διατηρήσει και τίποτ' άλλο, που να θυμίζει τα ταγιέρ, που ξέραμε ως τώρα.

ΣΤΙΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ

Είναι η εποχή των χειμερινών εκδρομών και για να τις απολαύσει κανείς πρέπει να έχει και το κατάλληλο ντύσιμο. Τα παλιά χρόνια είχε καθιερωθεί να φοράμε στις εκδρομές ό,τι παλιό είχαμε. Άλλα τώρα δεν ξεκινάμε χωρίς τα κατάλληλα εφόδια. Και ένα από τα πρώτα εφόδια είναι να έχουμε ένα κοστούμι που να μας παρέχει κάθε άνεση, ώστε να περπατάμε και να κινούμεθα ελεύθερα.

Δεν είναι απαραίτητο το παντελόνι, αλλά πρέπει να δηλοποιήσουμε ότι είναι πολύ πρακτικό. Είτε φυσάει αέρας, είτε κάνει κρύο το παντελόνι θα μας εξυπηρετήσει καλύτερα, γιατί στέκεται στη θέση του και μας προφυλάσσει.

Για μπουστό, τα πλεχτά είναι απαραίτητα: μία μπλούζα και μία ομοιόμορφη ζακέτα από πλό χοντρό μολλί, μία μάλλινη εσάρπα για τον λαιμό και ένα μπερέ ή σκούφος πλεκτός.

Καλό θα είναι να έχουμε πάντα μαζί και ένα αδιάβροχο, γιατί όταν κάνουμε ημερήσια εκδρομή αυτή την εποχή, πολλές φορές ο καιρός αλλάζει.

Επειτα έρχομαστε στα υποδήματα, που παίζουν μεγάλο ρόλο. Πρέπει να είναι ευρύχωρα, αναπνευστικά και συγχρόνως μαλακά, ελαφρά και αδιάβροστα. Οι σόλες θα είναι χονδρές, ενίοτε διπλές και θα φοράμε πάντα κάλτσες μάλλινες, γιατί είναι μαλακές και εμποδίζουν τα πόδια να έρχονται σε άμεση επαφή με το δέρμα.

Επειτα έχουμε τα γάντια, που μπορούν να είναι μάλλινα αλλά και δερμάτινα «φουρέ».

Τελειοτάτα συμπληρώματα είναι ο σάκκος της πλάτης και ένα μπουστούνι μυτερό, που βοηθάει πολύ στην εξέχση.

Στο σάκκο θα βάζουμε ό,τι φαγώσιμα παίρνουμε μαζί μας. Άλλ' ως αποφεύγουμε το πολύ βάρος, γιατί δεν είν' ευχάριστο να περπατά κανείς ώρες ολόκληρες, σηκώνοντας ένα βαρύ σακκίδιο στην πλάτη.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ ΜΟΝΤΕΛΩΝ

Ο κάθε ραπτικόσ οίκος στις έφετεινές επιδείξεις του παρουσίασε και από μία γραμμή,

- 1) Φόρεμα για κοκταίηλ από βελούδο μαύρο, πράσινο ή μαρόν. Καπελλάκι από ομοιοβελούδο με χρυσά ή ασημένια φύλλα.
- 2) Ώραιο μαντώ από βιζόν με πλατύα μανίκια και μεγάλο γιακά ομόκιν.

που του την ενέπνευσε κατι ώρισμένο.

Ο Ζάν Ντεσσε π.χ. λανσάρισε τη γραμμή «Κιθάρα» που την έμπνευσθη από την Ισπανία και την Αναγέννηση. Μία «σουλές» χωρίς φάρδος χαρακτηρίζει τα μοντέλα του με πιέτες διασταυρούμενες στους γοφούς.

Τα επανωφόρια είναι φορδειά με ίσια ραγκλάν μανίκια, με διακοσμητικές μαρτεγκάλ, με γαρνιρίσματα από γούνες. Άλλα επανωφόρια αποτελούν σύνολα τριών κομματιών με συνδυασμό ταγιέρ και φορεμάτων.

Ο Ζακ Φάτ λανσάρισε τη γραμμή «Ρομάν» που την χαρακτηρίζουν καμπυλωτοί ωμοί με τα μανίκια κολλημένα χαμηλά. Υπάρχουν πολλά ντραπαρισματα στο στήθος, ενώ οι φούστες είναι στενές και κρύβουν τους γοφούς. Οι γιακάδες των ταγιέρ είναι μικροί και γυριστοί και κάποτε τους αντικαθιστούν γούνες. Οι μπάσκες είναι κοντές και τα φορέματα έχουν πολύ γαρνιρισμένη τη μέση.

Ο Λανσέν - Καστιγιό λανσάρισε τη γραμμή «Κοσινέλ» με τις χαριτωμένες καμπυλότητες της.

Επίσης τα επανωφόρια με πελώριους γιακάδες πολλοί από τους οποίους είναι προσθετοί, οι δε μαρτεγκάλ είναι πολύ ιδιόρρυθμες. Αρχίζουν από το στήθος και τελειώνουν διασταυρούμενες στην πλάτη. Τα ταγιέρ έχουν μικρούς όρθιους γιακάδες, μανίκια καμπυλωτά, μπάσκες, κοντές και φούστες στενές. Πολλοί φλόγκοι στη μέση, πολλές τουντ ανοιχτές εμπρός και πολλά πλούσια κεντήματα.

Ο Μπαλμαίν λανσάρισε μενέι πιστός στην αυστηρή γραμμή του με τάσεις κατεβασματος της τάλλιας με τη βοήθεια φορδειάς ζώνης «άν φόρμ» τοποθετημένης στους γοφούς με βουτιγμα πίσω.

Τα επανωφόρια του δεν είναι φορδειά, έχουν δε μεγάλους γιακάδες ριχτούς πίσω. Τα ταγιέρ έχουν ξεχειλωμένους πίσω γιακάδες και μανίκια τρουά κάρ.

Τα φορέματα σε στυλ «πρενσές» με στρογγυλά ανοίγματα λαιμού και πολλές βελούδινες εσάρπες.

Ο Κριστιάν Ντιέρ λανσάρισε τις δύο γραμμές του «Τούρ Έφελ» και «Τρούλοι του Παρισιού», που παρουσιάζουν δύο τελείως διάφορες σιλουέτες.

Τα ταγιέρ του δεν έχουν γιακάδες, αλλά έχουν πολλές «εντεκούπ», μαρτεγκάλ χαμηλά τοποθετημένες και μανίκια τρουά κάρ με δερμάτινα χτυπητά γάντια. Τα βραδυνά του δε είναι πολλά φουρά στενά και φορδειά.

Ο οίκος Σκιασαρέλλι λανσάρει την ίδια γραμμή στα φορέματα, αλλά κι' ένα σωρό λεπτομέρειες έντελως ιδιόρρυθμες, που στολίζουν μία σιλουέττα στις γενικές γραμμές απλή: Ταγιέρ με παννώ ντραπέ, που καμιά φορά καταλήγουν σε εσάρπα, διπλούς γιακάδες, που δείχνουν πλό λεπτή τη γραμμή του λαιμού, τσέπες ή ντεκούπ με συνδυασμούς πρωτότυπους και αντίθεσεις φανταχτερές, όπως είναι ανάμειξη βελούδου και τουντ.

Ο Πιέρ Μπαλμαίν λανσάρισε την πιο καμψη σιλουέττα με φάρδος στο κορσάζ, που είναι στενό κάτω.

Τα παλτά του είναι από πλεχτά λαινάξ, τουντ και κασιμίρ φανταζί. Έχουν δε μέτριο φάρδος σε αντίθεση προς τις ρεδιγκότες, που είναι εφαρμοστές σαν γάντια.

Ο Γκρές παρουσίασε μερικά ταγιέρ με βέστες, που θυμίζουν τουνικ και άλλες που έχουν μπάσκες μυτερές ή οβάλ. Τα εράδουα χρησιμοποιεί πολλούς ταφτάδες, σατέν εμπριμέ, μουσλίνες και έρσευ μεταξωτά, σε τόνους ντεγκραντέ.

Ο οίκος Μαντελέν ντε Ρώκ συγκέντρωσε όλη του την προσοχή στα γαρνιρίσματα, που συνίστανται σε ντεκούπ, σε κεντήματα και σε ντραπαρισματα τών κορσάζ. Η τάλλια είναι στη θέση της αλλά χωρίς να υπογραμμίζεται, και οι γοφοί σχεδόν δεν φαίνονται.

Μερικά ταγιέρ του γαρνιρίονται με μελουνζιν και τα βραδυνά του είναι πολύ πλούσια με λαμέ, μουσλίνες νταντέλλες.

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ

Το μακρὸς τῶν επανωφοριῶν κυμαίνεται. Πάντως καλὸν εἶναι νὰ τονίσουμε ὅτι, ὅταν τὸ επανωφόρι εἶναι τρουά κάρ, πρέπει τὸ χρώμα του νὰ μοιάζει με τὴ φούστα τοῦ φορέματος, γιατί εἶναι πολὺ ἀκατα-

5) Χειμωνιάτικο πρωινό ταγιέρ από χοντρό τουντ με μπλούζα που έχει όρθιο γιακά

σθητο νὰ φαίνεται κάτω ἀπὸ τὸ επανωφόρι μὴ φούστα διαφορετικοῦ χρώματος. Οἱ μασχάλες γίνονται φαρδεῖες καθὼς καὶ τὰ μανίκια. Τὸ φάρδος διατηρεῖται ὡς κάτω ἀπὸ τοὺς ἀγκῶνες κι' ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα στενεύουν. Οἱ γιακάδες εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γυριστοί, κάποτε ντραπαριστοί, κάποτε δὲ ἴσιοι, ἀλλὰ πάντα μεγάλοι. Μερικοὶ γίνονται καὶ διπλοὶ καὶ τότε θυμίζουν μικρὲς μπερτές, ἐνῶ ἄλλοι ἔχουν τὸ σχῆμα τῶν «κόλ-σάλ».

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

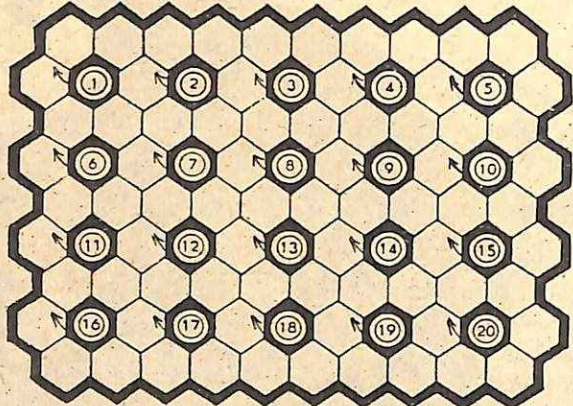
3) Βέστο δερμάτινη με ντεκούπ γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό, με δύο σειρὲς κουμπιά καὶ δύο πέννες στὸ ἀνοιγμα, πού τὴ δείχνουν στενότερη κάτω. 4) Πολὺ τῆς μόδας εἶναι ἡ ἀνάμειξη τοῦ πλεχτοῦ καὶ τοῦ ὑφάσματος. Καζάκα ἀπὸ έρσευ με πλεχτὴ λουρίδα στὸ ἀνοιγμα καὶ τὰ πουανιέ.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ρομπόλεξο

Γύρω από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας, θα τοποθετήσετε μία λέξη των έξι γραμμάτων. Θ' αναγίσετε πάντοτε από το σημείον όπου βρι-

σκαται το μικρό βέλος και θ' ακολουθήτε την κατεύθυνση, που δείχνει.

Α' ΣΕΙΡΑ

- 1) Ανύψωση.
- 2) Περιέχει νερό.
- 3) Κάνει ενοχλητικό θόρυβο.
- 4) Μας δροσίζει το καλοκαίρι.
- 5) ... Πρεζάν: αστέρι του γαλλικού κινηματογράφου.

Β' ΣΕΙΡΑ

- 6) Όσμη όχι ευχάριστη.
- 7) Είδος γαλλικού χορού.
- 8) Όπλο.
- 9) Εύκολαχμία.
- 10) Όδηγεί στο Δαφνί.

Γ' ΣΕΙΡΑ

- 11) Δοχείο ύδατος.
- 12) Άρχει (θηλ.).
- 13) Φυτό που καίει στη γεύση.
- 14) Δεν είναι από σόι (ουδ. δημ.).
- 15) Πάθησι δάν ματιών.
- 16) Αφορμή.
- 17) Παραλλαγή του χαλαζιού.
- 18) Κάνει το φαγητό πιο πικάντικο.
- 19) Ανοιξιάνικα.
- 20) Μετρικός ποίος.

Τα κοστούμια

Τρεις αδελφές, χορεύτριες, γουν μία καλλιτεχνική τουρνέ διαρκείας 100 ημερών. Το συμβόλαιό τους λοιπόν όριζε ότι κάθε νύχτα όφείλουν να εμφανίζονται με διαφορετικό συνδυασμό κοστουμιών. Δηλαδή καμία νύχτα δεν πρέπει να φορούν τα ίδια κοστούμια που φορούσαν μία οποιαδήποτε άλλη νύχτα. Ούτε κι επιτρέπεται να φορούν δύο απ' αυτές το ίδιο κοστούμι σε μία νύχτα. Τέλος, δεν επιτρέπεται σε καμιά τους να φοράη το ίδιο κοστούμι περισσότερο από μία φορά τη βδομάδα.

Αν υποθεθί τώρα ότι έχουν φτιάσει τρία όμοια κοστούμια από κάθε είδος, πόσα πρέπει το λιγότερο να πάρουν μαζί τους στην τουρνέ τους, ώστε να εκπληρώνονται όλοι οι παραπάνω όροι του συμβολαίου τους;

Γεωγραφικές έρωτήσεις

- 1) Σε ποιά ήπειρο βρίσκεται η πόλις Καζαμπλάνκα;
- 2) Ποιά Σκανδιναβική χώρα βρίσκεται πλησιέστερα στο Βόρειο Πόλο;
- 3) Ποιά γαλλικό λιμάνι βρίσκεται κοννότερα στην Αγγλία;

Έρωτήσεις

- 1) Πόσα φυλλάκια του τσαγιού ζάχαρη μας κάνουν μία όκά;
- 2) Ο Ναπολέων εξορίστηκε στην Ελλάδα... και σε ποιά άλλο νησί;
- 3) Τι σημασία έχει μία όριζοντία γραμμή πάνω από ένα ρωμαϊκό αριθμό;
- 4) Ποιά ψεύτικο ζώο προκάλεσε την πτώση μιας μεγάλης πόλεως;

Μεταγραμματισμός

Του σκελετού ένα μέρος αλλάζει τ' αρχικό κι' επιπλο άμεσως κάνει πρό πάντων σχολικό.

Κάτι παράλογο

Τι το παράλογο υπάρχει στις παρακάτω φράσεις;

- 1) 'Η Σελήνη μας είναι χρησιμώτερη απ' τον Ήλιο, γιατί μας δίνει το φώς της τη νύχτα που το χρειαζόμαστε πραγματικά, ενώ ο Ήλιος μας φωτίζει την ημέρα, όταν δεν τον χρειαζόμαστε.
- 2) Το άλογο υπακούει στον άφεντικό του, έπειδή τα μάτια του μεγεθύνουν τα αντικείμενα, κι' έτσι ο άφεντικός του το φαίνεται μεγαλύτερος απ' όσο είναι αυτό το ίδιο.

Πώς το ζύγισε;

Κάποιος ήθελε να χωρίση στη μέση 20 όκάδες αλεύρι, διέθετε δε μόνο δύο σταθιά για τη ζυγαριά, το ένα 5 όκάδων και το άλλο 9. Πώς έκαμε μ' αυτά τη δουλειά του;

Κρυπτογραφικός

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 4	—άρχαιος στρατηγός
2 0 9 6 4	—πατόμος της Γερμανίας
3 4 5 6 4	—μέρος του πλοίου
4 8 2 2 1 3	—πρωτεύουσα όμωνύμου νομού.
5 8 7 8 9 6 4	—ναός
6 7 0 2 6 4	—μέγας ποιητής
7 6 9 1 4	—αριθμητικός
8 5 6 4	—χρονικό διάστημα
9 6 5 4 6	—άνεμος
0 2 1 3 6 9	—άρχαιος ναός.

Το κάθε γράμμα αντιπροσωπεύεται από το ίδιο πάντοτε αριθμό.

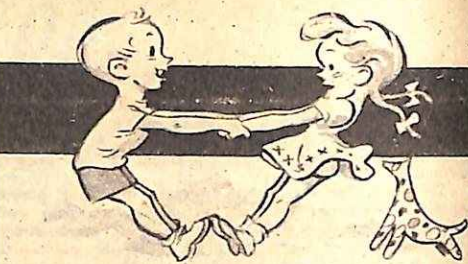
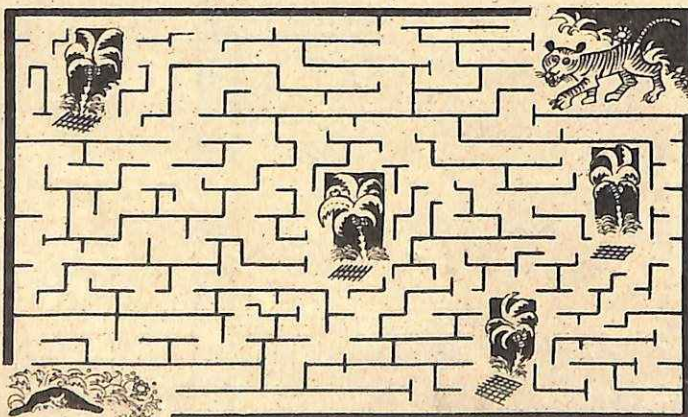
Λεξιγριφός

Μία πρόθεσι κι' έν άρθρο σε δρόμο απαντηθήκαν κι' ένα ποιητή άρχαίο στη θέσι τους αφήκαν.

Συλλαβόγριφός

Ένα αναίτι προφέρω μόλις κι' έναν ξένο ποταμό και τον φέρνω έδω άμέσως να τον κάνω ελληνικό.

Λαβύρινθος

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Βροντές και άστραπές...

Ο Σωτηράκης, φοδόναν πολύ τις άστραπές και τις βροντές. Γι' αυτό η μητέρα του φρόντιζε τακτικά να τον καθησυχάζη, λέγοντάς του πως δεν έπρεπε να φοβάται, γιατί ο μπαμπάς του κι' η μαμά του τον αγαπούσαν, όπως τον αγαπούσε κι' ο Θεούλης.

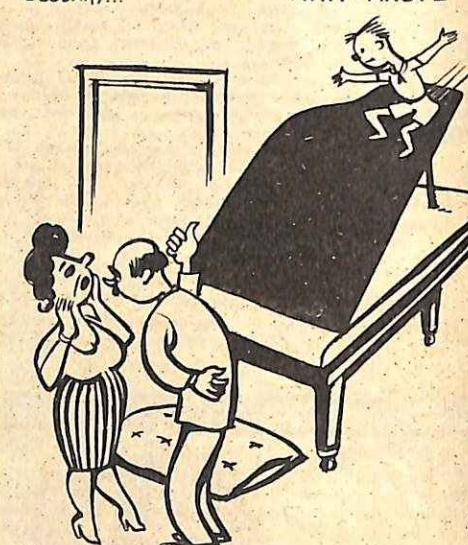
Μία νύχτα είχε πιάσει άγρια θύελλα κι' ο Σωτηράκης που κοιμόταν μόνος στο δωμάτιό του, μόλις άκουσε τις βροντές και τις άστραπές, φοβήθηκε πάλι κι' άρχισε να φωνάζη κοντά του τη μητέρα του. Έκείνη τότε έτρεξε στην κρεβατοκάμαρά του για να τον καθησυχάση.

—Μη φοβάσαι, παιδάκι μου, του είπε. Ο Θεός βρίσκεται μαζί σου.

Ο Σωτηράκης σκέφθηκε μερικά δευτερόλεπτα και της απάντησε:

—Τό ξέρω, μαμά. Αλλά γιατί να μην μπορώ να πάω έγω κάτω με τον μπαμπά και να μείνης έσύ έδω, με το Θεούλη;...

ΜΙΚΥ-ΜΑΟΥΣ

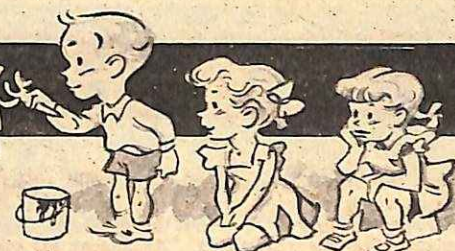

Ο δάσκαλος του πιάνου: Νομίζω, κυρία μου, πως ο γνιός σας έχει μεγαλύτερη κλίσι στα σπόρ παρά στη μουσική.

—Μαμά, μήπως μπήκε στην κουζίνα το αεροπλάνκι μου;

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο πιο πολύτιμος θησαυρός

Μία φορά κι' έναν καιρό, ζούσε ένας βασιλιάς, που είχε μία κόρη όμορφη, σαν άχτιδα Άπριλιτικού ήλιου. Όλα τα βασιλόπουλα είχαν τρελλαθί με την όμορφιά της. Πιο πολύ όμως την έλάντρευαν για την άγγελική της ψυχή. Ήταν άκακη, άγνη και δωσμένη στην άγάπη του Θεού.

Δέν άρεσαν στη βασιλοπούλα ούτε οι γιορτές, ούτε οι άγώνες. Οι γελωτοποιοί του παλατιού, με τα καμώματά τους, δέν μπορούσαν να την κάνουν να γελάση.

Πολλές φορές, έρχονταν τραγουδιστές κάτω από το παλάτι, κι' η βασιλοπούλα τους έδιωνε με λίνια χρήματα ή με ευγενικά χαμόγελα. Οι άρχόντισσες προσπαθούσαν να την διασκεδάσουν με ώραιες ίσσορίες. Μα η βασιλοπούλα είχε αποφασίσει να άφοσιωθί στον Κύριο. Ποθούσε να γίνη καλόγρησα σε ένα παλιό μοναστήρι, όπου ήταν ήγουμένη ή γιαγιά της.

Την έποχη εκείνη, ένας άπιστος μαύρος βασιλιάς, κηρυζε τον πόλεμο στον πατέρα της. Ύστερα από πολλές σκληρές μάχες, όπου χάθηκαν τα καλύτερα παλληκάρια, έπεσε κι' ο χριστιανός βασιλιάς σκλάβος στα χέρια των άπιστων.

Έτσι νικημένο και δεμένο σ' ένα δέντρο, έπισκέφθηκε το δύστυχο βασιλιά ο μαύρος Σουλτάνος.

—Μονάχα ένας τρόπος υπάρχει να σ' άφισω έλεύθερο, του είπε. Όλος ο κόσμος μιλάει για την όμορφιά της μονάκριβης θυγατέρας σου. Τη θαυμάζω, χωρίς να την ξέρω, για την άρετή της και τις χάρες της. Δός μου τη γυναίκα!...

Χίλιες ζωές αν είχα να χάσω και με χίλιους θανάτους αν με φοβέριζες, άποκριθήκε ο νικημένος, δέν θα τόκανα αυτό που μου ζητάς. Προτιμώ να τη σκοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια, παρά να τη δώ γυναίκα σου...

Ο καιρός είναι μεγάλος συμβουλάτορας, του είπε ο μαύρος Σουλτάνος, και γρήγορα θ' αλλάξής γνώμη.

Κι' άμέσως διάταξε να κλείσουν στη φυλακή το δυστυχισμένο αϊχμάλωτο βασιλιά. Πέρασαν έτσι μέρες, βδομάδες. Η βασιλοπούλα δέν είχε μάθει τίποτε για τον πατέρα της. Στο τέλος, μερικοί χριστιανοί, που ξέφυγαν από το βασίλειό του μαύρου Σουλτάνου, έφτασαν στο παλάτι και της είπαν πως ζούσε ο πατέρας της και τη ζητούσε ο Σουλτάνος για να τον έλευθερώση.

Η άτυχη βασιλοπούλα πέρασε τη νύχτα της παρακαλώντας το Θεό να τη φωτίση τί να κάνει.

Την άλλη μέρα, έστειλε τους ανθρώπους της στον μαύρο Σουλτάνο και τους είπε: —Τάξτε του όλους τους θησαυρούς μας, ακόμα και το μισό μας βασίλειο. Τά δίνω με την καρδιά μου, άρκει να λυτρωθί ο πατέρας μου.

Οι άνθρωποί της έφυγαν και σε τρεις μέρες ξαναγύρισαν.

—Όλα τ' άρνήθηκε, καλή μας βασιλο-

πούλα, της είπαν. Η καρδιά του είναι σκληρή σαν πέτρα. Αυτό που ζητάει με έπιμονή είναι να του δώσης το χέρι σου και να γίνης γυναίκα του.

—Να πάτε πάλι, είπε η βασιλοπούλα στους ανθρώπους της και να του δώσετε τις χρυσές πλεξούδες των μαλλιών μου. Του τις χαρίζω για τη λευτεριά του πατέρα μου...

—Θα το κάνης αυτό άλήθεια, καλή βασιλοπούλα; φώναξαν εκείνοι.

—Θα το κάμω, άποκριθήκε εκείνη.

Οι άνθρωποί της έφυγαν, κι' όταν ξαναγύρισαν, της είπαν:

—Οι κόποι μας πήγαν χαμένοι, καλή βασιλοπούλα. Άκουσε τί μας είπε: «Δέν υπάρχει χρυσάφι στη χώρα μου, σαν το χρυσάφι των μαλλιών της. Έγω όμως θέλω το χέρι της»...

—Να ξαναπαίτε να του δώσετε τα δόντια μου. Θα σταθί να μου τα βγάλουν ένα για τη λευτεριά του πατέρα μου.

Οι άνθρωποί της πήγαν στο μαύρο κι' όταν ξαναγύρισαν, της είπαν:

—Καλή βασιλοπούλα, ο μαύρος μας είπε πως δέν έχει στους θησαυρούς του μαργαριτάρια σαν τα δόντια σου. Μα αυτός ζητάει το χέρι σου...

—Σύρτε πάλι, είπε η βασιλοπούλα, και προσφέρετε του τα μάτια μου, για την έλευθερία του πατερούλη μου...

Έκείνοι έφυγαν κι' όταν ξαναγύρισαν, της είπαν:

—Καλή βασιλοπούλα, ο μαύρος μας είπε πως δέν έχει πετράδια τόσο άστραφτερά, σαν τα μάτια σου. Μα ζητάει μονάχα το χέρι σου...

—Να ξαναπαίτε, τους είπε η βασιλοπούλα, και να του πητε, ότι δέχομαι. Δέχομαι όμως με τη συμφωνία να μου δώση το βασιλικό του λόγο πως θα έλευθερώση τον πατέρα μου...

Οι άνθρωποί της έφυγαν και γύρισαν με δυό δούλους του μαύρου βασιλιά.

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ο Κοκός και ή Κική

Ο Κοκός χωρίς μυαλό λέγει στην Κική τρελλά: —Παίζουμε το τόπι: —Έλα πρώτα έδω κοντά να διαβάσης του άπαντα. Παίζουμε κατόπι...

Πως ν' άκούση όμως αυτός! Πάει στον κήπο πεταχτός. Τόσο δέν τον νοιάζει! Κι' ο μπαμπάς, σαν πρθ' εκεί, βρθε μόνη τη Κική μέσα να διαβάση.

Πάνει τότε τον Κοκό, τον άρνηται νησιτικό κι' έζω απ' το τραπέζι! Και τον έμασε μ' αυτά τη δουλειά του να κυττά κι' ύστερα να παίζει.

ΣΤ. ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ

— Δέχεται ο άφεντής μας, της είπαν οι δούλοι. Μάς έδωσε μάάλιστα αυτό το σμαραγδένιο δαχτυλίδι να το δείχνης παντού, αν δέν κρατήση το λόγο του και δέν έλευθερώση τον πατέρα σου.

Τότε η βασιλοπούλα έκοψε το άριστερό της χέρι, ως τον καρπό. Το έβαλε σ' ένα χρυσό κουτί κι' έβαλε μέσα κι' ένα γράμμα, που τούγραφε:

«Άφεντή, σου στέλνω το χέρι που μου ζήτησες. Το έκοφα μόνη μου. Με τη διαφορά, πως είναι το άριστερό, γιατί το δέξιο, το χρειαζόμαι για να προσεύχωμαι στο Μεγάλο μας Θεό».

Ο μαύρος Σουλτάνος, αντί τώρα να θυμώση, που ή βασιλοπούλα δέν δέχθηκε να γίνη γυναίκα του, διάταξε να βγάλουν άπο τη φυλακή τον χριστιανό βασιλιά.

—Σου χαρίζω, του είπε, την έλευθερία σου. Η θυσία της κόρης σου, μου έδωσε ένα μάθημα: Να σέβωμαι και να εκτιμώ την περιουσία του άλλου. Και ή δική σου, ή μοναδική σου περιουσία, είναι ή άγάπη της μονάκριβης θυγατέρας σου...

Έτσι ο χριστιανός βασιλιάς, γύρισε πάλι κοντά στην κόρη του κι' έζησε εύτυχισμένος μ' έναν τέτοιο πολύτιμο θησαυρό.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιούμορ

Η μαμά: Άπορώ, Μανωλάκη, πως διαβάσεις στα σκοτεινά. Μανωλάκης: Σαν μαθητής της νυχτερινής σχολής που είμαι, αυτήν την ώρα πρέπει να διαβάω!...

Ο δάσκαλος στο μάθημα της Φυσικής: —Λοιπόν, παιδιά, πρέπει να ξέρετε, ότι όταν ένα σώμα θερμαίνεται, μεγαλώνει, κι' όταν κρυώνει μικραίνει. Μπορείτε να μου βρής ένα παράδειγμα;

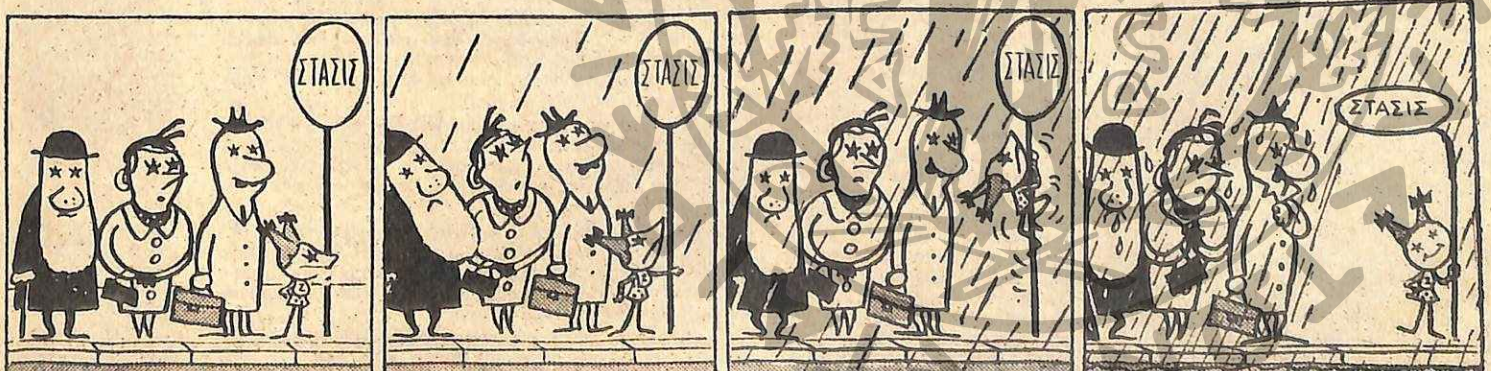
Ο μαθητής: Οι ήμερες, κύριε. Το καλοκαίρι που κάνει ζέση μεγαλώνουν και το χειμώνα που κάνει κρύο μικραίνουν!...

Στο σχολείο ο δάσκαλος λέει του Θεωκάκη: —Κλίνε μου έσύ το κνόνι. —Άς το κλινή άλλος, κύριε, άπαντά εκείνος, γιατί έπεσα χτές και το χτύπησα...

Γιατί, μπαμπά, δέν μιλάνε τα ψάρια; —Ανόητε! Άν άνοιγαν το στόμα τους, θα μπεινε μέσα νερό!

Στο σχολείο του χωριού, Ο δάσκαλος ρωτάει ένα μαθητή: —Γιά πές μου, αν έχης 10 πρόβατα και το ένα απ' αυτά πηδήση κάποιο φράχτη και φύγη, πόσα θα σου μείνουν; —Κανένα.

—Μά τί λές; Σκέψου καλύτερα! Μένουν 9. Είναι μία άπλη άφαίρεσις. —Όχι, δάσκαλε! Άν πηδήση ένα, θα πηδήσουν κι' όλα τ' άλλα. Έσεις ξέρετε αριθμητική, μά κι' έγω ξέρω... τα πρόβατα!

Η ΖΩΪΤΣΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΣΤΗ ΣΤΑΣΙ ΜΕ ΒΡΟΧΗ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΡΑΖΙΜΙ

Στην πιά μουστηριώδη γωνιά της Βομβάνης, στο Γίτα Μέγκκι, βρισκόταν το κάστρο σπίτι του Ντούργκα-Χαράν. Ήταν σ' ένα στενό δρομάκι. Το σπίτι αυτό με τον πανύψηλο τοίχο του, είχε μονάχα ένα παράθυρο. 'Αν έλειπε κι' αυτό, ο Ντούργκα-Χαράν θα ήταν ακόμη πιο ευτυχισμένος κι' η άνειά του Ραζιμί, θα μπορούσε να ζυμώνη το ψωμί της με τα χέρια της...

'Η κάμαρη της Ραζιμί ήταν πρὸς τὸ δρόμο, ἀπ' ὅπου δὲν περνούσαν ποτὲ τὰ ὁμορφα παλληκάρια. Γι' αὐτὸ, ἡ μικρούλα 'Ινδὴ, ποὺ εἶχε χηρέψει ἀπ' τὸν ἀντρα ποὺ τὴν ἔδωσαν σὲ ἡλικία δεκαπέντε χρόνων, παρακαλοῦσε νύχτα-μέρα τοὺς θεοὺς νὰ τὴν στελνοῦν ἕνα φίλο, γιατί ἡ μοναξιά τὴν ἐσφιγγε σὰν σιδερένιο χέρι τὴν καρδιά...

Μιά μέρα ὥστόσο, κάποιος νέος 'Αγγλος, ποὺ τὸν λέγανε Τρεγιάνγκο, βρέθηκε σ' ἐκεῖνο τὸ στενὸ κ' ἀδιέξοδο δρομάκι. Κυριζώντας, λοιπόν, πίσω, ἀκούσε φωνὴ ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς Ραζιμί ἕνα γλυκὺ ἐρωτικὸ τραγούδι. Κι' ἔπειτα ἀκούσε καὶ τὸ κρυστάλλινο γέλιο μιάς γυναικίας ποὺ δὲν τὴν ἔδλεπε.

'Ο Τρεγιάνγκο μαγεύτηκε ἀπὸ τὴ φωνή κ' ἀπὸ τὸ γέλιο. Κι' ὅταν ξαναβῆκε ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ δρομάκι τοῦ Γίτα-Μέγκκι, ἔνοιωσε μιά ἀνεξήγητη λύπη. Νόμισε πὼς εἶχε χάσει κάτι ποὺ δὲν θὰ τὸ εὕρισκε ποτέ...

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, καθὼς πῆγαινε στὸ γραφεῖο του, μιά γῆρα 'Ινδὴ, πέταξε ἕνα δεματάκι μέσα στὴν ἀμαξία του.

'Ο Τρεγιάνγκο τὸ ἄνοιξε μὲ περιέργεια καὶ βρῆκε μέσα τὶς μισὲς χάντρες ἐνὸς σπασμένου βραχιολοῦ, ἕνα κόκκινο λουλούδι, ἕνα ματσάκι χόρτα κ' ἕντεκα κλωνιά ἀπὸ κάρδαμο.

'Ήταν ἕνα ραβασάκι ἀπὸ κάποια 'Ινδὴ...

'Ο 'Αγγλος εἶχε ζήσει χρόνια στὶς 'Ινδίες κ' ἤξερε ὅλες αὐτὲς τὶς μουστηριώδεις συνήθειες τῶν Ἰθαγενῶν. Τὸ σπασμένο βραχιόλι ἤθελε νὰ πῇ, ὅτι αὐτὴ ποὺ τὸ ἔστειλε ἦταν χήρα. Γιατὶ ὅλες οἱ 'Ινδὲς, ὅταν πεθαίνουν οἱ ἀντρες τους, σπάζουν τὰ βραχιόλια τους. Τὸ κόκκινο λουλούδι σήμαινε «σ' ἀγαπῶ» ἢ «ἐλᾶ». Τὸ ματσάκι ἀπὸ τὰ χόρτα ἔδειχνε ὅτι αὐτὴ ποὺ τὸν προσκαλοῦσε, τὸν περιμένει στὸ σπίτι της. Καὶ τὰ ἕντεκα κλωνιά τοῦ κάρδαμου ἔδειχναν καθαρά, ὅτι τὸ ραντεβού ἦταν γιὰ τὶς ἕντεκα ἡ ὥρες...

Δίχως νὰ τὸ θέλῃ, ὁ νοὺς του πέταξε στὸ σκοτεινὸ δρομάκι τοῦ Γίτα-Μέγκκι. Κατάλαβε πὼς τὸ ραβασάκι αὐτὸ, τοῦ τὸ εἶχε στείλει ἡ ἀγνωστὴ ἐκείνη γυναικία μὲ τὸ κρυστάλλινο γέλιο καὶ τὴ γλυκεῖα φωνή.

Τὸ ἴδιο βράδυ, λοιπόν, στὶς ἕντεκα, τυλίχτηκε σὲ μιά «μπούρκα» — σ' ἕνα μακρὺ ἄσπρο μανδύα ποὺ φοροῦν ἀντρες καὶ γυναῖκες — καὶ πῆγε κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς ὁμορφῆς Ραζιμί. — 'Ἦρθε!... τῆς ψιθύρισε, ὅταν ἐκείνη ἔπαψε τὸ ἐρωτικὸ τραγούδι της.

'Η μικρούλα χήρα τοῦ ἔρριξε ἕνα σκονί. Κι' ὁ Τρεγιάνγκο σκαρφάλασε σὰν ἀστράπη ὡς τὸ παράθυρο καὶ μπῆκε μέσα στὸ σπίτι...

'Η Ραζιμί εἶχε βρῆ τὴν φίλο ποὺ ζητοῦσε ἀπὸ τοὺς θεοὺς. Σ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ ἀγαπήθηκαν, ὁ 'Αγγλος δὲν θέλησε νὰ μάθῃ ποῖος ἦταν ὁ Ντούργκα-Χαράν. Οὐτὲ ἀναρωτήθηκε πὼς δὲν τὸν εἶχαν ἀνακαλύψει ἀκόμα καὶ δὲν τὸν εἶχαν μαχαιρώσει οἱ συγγενεῖς τῆς ἀγαπημένης του...

Αὐτὰ τὰ συλλογίστηκε ἀργότερα, ὅταν βαρέθηκε πιά τὸν ἔρωτα τῆς Ραζιμί. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἄλλη ἱστορία...

'Η ἀγάπη, λοιπόν, τοῦ Τρεγιάνγκο καὶ τῆς Ραζιμί, κράτησε ἕνα ὁλόκληρο μῆνα. Τὸ πρῶτ' ὁ 'Αγγλος φοροῦσε κομψὰ ρούχα καὶ πῆγαινε στὸ γραφεῖο του. Τὸ ἀπόγευμα ἔκανε ἐπισκέψεις στὰ σπίτια τῶν ὁμορφῶν 'Αγγλίδων. Καὶ τὸ βράδυ τυλιγόνταν στὴ «μπούρκα» του καὶ τραβοῦσε γιὰ τὸ δρομάκι τοῦ Γίτα-Μέγκκι...

Στὸ τέλος τοῦ μηνός, ὁ Τρεγιάνγκο γνωρίστηκε μὲ μιά ὁμορφὴ συμπατριώτισσά του κι' ἄρχισε νὰ βγαίνει μαζί της ἐκτὸς τοῦ σπίτι. Αὐτὸ ὅμως τὸ εἶδε ἡ γῆρα δούλα τῆς Ραζιμί...

'Η μικρούλα χήρα, μόλις τ' ἀκούσε αὐτὸ, ἔχασε τὰ λογικά της. Δὲν ἤξερε τί ἔκανε κι' ἔτσι ἀνάγκασε τὴ γυναικία τοῦ Ντούργκα-Χαράν, τοῦ θεῖου της, νὰ τὴ μαλλώνῃ.

'Όταν ὁ Τρεγιάνγκο πῆγε τὴ νύχτα, ἡ Ραζιμί τοῦ παραπονέθηκε πικρά γιὰ τὶς ἐρωτοτροπιές του μὲ τὴ λευκὴ γυναικία. 'Ο Τρεγιάνγκο γέλασε γιὰ τὰ παράπονά της. Κι' ἡ ὁμορφὴ Ραζιμί, τρελλὴ ἀπὸ θυμὸ, ἄρχισε νὰ τὸν φoberίζει. Θὰ ἔκανε τὴ ζωὴ του, ἂν δὲν παρατοῦσε

τὴ «Μέμσα Χίμπ», τὴ λευκὴ ποὺ ἤθελε νὰ κλέψῃ τὴν ἀγάπη της.

'Ο 'Αγγλος προσπάθησε νὰ τῆς ἐξηγήσῃ μερικὰ πράγματα. Μὰ ἡ 'Ινδὴ δὲν τὰ καταλάβαινε, ὅπως τὰ καταλάβαιναν οἱ λευκοί...

Γι' αὐτὸ, θύμωσε πάλι καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτα! 'Εκεῖνο ποὺ ξέρω, εἶναι ὅτι δὲν ἔκανα καλὰ νὰ σὲ ἀγαπήσω περισσότερο κι' ἀπὸ τὴν καρδιά μου, ὦ Σαχίμπ! 'Εσὺ εἶσαι 'Εγγλέζος κι' ἐγὼ εἰμαι ἡ μελαφρὴ χήρα ἐνὸς 'Ινδοῦ...

'Η Ραζιμί σταμάτησε γιὰ νὰ σκουπίσῃ τὰ δάκρυά της. 'Επειτα πρόσθεσε:

— Μὰ σ' ὀρκίζομαι, ὦ Σαχίμπ, στὴν ψυχὴ μου καὶ στὴν ψυχὴ τῆς μάνας μου πὼς σ' ἀγαπῶ!... 'Ο,τι κι' ἂν μοῦ συμβῇ, δὲν θέλω νὰ πονέσῃς...

'Ο Τρεγιάνγκο κύτταξε νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Μὰ ἡ Ραζιμί ἔκλαιγε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ ἔλεγε πὼς ὅλα εἶχαν πιά τελειώσει μεταξύ τους.

Τὴ φίλησε ὑστερὰ τοῦ φορέος καὶ πῆλθε ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸ σκοτεινὸ δρομάκι. Πέρασε ἔτσι μιά βδομάδα. Καὶ ὑστερὰ ἄλλη μία. Κι' ἔκλεισε ἕνας μῆνας δίχως ἡ Ραζιμί νὰ στείλῃ ραβασάκι στὸν ἀγαπημένο της.

'Ο Τρεγιάνγκο, ὥστόσο, ποὺ εἶχε μείνει μόνος, γιατί ἡ συμπατριώτισσά του ἔλειπε σὲ ταξίδι, λαχτάρισε νὰ ξαναῖδῃ ἐπιτέλους τὴν ὁμορφὴ καὶ θερμὴ Ραζιμί.

Καὶ μιά νύχτα, ποὺ ἦταν καινούργιο φεγγάρι, πῆγε καὶ στάθηκε στὸ δρομάκι, ποὺ λουζόταν ἀπὸ φῶς.

Περίμενε μὲ τὴν ἑλπίδα, ὅτι θ' ἀκούγε ἡ ὁμορφὴ 'Ινδὴ τὰ σφυρίγματα του. Ἐσφονικά ὅμως, ἄνοιξε τὸ παράθυρο. 'Η Ραζιμί ἄπλωσε ἔξω τὰ δύο της χέρια. 'Ο Τρεγιάνγκο εἶδε τότε μὲ φρίκη πὼς τὰ δύο ἐκεῖνα χέρια, ἦταν κομμένα ἀπὸ τὸν καρπὸ...

Κι' ἐνῶ ἡ Ραζιμί ἔσκυβε τὸ κεφάλι της κλαίγοντας μὲ ἀναφυλλήτα, κάποιος ἀπὸ μέσα ἔβγαλε ἕνα οὐρλιασμα, σὰν θηρίο!

'Αμέσως, κάτι μυτερό, σὰν μαχαίρι ἢ σπαθί, ἔσχισε τὴ «μπούρκα» τοῦ Τρεγιάνγκο καὶ καρφώθηκε στὸ πόδι του.

'Υστερὰ τὸ παράθυρο κλείστηκε. 'Ο δρομάκος ἦταν ἔρημος ὅπως πάντα. Καὶ μόνο τὸ φεγγάρι ἔρριχνε παντοῦ, μὲς' στὴ σιγαλιά, τὸ ἀσημένιο φῶς του...

'Ο Τρεγιάνγκο, ἀπ' αὐτὴ τὴν τραγικὴ νύχτα, θυμάται μόνο ὅτι οὐρλιαξε ἀπὸ τὸν πόνο του. 'Επειτα, ὅτι βρέθηκε τὰ ξημερώματα κοντὰ στὸ ποτάμι.

'Εκεῖ πέταξε τὴ «μπούρκα» του καὶ γύρισε στὸ σπίτι του!...

'Ακόμα καὶ σήμερα ὁ Τρεγιάνγκο δὲν ξέρεי πὼς ἔγινε ἐκείνη ἡ τραγωδία. Ποῖος εἶχε κόψῃ τὰ χέρια τῆς Ραζιμί;

Μήπως ἡ ὁμορφὴ 'Ινδὴ εἶχε ἄνοιξε, στὴν ἀπελπισία της, τὴν καρδιά της στὴ γυναικία τοῦ Ντούργκα-Χαράν; 'Η μήπως ἀνακάλυψαν τὸν ἔρωτά τους καὶ τὴν τιμώρησαν μὲ σκληρὰ κι' ἀπάνθρωπα βασανιστήρια;

Κάτι τέτοιο ἀσφαλῶς θὰ εἶχε γίνει. Τὸ παράξενο εἶνε ὅτι ὁ Τρεγιάνγκο δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ ποῦ ἦταν ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Ντούργκα-Χαράν. Θὰ ἦταν δίχως ἄλλο σὲ καμμιὰ αὐλή, κοινὴ σὲ πολλὰ σπίτια.

'Ο Τρεγιάνγκο ὅσο κι' ἂν ἔφαξε, δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ τὴν ἀμοιρὴ Ραζιμί... Τὴν ἔχασε γιὰ πάντα, μέσα σ' ἐκείνη τὴ μουστηριώδη γωνιά τῆς Βομβάνης, ποὺ κάθε σπίτι της εἶναι βουδὸ καὶ κλειστὸ σὰν τάφος.

Γύρισε, λοιπόν, πάλι στὴ συνηθισμένη του ζωὴ. 'Ολοι τὸν εὕρισκαν συμπαθητικὸ καὶ γλυκομίλητο. Κι' ἐκεῖνος ποὺ καὶ ποὺ διηγίονταν τὶς ὁμορφὲς στιγμὲς ποὺ πέρασε μὲ τὴν 'Ινδὴ μικρούλα χήρα, προσθέτοντας:

— Μονάχα τώρα τὸ παράθυρο ποὺ ἄνοιγόνταν στὸ δρομάκι τοῦ Γίτα - Μέγκκι, εἶνε πιά χτισμένο!...

ΡΥΝΤΓΙΑΡΤ ΚΙΠΛΙΝΓΚ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΔΗΛΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΜΑΝΤΕΛΙΝ ΜΟΝΤΑΛΜΠΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

'Ενῶ γυρίζει μιά νύχτα στὸ σπίτι της ἡ 'Αγγλίδα δημοσιογράφος Μάγια, συναντᾷ σὲ μιά ἑρμηδιά ἕνα προσγειωμένο ἱπτάμενο δίσκο. Κάτι παράξενα πλάσματα, μίγμα ἀνθρώπου, πεταλούδας καὶ λουλουδιοῦ, βγαίνουν ἀπ' αὐτὸν καὶ τὴν παίρνουν μαζί τους, χωρὶς νὰ φερῇ ἀντίσταση. 'Ο δίσκος ἀπογειώνεται. 'Ο ἀρχηγὸς τῶν πεταλούδανθρώπων, ὁ Μάλεν, ἐπικονανεῖ μὲ τὴ Μάγια μὲ μεταβίβασι τῆς σκέψης. Καὶ τῆς ἐξηγεῖ ὅτι προσέρχονται ἀπ' τὸν πλανήτη Λέλια — δηλαδὴ τὴν 'Αφροδίτη — κι' ὅτι ἀπ' αὐτοὺς κάθε τόσο ἀνθρώπους ἀπὸ τὴ Γῆ, γιὰ νὰ καλυτερεύουν καὶ νὰ δυναμώσουν τὴ φυλὴ τους ποὺ κινδυνεύει νὰ ἐκφυλισθῇ. Στὸ διαπλανητικὸ σκάφος βρίσκονται ἄλλοι δυὸ ἀρσενικοὶ πεταλούδανθρώποι καὶ τρεῖς θηλυκοί. 'Εξηγούν τὴ Μάγια πὼς γίνονται οἱ γάμοι στὸν πλανήτη τους κι' ὅτι οἱ «γυναίκες» ἐκεῖ γεννῶνται αὐγά. Τὴν προσληπτίζουν στὶς ἀπόψεις τους, σιγά-σιγά καὶ μ' ἐπιτηδεύματα. Τῆς λένε ἀκόμη ὅτι οἱ πλανῆτες ἀπεχθύνονται μεταξύ τους πολὺ λιγώτερο ἀπ' ὅσο ἔχουν ὑπολογίσει οἱ ἀστρονόμοι τῆς Γῆς. Τῆς διηγούνται μιά ἐπίσκεψί τους στὸν 'Αρη, ὅπου ἔγιναν ἐχθρικά δεκτοὶ ἀπ' τοὺς ἀσχημένους κατοίκους του. Τὴν πληροφοροῦν ὅτι ζοῦν στὴν 'Αφροδίτη καὶ πελώριες ἀνθρωποφάγες ἀράχνες καὶ κάτι μεγάλα καὶ ἀγρία πουλιὰ μὲ ἀνθρώπινη ἀντίληψι, οἱ Ρέκας. 'Υπάρχει ἀκόμη στὴν 'Αφροδίτη μιά 'Αποικία ἀπὸ δώδεκα ἀνθρώπους τῆς Γῆς, μὲ ἐπικεφαλὴ τὸν 'Αρχοντὰ τοῦ Πολέμου, μιά μεγάλη καὶ δυναμικὴ προσωπικότητα, ποὺ τὸν ἔχουν ἀπαγάγει ἀπ' τὴ Γῆ οἱ Λελιανοί. Αὐτὸς εἶναι ἐπικίνδυνος, γιατί ἀντιτίθεται στὰ σχέδιά τους γιὰ τὴ διασταύρωσι τῶν δύο φυλῶν. 'Αλλὰ τὸν ἀνέχονται, γιατί δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ σκοτώσουν κανένα. Σιγά-σιγά, ἡ Μάγια προσαρμόζεται στὶς συνήκες τῆς ζωῆς τῶν 'Αφροδιτινῶν, σωματικὰ καὶ ψυχικὰ.

Αισθάνεται ἰδιαίτερα συμπάθεια γιὰ τὸ Μάλεν. 'Επειτα ἀπὸ διάφορες περιπέτειες καὶ συγκρούσεις μὲ μετεωρίτες, φτάνουν ἐπιτέλους στὴν 'Αφροδίτη. 'Εκεῖ, ὑποδέχονται τὴ Μάγια οἱ ἀποικοὶ ἀπ' τὴ Γῆ καὶ τὴν πηγαίνουν στὸ σπίτι ποὺ κατοικοῦν. 'Όταν νυχτώνῃ, ἀνατέλλουν οἱ τρεῖς σελήνες τῆς 'Αφροδίτης, ποὺ ἔχουν μιά παράξενη ἐπίδρασι: Φογίζουν τὸ αἷμα καὶ προκαλοῦν μιά ἀκαταάνκη τὴ διάθεσι γιὰ ἔρωτα. Μὰ ὁ 'Αρχοντὰς τοῦ Πολέμου δὲν ἀφίνει τοὺς συντρόφους του νὰ ὑποκύψουν σ' αὐτὴ τὴν παρόρμησι. 'Ωστόσο ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ὁ Μίκαελ Μιλάρο παρακαλεῖ τὴ διαταγὴν καὶ ἐρωτορρεπῇ μὲ μιά Λελιανή. Βρίσκουν τότε τὴν ευκαιρίαν οἱ Ρέκας καὶ τὸν ἀπάγουν, γιὰ νὰ τὸν ζευγαρώσουν ὑποχρεωτικὰ μὲ τὶς θηλυκὲς τους. Οἱ ἀνθρώποι τῆς Γῆς ἐκτρατεύουν γιὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσουν. Διασχίζουν ἕνα ἀπέραντο δάσος, γεμάτ' ἀπ' τὶς φοβερὲς ἀράχνες. Μέσα σ' αὐτὸ βρίσκεται, πεσμένο κι' ἐγκαταλελειμένο ἕνα διαπλανητικὸ σκάφος τῶν Λελιανῶν. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ Μίκαελ, ἐρευνῶν αὐτὸ τὸ σκάφος καὶ βρίσκουν μέσα μιά «λουλουδιανὰ γυναικία», κοσμοδυστατυρῶς ἀνθρώπου τῆς Γῆς μὲ Λελιανή, ποὺ γιὰ νὰ ζῇσῃ χριστεύεται ν' ἀπορροφᾷ ὅλη τὴ ζωτικότητά ἀνθρώπων, ζώων ἢ φυτῶν. Τὴν παίρνουν μαζί τους. 'Ο 'Αρχοντὰς τοῦ Πολέμου ἀναβῆται στὴ Μάγια καὶ στὸ Μίκαελ νὰ σχετισθοῦν φιλικὰ μὲ τοὺς Λελιανούς καὶ νὰ μᾶθουν πὼς λειτουργοῦν τὰ διαπλανητικὰ σκάφη, ὥστε νὰ μπόρουν νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ πεισμένο στὸ δάσος γιὰ νὰ νυρίσουν ὅλοι στὴ Γῆ.

5ον

»Κυττάζοντας πρὸς τὴν 'Ανατολή, εἶδε κάτι σὰν περιστρεφόμενον τροχὸ, μὲ φωτεινὲς ἀκτίνες. 'Ενας παρόμοιος τροχὸς ἐμφανίσθηκε πρὸς τὴ Δύσι, περιστρεφόμενος κατὰ τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι. 'Ο πλοίαρχος Πρίνγκ σχημάτισε τὴ γνώμη ὅτι ὁ τροχὸς ἦταν ἕνας μόνος, κι' ὅτι φαινόταν διπλὸς ἀπὸ ὀπτική ἀπάτη. 'Υπολόγισε τὴ διάμετρό του σὲ 25 πόδια περίπου καὶ τὴν ταχύτητά του σὲ 255 μίλια τὴν ὥρα.

— 'Ήταν τὰ σκάφη μας, εἶπε ὁ Μάλεν, ποὺ εἶχαν τότε σχῆμα τροχοῦ. Μποροῦσαν νὰ ἐπιπλεύσουν στὴ θάλασσα ἢ νὰ βουτήξουν κάτω ἀπ' αὐτήν. Τὴν ἡμέρα ποὺ χάθηκε τὸ πλοῖομα τῆς «Μάρτ - Σελστό», τὸ σκάφος μας εἶχε κατεβῇ ἀπὸ ψηλά κι' εἶχε καθίσει πάνω σὰ νερὰ. Καθὼς λοιπὸν ἔρχονταν οἱ ναυτὲς νὰ ἐξακριβώσουν περὶ τῶν ἐπικρίσεων, τοὺς πιάναμε ἕνα - ἕνα. 'Ετσι, τοὺς μαζέψαμε ὅλους καὶ τοὺς φέραμε στὴν 'Αφροδίτη, ὅπου ζευγαρώθηκαν μὲ τὶς Λελιανές.

— Μὲ ποῖον τρόπο ἔγινε αὐτὸ τὸ ἀπίθανο ζευγάρωμα; ρώτησε ὁ 'Αρχοντὰς τοῦ Πολέμου.

— Στὴν 'Αφροδίτη, τὸ συναισθηματὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς στοργῆς προκαλεῖ μιά δημιουργικὴ παρόρμησι μὲσα στὸ θηλυκὸ ὄργανισμὸ. 'Η σύλληψις γίνεται μόνον μὲ τὴ δύναμι τῆς σκέψης, μὲ τὴ διπλὴ ἐπιθυμία γι' ἀγάπην τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ τῆς θηλυκῆς. 'Η θηλυκὴ δέχεται ἀπ' τὸν ἀρσενικὸ μόνον τὴν «ἐρωτικὴν» σκέψιν. Φυσικὰ, ὁ καρπὸς τῆς ἐκτέλεσός τους συνδυάζει τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὰν δύο τους. 'Η γέννησις στὴν 'Αφροδίτη — ἢ μάλλον στὸν Λελιανό — εἶναι προϊόν τῆς θελήσεως μόνον.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ ἰδεώδες τῆς συλλήψεως! ψιθύρισε. 'Ο 'Αρχοντὰς τοῦ Πολέμου φάνηκε λίγο σκανδαλισμένος. 'Ο Μίκαελ ὅμως δέχθηκε τὰ ἐγκειμενὰ μὲν κύματα, διότι σκέψιν μου καὶ χαμογέλασε πονηρά. 'Ενοῦσα μιά στοργὴ γι' αὐτόν, καὶ κατάλαβε πὼς μὲ τὴν ἀνταπόδοσιν ἐκεῖνος. 'Ο Μάλεν ἀντελήφθη τί γινόνταν μεταξύ μας καὶ φάνηκε εὐχαριστημένος. 'Ο 'Αρχοντὰς μὰς κύταξε ἐρωτηματικὰ, μὲ ἀπορία.

— Πρέπει νὰ τὸν συμπερι-

λάβετε κι' αὐτόν, μοῦ σύστησε ὁ Μίκαελ.

— Σὲ τί νὰ μὲ συμπεριλάβω; ἀπόρησε ὁ Μίκαελ. Στράφηκα στὸ Μάλεν καὶ τὸν ρώτησα:

— Μπορὸν ν' ἀποκτήσω κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο, μὲ τὴν ἀμοιβαίαν ἐρωτικὴ σκέψιν, ἕνα παιδί ἀπὸ ἕνα ἀρσενικὸ τῆς Γῆς;

— Ναί, ἀλλὰ θὰ τὸ φέρετε στὸν κόσμον μὲ τὴ μορφή αὐτοῦ, καὶ θάνατι μισο - Λελιανός, ἀπ' τὴν ἐπίδρασι τῶν ἀκτίνων τοῦ πλανήτη μας.

Μιά διαβολεμένη ἐπιθυμία μὲ κυριεῖε. Κύτταξα τὸν 'Αρχοντὰ τοῦ Πολέμου καὶ τοῦ χαμογέλασα. Μοῦ ἀνταπέδωσε μὲ στοργὴ τὸ χαμόγελό μου.

— 'Ετσι, εἶχα ἀνταλλάξει «ἐρωτικὰς» σκέψεις μὲ τρεῖς ἀρσενικοὺς: τὸ Μίκαελ, τὸ Μάλεν καὶ τὸν 'Αρχοντὰ.

'Ο τελευταῖος μὲ χτύπησε στὴν πλάτη, τόσο δυνατὰ ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ πέσω ἀπ' τὸ «μίφρελ» μου. 'Απ' τὴν ἐκφρασί τῶν ματιῶν του, φαινόταν πὼς ἦταν θυμωμένος καὶ πὼς διασκεδάζε συγχρόνως. 'Ο Μίκαελ γελοῦσε κι' ὁ Μάλεν ἔδειχνε βαθεῖα ἱκανοποίησι.

Οἱ ὑπόλοιποι τῆς συντροφίας μας δὲν εἶχαν πάρει εἰδησιὴ τί συνέβαινε.

— Πὼς θὰ τὸ βαφτίσουμε; ρώτησε ὁ Μίκαελ.

— Μαρδέλλα! μοῦ εἶπε. Δὲν εἶν' ὠραῖο ὄνομα;... Πολὺ ἀμφιβάλλω ὥστόσο ἂν θὰ μπόρουμε ποτὲ ν' ἀγακαλώσουμε

ποῖος ἀπὸ μὰς εἶναι ὁ «πατέρας» του!

Μαρδέλλα. 'Η λέξι αὐτὴ μὰς ἔβγαλε τώρα παράξενα, τὸ Μίκαελ, τὸ Μάλεν, ἐμένα καὶ τὸν 'Αρχοντὰ τοῦ πολέμου. Θὰ ἦταν τὸ παιδί μας!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Τὸ πρόβλημα τῶν παραλλαγῶν

— 'Ενα πρῶτ', μὲ ζύμνησε ὁ 'Αρχοντὰς τοῦ Πολέμου. Μὲ μιά ματιά ποὺ τοῦρριξε, κατάλαβα πὼς συνέβαινε κάτι δυσάρεστο.

— Ντυθῆτε ὅσο πιὸ ἀθόρυδα μπορεῖτε, κι' ἐλάτε νὰ μὲ βρῆτε... μοῦ ψιθύρισε. Μὴ ζυμνήσετε τοὺς ἄλλους... 'Υπάρχει ἀνάμεσά μας κάποιος προδότης!

Συμμορφώθηκα μὲ τὶς ὁδηγίες του. Ντυθῆκα βιαστικὰ, χωρὶς νὰ μὲ πάρῃ εἰδησι, οὔτε ἡ Φλόσι — ποὺ μ' εἶχε συμπαθήσει καὶ κοιμόταν στὴν κρεβατοκάμαρά μου.

Εἶχε περάσει μιά μέρα, ἀπὸ τότε ποὺ σάσαμε τὸ Μίκαελ. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, εἶχα ἀρχίσει νὰ γνωρίζω καλύτερα τὸν 'Αρχοντὰ τοῦ Πολέμου καὶ νὰ ἐκτιμῶ τὶς ἀπόψεις του. Δὲν μ' εἶχε ὅμως ἀκόμη προσκαλεσεῖ στὸ διαμέρισμά του, ποὺ τὸ ὀνομάζαμε «Ναυαρχεῖο» ἢ «Υπουργεῖο Στρατιωτικῶν», κι' ἦμουν πολὺ περιέργη νὰ τὸ γνωρίσω.

Τὰ σανδάλια μου μὲ τὶς μαλακὲς σόλες δὲν ἔκαναν καθόλου θόρυβο. 'Ετσι, μπόρεσα νὰ

Μικρὲς ἱστορίες

Τὸ μάθημα

'Εδὼ καὶ λίγα χρόνια, μιά γνωστὴ κυρία τῆς ἀθηναϊκῆς ἀριστοκρατίας, εἶχε ἕναν περίφημο παπαγάλο. 'Ο παπαγάλος ἦταν ὁμιλητικώτατος καὶ οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τῆς κυρίας διασκεδάζαν μὲ τὰ λόγια του.

Αὐτὸ μικρὸ, τὸ ποῦλι αὐτό, εἶχε συνηθίσει στὰ οἰνοπνευματώδη ποτά. Κι' ὅταν τὸ πότησαν μὲ αὐτά, μεθούσε. Εἶχε τόσο κεφάλι, ποὺ δὲν σταματοῦσε διόλου.

'Ερχόταν ὅμως καὶ στιγμὴ ποὺ οἱ φωνές του γίνοντο σὰν ἀνυπόφορες. Καὶ τότε ἡ κυρία ἔρριχνε πάνω στὸ κλουβί του ἕνα σκέπασμα, γιὰ νὰ τὸ ἀναγκάσῃ νὰ σωπάσῃ, ἐνῶ τοῦλεγε αὐστηρά:

— Πῆγαινε νὰ κοιμηθῇς, κύριε! Εἶσαι στοῦπιδ στὸ μεθύσι!... 'Ενα βράδυ, λοιπόν, κάποιος στενὸς φίλος τῆς κυρίας, εἶχε πάει νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ.

'Η ὑπηρετρία τὸν παρακάλεσε νὰ περιμένῃ λίγο στὸ σαλόνι, ὡς ὅταν νὰ ντυθῇ ἡ κυρία της.

Ο φίλος περιμένε πάντα λεπτὰ περίπου, ὅταν ἀξάφνα ἀκούσε μιά φωνὴ νὰ τοῦ λὴρ σοβαρά:

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιν, σχίσμο, κάψιμο, σκοροφάγωμα, εφάρμενοι καδάλιοι διορθώνονται δι' ύψάνσεως παρ' ειδικού τεχνίτου σπουδασάντος εις τὸ εξωτερικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλτά καὶ καμπάρτινες. Ραφείον «Νέας Οικονομίας», ΔΩΡΟΥ 5Γ (1ον πάτωμα), 'Α-Βελφολ ΔΩΛΗ, Τηλ. 55-314.

•Ο ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΙΚΟΣ ΑΕΡΑΣ

Καταστρέφει
τὸν καφέ

• Γι' αὐτὸ ἀπὸ κάθε κουτί τοῦ καφέ «ΜΠΡΑΒΟ», ὁ «Αέρας» ἀφαιρεῖται. Δηλαδή κλείνεται.

ΣΕΚΕΝΟΝ
ΑΕΡΟΣ

• Ἔτσι ὁ ἐκλεκτός Βραζιλιανός καφέ «ΜΠΡΑΒΟ», διατηρεῖ 100% τὸ ΑΡΩΜΑ, τὴν ΓΕΥΞΗ, τὴν ΦΡΕΣΚΑΔΑ του, ἐπὶ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ.

• Ὅλες οἱ συσκευασίες ποὺ περιέχουν ΑΕΡΑ, ἀλλοιώνουν τὸν ΚΑΦΕ. Μόνον ὁ καφές «ΜΠΡΑΒΟ», κλείνεται σὲ ΚΕΝΟΝ ΑΕΡΟΣ.

ΓΙ' ΑΥΤΟ
Ζητεῖτε μόνο καφέ
ΜΠΡΑΒΟ καὶ προσέχ-
τε ὅταν τρυπάτε τὸ
κουτί ν' ἀκούτε:
«ΦΩΣΣΤ!»

• ΔΕΛΕΤΟΡ.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΧΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1^{ος} ΟΡΟΦΟΣ-ΤΗΛ. 28-407

φτάσω ὡς τὸ διαμέρισμά τοῦ Ἀρχонта, χωρίς νὰ μὲ καταλάβει κανεὶς.

Τὸν βόηκα ὄρθον δίπλα σ' ἓνα γραφεῖο, νὰ γεμίζει μὲ σφαίρες ἓνα πιστόλι. Γιὰ νὰ τὸν βοηθήσω, ἀρχισά νὰ ξεδι- λέγω τίς καλύτερες — γιὰτὶ σφίξινα μόνον μὰς τίς σφαί- ρες μὰς στὴν Ἀφροδίτη, μ' ἐργαλεῖα πρωτόγονα, ἐφόσον οἱ Λελιανοὶ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ μὰς δανείσουν τίποτε καταλλήλου γιὰ τὴν κατασκευή φονικῶν δ- πλων.

Ἀφοῦ γέμισε τὸ πιστόλι, ὁ Ἀρχοντας τοῦ Πολέμου μὲ ρώ- τησε ἐν εἰχά ἀκούσει ποτὲ γιὰ τὴ «ρωσικὴ ρουλέτα».

Ναί, ἀπάντησα. Ἄν δὲν κάνω λάθος, ὅταν βάραιναν ὑ- ποψίες ἓνα ἀξιωματικό, κατέ- φυγε σ' αὐτὸ τὸ μέσον γιὰ ν' ἀποδείξη τὴν ἀθωότητά του — ἢ τὴν ἐνοχή του. Ἐβάζε μιά μόνο σφαῖρα σ' ἓνα ρεβόλβερ, ἔδινε μιά - δύο στροφές στὸν κύλινδρο, ὕστερα ἀκουμπῶσε τὴν κάννη στὸ μελίγγι του καὶ πίεζε τὴ σκανδάλη. Ἄν σκοτω- νταν, σήμαινε πὼς ἦταν ἐνο- χος. Ἄν ἦταν τυχερός καὶ γλύ- τανε, πίστευαν πιά ὅλοι στὴν ἀθωότητά του.

Ὁ Ἀρχοντας τοῦ Πολέμου κούνησε καταφατικά τὸ κεφάλι του. Ἐβγάλε ὕστερα τίς πέντε ἀπ' τίς ἔξη σφαίρες τοῦ ρεβόλ- βερ, στριφογύρισε τὸν κύλιν- δρο καὶ μού τῶδωσε.

Σὰς εἶχα ἀναθέσει, μού εἶπε, σὲ σὰς καὶ στὸ Μιλρῶ, νὰ συνδεθῇτε φιλικὰ μὲ τοὺς Λελιανούς, γιὰ νὰ συγκεντρώ- σετε χρήσιμες πληροφορίες.

Αὐτὸ κάναμε πραγματι- κά... μολοντὶ ἐσεῖς δὲν μὰς εἶπες τίποτε γιὰ τὰ σχέδιά σας.

Κι' ὅμως τὸ σκάφος ποὺ εἶχε πέσει μὲς στὸ δάσος μὲ τίς ἀράχνες, καταστράφηκε! φώναξε ὁ Ἀρχοντας τοῦ Πολέ- μου. Κάποιος ἀπ' τοὺς δύο σας, ἐσεῖς ἢ ὁ Μιλρῶ, πρέπει νὰ μὰς πρὸβῶσατε στοὺς Λελι- ανούς!

Τὰ γκριζογάλανα μάτια του εἶχαν μιά ἐκφρασι ψυχρὴ καὶ τραχεῖα κι' ἔδειχνε τὸ πιστό- λι. Τὴ στιγμὴ αὐτῇ, τὸ κάθε τι βάραινε στὴν πλάστιγγα! Πῆρα λοιπὸν ἀμέσως τὴν ἀπο- φασί μου.

Ὅπως ἐξήγησα καὶ προη- γουμένως σ' αὐτὴ τὴν ἀφήγησί μου, δὲν φοβόμουν τὸ θάνατό. Γιὰτὶ ἡ ζωὴ μου, ὡς τὴν ἡμέ- ρα ποὺ ἔφτασα στὴν Ἀφροδί- τη, ἦταν τόσο ἀνούσια κι' ἀ- πογοητευτικὴ, ὥστε δὲν μ' ἐν- διέφερε καθόλου ἂν θὰ τὴ συ- νέχιζα ἢ ὄχι.

Καταλάβαινα ἐξ ἄλλου ὅτι θὰ μού ἦταν ἀδύνατο νὰ ζήσω στὴν Ἀφροδίτη ἔχοντας ἐχθρό μου τὸν Ἀρχοντα τοῦ Πολέ- μου. Χωρὶς νὰ διστάσω, λοι- πόν, ἀκούμπησα τὴν κάννη τοῦ ὅπλου στὸ μελίγγι μου καὶ πί- εσα τὴ σκανδάλη. Μὰ τὸ πι- στόλι δὲν ἐκπυρσοκρότησε...

Στεκόμουν ἀκόμη σὰν παρα- ζαλισμένη, ὅταν ἐνοιώσα νὰ μού παίρνουν ἀπ' τὸ χερί τὸ ρε- βόλβερ κι' ἀκούσα τὴ φωνὴ τοῦ Μιλρῶ νὰ μού λέη:

— Συγχαρητήρια γιὰ τὸ θάρρος σας! Ὡστόσο, κι' ἡ μοναδικὴ σφαῖρα τοῦ πιστολίου δὲν εἶχε μέσα μπαρούτι...

Τὰ γόνατά μου κόπηκαν. Μὲ πλημμύρισε ἓνα κύμα θυμοῦ καὶ προσπάθησα νὰ βρῶ λέξεις γιὰ νὰ ξεσπάσω. Ὁ Ἀρχοντας τοῦ Πολέμου γέλασε καὶ μού- ῶσε ἓνα προστατευτικὸ μπᾶ-

τσάκι... Ἐσπευσε ὅμως ἀμέ- σως νὰ τραβήξῃ μακριὰ τὸ χέ- ρι του, γιὰ νὰ μὴ τὸ δαγκά- σω!

— Ἐλάτε, Μάγια, μὴ θυμώ- νετε, ἐπενέβη ὁ Μίκαελ. Πέρα- σα κι' ἐγὼ ἀπ' αὐτὴ τὴ μικρὴ δοκιμασία νομιμοφορῶνσης...

Τρομάξατε λοιπόν; — Πιῆτε αὐτὸ ἐδῶ, μού σύ- στησε ὁ Ἀρχοντας τοῦ Πολέ- μου δίνοντάς μου ἓνα κύπελλο μ' ἓνα ἀχρῶμο ὑγρό.

Τὸ ἀδείασα γρήγορα, κι' ὁ λαϊκὸς μου κῆπε, μ' ἐπίασε βῆχας! Ἀπόρησα πὼς εἶχε βρεθῇ «τζίν» πάνω στὴν Ἀ- φροδίτη.

— Ἐχω σκαρώσει ἓνα κα- ζάνι, μού ἐξήγησε ὁ Ἀρχοντας τοῦ Πολέμου. Ἡ πρώτη ὕλη εἶνε ἓνα εἶδος βατόμουρα, ποὺ ἀ- φθονοῦν ἐδῶ γύρω.

Μὲ τὸ τζίν ξαναβρῆκα τίς δυνάμεις μου κι' ἐνοιώσα κά- πους καλύτερα τὸν αὐτὸ μου. Μὰ εἶχα ζαλιστῇ λίγο. Κάθη- σα σὲ μιά καρέκλα, ποὺ μού πρόσφερε ὁ Μίκαελ.

Ὁ Ἀρχοντας τοῦ Πολέμου κάθησε πίσω ἀπ' τὸ γραφεῖο του κι' ἀνοίξε τὴ συζήτησι δι- νοντάς μὰς συγχαρητήρια γιὰ τὸ θάρρος μας καὶ τὴν εὐλι- κρινεῖά μας.

— Κολοκύθια! μουρούρι- σα.

Ὁ Ἀρχοντας μ' ἀγριοκύ- ταξε καὶ πρόφερε παγωμένα: — Προτὺ σὰς κατασιδιάω γιὰ τὴν αὐθάδεια σας, ὀφείλω νὰ μαλώσω τὸν αὐτὸ μου γιὰ δύο λόγους: πρῶτον γιὰτὶ σὰς ἔδωσα νὰ πιῆτε ἀλκοὸλ καὶ δεύ- τερον γιὰτὶ σὰς ἔκαμα ἓνα κοι- μιμένο. Δὲν πρόκειται νὰ ἐ- παναληθῇ κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ σφάλματά... ἐλπίζω δὲ οὔτε κι' ἡ αὐθάδεια σας!

Ξεφύλλισε γιὰ λίγο μερικὰ χαρτιά ποὺ βρισκόνταν πάνω στὸ γραφεῖο του, σὰν ν' ἀδία- φοροῦσε τελείως γιὰ τὴν πα- ρουσία μου. Πόσο θάθελα πρᾶ- γματικά νὰ μὴ βρισκόμουν ἐ- κεί!...

Μέσα στὴ βαθειὰ σιωπῇ, ἄ- κούγα τὸ τίκ - τὰκ τοῦ ρολο- γιοῦ τοῦ Ἀρχонта. Πρόσεξα πὼς τὰ χαρτιά ποὺ μελετοῦσε, ἦσαν σχεδιαγράμματα.

Ἐπιτέλους, σήκωσε τὸ κεφά- λι του καὶ συνέχισε, σὰν νὰ μὴν εἶχε μεσολαβήσει καμμιὰ διακοπὴ:

— Ἐσαρκίωσα ὅτι τὸ σκά- φος δὲν καταστράφηκε ἀπ' τοὺς Λελιανούς. Οὐτὲ καὶ κα- νεῖς ἀπ' τοὺς ἀποίκους τῆς Γῆς θάκανε ποτὲ ἓνα τέτοιο πρᾶγμα. Οἱ ὑποψίες μου λοι- πὸν στρέφονται πρὸς τὴ «πα- ραλλαγές»... Μπορεῖ νὰκανε αὐ- τὴ τὴ δουλειὰ ἡ Λουλουδένια γυναίκα.

— Ἀδύνατον! Βεβαίωσε ὁ Μίκαελ. Αὐτὴ ἐνδιαφέρεται μόνον νὰ «τρώῃ» μὲ τὸν τρόπο της! Οἱ ἄλλες παραλλαγές τὴ μισοῦνε κι' ἔχουν προσπαθήσει δύο φορές νὰ τὴ σκοτώσουν, ὅ- ταν βρέθηκε ἀνάμεσα τους... Γιὰτὶ ὅμως νὰ μὴν παραδεχθῶ- με κατ' ἄλλο πιθανότερο; Ἡ Μάγια ἔκανε πολλὰ συντροφιά μὲ τὸ Μάλεν, ὅπως τὴ διατά- ζατε. Μποροῦν δὲ νὰ διαβάξουν ὁ ἓνας τίς σκέψεις τοῦ ἄλλου.

Ἀποκλείεται ν' ἀνακάλυψε ὁ Μάλεν τὸ σχέδιό τῆς δρατεῦ- σως ἐνῶ κοιμόταν ἡ Μάγια; — Κοιμηθήκατε ποτὲ μπρο- στά στὸ Μάλεν; μὲ ρώτησε ὁ Ἀρχοντας τοῦ Πολέμου.

Κοκκίνισα καὶ κούνησα κα- ταφατικά τὸ κεφάλι μου. Ὁ Ἀρχοντας ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του στὰ χέρια του καὶ βυθίστη- κε σὲ σκέψεις.

Μὰς πρὸβῶσε τὸ ὑποσυ- νεῖδτό σας, εἶπε σὲ λίγο. Δὲν ἔχουν λοιπὸν τελειωθῇ οἱ κίν- δυνοὶ ποὺ ἀντιμετωπίζουμε;... Μὰ πὼς ἔτυχε νὰ κοιμηθῇτε ἐ- κεί ποὺ βρισκόταν ὁ Μάλεν; — Ἦμουν στὸ σπῆτι τοῦ κι' ἔκανα μάθημα ἀστρο - πλοῖας. Ἦταν πολὺ ἀργά, νύσταξα...

— Στὸ σπῆτι τοῦ; Τί γυ- ρεῖσατε ἐκεῖ; γκρίνιασε ὁ Ἀρ- χοντας τοῦ Πολέμου.

Τοῦ ἐξήγησα ὅτι, ὑπακούον-

τας στὶς διαταγές του, εἶχα καλλιεργήσει τίς σχέσεις μου μὲ τὸ Μάλεν τόσο καλά, ὥστε εἶχα ἐλευθερία νὰ μεταχειρί- ζωμα τὸ σπῆτι τοῦ σὰν δικό μου. Ἐκεῖ λοιπὸν εἶχα βρῇ κα- τὰ τὰς ἐνδείξεις τὸν δρόμον τοῦ αὔ- ρανου, ἀνάμεσα στοὺς πλανῆ- τες. Βλέποντας τὸ ἐνδιαφέρον μου, ὁ Μάλεν ἄρχισε νὰ μού κἀνῃ μαθήματα ἀστρο - ναυτι- κῆς.

— Καλὰ κάνετε, μού εἶπε ὁ Ἀρχοντας. Πὼς εἶναι τὸ σπῆ- τι τοῦ Μάλεν;

— Ἐχει ἓνα μικρὸ παλατά- κι, γιὰ κατοικία τοῦ καὶ γιὰ γραφεῖο τοῦ καὶ. Ἐκεῖ βρι- σκονται κι' οἱ δύο βοηθοὶ του... Τὸ ἰδιαιτέρου διαμερισμὰ του ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο κυκλικές κἀμαρες, ντυμένες μὲ λεπτὸ γκριζὸ μεταξωτὸ καὶ δίχως κα- νένα ἐπιπλῶ. Δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ μέσα τίποτ' ἄλλο ἀπὸ κασόνια μὲ ρόλους μεταξωτοῦ χαρτιοῦ, ποὺ ἀποτελοῦν τὰ βιβλία τῆς Ἀφροδίτης.

Κάθωμαι πάνω σ' ἓνα ἀπ' αὐτά, γιὰ νὰ μιλήσω μὲ τὸ Μάλ- εν. Ἐκεῖνος μένει ὀρθιος ἢ κρεμασμένος στὴ μεταξωτὴ τα- πετσαρία σὰν πετλοῦδα. Ὁ- ταν κουραστῇ, διπλώνει τίς φτερούγες του γύρω ἀπ' τὸ κορμί του κι' ἀποκοιμιέται.

Ὁ Ἀρχοντας τοῦ Πολέμου μὲ κύτταξε στὰ μάτια.

— Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν ὑπάρ- χουν ἐπιπλά, ποὺ κοιμηθήκα- τε; μὲ ρώτησε ἡ ψυχή.

— Εἶχα κρεμάσει εἰδικὰ γιὰ μένα μιά «κάμα».

— Τί βλακεία νὰ μὴν κα- ταλάβετε τὴν παγίδα τοῦ! Ἐ- σπασε ὁ Ἀρχοντας. Τόκανε ἐπιτήδες, γιὰ νὰ κοιμηθῇτε στὸ σπῆτι τοῦ καὶ νὰ βοῇ ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ διαβάξῃ ὅλες τίς σκέψεις σας! Νὰ πὼς ἀνακά- λυψε τὸ σχέδιό μου νὰ χρησι- μοποιήσουμε ἐκεῖνο τὸ σκάφος.

Κανεῖς Λελιανὸς δὲν θὰ τολμοῦσε ὥστόσο νὰ μπῇ μὲς στὸ δάσος μὲ τίς ἀράχνες, γιὰ νὰ καταστρέψῃ τὸ σκάφος. Φαί-

νεται λοιπὸν πὼς ἔκαναν τὴ δουλειὰ αὐτὴ οἱ παραλλαγές, ποὺ παίρνουν διαταγές ἀπο- κλειστικά ἀπ' τοὺς πεταλοῦδαν- θρωπους! Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ καταφέρω τίποτε μ' αὐτοὺς. Δὲν μ' ἀκούνε. Ἐχουν περισ- σότερη κλίσι στοὺς Ἀφροδιτι- κούς προγόνους τους, παρὰ στὴ φωνὴ τοῦ αἵματος τῆς Γῆς... Γιὰτὶ ἄραγε;

— Πιθανὸν νὰ βρίσκεται ἡ ἐξήγησι στὴν ἀντιπάθεια ποὺ δείχνετε σείς γιὰ κάθε τι σχετι- κὸ μὲ τὴν Ἀφροδίτη, εἶπε ὁ Μί- καελ. Προσπάτην δὲ στὴ στάσι σας πρὸς τίς θηλυκὲς ποὺ ἔ- χουν μικτὴ καταγωγή. Πολλές ἀπ' αὐτὲς σὰς θαυμάζουν καὶ σὰς πολιορκοῦνε...

— Δυστυχῶς! γκρίνιασε ὁ Ἀρχοντας τοῦ Πολέμου. Ἰδρῶ- νω κάθε μέρα γιὰ νὰ τίς διώ- ξω ἀπ' τὸ σπῆτι μου!

Ὁ Μίκαελ στέρωσε στὸ μά- τι του τὸ μονόκλ του καὶ συ- νέχισε:

— Ἐδῶ στὴν Ἀφροδίτη ἔ- χουν ἀντίστασιν οἱ ὄροι. Κυ- ριάρχει τὸ ὠραῖο ὄφλο, κι' οἱ ἀρσενικοὶ κάνουν ὅτι τοὺς πού- νει οἱ θηλυκές. Ἀποκοινοῦνται λοιπὸν τίς προτάσεις τῶν ὀ- μορφαν θηλυκῶν, προκαλεῖτε τὸ θυμὸ τους. Κι' αὐτὲς ἐξεγεί- ρουν ἐναντίον μας τοὺς ἀρσενι- κούς.

— Μοῦ προτείνετε λοιπὸν νὰ τὰ φτιάξω μὲ καμμιὰ παρα- λαγή;

— Δὲν σὰς προτείνω τίποτε. Ἔρω τίς ἀρχές σας. Μὰ ἔμα- θα ἀπ' τὴ Λουλουδένια γυναίκα τίς ἀπόψεις τῶν παραλλαγῶν.

— Ἔρετε γιὰτὶ ἀποπειράθη- καν νὰ τὴ σκοτώσουν; Γιὰτὶ τὴ νομίζουν φιλενάδα μου καὶ ζη- λεύουν ποὺ δὲν ἔχουνε κι' αὐ- τὲς τὴν ἴδια τύχη!

Φαίνεται πὼς τὰ θηλυκὰ εἶ- ναι ὅμοια στὴν Ἀφροδίτη, ὅ- πως καὶ στὴ Γῆ. Γίνονται οἱ χειρότερες μαινάδες, ὅταν τίς περιφρονῇ ὁ ἄνθρωπος! Καὶ σείς περιφρονεῖτε ὅχι μόνο τίς Λελιανές, ἀλλὰ καὶ τίς παρα- λαγές καὶ τίς γυναῖκες ἀπ' τὴ

Γῆ ἀκόμη! Οἱ παραλλαγές δὲν θὰ δεχθῶν ποτὲ νὰ μὰς ἐξυπη- ρετήσουν, γιὰτὶ πιστεύουν πὼς μὰς διευθύνει ἓνας...

— Ἐνας;... ρώτησε ὁ Ἀρ- χοντας τοῦ Πολέμου. Τελειώστε λοιπόν.

Ὁ Μίκαελ δίστασε πολὺ, ποὶν συμπληρώσῃ τὴ φράσι του:

— Ἐνας καμμοθροπέτος! Ὁ θυμὸς τοῦ Ἀρχонта ἐξ- ἔσπασε σὰν ἀληθινὴ ἀτομικὴ βόμβα. Χλώμιασε, γούρλωσε τὰ μάτια του, μύσησε μιά βλαστή- νια... Ἐσπευσα νὰ γεμίσω τὸ ποτήρι τοῦ, κι' ἐπειδὴ δὲν ἔκα- νε καμμιὰ κίνηση γιὰ νὰ τὸ πάρῃ τοῦ τῶδου στὰ γείλη.

Ἡ λίγο κωμικὴ αὐτὴ χειρο- νομία μου χαλάσανε τὴν ἡλε- κτριζμένη ἀτμόσφαιρα. Ὁ Ἀρ- χοντας ἤπια τὸ τζίν. ἐνῶ ἐγὼ σκεπτόμουν πὼς δὲν εἶχε καθό- λου ὀδίκον νὰ θυμώσῃ μὲ τὸν ἀ- ταιρίαστο ἐκεῖνο χαρακτηρισμό.

Αὐτὸς «καμμοθροπέτος»; Αὐ- τὸς ποὺ ὑπῆρξε μιά ἀπ' τίς ἱ- σχυρότερες καὶ δυναμικώτερες φυσιογνωμίες τῆς Γῆς κι' εἶχε σημειώσει ἀμέτρητες ἐρωτικές κατακτήσεις μὲ τὴ φήμη του καὶ τὴν ὠμορφιά του;

Ὁ Μίκαελ ἔδωσε περισσότε- ρες ἐξηγήσεις. Οἱ ἐρωτές του μὲ τίς Ἀφροδιτινές τοῦ εἶχαν ἐπιτρώσει νὰ μάθῃ ὅλα τὰ κα- θέκτα.

Μὰς περιέγραψε τὴν ἀποδο- κίμασία τῶν Λελιανῶν γιὰ τὴν ἐκούσια ἀπομόνωσι στὴν ὁποία ζοῦσαν οἱ ἀποικοὶ τῆς Γῆς, καὶ τὴν ἀπογοητευσὶ τῶν παραλ- λαγῶν γιὰτὶ δὲν εὗρισκαν ἐκεῖ- νον ποὺ πίστευαν πὼς ἐδικαι- οῦντο σὰν μισο-ἄνθρωποι τῆς Γῆς.

Μίλησε ἀκόμη στὸν Ἀρχον- τα τοῦ Πολέμου γιὰ τὸ σοφορ- ῶτα ποὺ εἶχε ἐμπνεύσει στὴν Τελέια, τὴ «Βασίλισσα» τῶν παραλλαγῶν καὶ γιὰ τὸ θυμὸ της καὶ τὴν ἐπιθυμία της νὰ ἐκδικηθῇ ἐπειδὴ δὲν εὗρισκε ἀν- ταπόκρισι.

— Ἄν ἡ Τελέια πᾶσι μιά μέρα τὴν ἀπόβρασι νὰ ὀλισπῇ τὸ λαὸ της, πρόσθεσε ὁ Μίκα- ἐλ, οἱ Λελιανοὶ δὲν θὰ μπορέ- σουν νὰ πολεμήσουν τὴ σφαγὴ μας!

— Μὰ πὼς μπορεῖ νὰ τοὺς ὀ- λίσπῃ; ρώτησε ὁ Ἀρχοντας τοῦ Πολέμου.

— Ἐχοντας αἷμα τῆς Γῆς στὶς φλέβες τους, οἱ παραλα- γές δὲν εἶναι πλάσματα φιλε- ρηνικά σὰν τοὺς Λελιανούς. ἘΕ ἄλλου, πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔ- χουν μάθει νὰ φτιάχνουν τὰ «πι- στόλια ἀκτίνων» καὶ τίς συ- σκευές τῆς «ἀκτίνος ἀπώθησε- ως» γιὰ λογαριασμὸ τῶν Λελι- ανῶν, γιὰτὶ οἱ πεταλοῦδανθρω- ποι ἀποφεύγουν τὴ σωματικὴ ἐργασία.

Μποροῦν λοιπὸν νὰ φτιά- σουν ὅσα ὄπλα χρειάζονται! Καὶ κατ' ἀκόμη σπουδαιότερο: Μποροῦν νὰ κατασκευάσουν ἓ- να διαπλανητικὸ σκάφος, ἂν ἡ Μάγια κλέψῃ τὰ σχέδιά του ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ Μάλεν.

Γιὰ ὅλ' αὐτὰ ὅμως, προῦ- ποθίεται ὅτι πρέπει νὰ κερ- δίσετε μὲ τὸ μέρος σας τὴ βα- σίλισσα Τελέια!

Ὁ Ἀρχοντας τοῦ Πολέμου ἔμεινε ἀμίλητος γιὰ λίγο. Ὑ- στέρα πρόφερε:

— Θέλετε νὰ πῆτε δηλαδὴ ὅ- τι τὸ σχέδιό τῆς ἐπιστροφῆς μας στὴ Γῆ μπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ μόνον ἂν ἀλλάξω τὴ στάσι μου;

— Ὁ μὴ μποροῦσατε νὰ δείξε- τε κάποια ὑποχωρητικότητα στὴ Βασίλισσα Τελέια, εἶπε ὁ Μίκαελ. Εἶναι ἄλλωστε ἡ ὁ-

ΑΔΑ

Με Χειρὶά μάτια

Χρησιμοποιεῖτε καὶ εἰς τὸ παιδικὸν διαγῶν χεῖρας

BAISER
PAUL BAUDOUIN - PARIS

Στρώνει ὠραῖα, δὲν σκάει τὰ χεῖλη καὶ τὸ σπουδαιότερο δὲν ἀφίνει ἀποτυπώματα. Δοκιμάστε μιά φορά τὴ **CRAYON ΜΠΑΙΖΕ** καὶ θὰ ἐνδουσιασθῇτε.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
Πραγίτελους 42 • Τηλ. 23-234

ΚΑΤΣΕΣ ΝΑΪΛΟΝ 51-15

35.000-45.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

MENTIOYM
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἑρε- νῶν. Βραβεῖον τηλεπαθείας μα- κρὰς ἀποστάσεως (φαινόμενα διοράσεως). Μετσόδου 19 (Στ. Μουσείου). 8—1 π. μ. καὶ 5—7 π. μ. Τηλ. 663-673.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΧΟΥΣ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ

murphy
Παρελθόντων

BEREC
BARRY MAX

Αποκλειστικές Μεταποιήσεις

BEREC

Μεγάλης διακρίσεως

ΚΑΤΑΓΗΓΜΕΝΑ
Μ. & Ι. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 4 - ΥΠΗ 3Α109

ΑΔΑ

RED VENUS

Τὸ κόκκινο τῆς Ἀφροδίτης καὶ 9 ἀκό- μη ὠραῖοι νέοι φωτεινοὶ χρωματισμοὶ τοῦ ROUGE χεῖλεων MICHEL δὲ δώσουν εἰς τὰ γείλη κάθε γυναίκας τὸν χρωμα- τισμό ποὺ ταιριάζει στὸν τύπο της.

Ζητοῦσατε παντοῦ τὸ νέον ROUGE MICHEL εἰσαγωγῆς κατ' εὐθείαν ἐκ Νέας Ὑόρκης

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ροϊότερη απ' τις θηλυκές πα-
ροϊότητες. Έκτος απ' τις φτε-
ρούρες, όλα τα υπόλοιπα χα-
ρακτηριστικά της είναι σχε-
δόν ανθρωπίνια. Κι' έχει ένα
σώμα...

—Μιά στιγμή! διέκοψε ζω-
ηρά ο 'Αρχοντας του Πολέμου.
Και μούρλιασε μια ματιά, που
σήμαινε πως θα προτιμούσε να
φύγει, για να μην ακούσει τη
συνέχεια. Κι' ο Μίκαελ επίσης
φαινόταν πως περίμενε να βγώ
απ' το δωμάτιο, για να συνέ-
χισα.

Μα μ' είχε πιάσει πείσμα κι'
έμεινα στη θέση μου. 'Ετσι, ή
συζητήσι, πήρε αναγκαστικά
άλλο δρόμο. 'Ο 'Αρχοντας του
Πολέμου με ρώτησε αν θα κα-
τάφερα να πάρω απ' το Μά-
λεν τα σχέδια ενός διαπλανητι-
κού σκάφους. 'Απάντησα ότι
δεν μπορούσα να υποσχεθώ,
άλλ' ότι θα δοκίμαζα. Πρόσθε-
σα ότι θα φρόντιζα να μάθω
να κυβερνώ αυτό το σκάφος.

—'Αν μούλεγε κανείς πως
θα δεχόμουν κάποτε να ξεα-
φήσω τη ζωή μου και την ασφα-
λεία μου από μια γυναίκα, θα
άπαντούσα πως είνε ηλίθιος!
'Απάντησε ο 'Αρχοντας κακόκε-
φα. Να πού όμως τώρα είμαι ύ-
ποχρεωμένος να δεχθώ το αΐ-
τημά σας... φτάνει μόνο να μάς
φέρετε τα σχέδια του σκά-
φους! Θάχετε κερδίσει τότε με
το σπαθί σας το αξίωμα του
κυβερνήτη!

Μούδωσε να καταλάβω ύστε-
ρα πως η συνομιλία μας είχε τε-
λειώσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Είχα βγεί απ' το σπίτι μου
ένα πρωί νωρίς. Μέσα στη βα-
θεία σιωπή, δεν άκούγονταν πα-
ρά τα τερετίσματα των εντό-
μων της 'Αφροδίτης.
Γιατί άραγε δεν υπήρχαν
πουλιά στον παράδεισο αυτό
πλανήτη — έκτος απ' τους α-
παίσιους Ρέκας; Αυτή τη σκέ-
ψη έκανα, όταν είδα ξαφνικά,
λίγο μακρύτερα, ένα τεράστιο
έντομο, σαν κουνούπι. Μούφρα-
ζε το δρόμο και, σηκώνον-
τας ένα απ' τα λεπτά του πό-
δια, μούκανε νοήματα!

Έμεινα για ένα λεπτό απο-
σβολομένη απ' την έκπληξη. Το
έντομο μούγνεψε πάλι, σαν ν'
άνυπομονούσε! Πήγα κοντά
του, με δισταγμό.

Είχε σώμα σκουροπράσινο,
σκεπασμένο μ' ένα είδος φυσι-
κού θώρακος, κεφάλι μικρό και
μάτια γαλάνα, π α ρ α ε ν α
α ν θ ρ ω π ι ν α, που έλαμπαν
από αντίληψη.

Ήταν κι' αυτό μια παραλα-
λαγή, ένα απ' τα αλλόκοτα έ-
κείνα πλάσματα που γεννήθη-
καν στην 'Αφροδίτη απ' την έ-
πιμείζια των Λελιανών με τους
άνθρώπους της Γης.

Μόλις είχε περάσει απ' το
νέο μου αυτή η εξήγησι, το έν-
τομο άρχισε να βουίζει παράξε-
να. Μου μίλοϋσε, κι' εγώ
καταλάβαινα όλα όσα μούλεγε!

— Σωστά το μαντέψατε; Εί-
μαι μια παραλλαγή. Με λένε
Ξέλεορ κι' ανήκω στην τάξη των
διανομένων. Το σχήμα του
σώματός μου οφείλεται σε πα-
ράγοντες που δεν μπορώ να έ-
ξηγήσω τελείως. Γιάντως ό-
μως, μοιάζω μάλλον με τους
μακρινούς προγόνους των Λε-
λιανών, των πεταλούδων θρω-
πών.

— 'Αντιπροσωπεύω δηλαδή
ένα πλάσμα προς τα πίσω...
σε όλα, έκτος απ' τη σκέψη, τη
διάνοξη. 'Όσο γι' αυτήν, πλη-
σιάζω περισσότερο στους αν-
θρώπους της Γης.

Δεν ήξερα πως ν' απαντήσω.
'Αλλ' ο Ξέλεορ μ' έβγαλε απ'
την άμηχανία:

— Για ν' απαντήσετε, δεν έ-
χετε παρά να σκεφθείτε, ότι θέ-
λετε να μου πείτε. Οί κεραίες
μου μπορούν να συλλαμβάνουν
τις σκέψεις σας, δίχως καν να
χρειαστή να σας άγγίξω όπως
κάνουν οί Λελιανοί.

— Τί θέλετε από μένα,
Ξέλεορ; ρώτησα.

— Τη βοήθειά σας, κι' εγώ
θα σας προσφέρω γι' ανταλ-
δοσι τη δική μου.

— Πώς μπορώ να σας βοη-
θήσω;

— Μπορείτε να με βοηθήσετε
να πεθάνω, απάντησε ήσυχα ο
Ξέλεορ. 'Εχω βαρεθεί πιά τη
ζωή. Μα οί άρχές μου δεν μου
επιτρέπουν την αυτόκτονία. 'Ε-
χω πάρει απ' τους Λελιανούς
προγόνους μου αυτή την άνικα-
νότητα να σκοτώσω όποιοδη-
ποτε ζωντανό πλάσμα, επομέ-
ως και τον εαυτό μου.

»'Αν σας έφοδιάσω μ' ένα
«πιστόλι ακτίνων», θα μου δώ-
σετε το θάνατο μ' αυτό;

— 'Όχι, αν δεν μου εξηγή-

σετε πρώτα γιατί θέλετε τόσο
πολύ να πεθάνετε.

— Φαντασθήτε μια διάνοια
άτεραντη, άπερίοριστη, κλει-
σμένη μέρ' στο σώμα ενός ά-
δύνατου και δύσμορφου έντο-
μου... Αυτή ακριβώς είναι η
περίπτωσί μου! Καταλαβαίνε-
τε λοιπόν τώρα γιατί σας ζη-
τώ να με λυτρώσετε απ' το
μαρτύριό μου;

—Και ποιά είν' η βοήθεια
που μου προτείνετε γι' ανταλ-
λαγμα;

— Πρώτ' απ' όλα, ξέρω που
είναι κρυμμένα τα έξοτήματά
του διαπλανητικού σκάφους.
Δεν το καταστρέψαμε. Το δια-
λύσαμε μονάχα, και κούσαμε
τά κομμάτια του κάπου που
δεν θα τα βρείτε ποτέ, αν δεν
δεχθείτε τη συμφωνία που σας
προτείνω.

— Δεν μπορώ ποτέ να δε-
χθώ να καταστρέψω μια τέτοια
άνωτέρα διάνοια!

— Κι' όμως, στον πλανήτη
σας, σκοτώνετε καθημερινώς
έντομα.

— Αυτά όμως δεν ήσαν σαν
εμάς. Δεν μπορούσαν να σκε-
φθούν.

— Πώς το φέρετε; Κουδεν-
τιάσατε ποτέ με κανένα απ'
αυτά;

— 'Όχι. Δεν μπορούσα.

— 'Αν όμως το καταρθώνα-
τε, θ' ανακαλύπτατε ίσως μιαν
αντίληψη μεγαλύτερη απ' τη
δική σας... 'Ελάτε, σκεφθείτε
λογικά και σκετώστε με! Εί-
μαι κι' εγώ ένα έντομο!

— Η ίκεσία που ζωγραφίζοταν
στά ανθρώπινα μάτια του πα-
ράξενου εκείνου πλάσματος,
φάνετο μια ψυχρή βασανισμέ-
νη. Ήταν το πρώτο δυστυχι-
σμένο όν που είχα συναντήσει
πάνω στην 'Αφροδίτη... ένα
αλλόκοτο δημιούργημα της
Φύσεως, που υπέφερε γιατί εί-
χε ένα τελείως ακατάλληλο σω-
ματικό περίβλημα.

— 'Ακούστε, Ξέλεορ, του εί-
πα. 'Υπάρχουν στη Γη πολλοί
άνθρωποι άσχημοι, κακοφτια-
γμένοι. Κι' όμως δεν ζητάνε το
θάνατο, γιατί πιστεύουν πως
ένα μέρος τους είναι αθάνατο
και πως, μπροστά σ' αυτό δεν
λογαριάζεται καθόλου η άθλι-
της της προσοχής επίγειας
ζωής τους.

»'Η διανοιά σας, που φαίνε-
στε να περηφανεύεστε τόσο γι'
αυτήν, πρέπει να σας είχε πως
έχετε δημιουργήσει για κάποιο
σκοπό. 'Εκπληρώσατε το σκο-
πό αυτό;

— 'Όχι, απάντησε ο Ξέλεορ.
Για να το κάνω, βάπτεπε να
ιδρώσα μια καινούργια θρη-
σκεία στην 'Αφροδίτη, που να
βάλει το πνεύμα πάνω απ' το
σώμα και να καταπνίξει αυτό
το πάθος για ζευγάρωμα που
έχουν οί Λελιανοί!

— Μα ήδη η ζωή στην 'Α-
φροδίτη έχει ξεφύγει απ' τις
σωματικές όρμες της αναπα-
ραγωγής, κι' η σύλληψη γίνε-
ται μόνο με τις πνευματικές
δυνάμεις. Πόσο κοντύτερα βρί-
σκεται λοιπόν ο πλανήτης σας
στο ιδανικό σας!

— Και πόσο μεγαλύτερος
είναι ο κίνδυνος να δημιουργη-
θούν «τέρατα» σαν εμένα ή
σαν τη Λουλουδένια γυναίκα!
συμπλήρωσε ο Ξέλεορ.

— Γιατί διαλύσατε το σκά-
φος, Ξέλεορ; ρώτησα.

— 'Ετσι μάς διέταξε η βα-
σίλισσά σας. Δεν ήθελε ν' α-
φίση τον ύμφορο 'Αρχοντα
του Πολέμου να φύγει απ' την
'Αφροδίτη. 'Εμπε το σχέδιό
απ' τη Λουλουδένια γυναίκα,
κι' αυτή πάλι το είχε μά-
θει από ένα Λελιανό που πε-
ριποιείται το Μάλεν. Ποιος έ-
ρει πως έμαθε ο Μάλεν...

— 'Εχω κι' εγώ τώρα ένα
σχέδιο, είπα στον Ξέλεορ. Να
μου μεταδώσετε όλες τις γνώ-
σεις σας για τη λειτουργία του
διαπλανητικού σκάφους, να
μάς βοηθήσει να το συναρμω-
λογήσουμε πάλι και ναρθεί
μαζί μας στη Γη! Δεν έχετε
ιδεί άλλους κόσμους απ' αυτόν
εδώ;

— 'Εχω πάει στον 'Αρη,
που τον καταστρέψαν οί κάτοι-
κοί του, με τον πρώτο και τε-
λευταίο άτομικό τους πόλεμο.
'Ανέκα στην ομάδα των παρα-
τηρητών, που είχε σταλή στον
πλανήτη τους, γιατί η σωματι-
κή μου διάπλασι με προσφύλα-
σε, άποτελεσματικά απ' τη
ραδιενέργεια.

»Οί πεδιάδες του 'Αρεως εί-
χαν σκεπαστή από λυμμένο
γυαλί. απ' την υπερβολική θεο-
μότητά. Τα βουνά του είχαν
μεταβληθεί σε μια κόκκινη
σκόνη. Κι' η λίγη ζωή που εί-
χε άπομείνει, ήταν φοιγτά πα-
ραμορφωμένη απ' τη ραδιενέρ-
γεια...

»'Ακουσα όμως ότι κι'
οί άνθρωποι της Γης σχεδιά-
ζουν ένα άτομικό πόλεμο!

— Πέστε καλλίτερα πως έλ-
πίζουμε να τον άποφύγουμε,
απάντησα.

— 'Ο Ξέλεορ με κύτταξε και
είπε:

— 'Η άτομική ενέργεια θα
καταστρέψει τον πλανήτη σας,
αν έπιμείνετε στις προσπά-
θειές σας να την τιθασεύσετε,
πριν να διαχυθεί το μεγάλο
Νόμο που διευθύνει το Σύμ-
παν!

— Πρέπει ναρθεί μαζί σας
στη Γη! έπέμεινα. Θα σας ά-
κούσουν οί άνθρωποι, σαν ένα
μεγάλο έπιστήμονα! Κι' η σω-
ματική σας διάπλασι θα δώσει
μεγαλύτερο κύρος στα λόγια
σας. 'Ενα έντομο με αντίληψη,
που θα διδάσκη την ανθρωπό-
τητα... Θα γίνετε διάσημος
σ' όλη την υφήλιο!

— Ναι, ένας βασιλιάς του
πνεύματος σ' ένα καρυδιό-
μενο πλανήτη, μούμυρρισε ο
Ξέλεορ. Καλά, θαρθώ μαζί
σας!

Τα μεγάλα γαλάνα του μά-
τια γυάλισαν από ένδιαφέρον.
Κατάλαβα τότε ότι η Τύχη μου
είχε προσφέρει το μέσον να λύ-
σω τις δυσκολίες του 'Αρχον-
τα του Πολέμου. Είχα βρή ένα
σχυρό σύμμαχο, στο πρόσωπο
του Ξέλεορ.

Σκόπευα όμως να τον κρα-
τήσω για τον εαυτό μου. Και
του σύστησα να μην κάνει κα-
θόλου λόγο στο Μίκαελ Μι-
λέρυ. 'Ο Ξέλεορ μου το υπο-
σχέθηκε, κι' έμεινα ικανοποιη-
μένη απ' την υπόσχεσί του.

Θυμήθηκα, βέβαια ότι ο Μί-
καελ μου είχε πη κάποτε:
«Δεν μπορούμε να έμπιστευώ-
μαστε στις παραλλαγές. Είναι
ύπουλοι και διπρόσωποι». Μα
ο χρόνος θ' απέδεικνε αν είχε
δίκιο...

Μη έχοντας τώρα τί άλλο
καλλίτερο να κάνω, κουδεντιά-
σα με τον Ξέλεορ. 'Υστερα ά-
πο μισή ώρα όμως, δεν ήξερα
αν ήταν το σφώτερο πλάσμα
που είχα ποτέ συναντήσει, ή
άπεναντίας ένας ανισόρροπος...
Μου είπε πράγματα για τον
πλανήτη μας, που άποτελού-
σαν ακόμη προβλήματα για
τους έπιστήμονες. 'Ανάμεσα
στ' άλλα, μου υπέδειξε μια
μέθοδο εξαγωγής πετρελαίου
απ' την άμμο. Διέτύπωσε με ά-
πλουστάτη μορφή τα μεγαλί-
τερα έπιστημονικά μυστικά
μας. Με δίδαξε τη φύσι των κο-
σμικών ακτίνων και τις πρα-
κτικές εφαρμογές τους.

»Όπως μου εξήγησε, υπάρ-
χουν πολλές «οικογένειες» τέ-
τοιων ακτίνων, ποσερόμενες
όλες απ' το Κοσμικόν Κέν-
τρον. Καθεμία τους έχει ένα
συγκεκριμένο ποσορισμό. 'Υ-
πάρχουν δε όλες σε δυο με-
γάλες κατηγορίες, τη «δη-
μιουργική» και την «καταστρε-
πτική».

Οί «δημιουργικές» ακτίνες
μεταδίδονται σ' όλοκληρο το
Σύμπαν και προσαρμόζονται
στις ιδιότητες συνθήκες του
κάθε κόσμου. Σ' αυτές όφειλε-
ται κάθε μορφή της ζωής—ά-
νιζοντας απ' την «κοσμική
κόνι», απ' την όποία σχηματι-
σθηκαν τα ούράνα, α σώματα.
'Απ' αυτές δημιουργήθηκε το
κάθε τι, απ' τον 'Ηλιο μας μέ-
χρι το μικρότερο ζωντανό
πλάσμα του πιο άσημου πλο-
ύτη. Είναι οί ακτίνες της
Ζωής.

Στην άλλη άκρη βρίσκονται
οί «καταστρεπτικές» ακτίνες.

που άποσυνθέτουν το κάθε τι,
άφοϋ έχει πιά έκπληρώσει τον
ποσορισμό του στο Σύμπαν.
Αυτές κάνουν να σβύνουν ό-
λόκληρα άστρα κι' αυτές πε-
ριορίζουν τη διάρκεια του βίου
κάθε ζωντανού πλάσματος. Εί-
ναι οί ακτίνες του Θανάτου.

— 'Ο Ξέλεορ μου εξείρε τα δυο
αυτά είδη ακτίνων σε λειτουρ-
γία. Σκέπασε τελείως ένα μι-
κρό χώρο μ' ένα κυκλικό μαύρο
βέλο, στην κορυφή του όποιου
υπήρχε μια στρογγυλή τρύπα.
'Ο θόλος αυτός ήταν φτιαγμέ-
νος από ένα υλικό σαν γυαλί
κι' είχε άκερές διαστάσεις
ώστε να χωράνε άνετα από κά-
τω ο Ξέλεορ κι' εγώ.

Μόνο μια στενή φωτεινή δέ-
ση μπορούσε να εισχωρήσει
στον κλειστό και σκοτεινό έ-
κείνο χώρο. 'Ο Ξέλεορ λοιπόν,
χρησιμοποιώντας ειδικούς φα-
κούς, ανέλυσε το άσπρο εκείνο
φως σ' ένα πλήθος από αέ-
ριστες πολύχρωμες ακτίνες—
ένα ούράνιο τόξο έκθαμβωτικό,
που δεν τόχαν ξαναδεί ποτέ τα
μάτια μου... 'Υστερα, απ'
όλα αυτά τα χρώματα, άφισε να
περάσει μόνον ένα άνοιχτό ρόζ.

— Αυτή είναι η ακτίνα της
Ζωής, μου εξήγησε. Κυττάχτε
τώρα τι κάνει: όπου θα πέσει!

Κι' είδα τότε ένα θαύμα
μπροστά στα μάτια μου... Είδα
τη βλάστησι της 'Αφροδίτης να

πάλλεται από ζωή, καθώς την
εμπότιζαν οί ρόζ ακτίνες, εισ-
χωρόντας παντού. Είδα να δη-
μιουργούνται μικροοργανισμοί
που διέτρεφαν τα φυτά. Είδα
αυτές τις γνώσεις με τη μεγα-
λύτερη εύκολία, σαν το σφουγ-
γάρι που μουσκεύει με νερό.

»Όπως είπα κι' άλλοτε, ή ή-
μέρα στην 'Αφροδίτη διαρκεί ό-
σο έξη μέρες στη Γη. Περνών-
τας λοιπόν μια μέρα μαζί με
τον Ξέλεορ, ήταν σαν ναχα
μείνει μαζί του μια βδομάδα
περίπου.

Στο διάστημα αυτό, του εί-
χα κάνει ένα πλήθος από έρω-
τήσεις. Έμαθα έτσι ότι οί Λε-
λιανοί κυβερνούσαν την 'Αφρο-
δίτη με τη δύναμη του πνεύμα-
τος. Αυτοί κατέστρωναν τα
σχέδια κι' οί παραλλαγές τα
έκτελούσαν, ενώ οί βαρύτερες
δουλειές γίνονταν από καταδι-
κασμένους έγκληματίες.

Οί Λελιανοί δεν μπορούσαν
να φτιάσουν τίποτε μόνοι
τους. Περιορίζονταν μόνο στο
να σχεδιάζουν. Δίχως τις πα-
ραλλαγές, θα ήσαν τελείως ά-
νισχυροι, σαν τις πεταλούδες.
Χρειάζονταν λοιπόν άπαραίτη-
τες τις παραλλαγές, για να
διατηρηθή ζωντανή ή φυλή τους
και να προοδέψ.

Τώρα μόνο καταλάβαινα όλη
την αλήθεια. Οί Λελιανοί δεν
ένδιαφέρονταν για τη διαπλά-
ντική έπιμείζια και κατανάλει,
από άνωτερα ιδανικά, αλλά για
την εξασφάλισι μιας φυλής
που θα τους υπερέτρεπε πάνω
στον πλανήτη τους!

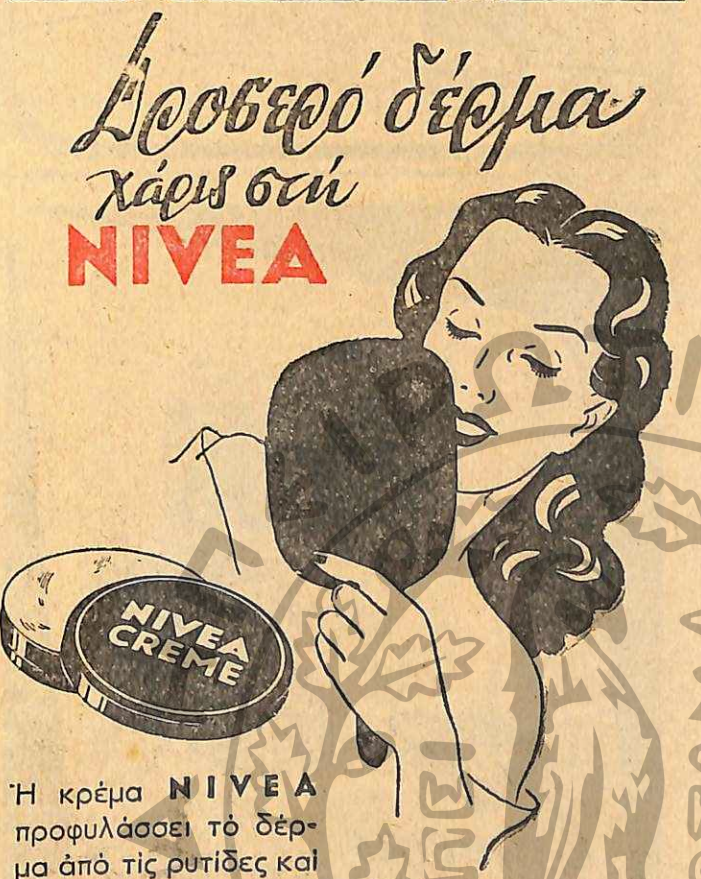
Πόσο δίκιο είχε ο 'Αρχον-
τας του Κόσμου ν' αντιδρά
στα σχέδιά τους και ν' άπαγο-
ρεύει στους ανθρώπους της Γης
τη «συναδέλφωσι» μαζί τους!
Καταλάβαινα τους ύπουλους
σκοπούς τους και τις σατανι-
κά επιδέξιες μεθόδους που έ-
φαρμοζαν για την πραγματο-
ποίησί τους!

Θυμόμουν μια μέρα που είχα
σκαρφαλώσει μαζί με το Μί-
καελ Μιλέρυ πάνω στο βραχώ-
δη λόφο, όπου ήταν χτισμένη
η Κλινική της Γενιόκτητος...
'Ο Μίκαελ φορούσε ένα ά-
σπρο μανδύα κι' εγώ μια μο-
κριά ρούπα του ίδιου χρώμα-
τος — γιατί ήσαν άπαραίτητοι
να φορά άσπρα όποιος πλη-
σιάζει στην Κλινική, σ' ένδειξι
σεβασμού προς το 'Ιερό Δέν-
τρο, που το φροντίζει μια κο-
πέλλα απ' τη φυλή των παραλ-
λαγών.

— 'Εγώ είχα μείνει τότε σε
κάποια άπόστασι, γιατί η κο-
πέλλα αυτή είχε εξηγήσει στο
Μίκαελ ότι τα θηλυκά που εισέ-
πνεαν τη μεθυστική μυρωδιά
των λουλουδιών αυτού του δέν-
τρου — πούμοιαζαν με τερά-
στιους κοίνους — ξαναγύριζαν
άποσπρόκατα στην Κλινική για
να γίνουν μύτερες.

Δεν το είχα άωστόσο πολυτι-
στέψει τότε, γιατί δεν ύπο-
πτευόμουν τον κρυφό σκοπό
των Λελιανών, στον όποιο απέ-
βλεπαν όλες οί ενέργειές
τους...

Αυτά όλα, κι' άλλα πολλά
άκουα, έμαθα απ' τον Ξέλεορ,
το παράδειο έντομο, μέσα στη
μια μέρα που έμεινα μαζί του.
Μου εξήγησε πως η ζωή είχε
ξεκινήσει άρχικά από ένα μόνο
σημείο του Σύνπαντος, από
μια πηγή, με τη μορφή κοσμι-
κής κόνεως, που κάθε κόκκος
της περιείχε όλα τα σπέρματα
της έπιστήμης, της προόδου
και των γνώσεων. Είχαν χρεια-
στή όστόσο άμετρητο αιώνες
για ν' αναπτυχθούν αυτά το

Η κρέμα NIVEA
προφυλάσσει το δερ-
μα από τις ρυτίδες και
από τα σκασίματα. Προστατεύει
το πρόσωπο και τα χέρια από
την επιβλαβή επίδρασι του αέ-
ρος, της κακοκαιρίας, της σκό-
νης, του κρύου και ζεστού νερού.
'Η κρέμα NIVEA διατηρεί το
δέρμα λείο, βελουδένιο και
δροσερό.

ΜΙΑ ΞΕΦΥΡΕΙΣ
ΤΟΥ ΘΑΓΑΚΟΥΦΙΔΗ
ΚΑΘΕ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ!

ΟΧΙ ΠΙΑ ΔΥΣΟΣΜΕΣ
ΣΚΟΥΠΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΑΣ
ΑΛΛΑ ΤΟ ΣΩΤΗΡΙΟΝ
ΠΙΝΕΛΛΟ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΟΣ
ΕΞ ΕΛΑΣΤΙΚΟΥ

Αριστερή Έμφανίσεως

ΠΙΝ ΚΑΛ

ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΟΥ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ-ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ ΣΕ ΚΑΘΕ ΣΠΙΤΙ
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΟΙΚΙ-
ΑΚΗΣ ΧΡΗΣΕΩΣ, ΕΙΔΩΝ ΥΓΙΕΙΝΗΣ, ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ
ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΑΛΗΣΙΣ Μ.ΧΡΗΣΤΕΑΣ ΜΙΑΤΙΑΔΟΥ 1
ΤΗΛ. 21963-ΑΘΗΝΑΙ

σπέρματα στους διάφορους πλανήτες, ανάλογα με τις ειδικές συνθήκες που είχαν βρει στον καθένα τους.

Όταν χάρισα απ' τον Ξέλο, βρήκα στο δρόμο μου τον "Αρχοντα" του Πολέμου. Προσπάθησα να τον αποφύγω, μα εκείνος με σταμάτησε και με ρώτησε:

— Τί γίνεται λοιπόν; 'Ανησυχήσαμε για σ'αυτά και ψάχναμε παντού να σ'αυτά βρούμε.

Τού έξηγησα τότε ότι είχα γνωρίσει ένα έντομο που μιλούσε κι' ότι είχα μάθει απ' αυτό όλα τα μυστικά της Δημιουργίας.

Υστερα οι δυνάμεις μου μ'έγκλεισαν κι' έπεσα λιπόθυμη. Ένοιωσα άσπασια πώς μ'έγδυναν και με έσπλυναν στο κρεβάτι. Είχα άρωσθήσει, γιατί είχα συμπίεσει απότομα πολλές γνώσεις μ'αυτό το μυαλό μου. Είχα κοπιάσει πολύ διανοητικά, για να συλλάβω τη διάνοια του Σύμπαντος, όπως μου την ανέπτυξε ο Ξέλος...

Έμεινα αρκετές μέρες άρρωστη, με πυρετό. Όταν συνήλθα επιτέλους, ο "Αρχοντας του Πολέμου" καθόταν δίπλα μου και με κύτταζε με συμπάθεια.

Πήρε το χέρι μου και το χάρωσε. Κι' όταν προσπάθησα να μιλήσω, μου είπε:

— Όχι, μην κουράζεστε άκομμη, Μάγια... Βρήκαμε τον Ξέλο. Είναι όπως που τον παραστήσατε: μια άπιστευτη μεγαλοφυΐα... Φρόντισα, έξ'άλλου να πιάσω φιλική με τη βασιλίσσα Τελέμα. Έτσι, θ'αποκτήσουμε γρήγορα ένα διαπλανητικό σκάφος και θα το κυβερνήσετε εσείς ίσως, στο ταξίδι της επιστροφής μας στη Γη.

— Είχα πάθει έγκεφαλικό πυρετό; ρώτησα.

— Ναι, Μάγια. Υπάρχει όμως και κάποιος άλλος λόγος της άδιαθεσίας σας... απάντησε ο "Αρχοντας του Πολέμου".

Δεν μούδωσε περισσότερες εξηγήσεις, από λεπτότητα. Είχα όμως ήδη θυμηθεί το έπεισόδιο της ημέρας που γυρίσαμε απ' την πόλη της Ρέκας: είχα ανταλλάξει τότε «έρωτικες» σκέψεις με το Μάλν, το Μίκαελ και τον "Αρχοντα του Πολέμου"...

— Πρόκειται... να γίνω μητέρα; ψιθύρισα.

— Ακριβώς! Κι' είμαστε όλοι πολύ περιέργοι να δούμε τι θα βγάλετε στον κόσμο.

Μια φοικη άκατανίκητη με κυριώσε.

— Όχι, δεν θέλω! φώναξα. "Όχι! Δεν θέλω να γεννήσω κανένα τέρας, σαν τον Ξέλο ή σαν τη Λουλουδένια γυναίκα!"

— Έγώ σας προειδοποίησα, αλλά δεν μ'ακούσατε, είπε ο "Αρχοντας του Πολέμου". Τώρα πια πρέπει να φανήτε γενναία... Θα πάτε στην Κλινική της Γονιμότητας και θα μείνετε εκεί ώπου να γεννηθεί το παιδί σας.

— Μα δεν μπορώ να το πιετώ! τραύλισα, σκουπίζοντας τα δάκρυα που κυλούσαν στα μάγουλά μου. Πώς είναι δυνατόν να δημιουργήσω ένα παιδί, έχω μόνη μου;

Μου απάντησε ένα παράξενο βουητό. Στάθηκα κι' είδα τον Ξέλο, που είχε πλησιάσει στο κρεβάτι μου δίχως να το αντιληφθώ.

— Η θέλησι να κάνουμε κάτι είναι η Πρωταρχική Αίτις, μου είπε. Έδώ στην Αφροδίτη, η Πρωταρχική Αίτις είναι η κυρίαρχος δύναμις. Κάθε τι αρχίζει με την επιθυμία του ατόμου να το κάνει. Το μέσον που χρησιμοποιεί γι' αυτό, δεν είναι παρά δευτερεύων παράγων. Στη γέννησι λοιπόν, δεν χρειάζονται αυτοί οι δευτερεύοντες παράγοντες. Άρκει μόνο η θέλησι.

Ο "Αρχοντας του Πολέμου" προσπάθησε να με παρηγορήσει.

— Καμιά φορά, πρόσθεσε μαλακά, θα μου πείτε ίσως — έτσι για περιέργεια — ποιόν από τους τρεις μας θελήσατε

ν' αναπαράγατε στο παιδί σας.

Δεν μπόρεσα τώρα να μη χαμογελάσω, στη σκέψη πως δεν θα το μάθαιναν ποτέ... Το μυστικό μου θάμνε δικό μου μόνο, για πάντα.

Γιατί, αν έλεγα για ποιόν είχα νοιώσει την ισχυρότερη κλίσι, θα εξομολογούμουν ποιόν αγαπούσα. Κι' αυτό δεν ήθελα να γίνω!

Ο "Αρχοντας του Πολέμου" περίμενε για λίγο κάποια απάντησι στην έμμεση ερώτησί μου. Βλέποντας όμως πως δεν μιλούσα, άλλαξε θέμα:

— Πρέπει να σας συγχαρώ που βρήκατε τον Ξέλο, είπε. Είναι η μεγαλειότερη διάνοια

Το μεγάλο μυστικό της 'Επιτυχίας από τον πατέρα στο γυιό...

4gfo
Cameras

Εκατομμύρια έρασιτεχνών εις όλον τον κόσμο δαυμάζουν τις εξαιρετικές φωτογραφίες παρμένες με **ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΜΗΧΑΝΕΣ ΑΓΦΑ**.

Λόγω της τεχνικής τελειοποίησής των είναι απλούστερες εις τον χειρισμόν. Με την καλή μηχανή **ΑΓΦΑ** ταιριάζει το καλό φιλμ **ΑΓΦΑ ISOPAN F** ή **ISS** ή **AGFACOLOR**.

που έχω ποτέ συναντήσει... Μόνο πού, με τις τριανές μας γνώσεις, δεν μπορούμε να εξελιγούμε αυτά που μας λείπουν.

— Ναι, το σκέφθηκα κι' εγώ, απάντησα. Φαίνεται όμως τόσο λογικά!

— Σ' έμένα όχι, δήλωσε ο "Αρχοντας του Πολέμου". Μα είν' η αλήθεια πως εγώ δεν είμαι καταποτισμένος σ' αυτά τα πράγματα και δεν μπορώ να τα συλλάβω εύκολα. Έσείς πάλι συλλαμβάνετε άμεσως τις έννοιες, αλλά έπιφανειακά μόνο. Δεν προχωρείτε στο βάθος τους κι' ενεργείτε με αυθαίρετισμό. Είναι φυσικό λοιπόν να κάνετε κάποτε γκάφες!

Κοκκίνισα λίγο, καταλαβαίνοντας τον υπαινιγμό του.

— Καλά θα κάμετε τώρα, συνέχισε εκείνος, να πάτε στην Κλινική της Γονιμότητας, όσο είσατε ακόμα σε θέση να περπατήσετε. Δεν θα είσατε μόνη σας εκεί. Θα φροντίζω για σας η Τελέμα, η βασιλίσσα των παραλλαγών. Είναι κι' αυτή...

Σταμάτησε απότομα, αόινοντας τη φράσι του μισοτελειωμένη. Φαίνεται πως το πρόσωπό μου πήρε μια έκφρασι θυμού, γιατί ο "Αρχοντας" πρόσθεσε με άποια:

— Μα τί πάθατε, έτσι ξαφνικά;

— Τί έγινε με την Τελέμα; ρώτησα ζωσά.

— Έκανα λίγο συντροφιά μαζι της... έξηγησε μασημένα ο "Αρχοντας του Πολέμου". Μπορεί να μάς φανή χρήσιμη. Σας συμβουλεύω να καλλιεργήσετε τη φιλική της, στο διάστημα που θα μείνετε στην Κλινική... "Αν, με τη μεσολάβησι της, κατορθώσουμε να πάρουμε με το μέρος μας τις παραλλαγές, θα μάς είναι πια εύκολο να φύγουμε απ' την Αφροδίτη. Πρέπει να ταϊριάζετε, σε ισό δυό...

— Σαν τη φωτιά με το νερό! ψιθύρισα.

Είχα ήδη καταστρώσει το σχέδιό μου. Θα έμπαινα στην Κλινική με διπλό σκοπό: για να ξεμπερδέψω με την ιστορία εκείνη του αύνου, και συγχρόνως για να εξουδετερώσω την Τελέμα, που την έβλεπα τώρα σαν επικίνδυνη αντίζηλο.

Ο Ξέλος διάβασε τις σκέψεις μου κι' απάντησε μ' ένα ζωηρό βουητό.

— Τί λέει; με ρώτησε ο "Αρχοντας του Πολέμου".

— Ότι η Τελέμα είναι αδελφή του, αλλά δεν τη συμπαθεί πολύ...

— Μα πώς μπορεί ένα ωραίο πλάσμα σαν την Τελέμα ναχη τους ίδιους γονείς με τον Ξέλο; απόρησε ο "Αρχοντας".

Απ' την έκφρασί μου όμως, κατάλαβε πως δεν μ' εύχαριστούσαν καθόλου οι έπαινοί του για την Τελέμα... Σηκώθηκε τότε, μου χάρωσε το μάγουλο και βγήκε απ' το δωμάτιο, αφήνοντάς με μόνη με τον Ξέλο.

Ένοιωθα πώς το παράξενο εκείνο έντομο ήταν ένας ισχυρός σύμμαχός μου. Φλαραρούσα ακόμα οι δυό μας, όταν μ' έπιασε ο Μάλν, Αφού με συζήτησε για την ευχάριστη είδησι, μου άνηγγειλε ύστερα ότι το "Ανάτατο Συμβούλιο της Αφροδίτης" είχε αποφασίσει να μ' άπονεύει τον τίτλο της Λελιανής.

Απάντησα πως δεχόμουν την παράδξιν αυτή τιμή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Θλιβερές αναμνήσεις

Μερικοί φίλοι μαζεύτηκαν στο δωμάτιο Κώστα Βεκαλά να γιορτάσουν την τελευταία ημέρα της ελευθερίας του, γιατί την άλλη μέρα θα παντρευόταν. Είχαν αποφασίσει από την ημέρα των αρραβώνων του αυτό το γλέντι να κάνουν χωρίς φουσικά, τη συντροφιά γυναικών. Ήταν όλοι συμπολεμιστάι στον τελευταίο πόλεμο.

— Άλλος λοιπόν έφερε μεζέδες, άλλος φρούτα, άλλος το κρασί κι' ο γαμπρός μια μεγάλη τούρτα. Μ' εξαιρετική ευθυμία έφαγαν κι' ήπιαν, κόψανε και την τούρτα και τού εύχθηκαν μια ανέφελη ευτυχία για τον έγγαμο βιο... του. Έπειτα η συζήτησι δυνάμωσε με κέφι για τα κατορθώματά τους από τα θρανία του σχολείου ως την ημέρα, που γύρισαν στα σπίτια τους από το μέτωπο.

Σαφνικά, από το ραδιόφωνο, άκουσθηκε το τραγούδι:

«Μητέρα, είσαι απ' όλες τις αγάπες πιο μεγάλη...»

Ο Κώστας γύρισε ακόμα λίγο το κουμπι και το δωμάτιο γέμισε από τη νοσταλγική μελωδία. Η συζητησι είχε σταματήσει και μόνο η φωνή του τραγουδιστή βαθεία, τρυφερή ακουγόταν ανάμεσα τους. Κι' όταν το τραγούδι τελείωσε ο Κώστας έκλεισε το ραδιόφωνο και στη σιωπή που απλώθηκε άκουσθηκε η απαλή φωνή του:

— Βρέ, παιδιά, αυτό το τραγούδι μου χάλασε το κέφι. Μ' έφερε πίσω στο μέτωπο, σ' εκείνη τη φρικτή του πολέμου... Θυμήθηκα τον καυμένο τον Τανάλια!

Έπειτα σήπασε μια στιγμή κι' έβαλε στα χείλη του ένα τσιγάρο του τ' άναψαν και ρούφηζε βαθεία τον καπνό.

— Τον καυμένο τον Τανάλια! είπε πάλι. Τόχε καυμό που δε λάβαινε γράμματα από κορίτσια, όταν μ'αφ έφερνε το ταχυδρομείο ο δεκανέας... Θυμόσοστε; Έμεις παίρναμε από δυο-τρία, καθώς και δέματα... Εκείνος όμως τίποτα. Έπαινε όμως συχνά από τη μητέρα του... Με τη λαχτάρα μ'αφ μοίρασε την τελευταία φορά το μπακλαβά που τούχε στείλει σ' ένα δέμα! Η ευχαρίστησι ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του...

«Εκείνο το δειλινό το τουφεκίδι είχε σταματήσει. Ο Τανάλιας είχε αποτραβηχθεί σε μια πλαγιά για να παραδοθεί στις όνειροπολήσεις του — όπως μ'αφ έλεγε, όταν ήθελε να μείνει μόνος...»

«Έτσι κι' εκείνο το δειλινό, ευτυχισμένος από το δέμα και το γράμμα πουχε λάβει, τραγουδούσε με πάθος το αγαπημένο του τραγούδι:

«Μητέρα, είσαι απ' όλες τις αγάπες πιο μεγάλη...»

«Ο φουκαράς ο Τανάλιας! Δεν το ξανατραγουδούσε! Τον βρήκε ζαφνικά μια άδελποπι σφαίρα... Έ, λοιπόν, από τότε, αυτό το τραγούδι δεν μπορώ να τ' άκούσω, χωρίς να θυμηθώ τον Τανάλια και χωρίς να μελαγχολώσω...»

Ο Κώστας σπκώθηκε, έκανε μερικά βήματα και συνέχισε:

— Έσείς όμως δεν ξέρετε το πιο συνταρακτικό μέρος από τις τελευταίες στιγμές της ζωής του... Και αφού άρχισαμε τη θλιβερή αυτή συζητησι, θα σας το διηγηθώ. Όλοι ξέρετε τη φίλια που με συνέδεε από τα παιδικά χρόνια με τον Τανάλια... Ήταν σεμνός, ντροπαλός, όρφανός από πατέρα. Είχε άρρωσθή στη μητέρα του, που ήταν η μόνη γυναίκα, που αγαπούσε... Για να μη σας τα πολυλογώ, όταν τραυματίσθηκε, σταμάτησε το τραγούδι. Κάτι υποψιάσθηκα κι' έτρεξα κοντά του. Άνοιξε τα μάτια του.

— Πεθαίνω, Κώστα... με φάγανε! ψιθύρισε. Δεν θα ξαναδώ τη μητέρα μου... Να τη βρήκα και να της το πής πως η τελευταία μου σκέψη ήταν κοντά της, με το τραγούδι που της άρεσε...

— Σήπασε, του είπα, ήσυχασε... Τον μεταφέρουμε στο πρόχειρο νοσοκομείο. Ο γιατρός τον περιποιήθηκε. Μου είπε πως δεν μπορούσε πια να σωθ... θα πέθαινε... Ζήτησα λοιπόν άδεια εκείνη τη νύχτα και κάθισα κοντά του...

«Λίγο πριν φέξω ο Τανάλιας άνοιξε τα μάτια του, με κύτταξε, έσπασε απόλα το χέρι μου, που κρατούσε το δικό του και μου είπε ψιθύριστα:

— Να πάρεις το πορτοφόλι μου... Έχει μέσα τη βέρα του πατέρα μου και κάτι άλλα... Να τα φυλάξης και να τα δώσεις στη μητέρα μου.

«Κι' μ' αυτά τα λόγια εψύχνησε. Ο Κώστας σήπασε για λίγο και οι φίλοι του περίμεναν περιέργοι τη συνέχεια.

— Άκούστε τώρα, και το πιο τραγικό... τους είπε σε λίγο. Όταν γύρισα στο σπίτι μου, με τις συνθήκες, που γύρισαμε όλοι μας, η πρώτη μου δουλειά ήταν να επισκεφθώ τη μητέρα του, όπως το είχα υποσχεθί στον Τανάλια, και να την πρηνηρώσω για το χαμό του γιου της. Τη βρήκα κατάρκητη. Με θυμήθηκε κι' άρχισε να με ρωτά για το γιο της. Γιατί δεν της έγραφε; Μια άλλη γυναίκα που τη συντρόφευε, βλέποντας την έκπληξι μου, μούγγνεψε να σιωπάω και να την ακολουθώ στο διπλανό δωμάτιο.

Η μητέρα του Τανάλια, δεν ήξερε τίποτα για την κατάρρησι του μετώπου, και για το θάνατο του γιου της. Βρισκόταν έξη μήνες στο κρεβάτι από μια φοδερή άρρωσσια. Μα δεν είχε αναφέρει ποτέ στο γιο της την άρρωσσια της, παρ'όλο που τούστελνε ένα σωρό γράμματα. Έδαζε και τις τάγραφαν, γιατί εκείνη δεν ήξερε γράμματα.

— Είναι πια στο τελευταίο της, μου έξηγησε η γυναίκα εκείνη, που με πληροφόρησε για την κατάσταση της. Ούτε μια μέρα δεν της δίνει, ο γιατρός, παραπάνω. Άς την άφωσμε στην πλαιν της να πεθάνει ευτυχισμένη...

«Σαναγύρισα λοιπόν κοντά στη μητέρα του Τανάλια. Πόσα δεν της είπα για το γιο της, και για τα χαϊρετίσματά του!

«Δάκρυα χαράς τρέχανε στο στεγνό πρόσωπό της. Μούφριζε το χέρι και πρόσφερε:

— Ο Θεός να σ' έχη καλά, παλ-ηκάρι μου, με τη χαρά που μούδωσε!

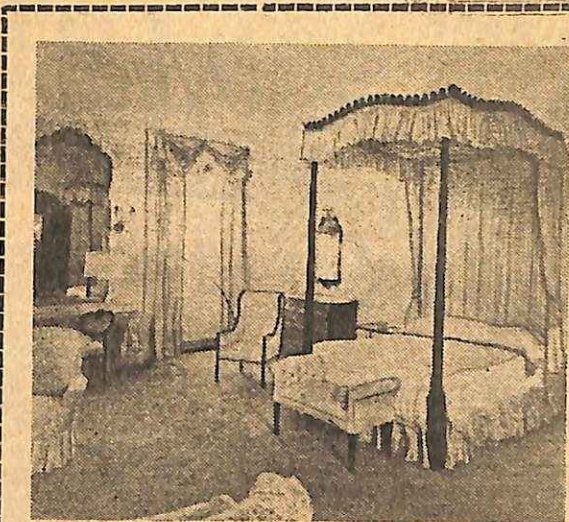
«Μ' έβαλε μάλιστα να του γράψω ένα γράμμα από μέρους της. Και τούλεγε: «Πατρευτό μου παιδί, είμαι βαρεία άρρωστη. Έλα γρήγορα, για να προστάσω να σε δω. Το ξέρω πως πρθε η ώρα μου, μα η ψυχή μου δεν θέλει να βγθ προ-τού σ' άγκαλιάσω...»

«Δεν μπόρεσε να συνεχίση. Τα χείλη της άνοιγόκλεισαν δυό τρεις φορές και η ψυχή της έφυγε από το κουρασμένο σώμα της...

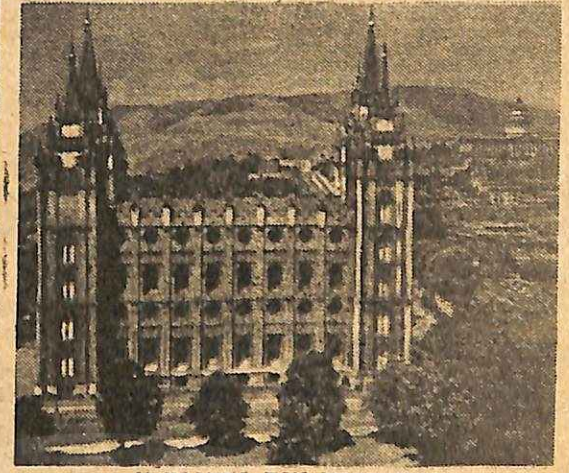
«Την άλλη μέρα την κηδέψανε. Και μαζί μ' ένα σωρό Λουλουδία, που της έβαλα πάνω στο άψυχο κορμί της άφρασα και το πορτοφόλι με τη βέρα του άντρα της. Ήταν η τελευταία και μοναδική επιθυμία του γιου της...

«Η άτμόσφαιρα είχε θολώσει από τους καπνούς και από τις θλιβερές σκέψεις. Ο Κώστας σπκώθηκε άνοιξε το παράθυρο, την πόρτα, και γύρισε το κουμπι του ραδιόφωνου.

— Άζέχαστος θα μ'αφ μείνη ο Τανάλιας! είπε στους φίλους του. Κι' όλοι μαζί εξακολουθούσαν, εύθυμα πάλι, το γλέντι τους.

Αυτό είναι το «Ροζ δωμάτιο» του Λευκού Οίκου, που παραχωρήθηκε στην Βασίλισσα της Ελλάδας Φρειδερίκη κατά την παραμονή της στην Ουάσιγκτον. Το δωμάτιο αυτό άνακαινίσθηκε το 1952 και όφειλε τ' όνομά του στο άπαλο ροζό χρώμα, που έχουν όλα τα πράγματα που υπάρχουν μέσα σ' αυτό.

«Ο,τι είναι η «κλαμπα» της Μέκκας για τους Μορμόνους, είναι και για τους Μορμόνους όλου του κόσμου ο «Βωμός», το τερσάσιο οικοδομια της φωτογραφίας μας, που έχει εξαιρετική εμφάνισι εκκλησίας και που βρίσκεται στο «Σάουθ Λέικ Σιτι» της Αμερικής. Έδώ συγκεντρώνονται δυό φορές το χρόνο, τον Απρίλιο και τον Οκτώβριο, 20-30.000 Μορμόνοι, που αποτελούν μια θρησκευτική άρση, η όποια μεταξύ των άλλων προσέχει ως γνωστό και την πολυγαμία.

Η Αμερικανίδα Βορβέρα Γκράχαμ, που καταδικάστηκε προ ήμερών σε θάνατο, άποχαϊρετώντας για πάντα το άγοράκι της, ηλικίας 18 μηνών που χάρισε ένα μάθρο αλογάκι. Η Βορβέρα εκτελέστηκε μέσα σε θάλαμο αερίων, γιατί με δυό άλλους συνενόχους της σκότασε μια άδελφη γρή για να την ληστέψη. Ο σάβανος της (άριστερά) μαζί με το παιδάκι τους, που η μελλοθάνατη κρατούσε στην άγκαλιά της, την άπισκέφθηκαν στη φυλακή, για τελευταία φορά, την παραμονή της εκτέλεσής της.

Λ. ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ—ΔΟΥΚΑ
Ἱατρός Δερματολόγος

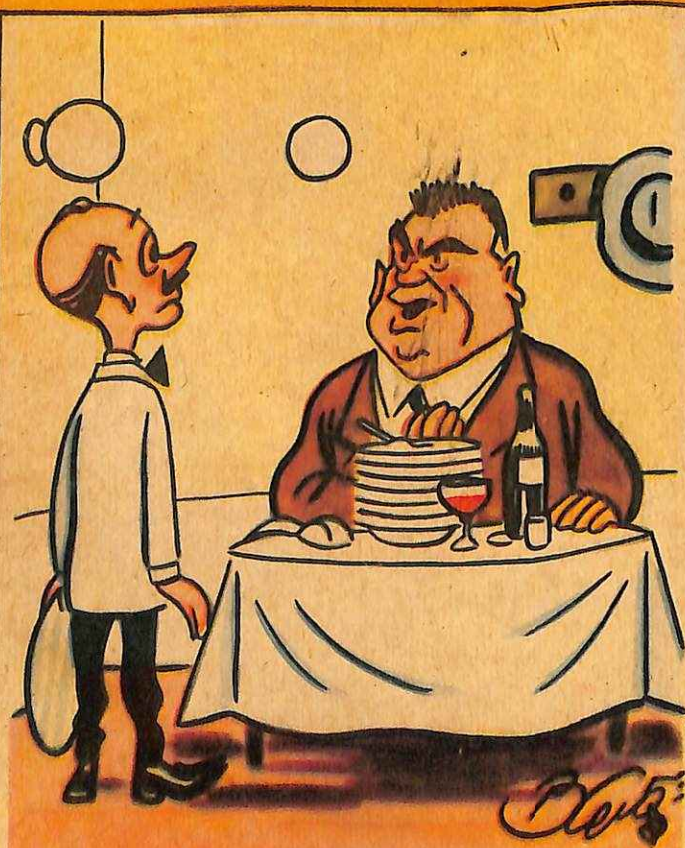

— Καϊμένε Ζαχαρία... Αυτό είναι που ήξε-
ρες να ρίχνης βεντούζες;

— "Ωστε είσαι βασιληᾶς στο σπίτι
σου, ἔ;" "Ελα τώρα να σου φορέσω και το
στέμμα..."

'Ο μ π ο ξ έ ρ: Δεν ἔχω να πληρώσω. Δείρε με!...
(Τοῦ Β. Χοϊστεδούλου)

'Ανά-γλυφος κινηματογράφος
(Τοῦ Ἀρχέλαου)